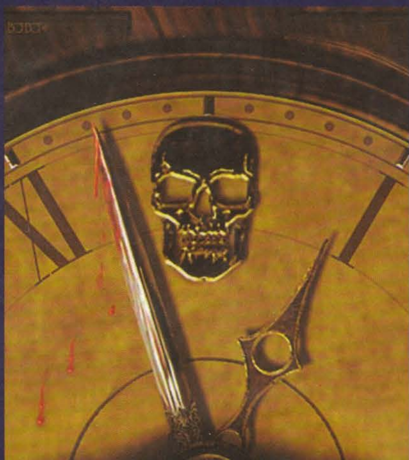
SAM şi BETTINA GIANCANA

30 DE SECUNDE

Tiparul executat sub comanda nr. 20 238

Compania Naţională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. Bucureşti
ROMÂNIA

Sistemul calităţii certificat SR EN ISO 9001

SAM și BETTINA
GIANCANA

30 DE SECUNDE

Traducere: MONICA SABIN

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI

I.S.B.N. 973-9342-42-6

TRUSTUL EDITORIAL
LIDER
● ORIZONTURI ● LIDER ● JURIDICĂ
● ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE
● ŞTIINŢELOR MEDICALE
● ŞTIINŢELOR AGRICOLE
● SIRIUS ● STAR ● LUCEAFĂRUL
● CARTEA PENTRU TOŢI

30 SECONDS

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
cod 761061 - Bucureşti, tel: 337.30.67, 337.48.81,
Fax: 337.48.22, E-mail: lider@fx.ro, Web Site: www.trustul-lider.ro

PROLOG

De la o altitudine de cinci sute de metri pădurea părea liniştită, ca un peisaj idilic neatins de mîna omului. Brusc, melodia „Light My Fire“ sparse liniştea nopţii care stăpînea jungla, în timp ce reflectoarele elicopterului începură să se plimbe de-a lungul densei păduri tropicale, urmînd conturul malului.

Bărbaţii din elicopter, echipaţi pentru a ucide, erau camuflaţi din cap pînă în picioare: faţa vopsită cu negru, bandane pe cap, banduliere cu muniţie – tot tacîmul. Patru erau americani, şi participaseră la nenumărate astfel de atacuri. Ceilalţi zece, nişte metişi care îşi vindeau ieftin pielea, abia aşteptau să-şi perfecţioneze tehnicile de a ucide. În noaptea aceea, cîţiva autointitulaţi apărători ai stilului de viaţă american aveau să-şi mînjească mîinile cu sînge. Veniseră dotaţi cu Uzi, cu puşti cu ţeava retezată, aruncătoare de flăcări, pistoale mitralieră şi macete.

– Pruncul doarme dus, anunţă pilotul. Intrăm în joc.

Elicopterul începu să coboare. Bărbaţii deveniră brusc neliniştiţi; călătoria le trezise cheful de acţiune. Încă înainte de a coborî din elicopter, simţeau acel imbold de nestăpînit de a face ceea ce ştiau mai bine.

Oamenii se mişcau cu uşurinţă prin junglă în noaptea neagră ca smoala. La marginea micului cătun, se despărţiră:

şase la stînga, şase la dreapta şi doi în centru. Se mişcau rapid, fugind aplecaţi pe solul umed al pădurii, ocupîndu-şi poziţiile de tragere în satul maiaş adormit.

Aşteptau. Liniştea devenise insuportabilă. Apoi, după semnalul comandantului, se auzi un şuier puternic şi aruncătoarele de flăcări se aprinseră ca artificiile, scuipînd lungi dîre de foc asupra colibelor de paie. Victimele îngrozite, atacate cînd se aşteptau mai puţin, năvăliră afară. Cei mai bătrîni încercau să se tîrîie spre centrul satului – cu părul şi hainele cuprinse de flăcări –. dar cădeau şi se rostogoleau în praful de pe jos, implorînd şi plîngînd.

Cei tineri încercau să ajungă la adăpostul rîului, cu copiii arşi în braţe, care scoteau ţipete îngrozitoare. Indienii lipsiţi de apărare fură transformaţi în bucăţi de carne de armele automate ce trăgeau asupra lor din toate direcţiile.

Totul a durat doar vreo treizeci de secunde, după care se aşternu liniştea.

Aruncătoarele de flăcări terminară treaba, incendiind colibele şi preschimbîndu-le în cenuşă, arzînd cadavrele însîngerate pînă le transformară în ceva ce nu mai avea legătură cu vreo formă umană.

Se crăpa de ziuă cînd, prin ceaţa pădurii tropicale, elicopterul se ridică asemeni unei păsări de pradă imense şi neagre care se ospătase pînă la saţietate. Pentru moment. Nu va trece mult timp pînă va ataca din nou pentru a-şi satisface terifiantul apetit.

1

Marty English era la prima ceaşcă de Starbucks, cînd primi telefonul. Se simţea al naibii de bine pentru o dimineaţă de iarnă atît de mohorîtă – chiar îşi rezervase cîteva minute pentru a se lăsa pe spate în scaunul de piele, plimbîndu-şi privirile prin biroul său luxos. Îşi zise că, dacă lucrurile aveau să meargă la fel de bine, pînă la sfîrşitul anului va fi numit preşedinte al companiei Wynn Bergman Advertising. Acest gînd îl făcu să zîmbească în timp ce-şi privea imaginea reflectată de imensul geam, de la care se putea vedea bulevardul Michigan din Chicago. Observă un bărbat bine făcut, cu o privire sfredelitoare, cu păr negru puţin grizonat, îmbrăcat într-un costum Armani de culoarea cărbunelui, croit astfel încît să-i pună în evidenţă silueta atletică. Această imagine cultivată cu grijă sugera încredere în propria persoană. Şi de ce n-ar avea? Doar se pregătea să ajungă în vîrful piramidei.

Mulţi considerau că Marty English se afla deja acolo. În calitate de vicepreşedinte executiv al filialei naţionale a uneia din cele mai mari agenţii de publicitate din lume, cîştiga mai mult de cinci sute de mii de dolari pe an. Plus douăzeci la sută bonus. Prima în valoare de cincisprezece la sută din salariul său pe an se ducea la un fond de pensii. Mai erau acţiunile, acordate proporţional cu performanţele atinse, a căror valoare era reprezentată de un număr cu şase cifre.

Dacă îşi juca bine cărţile, Marty putea să devină multimilionar. Era vorba, însă, de ceva mai important decît banii: lumea publicităţii îi oferea o şansă la nemurire, şi anume posibilitatea ca, într-o bună zi, munca sa să devină parte din cultura americană, asemeni bărbatului din reclama pentru Marlboro. Bani şi nemurire. Ce altceva şi-ar putea dori?

Sunetul electronic aspru al telefonului de pe birou îl smulse pe Marty din reverie.

– Bună ziua, sînt Marty English, spuse el vesel.

– Bună, Marty.

– Gary, cum mai merge treaba?

– Păi... stai să vezi...

Zîmbetul îngheţă pe faţa lui Marty, deoarece din tonul interlocutorului răzbăteau accente ciudate.

– Uite, Marty, vreau să afli mai întîi de la mine... ăă, am veşti proste.

Marty se îndreptă în scaun. Gary era cea mai bună relaţie a lui la NHP, unde avea un contract, în valoare de şase sute de milioane pe an. Veşti proaste despre NHP însemnau veşti proaste pentru Marty.

– Spune, Gary, te ascult.

– Îmi pare rău că te iau aşa de dimineaţă, Marty, dar... îşi drese vocea. Dar NHP a fost cumpărat de Hexall.

– Înţeleg, răspunse Marty sec, deşi inima stătea să-i sară din piept. Şi care-i învîrteala?

Vocea nu îi trăda teama.

La celălalt capăt al firului se auzi un oftat adînc.

– Învîrteala e că Hexall vrea ca agenţia lor să preia publicitatea de la NHP. Se pare că Bergman a ieşit din joc, Marty. O să pierzi contractul.

Parcă izbit în moalele capului, Marty se prăvăli la loc în scaun. Deci, asta era. Se dusese totul de rîpă? Trebuia să uite de preşedinţie. Şi ce se va întîmpla cu toţi angajaţii de la NHP, şi ei trebuia să uite că avuseseră o slujbă? Era de neconceput. Poate mai putea să acţioneze într-un fel.

– Dar încă nu e încheiată treaba, Gary... *nu-i aşa?* O să avem măcar o şansă să ne prezentăm la Hexall pentru afacere? În calitate de director de marketing al NHP, sînt convins că poţi să aranjezi ceva. La naiba, măcar un pic de respect să aibă pentru Bergman... La urma urmelor, ne ocupăm de NHP de zece ani.

– N-aş băga mîna în foc pentru asta. Hexall şi agenţia lor sînt pe felie, pe muchie de cuţit. Bine pe felie. Acum, că NHP e cumpărat, nu ştiu ce se va întîmpla cu mine. E vorba de slujba mea. Trebuie să-mi păzesc spatele. Cred că ar fi bine să accepţi realitatea.

– Realitatea?

– Da. Eşti scos din cărţi şi nici unul dintre noi nu poate să influenţeze cu nimic chestia asta.

Cîteva clipe domni tăcerea.

– Marty, e-n regulă?

Marty se încruntă. *E-n regulă?* Ce rahat de întrebare mai era şi asta? Un jegos de director de marketing tocmai îi spusese că pierde o afacere de şase sute de milioane de dolari, că poate să tragă apa după toate visele lui. Ce putea să fie în regulă?

– Sigur că e-n regulă, răspunse el împăciuitor, ca şi cum contractele de multe milioane de dolari s-ar găsi la fiecare colţ de stradă. Hei, afacerile sînt afaceri, nu?

Reuşi să chicotească într-un fel ce părea sincer.

– Ai dreptate. Afacerile sînt afaceri.

Se auzi un alt oftat.

– Uite, trebuie să închid acum. Lucrurile ar putea să ia, destul de curînd, o întorsătură nasoală pe-aici. Dar să ştii că te ţin la curent.

– Mersi, spuse Marty pe un ton sec. Ai grijă, Gary.

– Şi tu.

După ce închise, Marty îşi privi din nou biroul, gîndindu-se la cît de multe lucruri poate schimba un singur

telefon. Ceaiul se răcise în paharul de hîrtie. Tic-tacul ceasului de pe birou îl readuse cu picioarele pe pămînt.

Coordonarea era totul. Marty îşi aminti acest lucru, în timp ce îşi lua servieta şi se îndrepta spre uşă. Fusese întotdeauna convins de acest lucru. Afacerea cu NHP era probabil pierdută, dar el mai avea un as în mînecă. Un as pe nume Isaac Arrow.

În mai puţin de o oră, el şi echipa lui vor face o prezentare companiei Arrow pentru afacerea din domeniul farmaceutic, care valora trei sute de milioane de dolari. Chiar dacă nu era totul perfectat, se aflau la jumătatea drumului. Tot ce trebuia să facă era o mică diversiune.

Cînd se aprinseră luminile în sala de conferinţe, semn că prezentarea luase sfîrşit, Marty se uită la ceas. Totul durase patruzeci şi cinci de minute şi costurile de producţie se ridicaseră la o sumă pe care mulţi nu o cîştigă într-o viaţă. Părea un lucru nebunesc, dar în condiţiile veştilor proaste despre NHP, lui Marty i se părea firesc. Ar fi fost în stare de orice pentru a înşfăca contractul cu Isaac Arrow. Afacerea nu numai că avea un buget gras, ci şi şanse de difuzare a campaniei la nivel mondial. Aceasta se datora unei alianţe neobişnuite cu fundaţia Planetlife ce conta în salvarea pădurii tropicale cu sediul în Belize, şi a staţiunii ecologice Escoba, ce aparţinea acesteia.

Marty le zîmbi celor nouă directori aflaţi în faţa sa. De obicei, după o prezentare, putea să bănuiască spre ce înclină clientul, dar pe chipul celor de faţă nu se putea citi absolut nimic. La dracu', ăştia arătau la fel – toţi nişte ciudaţi cu feţe de tocilari şi cu pregătire în nişte domenii de care majoritatea oamenilor probabil nu au auzit vreodată: nanotehnologie, etnobotanică şi realitate virtuală. Excepţie făcea preşedintele Consiliului Director al companiei Arrow, Frank Torello, pe care, dacă Marty nu l-ar fi cunoscut, l-ar fi luat drept Elvis în ţinută de afaceri. Desigur,

mai era şi vicepreşedintele de marketing, Carson Page, o femeie care arăta periculos de bine şi lăsa impresia că se ocupă şi cu altfel de jocuri, decît cele legate de afaceri.

Carson Page, cu picioarele ei lungi şi silueta unduitoare, tenul perfect şi osatura deosebită, te făcea să uiţi de afaceri, dar privirea ei scrutătoare te atenţiona imediat că frumuseţea era dublată de şiretenie şi de o minte ascuţită. Carson se mişca şi vorbea aşa cum trebuie. Marty îşi zise că, probabil, au multe în comun.

În timp ce încerca să rezolve enigma lui Carson Page. Marty simţi că cineva îl priveşte insistent. Se întoarse şi văzu că Lee Wilde îl priveşte cu răceală.

Lee, acum în vîrstă de şaizeci de ani, fusese probabil frumoasă odinioară – înainte de nopţile lungi petrecute ca director de media studiind cotele de audienţă Nielsen şi gîndindu-se la modalităţile de a da o lecţie dinozaurilor din televiziune. Cu toate acestea, rămăsese o femeie atrăgătoare, cu o minte cum rar se poate întîlni. Avea o eleganţă subliniată de părul prins într-un coc franţuzesc, de croiala costumului la comandă şi de pantofii italieneşti cu tocuri înalte.

Dacă sexul înseamnă putere, atunci Lee Wilde era puternică chiar şi la şaizeci de ani. La agenţie toţi îi spuneau Regina şi chiar i se adresau cu acest apelativ. Dar ei puţin îi păsa. Era vicepreşedinte şi se apropia de pensionare. Probabil că dispunea de cîteva milioane bune. Neavînd soţ şi nici copii, se putea considera aranjată din punct de vedere financiar. Viaţa ei se reducea la activitatea din cadrul companiei Wynn Bergman. Acesta era, probabil, motivul pentru care se înţelegea atît de bine cu Marty. Nu se ajunge prea departe stînd la grătare în curte cu soţul sau soţia şi copiii. Viaţă sexuală? Viaţă de familie? Viaţă socială? Agenţia *era* viaţa lor.

În decursul anilor, Lee ajunsese să fie foarte apropiată de Marty şi de prietena lui, Reiki, aşa că în clipa în care

el își dădu seama că Lee observase cum se uită la Carson, avu un fel de tresărire vinovată și reveni la ceea ce trebuia să facă de fapt. Privindu-i pe cei din echipa Arrow, spuse:

– Aveți întrebări?

– Doar una, răspunse Frank Torello, din capul mesei de conferințe.

Se ridică în picioare, își încheie haina pe care nu puteai să o vezi în vitrinele nici unui magazin și o porni spre partea din față a sălii de conferințe.

Marty încerca să pară detașat. Doar o întrebare? Marty zîmbi din nou, dar mintea i-o luase razna. Toate graficele alea minunate și titlurile inteligente, pe care echipa lui de creatori reușise să le conceapă, nu aveau nici o șansă să apară pe ecranele vreunui televizor dacă acestui individ nu îi plăceau la nebunie. Acum asta nu reprezenta însă decît jumătate din problemă. Cum rămîne cu micul detaliu NHP? Cum rămîne cu pierderea de șase sute de milioane de dolari? Inima lui Marty începu să bată nebunește. La dracu', afacerea asta *trebuia* să-i iasă.

Buzele subțiri ale lui Torello îi dezvăluiră dinții într-un rînjet alb și strălucitor, în timp ce îi întindea mîna lui Marty.

– Cînd poate Wynn Bergman să se apuce de treabă?

Marty încercă să nu pară șocat. Clienții nu dădeau de obicei un răspuns pe loc; își închipuise că Arrow o să-l lase să fiarbă în suc propriu cîteva zile, nu cîteva secunde. Cuvintele îi trădară, însă, mirarea:

– Vorbești serios, Frank?

– Bineînțeles.

Marty se străduia să-și stăpînească zîmbetul larg, care începuse să-i apară pe față; poate că postul de președinte nu era definitiv pierdut pentru el. Cu Arrow în buzunar, deținea atuul de care avea nevoie.

– Putem începe chiar acum, Frank, răspunse el strîngînd ferm mîna lui Torello.

– Minunat! exclamă Torello, făcînd un semn către ceilalți membri ai echipei Bergman. Hai să trecem la lucruri serioase. Cînd e Super Bowl? Peste trei, patru săptămîni?

– Peste trei săptămîni, răspunse Marty nedumerit. O privi pe Lee, dar ea ridică din umeri. Nu fusese vorba de Super Bowl.

– Știu că nu am discutat niciodată despre Super Bowl, recunoscu Torello, dar vrem ca linia noastră de produse botanice tropicale să apară în Super Bowl.

– Într-adevăr, confirmă Carson, apropiindu-se. Îl bătu pe Marty pe umăr, ca și cum l-ar fi cunoscut de-o viață, apoi adăugă: Conceptele voastre minunate trebuie să apară într-un context cu totul special.

– Îmi pare bine că v-au plăcut, spuse Marty precaut, dar producerea unui spot ca acela pe care tocmai l-ați văzut nu este posibilă în trei săptămîni. În plus, probabil că e deja prea tîrziu să mai obținem un loc în Super Bowl, oricîți bani am oferi.

– Marty are dreptate, interveni Lee. Comenzile clienților noștri pentru Super Bowl au fost depuse de luni de zile. Și ca să fim preciși, astăzi este marți, în data de șase, ceea ce înseamnă că meciul este peste nouăsprezece zile, nu peste trei săptămîni.

Marty se abținu cu greu să nu zîmbească. Lee calcula totul cu o precizie uimitoare. Nu exista detaliu care să-i scape, nici cel mai mic.

Cu o expresie plictisită, Frank Torello își drese vocea și începu să-și încheie și să-și descheie nervos la nasturii de la haină. Brusc, Marty simți că îl cuprinde panica. Dacă se ducea naibii totul, tocmai cum, din cauza unui nenorocit de loc în Super Bowl? Și, totuși, timpul era prea scurt.

– Nu ne înțelege greșit, Frank, spuse el. Nu avem nici o problemă cu *strategia* de a plasa spotul în Super Bowl. Timpul ne îngrijorează. Nu plănuisem să realizăm un spot TV atît de important în timp așa de scurt.

– Sînteți agenția noastră, nu-i așa? se rățoi unul din indivizii șterși de la masa de conferințe. Vrem în Super Bowl. Duceți-ne acolo. De asta v-am angajat.

– O reclamă în Super Bowl ne-ar propulsa direct în centrul atenției, insistă Torello cu ochii scînteietori. Asta vrem, să facem valuri.

Cei doi se priviră în ochi. Marty acceptă provocarea din privirea lui Torello, apoi se uită la echipa lui. Oamenii nu păreau prea fericiți. Dacă ar bate palma, ar protesta vehement. Dacă n-o va face, va pierde contractul, iar el știa mai bine decît toți ceilalți cîtă nevoie avea agenția de acest contract. Nu intenționa să-l lase să-i scape printre degete.

– E foarte bine că vreți să faceți valuri, Frank... cu toții dorim asta, spuse el calm. Dar vrem să fim siguri că Isaac Arrow pășește cu dreptul. Și acest lucru ia timp. Am investit peste o mie de ore de lucru în cercetări de piață, demografice, de linie de produse și v-am studiat concurența. Am muncit enorm și încă mai avem mult de lucru. Urmează simulările de campanie. Apoi vin partea artistică și alte o mie de detalii care determină reușita sau nereușita unui spot. Să nu uităm de filmările de la Planetlife în Belize și de postprocesarea de aici, din Chicago. Marty făcu o pauză. Aș regreta enorm dacă am da-o în bară cu o campanie atît de bună... doar pentru a obține difuzarea unui spot în Super Bowl. Sînt convins că ești de acord cu mine.

Torello scutură din cap și rînji:

– Acum înțeleg mai bine... ești îngrijorat. Ei bine, nu mai fi. Sîntem convinși că te vei descurca.

Marty nu era de părere că Torello înțelegea mai bine.

– Apreciez votul de încredere pe care mi-l acorzi, Frank, dar dacă am produce un spot care nu ar avea succes, voi v-ați pierde prestigiul în fața Comitetului Director, iar noi am pierde contractul, lucru pe care încerc să-l evit. Vreau să ieșim amîndoi cu fața curată.

Zak Restin, directorul de creație al echipei, dădu furios din cap, scuturîndu-și cîrlionții negri.

– Un spot prost poate să distrugă toată campania, domnule Torello.

Torello își strînse nodul la cravata bleu și, fixînd-o cu privirea pe Carson Page, îi spuse pe un ton întrebător:

– Ziceai că Wynn Bergman o s-o scoată la capăt cu treaba asta.

– Așa e, Frank. Carson zîmbi și continuă pe un ton care trăda o hotărîre de fier: Și încă sînt sigură de acest lucru. Se uită din nou la Marty și la ceilalți șase reprezentanți ai echipei, care îl flancau. Știm că vă cerem un lucru care vi se pare imposibil și regretăm, într-adevăr, că trebuie să treceți prin asta, dar Comitetul nostru Director ține morțiș să ajungem în Super Bowl, considerînd că este cea mai bună modalitate de a ne lansa. Nu le pasă cît de mari vor fi costurile de producție, nici cît vor plăti pentru spațiul de emisie. Nu vor decît ca Isaac Arrow să ajungă în Super Bowl. Vor spotul acolo, unde ajung toți mahării... IBM, berea Bud și Coca-Cola. Carson se opri o clipă, și continuă pe un ton categoric: Asta e. Ori produceți spotul și ne duceți în Super Bowl, ori plecăm cu contractul de trei sute de milioane de dolari în altă parte.

În sala de conferințe se lăsă brusc liniștea. Nu se mai auzea decît păcănitul pixurilor de plastic ale experților de la Arrow. Lee îi privi pe Marty și pe Zak într-un fel care voia să le sugereze că și ea fusese prinsă pe picior greșit, dar că nu aveau de ales și trebuia să încerce.

Era posibil ca Lee să nu fi știut în acel moment de posibilitatea de a pierde contractul cu NHP, dar era conștientă că lucrurile scîrțîiau peste tot, chiar și la o agenție mare ca Bergman. Își dedicase viața companiei și voia să se retragă cu capul sus, nu dată afară din cauză că un dobitoc din Generația X, de la o altă agenție, va

promite obținerea difuzării spotului în Super Bowl. Trebuie să reuşim, porunciră ochii ei albaştri. Trebuie să reuşim.

Marty n-avea încotro. Trebuia să fie de acord. În consecință, zîmbi şi spuse:

– Sîntem de acord. Super Bowl, pregăteşte-te!

– Ăsta e lucrul pe care doream să-l aud, explodă bucuros Torello, ca şi cum ar fi cucerit vîrful K2.

Carson se aplecă şi-i şopti lui Marty:

– Ai făcut alegerea corectă.

Marty o aprobă dînd din cap, străduindu-se să nu ofteze. Deci aşa stăteau lucrurile. Ideea lui nebunească de a-şi lua cîteva zile libere se ducea pe apa sîmbetei. Dar, la naiba, pierduse demult socoteala concediilor ratate. Acum cel mai important lucru era să găsească modalitatea de a rezolva problema cu finala Super Bowl. Habar nu avea cum o să procedeze, dar contractul era mult prea mare şi prea important ca să-l rateze.

Se va duce împreună cu Lee şi cu Zak la sediul Bergman, vor deschide o sticlă de şampanie şi îşi vor pune capetele la contribuție pentru a găsi un punct de pornire. Nu era prima dată cînd făceau asta.

– Acum că am aranjat treaba, îți propun să ne întîlnim mîine să discutăm despre programul de producție, spuse Torello satisfăcut.

– La două e bine? întrebă Marty, răsfoindu-şi agenda.

– E perfect, aprobă Torello, după ce o privi pe Carson.

Apoi, nu se mai auziră decît fîşîitul hîrtiilor şi sunetul scaunelor pe rotile împinse la loc. Capetele pătrate de la masa de conferințe se îndreptară către uşă. Cu toții aveau personalitatea unei cîrpe ude, după strîngerile de mînă molatice şi mulțumirile bîlbîite. Ieşiră în ordine, unul cîte unul, parcă furişîndu-se.

– Frank, dat fiind termenul nostru limită, ce-ar fi ca Marty să-şi trimită oamenii la treabă, în timp ce eu îi arăt centrul nostru de cercetare a plantelor? sugeră Carson.

– E o idee bună. Vei fi impresionat, zîmbi Torello în direcția lui Marty.

2

Ei, cum a mers prezentarea, Frank? întrebă Del Waters, care ședea la biroul lui Frank Torello.

Îl salută printr-un gest de cum intră pe ușă, schițînd un zîmbet neobișnuit de vesel, pe care Torello apucase să-l cunoască și să-i știe de frică abia de curînd.

Frank Torello se opri o clipă în ușă și îi răspunse cu un zîmbet îndatoritor. Se părea că președintele Arrow se simțea foarte bine la biroul lui. Torello dezaproba în sinea lui această atitudine. La dracu', individul chiar își pusese picioarele pe biroul de mahon, probabil pentru a-și admira pantofii italienești scumpi și, ca de fiecare dată, pufăia un nenorocit de trabuc cubanez Cohiba. Waters știa că Torello nu suportă mirosul de trabuc, dar nu rata nici o ocazie să-i sufle fumul în nas. Torello începuse să se întrebe dacă nu cumva făcea parte din tactica pe care Waters o folosea ca să „intimideze inamicul". „Din păcate, își zise Torello în timp ce-și trăgea un scaun nescăpîndu-l din ochi pe șeful lui, teoretic nu *eu* sînt inamicul."

– Totul a mers ca pe roate, Del, spuse Torello refuzînd cu un gest trabucul oferit de Waters.

– Au înghițit momeala?

– Și cîrligul pe deasupra. Probabil i-a costat o avere pe cei de la Wynn Bergman.

Vocea lui Torello trăda în același timp regretul și mirarea. Scutură din cap și își frecă în poală palmele cărnoase.

– Bani aruncați pe fereastră.

Waters începu să rîdă disprețuitor.

– Îți trădezi obîrşia, Frank, mîrîi el cunoscîndu-i punctele slabe.

– Poate că da... răspunse el într-o încercare de a da o replică diplomatică, deşi îşi reprima cu greu dorința de a-l pune la punct.

E adevărat că nu crescuse cu lingurița de argint în mînă ca Del Waters. Toată vizionarea i se păruse fără rost. Era convins că a pune agențiile de publicitate să cheltuiască sume enorme pentru prezentări era un lucru inutil, o risipă. Waters hotărîse de cîteva săptămîni bune că Marty English era omul lui. Cheltuielile de prezentare fuseseră făcute degeaba. Miile de dolari cheltuite aiurea urmăriseră doar să creeze un paravan, să camufleze adevăratele intenții ale lui Del Waters. Ce-i drept, Torello trebuia să recunoască, adevăratele lui intenții erau geniale. De data aceasta, Del Waters se întrecuse pe sine, punînd la punct un plan care să-i lanseze în competiție.

Torello îl privi pe preşedinte. Absent, Waters rula trabucul între degete, contrar personalității sale de om de acțiune, care găsea orice raport sau orice audit în mormane de hîrțoage, aşa cum îi găsise pe luptătorii Viet-Cong în Vietnam şi în gaură de şarpe. De fapt, Waters se confrunta cu problemele companiei în aceeaşi manieră în care se confruntase cu duşmanii în timpul războiului. Lui Torello îi trecu prin minte că Waters avea, într-adevăr, mulți duşmani.

– Trebuia făcută şi asta, comentă Waters aruncîndu-i o privire severă şi revenind la atitudinea autoritară cu care îi domina pe cei din jur. Ştii la fel de bine ca mine că nu puteam să ridic pur şi simplu receptorul şi să-i dau pe tavă contractul lui English. Agenția trebuia să facă o prezentare. Aşa stau lucrurile.

Waters trase din trabuc şi lăsă un val de fum să-i scape printre buze.

– Dacă nu am fi cerut o prezentare, English s-ar fi prins imediat. Doar nu e cretin.

– Nu, aprobă Torello cu tărie, simțind tonul poruncitor al lui Waters. Se îndreptă în scaun. Nu, bineînțeles. Nu e prost deloc. Din cîte am înțeles, Marty English e unul din cei mai deştepți. Carson spune că, în mai puțin de zece ani, a avansat de la funcția de contabil-şef la cea de director de relații cu clienții. E candidatul favorit la preşedinția agenției, ştii... şi dracu' să-l ia, n-are decît patruzeci şi cinci de ani.

Waters îşi luă picioarele de pe birou şi sări sprinten în picioare.

– Ştiai că Marty English a luptat în Vietnam? întrebă el cu asprime, ca şi cum Frank Torello habar n-avea ce înseamnă un război şi ce face el din om.

– Parcă am auzit asta pe undeva, recunoscu Torello, vădit jenat.

– Uite, Frank, pentru cultura ta generală, spuse Waters pe un ton dispreţuitor, războiul şi publicitatea seamănă în multe privinţe. La amîndouă problema-cheie e *supravieţuirea*. Piaţă... junglă... e acelaşi lucru. Există viaţă şi moarte în Madison Avenue ca şi într-un cîmp de orez. Beregata se taie la fel peste tot. Ca să ajungă atît de departe şi atît de repede în branşa asta, un om trebuie să aibă ceva în plus faţă de inteligenţă sau ambiţie. Trebuie să fie nemilos.

Ochii albaştri de scandinav ai lui Del Waters susţinură cu răceală privirea lui Torello preţ de cîteva clipe, apoi pe chip îi apăru un zîmbet – zîmbetul unui soldat căruia lupta corp la corp îi aduce cele mai mari satisfacţii, care trăieşte doar pentru a lupta.

– Şi ştii ceva, Frank? Îmi place grozav un asemenea om.

3

Văd că ai făcut deja cunoştinţă cu fondatorul nostru, exclamă Carson, în timp ce intra în holul din oţel şi sticlă al clădirii Isaac Arrow. Marty îşi ocupase timpul privind un tablou imens în ulei şi zîmbi la gîndul că ea i se alătură în aprecierea unei opere de artă.

– „Salvarea omenirii stă doar în creaţia lui Dumnezeu", îngînă Marty, citind de pe o plăcuţă de alamă gravată, ce atîrna sub tablou, celebrul citat ce-i aparţinea lui Isaac Aronstein. Se pare că domnul Aronstein a avut perfectă dreptate.

– Da, într-adevăr, răspunse ea cu sinceritate în timp ce îl însoţea de-a lungul unei pasarele ce ducea în alt corp de clădire. Industria a ignorat acest lucru o perioadă... toţi erau înnebuniţi după sintetice. Acum se pare că au revenit la această linie de produse din plante provenind din pădurea tropicală. Noi, cei de la Arrow, sîntem de părere că viitorul industriei farmaceutice se bazează în întregime pe produse naturale. Mai ales pe cele din pădurile tropicale. Făcu o mică pauză, timp în care îl privi într-un fel prea familiar. Dar fără îndoială că ştiai toate acestea.

Marty dădu din cap. Da, le ştia pe toate. Şi încă ceva. Majoritatea erau informaţii publice, pe care el şi echipa lui le obţinuseră în timpul documentării în vederea încheierii contractului.

– Înclin să cred că o strategie atît de vizionară nu poate să ducă decît la prosperitatea imperiului Arrow.

Carson zîmbi.

– Imperiu... îmi place cum sună. Arrow chiar este un imperiu, nu-i aşa?

– Şi pe bună dreptate. Cînd te gîndeşti că totul a început cu visul unui copil evreu de unsprezece ani, ai cărui părinţi emigraseră din Germania... În ce an a ajuns la Chicago? În

1889? Acolo şi-a schimbat numele în Isaac Arrow şi în 1910 a înfinţat Compania de Medicamente Arrow. Nu-i rău deloc pentru un puşti de douăzeci şi unu de ani.

Carson zîmbi, vizibil flatată.

– Iar, după aceea, la douăzeci de ani a devenit milionar şi a reuşit să-şi menţină averea în timpul Depresiunii, transformînd-o în '39 în companie publică.

– Atitudinile de tip McCarthy de după al doilea război mondial l-au cam clătinat, din cîte înţeleg eu. Avea impresia că un grup de comunişti plănuiesc să-i sufle averea, adăugă Marty.

– Da, ai dreptate, aprobă Carson. Atunci s-a decis să facă din nou companie privată. A scos Arrow Pharmaceuticals de la bursă şi a repus-o în mişcare cu ajutorul unui nou Comitet Director. După aceea, lucrurile au mers ca pe roate. În numai zece ani, Comitetul Director a cumpărat o companie cunoscută doar pentru aspirina Endall şi a transformat-o într-o vedetă a firmelor de profil.

– Am citit undeva că formula originală a lui Endall provine de la indienii din partea locului, comentă Marty, în timp ce înaintau de-a lungul unui coridor.

– Praf în ochi... rîse Carson. Dar, la dracu', face impresie bună demenţilor ăştia cu ecologia.

Îi făcu cu ochiul şi el simţi că acea atitudine prea familiară pe care o observase mai devreme începe din nou să se manifeste. Brusc, îşi dădu seama că de fapt se plictisise să o audă sporovăind întruna despre Isaac Arrow. Voia să ştie mai multe despre ea. Cine era această femeie frumoasă, care îl conducea prin labirintul de coridoare al imensei construcţii? Cum reuşise să se impună şi să se facă remarcată în cadrul acelei companii ai cărei reprezentanţi de marcă erau numai bărbaţi? Deşi nu-i convenea să accepte ideea, îşi zise că nu ar fi putut să ajungă într-o funcţie atît de importantă decît dacă şi-ar fi tras-o cu un mahăr. Nu cu Torello, era exclus.

– Deci, spuse el relaxat, eşti din Chicago?

Scopul acestei întrebări inofensive era să o facă să se deschidă în fața lui.

– Nu, sînt dintr-un orăşel din sudul statului Missouri, zîmbi ea şi scutură din cap.

– Mergi des pe-acolo?

– Da, în concediu, merg să-i văd pe ai mei.

– Ai tăi trebuie să fie foarte mîndri de tine. Eşti întruchiparea succesului – rînji el şi adăugă – pentru o fată de la țară.

Carson îi zîmbi din nou, în timp ce îl conducea spre un ascensor metalizat. După închiderea uşilor, ea apăsă butonul pentru subsol.

– Hai că nici tu nu eşti de colo. Apari tot timpul în revistele de profil.

– N-am ce-i face... aprobă el sec.

Carson îi aruncă o privire amuzată şi rîse încet, lăsîndu-şi mîna să alunece uşor pe mîneca lui.

– Eşti cam modest pentru un tip care a terminat cu brio universitatea Duke, avînd dublă specializare în psihologie şi afaceri şi apoi Wharton-ul.

Îl flata, era sigur de asta, dar îl făcea să se simtă bine.

– Văd că ți-ai făcut temele, domnişoară Page.

– Am şi eu spionii mei, declară ea cu un ton ironic, care deveni imediat serios. Şi apoi, pentru asta sînt plătită... Şefii mei au vrut cea mai bună agenție de publicitate şi asta le-am dat.

Chiar dacă încerca din nou să-l flateze, Marty ştia că spune adevărul: Wynn Bergman era cea mai respectată agenție din țară, cu o cifră de afaceri anuală de trei miliarde de dolari. Cele treizeci şi trei de sedii ale firmei împînzeau toate continentele, iar sistemul de transmisie prin satelit pe care îl deținea era singurul de acest fel, în afară de cele aparținînd posturilor de televiziune, cu terminale în avionul

şi iahtul companiei. Se glumea pe ascuns pe seama faptului că următoarele terminale urmau să fie instalate în toaletele firmei.

– Şi ce au mai descoperit spionii tăi? întrebă Marty, în timp ce ieşeau din lift.

– Mmm... să vedem, începu ea, privindu-l în ochi. Marty English conduce un Jaguar tip E din '63, cîntă la muzicuță şi se relaxează în barurile unde se cîntă blues. Ar prefera oricînd un Dewar unui Chiva. Are un telescop computerizat. Îi place un trabuc adevărat Robusto nr. 5 după cină, într-un restaurant bun. A călătorit în toată lumea, în Nepal, a făcut expediții în Africa... Am uitat ceva?

– Doar faptul că îmi place să dorm în aşternuturi egiptene de bumbac, rîse el vădit stînjenit.

Marty prefera ca viața lui particulară să-i aparțină exclusiv, dar acest lucru se dovedea imposibil. Se simțea din ce în ce mai încolțit.

– Ia spune-mi, spre ce castel din poveşti duce culoarul ăsta? zise el, în timp ce înainta pe holul de marmură.

– La comoara lui Isaac Arrow, răspunse ea scurt, cînd ajunseră în fața unei uşi masive de oțel. Îşi trecu cardul de identificare printr-un scaner, apoi adăugă: Totul este ținut în secret. Numai VIP-urilor li se permite accesul aici; acum şi tu eşti considerat VIP. O să-ți dăm un card de acces temporar şi poți veni să te documentezi oricînd în timpul campaniei.

După ce ledul de deasupra uşii deveni verde, uşa se deschise dînd la iveală un alt hol subteran, care se ramifica în şapte pasaje, asemeni tentaculelor unei caracatițe.

– Să ştii că Isaac Arrow nu face numai aspirină, explică ea, în timp ce mergeau pe unul din culoare. Fiecare ramificație duce la un alt departament de cercetare. Toate departamentele au bibliotecă, cantină, birouri administrative şi laboratoare.

Se opri în fața unei uși fără geam. Spre deosebire de celelalte pe lîngă care trecuseră, aceasta nu avea nici o plăcuță de identificare, număr sau denumire a departamentului.

– Trebuie să te pun în gardă înainte de a intra, spuse ea. Eric Bachmann, pentru tine *doctor* Bachmann, este șeful laboratorului pe care îl vei vedea. Își ia munca foarte în serios. Crede că, într-o bună zi, va fi capabil să salveze întreaga omenire.

– Mulțumesc pentru avertizare. Îl voi trata ca pe zeul care este.

– Bine. Acum pregătește-te pentru un șoc, spuse ea cu mîna pe clanță.

Laboratorul lui Eric Bachmann, aranjat în cea mai pură tradiție științifică, îi aminti lui Marty de orele de chimie din liceu. Totul era alb: faianța, pereții, halatele. Încăperea, luminată cu lămpi fluorescente și de halogen, avea mobilierul din sticlă și crom. Mai mult de zece chimiști mișunau de colo-colo. „Unele lucruri nu se schimbă niciodată“, își spuse Marty. În ciuda avertismentelor lui Carson, nu era deloc uimit, dar pentru trei sute de milioane de dolari merita să se prefacă.

După ce intrară în încăpere, un bărbat slab, în halat alb, își ridică privirea către ei de la microscopul la care lucra.

– Doctore Bachmann, vreau să vi-l prezint pe Marty English, începu ea. Marty este cel care va face cunoscute lumii întregi descoperirile epocale care vă aparțin. Ați dori cumva să-i faceți turul de onoare?

Ochii lui Bachmann sclipiră pentru o clipă îndărătul ochelarilor cu ramă de baga.

– Chiar ești interesat?

– Absolut.

Bachmann își împinse ochelarii pe nas și se lumină la față.

– Pe aici, te rog, spuse el, conducîndu-i printr-un labirint de creuzete şi tuburi în altă încăpere. Se opri în prag.

– Asta e, Marty, anunţă Carson cu un respect aproape religios. Te afli chiar în faţa bijuteriei coroanei.

Spre deosebire de laboratorul auster şi alb pe care Marty tocmai îl văzuse, în acesta domina culoarea gri din cauza oţelului inoxidabil. Arăta mai degrabă a cameră de control NASA, decît a laborator de liceu. De data asta, Marty era într-adevăr impresionat.

Zeci de monitoare atîrnau din tavan. Ecranele aruncau o lumină stranie de culoare verde asupra a două compartimente de sticlă. Într-unul din ele, se afla un obiect ciudat semănînd cu un robot extraterestru, din care porneau o mulţime de cabluri. Celălalt compartiment era complet gol.

– E cumva un dispozitiv care generează realitate virtuală? întrebă Marty, în timp ce Bachmann se aşeza în faţa unui monitor conectat la un computer.

Surprins, Bachmann îşi ridică privirea de la monitor.

– Bineînţeles, asta e. Realitate virtuală, încercarea omului de a crea propriul univers cu ajutorul imagisticii computerizate. Deci eşti la curent cu realitatea virtuală?

– Nu sînt atît de informat încît să fiu periculos, mărturisi Marty, apropiindu-se de Bachmann. Însă conceptul mă fascinează. Am studiat şi eu problema, pentru a-mi satisface curiozitatea. Aveţi ceva echipamente, nu glumă, spuse el în timp ce un logo triunghiular apăru pe ecran.

– Este cel mai performant laborator de realitate virtuală din întreaga lume, se lăudă Carson. Preşedintele companiei, Del Waters, are grijă să ne doteze cu cele mai avansate tehnologii informatice. Nu-i aşa, doctore Bachmann?

– Nimeni nu se poate atinge de laboratorul de RV de la Isaac Arrow, aprobă el mîngîind drăgăstos monitorul. Şi nici de Trinity.

– Trinity este coloana vertebrală a întregii companii, adăugă Carson, cel mai rapid computer din lume. Ocupă aproape opt sute de metri pătrați din subsol, are o memorie de opt sute de gigabyts şi poate să efectueze două trilioane de operații pe secundă; este mai performant decît supercomputerul de la Laboratoarele Naționale Sandia şi chiar decît cel de la Pentagon, zîmbi ea.

– Mai performant decît oricare altul, spuse Bachmann mîndru.

– Am fi pierduți fără el, zise Carson.

Bachmann aprobă dînd din cap.

– Trinity se ocupă de toate... de la cercetările cu plantele medicinale din acest laborator, efectuate în realitatea virtuală, pînă la inventarul şi operațiunile bancare ale companiei. Orice informație care intră sau iese din compania Isaac Arrow este procesată de acest computer. S-ar putea spune că Trinity este cheia noastră către univers. De fapt, mulțumită lui Trinity sîntem într-un stadiu mult mai avansat decît colegii noştri din Carolina de Nord – centrul cercetărilor în acest domeniu, zîmbi el cu satisfacție.

– Uau! Sînt uimit, afirmă Marty politicos.

– Vorbind de uimire, nu ştiu dacă eşti la curent cu marea problemă a realității virtuale, spuse Carson.

– Neconcordanța în timp? întrebă Marty ridicîndu-şi privirea de la monitor. Reuşi să-i facă atenți.

– Văd că ştii cîte ceva despre VR, exclamă Bachmann admirativ. Ai dreptate. Cea mai mare problemă o constituie neconcordanța în timp între mişcarea reală şi feedback-ul de mişcare al computerului. Înainte de a ne ocupa noi de această problemă, puteai să faci o mişcare, pe care calculatorul o reproducea după o şaizecizecime de secundă. Nu pare prea mult, dar este suficient să dea totul peste cap.

– Era o problemă de procesare, spuse Carson. Cu

ajutorul lui Trinity, doctorul Bachmann a rezolvat-o chiar aici, la Isaac Arrow. Bineînțeles, nimeni altcineva nu știe. Îi zîmbi lui Marty și adăugă: Aici intervine rolul agenției Bergman.

– Văd că descoperirile pe care le faceți sînt într-adevăr importante, spuse Marty.

– Din nefericire, experiențele cu evenimente în timp real sînt doar o parte a ecuației, recunoscu Bachmann. Dacă spunem că percepția este realitate, atunci trebuie să ducem VR un pas mai departe, pentru a face ca experiența să pară reală în totalitate. După cum știi, percepția vizuală asupra unui lucru nu-l face să fie real, indiferent cît de real ar arăta. Trebuie luate în considerare toate celelalte simțuri. Și, după părerea mea, cel mai important aspect al experienței este cel emoțional.

– Sub îndrumarea domnului Waters, adăugă Carson arătînd către compartimentul de sticlă gol, doctorul Bachmann a creat un program software pentru computerul nostru, care produce o experiență emoțională cu sentimente virtuale.

– Sentimente virtuale? întrebă Marty. Nu prea înțeleg.

Carson dădu din cap.

– Cu ajutorul tehnologiei VR, oamenii noștri de știință explorează sentimentele umane, în special stările emoționale ale schizofrenicilor. Acest lucru este o premieră absolută, mai ales că nu se folosesc de dispozitivele clasice și de ochelarii negri.

– Cum este posibil?

– Programul soft nu se află în exterior, nu are nevoie de monitoare miniaturale și de efecte vizuale spectaculoase. Este *în interior*.

Văzînd expresia nedumerită a lui Marty, Bachmann explică:

– Soft-ul pe care l-am creat folosește unde sonore și frecvențe ale vibrațiilor pentru a ajunge la anumiți

neurotransmițători din creier. Aceşti neurotransmițători induc un set complet nou de sentimente unui subiect.

– Sentimente *noi?*

Bachmann îşi încrucişă brațele pe piept şi aprobă plin de sine:

– Exact.

– Nu-i aşa că e minunat? exclamă Carson. Sentimentele obişnuite fac şi ele parte din soft – durere, bucurie, nefericire. Integrarea sentimentelor virtuale în experiența RV e un pas uriaş înainte, nemaipunînd la socoteală faptul că nu trebuie să fii conectat la un cablu.

Interesul pe care Marty îl arătase din politețe se transformă în fascinație sinceră.

– E ca viața reală, adăugă Carson.

– Viața reală în iad, o întrerupse Bachmann cu severitate. Programul este încă în stadiu experimental.

– Ce legătură au toate astea cu produsele farmaceutice pe bază de plante medicinale?

– VR şi produsele farmaceutice pe bază de plante medicinale se potrivesc cum nu se poate mai bine, răspunse Bachmann. Aplicațiile VR în medicină şi cercetare sînt practic nelimitate. VR va scurta durata cercetărilor pentru găsirea leacurilor multor boli. De fapt, noi manipulăm moleculele în spațiul virtual; facem ca proteinele „bune" să călărească pe spatele virusurilor „rele" şi să le anihileze. Mulțumită VR, în acest deceniu vom avea leacul pentru majoritatea formelor de cancer. În loc să pierdem ani de zile creînd compuşi farmaceutici în eprubetă, îi vom crea cu VR în cîteva ore. Putem muta atomi ca să creăm noi molecule... Chiar în clipa asta, plantele tropicale pentru noua linie farmaceutică sînt transformate în noi medicamente.

Carson îi aruncă doctorului o privire conspirativă.

– Ce-ar fi să-i facem lui Marty o demonstrație?

– Cu cea mai mare plăcere.

Marty se îndreptă către compartimentul gol, dar Bachmann îl prinse de mînă şi-i indică altă direcţie.

– Nu, nu în compartimentul acela. Pe acela îl folosim la noul nostru program soft. Testăm simularea unei experienţe psihotice. Sperăm ca într-o bună zi să găsim o cale de a vindeca schizofrenia.

– Da, nu cred că sînt subiectul potrivit, glumi Marty.

– Într-adevăr, rîse Carson.

Se îndreptau către celălalt compartiment de sticlă, cînd Bachmann îl direcţionă către o platformă aflată în mijlocul încăperii.

– Bănuiesc că nu mi se va arăta chiar totul, spuse Marty, privind la sutele de cabluri conectate la o componentă hardware.

– Nu ţi se va arăta chiar totul, ai dreptate, dar sînt convins că această experienţă ţi se va părea relevantă. Întinde mîna dreaptă, îi ceru Bachmann.

Marty se supuse şi Bachmann îi puse o mănuşă neagră conectată la cablurile de deasupra şi o pereche de ochelari negri, care în interior aveau două monitoare minuscule.

– Hei, cine a stins lumina? glumi Marty.

Auzea cum paşii lui Bachmann se îndepărtează în direcţia lui Trinity.

– Îmi permiteţi, doctore Bachmann? întrebă Carson nerăbdătoare, aşezîndu-se în faţa monitorului şi potrivindu-şi degetele pe tastatură.

– Te rog, răspunse Bachmann pe un ton glumeţ. În curînd tu, şi domnul Waters, o să deveniţi mai buni decît mine la maşinăria asta.

– În regulă, Marty, începem, spuse Bachmann la difuzor. Eşti pe mîini bune. Carson e la cîrmă.

În faţa ochilor lui Marty apăru o sclipire verzuie, apoi nişte mingi ca de ping-pong, suspendate în aer.

– Uau! Ce sînt mingile astea?

– Ce par să fie? întrebă Carson.

– Sînt ca un joc de copii. Ia uite, acum au apărut și altele: roșii, albastre, galbene... ca niște baloane de săpun care se mişcă prin aer.

Bachmann se apleacă spre microfon.

– Aceste mingi sînt niște molecule, explică el. Dar nu asta e important. Gîndește-te că este într-adevăr un joc, dar unul pentru chimiști.

Marty se încruntă.

– Nu v-a spus Carson că nu sînt chimist?

– Nici nu trebuie să fii, ca să înțelegi despre ce e vorba. Folosește mănușa și potrivește mingile, ca la un joc de copii.

Marty își plimbă mîna prin spațiul virtual și împinse bila roșie spre cea albastră. Cele două bile se respinseră puternic.

– Ha, fac mişto de mine. Sînt ca magneții.

– Ceea ce simți tu este rezistența moleculelor, spuse Bachmann. Cînd găsești punctul în care aceste molecule pot fi conectate, n-ai să mai simți această rezistență. Vei avea o moleculă stabilă. Noi numim asta andocare.

Marty încercă din nou.

– Da, aveți dreptate, exclamă el, a mers!

– Felicitări, strigă Bachmann la difuzor. Tocmai ai creat un nou compus chimic.

Carson zîmbi.

– Bine ai venit în lumea nouă de la Isaac Arrow.

4

Marty English știa prea bine cum e cu lumile noi. Era născut în 1951 și făcea parte din generația „explozivă“, prima influențată în mod real de una din cutiile Pandorei apărute în decursul istoriei omenirii: televiziunea. Înainte

de TV, bărbații luptau în războaie. Acum le priveau pe ecran. Divizarea atomului putea avea un efect notabil asupra unei națiuni, dar televiziunea capta atenția lumii întregi. Îl prinsese în mrejele ei și pe Marty English.

Ca și ceilalți din generația sa, Marty crescuse uitîndu-se la Howdy-Dowdy și la Căpitanul Kangaroo. Mîncase cereale cu înveliș de zahăr, pentru că un tigru zîmbitor de la TV îi spunea că sînt minunate, și îl venerase pe John Wayne. Dar, spre deosebire de ceilalți din generația sa, Marty nu dorise să devină doctor Kildare sau omul din U.N.C.L.E., ci realizatorul din spatele camerelor de luat vederi, cel care deține puterea. Din punctul lui de vedere, acea putere se regăsea în publicitate, în cele treizeci de secunde de reclame.

„Imagine, sunet, mișcare și emoție“ – așa era definită publicitatea în lumea televiziunii. Dar orice nume ar fi purtat, în acele treizeci de secunde – o jumătate de minut de emisie, de exagerări și nebunie – se putea crea o stea. Sau un întreg univers.

Din momentul în care Marty și-a dat seama că undeva, ascunsă în acele treizeci de secunde se află Nirvana, nu și-a dorit decît să reușească în industria publicitară.

Nu i-a fost ușor. În anii ’60 o cam luase razna: își lăsase părul lung și o luase pe spinare la Convenția Democrată din ’68. Anul următor fusese recrutat și ajunsese la Compania Charlie.

Cînd s-a întors în State, Marty era veteran decorat; lumea se schimbase complet. Era perioada anilor șaptezeci și inocența care definise publicitatea americană dispăruse. Pentru a vinde un produs trebuia o replică mai bună decît „aveți încredere în noi“. Oamenii nu mai aveau încredere în președinte, și cu atît mai puțin în omul care purta steaua Texaco.

Totul căpăta proporții globale; Coca-Cola învăța omenirea să cînte, iar domnul Alună fusese înlocuit de realismul so-

cialist. Pasiunea lui Marty pentru publicitate s-a reaprins. A intrat la Duke University şi a terminat cu două specializări: marketing şi psihologie. Apoi, s-a îndreptat spre Wharton. A avut o mulţime de servicii la agenţiile de publicitate, fiecare din ele purtîndu-l mai sus în ierarhie şi mai aproape de visul lui de a se impune în această industrie. La sfîrşitul anilor optzeci, a fost angajat la Wynn Bergman Advertising. Restul, cum s-ar spune, e istorie.

Trecuse de ora cinci, cînd Marty ajunse la biroul său. Chiar şi la această oră, agenţia Wynn Bergman continua să fie în plină activitate. Singurul indiciu că avusese loc o sărbătoare cu ocazia încheierii contractului cu Isaac Arrow era o sticlă goală de Dom Perignon lîngă biroul lui metalic. Cînd o văzu, Marty înjură pe sub mustaţă şi o aruncă în coşul de gunoi.

Nu-l enerva faptul că ratase petrecerea – era obişnuit cu aşa ceva. Ceea ce-l deranja era că rămăsese în urmă cu munca; avea o mie de treburi de făcut, una mai importantă decît cealaltă.

În următoarele ore, Marty dădu mai mult de douăzeci de telefoane, plimbîndu-se nervos prin faţa geamului ce dădea spre Michigan Avenue, răcnind ordine, punînd întrebări dure pe care nimeni nu voia să le audă cu privire la starea financiară şi flatînd pe cine trebuia flatat. Avînd în subordine şase directori contabili şi treizeci de contracte în SUA pe care trebuia să le supravegheze, era obligat să fie cînd dur, cînd prietenos, în funcţie de situaţie. Marty nu avea probleme cu schimbarea stării de spirit – era un cameleon prin excelenţă.

Se aprinseseră luminile pe stradă, cînd Marty apucă să se relaxeze în fotoliu şi să-şi slăbească nodul de la cravată. Îşi privi Rolex-ul vechi de la încheietură şi îl sună pe Zak Restin. Deşi era trecut de şapte, Zak se afla în biroul său. La Wynn Bergman nu se lucra după ceas.

– Hai să ne mişcăm, Zak, ordonă el. Termenul limită cu Isaac Arrow ne presează. Adună-ți oamenii şi vino dracului încoace.

– Da, da, Lee e deja pe drum, auzi Marty în receptor.

Făcu o pauză, bătînd cu stiloul Mont Blanc în birou, vizibil nervos.

– Nu, Zak, spuse el încruntat. Nu ne putem permite să nu băgăm spotul Isaac Arrow în finala Super Bowl. Mişcă-ți fundul încoace. Acum!

Închise telefonul şi oftă. Managementul e o chestie care sună bine, dar nu e la îndemîna oricui.

În biroul lui Marty era aglomerație. Îi adusese pe cei de la contabilitate, creație, media, difuzare, juridic şi planificare. Doisprezece oameni cu totul.

– Felicitări, declară el lăsîndu-se pe spate în fotoliu. Ați făcut o treabă minunată.

Toți îi mulțumiră. Marty adăugă:

– Dar nu sînteți nici la jumătatea drumului.

Zîmbelele celor prezenți păliră. Lee Wilde vorbi prima:

– O treabă minunată? rîse ea sarcastic. Las-o baltă. Frank Torello şi micuța lui acadea Carson Page sînt nebuni de legat. Am verificat posibilitatea de a le introduce spotul în Super Bowl. Nici o şansă. Şi fiindcă tot vorbim de celebra domnişoară Page, îşi spun că nu o să ne aducă decît necazuri. Îi scrie pe frunte.

– Lasă-mă cu astea, Lee, răspunse Marty enervat. Vreau ca Isaac Arrow să ajungă în Super Bowl. Nu accept nici o scuză.

Era obosit şi observase că remarca la adresa lui Carson îi fusese adresată personal.

Lee dădu din umeri, cu un gest care arăta totodată furie şi resemnare.

– Bine. Dar o să-i coste şi ochii din cap.

– Ştiu.

– Treizeci de secunde pot să ajungă la un milion şi jumătate de dolari, poate chiar două, spuse ea, privindu-şi notiţele. Chiar şi aşa nu pot fi sigură de reuşită.

Zak scutură din cap.

– Cred că ar fi mai bine să le spunem celor de la Isaac Arrow că nu putem obţine spaţiu de emisie în finală, ce zici? Doamne, Marty, ai habar cum o să fie dacă ne hotărîm să o facem?

Marty rîse. Începuse să lucreze pentru Wynn Bergman înainte ca Zak să termine liceul.

– Pardon? întrebă el aplecîndu-se în faţă şi prefăcîndu-se jignit. Dacă *eu* am habar cum o să fie?

– Restin, eşti unic în felul tău, comentă Lee. Ţi-a mai zis vreodată cineva că nu trece un minut fără să dai cu bîta în baltă?

Toţi cei din birou începură să rîdă.

Zak Restin era, într-adevăr, celebru pentru gafele pe care le făcea. Pe deasupra, îi plăcea să se facă nesuferit. Cu toate acestea, nimeni nu-i contesta talentul. Fusese un copil al străzii în Detroit, unde mîzgălise pereţii şi autobuzele cu grafitti. Cînd a primit o bursă la Institutul de Artă din California, era singurul afro-american căruia i se oferea o asemenea şansă. Apoi, toate i-au mers ca pe roate în industria artei comerciale şi a publicităţii.

La douăzeci şi şapte de ani, Zak era cel mai tînăr director de creaţie de la Bergman, un adevărat diamant neşlefuit. Dacă nu ar fi fost atît de talentat, Marty l-ar fi dat afară, deoarece îl enerva faptul că puştiul se plîngea tot timpul. În lumea publicităţii, însă, talentul contează mai mult decît temperamentul şi atîta vreme cît Zak putea fi stăpînit, producţia mergea foarte bine. Lucrul cel mai important era că Zak crea lucruri de calitate.

Marty ridică mîna şi în birou se făcu linişte.

– Oameni buni, spuse el, e clar că vom produce în

mai mult de două săptămîni un spot care în mod normal ar dura patru luni. Acum trebuie să vedem cum vom face asta. Fără văicăreli şi nimicuri.

Îl privi pe Zak într-un fel care îl convinse să nu se mai plîngă şi să treacă la treabă, apoi se uită şi la ceilalţi.

– Cît despre mine, nu am nici un chef să-i spun bătrînului Bergman că am pierdut un contract de trei sute de milioane de dolari, din cauză că n-am găsit spaţiu de emisie sau nu am reuşit să terminăm filmarea.

Era limpede că nici ceilalţi nu erau dispuşi să rişte acest lucru.

– Bine. Acum că am stabilit asta, hai să vedem orarul. Ceasul merge înainte. Mîine după-amiază trebuie să-i prezint clientului un program...

Vocea lui Marty deveni mai joasă în timp ce se uita la monitorul de pe biroul său.

– Mîine este şase ianuarie. Ziua Z este douăzeci şi cinci, iar Super Bowl duminica. Înainte de a începe producţia, spotul trebuie să fie aprobat de client şi de Autoritatea de Control Audiovizual din New York. După ce avem aceste două avize, putem începe lucrul pe bune.

– Spotul poate să ajungă la televiziune chiar şi în douăzeci şi patru – duminică... dacă îi anunţăm dinainte că îl vrem în emisie. În acest caz, probabil vor dori să le dăm un spot de rezervă pentru situaţii neprevăzute.

Managerul de producţie al agenţiei, un roşcat pe nume Bill Kidman, îşi mîngîia ciocul proaspăt aranjat.

– Poate folosim un spot mai vechi de-al lor, de la Endall, sugeră el vorbind tărăgănat, în maniera inconfundabilă a celor din Georgia.

– Da, e o idee de nota zece, spuse Zak sarcastic. Pentru că o să fie un adevărat miracol dacă producem acest spot la timp. În caz că nimeni nu a observat, chiar şi cu perioada de graţie acordată de televiziune, tot nu avem decît optspezece zile să terminăm treaba.

– Mă bucur nespus că stai bine cu aritmetica, comentă Marty. De fapt, este chiar mai grav. Sper ca spotul să fie aprobat şi gata de difuzare miercuri, douăzeci şi unu. Asta înseamnă că nu avem la dispoziție decît cincisprezece zile, Zak. Nu optsprezece.

– Cred că deja ai rămas în urmă, Restin, îl tachină Lee.

Marty se încruntă la ea şi continuă:

– Restul săptămînii este pentru conceptul de creație şi bugetele finale. Aprobarea clientului o vom obține luni, doisprezece.

Se întoarse către avocatul echipei, Marcia Levine, şi adăugă:

– Luni, juridicul trebuie să trimită scenariul la New York pentru a obține aprobarea de difuzare. Avem nevoie de aprobare marți dimineața.

– E în regulă, răspunse Marcia. Dar va fi o aprobare preliminară. Va trebui să obținem aprobarea definitivă după ce spotul este gata.

– Nu mă deranjează. Ocupă-te să primim această aprobare marți dimineața pentru că Zak, Kidman şi cu mine trebuie să plecăm în Belize marți după-masă, ca să ne încadrăm în program. Nu-i aşa, Kidman?

– Corect, aprobă Kidman.

– Atunci, continuă Marty, de miercuri pînă duminică, optsprezece, vom fi în Belize. Pe nouăsprezece, lunea următoare, ne vom întoarce la birou şi cei de la creație vor începe editarea.

Marty se întoarse spre Bill Kidman şi adăugă:

– Marți, douăzeci, va trebui să predați celor de la juridic editările parțiale, pentru ca Marcia să le ducă la Autoritate pentru vizionare miercuri, cînd eu voi obține a doua aprobare a clientului. Dacă cei de la Autoritate au vreo obiecție, vreau să ştiu imediat, înainte de a trece la faza finală joi.

– Da, şi eu vreau să ştiu, aprobă Kidman.

Zak o privi pe Marcia şi spuse:

– Nu fi îngrijorată, o să primeşti la timp editările.

– Se pare că aţi reuşit să vă organizaţi cum trebuie, comentă Marty. Pot chiar să-mi iau concediu.

Lee îl ameninţă în glumă cu degetul:

– Să nici nu-ţi treacă prin cap aşa ceva.

– Da, s-ar putea să ai dreptate, glumi el. Deci ăsta este programul nostru. Acum propun să treceţi cu toţii la treabă – avem un spot de produs, încheie el ferm.

Se făcuse aproape ora nouă cînd ieşiră toţi din biroul lui Marty. Unii dintre ei, cum ar fi Kidman, plecară să-şi termine lucrul, iar alţii, ca Lee şi Zak, mai rămaseră la taclale, bîrfind fără intenţii rele şi plîngîndu-şi soarta. Înainte de a pleca, Marty îşi consultă e-mail-ul. Avea doar un mesaj, care îl puse pe gînduri:

BUNĂ TREABĂ, MARTY. AI MAI ÎNCHEIAT UN CONTRACT GRAS. ARROW NE UMPLU DE BANI. FELICITĂRI, WYNN.
P.S. CÎND ÎNCEPEM SĂ ÎNCASĂM?

Marty oftă. Nu-i făcea plăcere să-i taie elanul lui Wynn, dar trebuia să-i spună despre posibilitatea de a pierde NHP, înainte ca acesta să afle de la altcineva. Hotărî să-i spună a doua zi dimineaţa, fiindcă între opt şi nouă Wynn îi primea pe toţi directorii executivi în biroul lui, susţinînd că acest lucru ţine compania unită şi îmbunătăţeşte relaţiile de serviciu. Decît să o lungească, mai bine să-i spună pe şleau, oricît disconfort i-ar crea. Resemnat, se lăsă pe spate în fololiu şi tastă:

MERSI, WYNN. VIN MÎINE DIMINEAŢĂ LA PRIMA ORĂ SĂ-ŢI ADUC ULTIMELE VEŞTI. MARTY.

Oftă pentru a doua oară în decurs de două minute, apoi apăsă cîteva taste şi privi bilanţul contabil. Oricît de importantă era contribuţia creativă, Marty ştia prea bine că în lumea publicităţii totul se reduce la încasări. Nu contează părerea personală despre client sau campanie, ci dolarii.

De data aceasta, se pare că dăduse lovitura cu Isaac Arrow. Dacă totul ieşea bine, cîştigul net al companiei Wynn Bergman se va cifra la treizeci şi şase de milioane de dolari. Beneficiind de un comision de cinci la sută, Marty putea să primească două sau trei sute de mii. Zîmbi şi se lăsă pe spate în fotoliu.

– Măi să fie! şopti el.

Lumina monitorului îl făcu să revină cu picioarele pe pămînt. Dacă nu respectau termenul limită sau nu le ieşea bine spotul, adio bani.

Cum rămînea cu NHP? Pe de altă parte, oricît de incitant ar fi fost să-i spună lui Wynn despre contractul cu Isaac Arrow, trebuia să se gîndească şi la reversul medaliei: dacă nu reuşeau, pierdeau trei sute de milioane de dolari. Marty scutură din cap şi opri calculatorul. Ziua de mîine bătea deja la uşă. Era timpul să plece acasă.

5

„Imaginea este totul." Acesta era motoul publicităţii, atît în birouri, cît şi în afara lor. Şi tot acesta devenise şi motoul lui Marty. Locuia pe Walton Street, la un cvartal depărtare de John Hancock Center şi Water Tower Center, la unul din etajele superioare ale blocului Astor – o clădire din cărămidă care dădea spre Lake Shore Drive şi Oak Street Beach. Aici înceta să existe imaginea pe care

şi-o crease: avea adresa „corectă", un valet îi parca maşina şi un uşier demn de Buckingham Palace stătea la intrare. O dată intrat în apartamentul de aproape o mie de metri pătraţi, se termina şarada. Fără jocuri, fără prefăcătorii – acasă îşi încărca bateriile.

Înainte să apuce să bage cheia în broască, în prag apăru o femeie înaltă, bronzată, cu ochi căprui şi o cascadă de păr lung ce strălucea în nuanţe roşcate. Purta un pulover de caşmir şi o pereche de blugi Levi's, care îi evidenţiau silueta suplă. Din holul oval de la intrare, îi zîmbi drăgăstos şi îi arătă o sticlă de şampanie Cristal.

– Felicitări! spuse ea, îmbrăţişîndu-l şi învăluindu-l în mirosul inconfundabil al parfumului Chanel.

Marty fu surprins de această primire, dar îşi dădu imediat seama că nu are de ce. Trăia de şapte ani împreună cu Reiki Devane, dar ea rămăsese la fel de imprevizibilă ca şi la Chicago.

– M-a sunat Lee Wilde, îi explică ea închizînd uşa. A zis că ai luat contractul cu Arrow. M-am gîndit să sărbătorim.

Marty se declară de acord şi o urmă în sufragerie, un spaţiu larg, rafinat, cu tavanul înalt şi uşi franţuzeşti ce dădeau spre balconul de unde se vedea lacul. Romantică, ca de obicei, Reiki împînzise camera cu lumînări; micile flăcări învăluiau încăperea într-o lumină portocalie.

– Arăţi minunat, spuse el examinînd-o din cap pînă în picioare.

Chiar şi atunci cînd se îmbrăca lejer, Reiki avea stilul ei inconfundabil, un amestec de etno şi clasic – un fel de Ralph Lauren, influenţat de moda din Katmandu – care i se potrivea de minune. Puloverul ei moale şi lung era strîns în talie cu o curea de piele împletită, pe care o cumpărase într-un bazar din Marrakech.

Reiki îl privea cu insistenţă, cu un zîmbet copilăresc

pe buzele ei pline. Marty ştia că îndărătul acestui zîmbet ingenuu se ascundea femeia puternică, – fotoreportera care călătorise prin toată lumea, dovedind un curaj cu care puţini bărbaţi se puteau lăuda.

– Hai să discutăm şi de vicepreşedintele de marketing al Isaac Arrow, spuse ea încet, trădîndu-şi interesul. Cum o cheamă? Carson Page?

El se încruntă, aruncîndu-şi haina şi pălăria pe un scaun.

– Mda. Carson Page.

Reiki căzu pe gînduri, învîrtindu-şi o şuviţă de păr pe deget.

– Şi, cum e tipa?

– Carson? dădu el din umeri. Nu ştiu nimic despre ea, cel puţin deocamdată... de-abia ne-am cunoscut. Pare destul de drăguţă. Tipul de femeie de afaceri, înţepată...

– Aha, deci este o *profesionistă*.

Reiki pronunţase cuvîntul „profesionistă“ cu precauţie, ca şi cum s-ar fi îndoit de legitimitatea lui în cazul lui Carson Page, ca şi cum ar fi suspectat că vicepreşedintele de la Isaac Arrow nu reprezenta numai puterea în afaceri.

Marty se încruntă, prudent, apoi îi răspunse:

– Da, aş putea să spun asta.

De ce naiba îl întreba Reiki toate astea? Nu îi stătea în fire să facă aşa ceva, cel puţin nu obişnuise s-o facă înainte de a se pune problema căsătoriei. Dar oricare ar fi fost motivul pentru care ea se simţea nesigură în seara aceasta, lui Marty nu-i plăcea direcţia spre care se îndrepta discuţia lor. Avea să-i pună capăt imediat.

– Bine, spune-mi care este, de fapt, problema ta? întrebă el.

Ea îşi miji ochii migdalaţi şi îi zîmbi; Marty o trase spre el.

– Hai să-ţi spun pe bune ce vrei să afli. Îi prinse faţa în palme, o privi drept în ochi şi rosti pe un ton convingător: Carson Page nu se compară cu tine.

Văzu cum obrajii ei bronzaţi se îmbujorează de plăcere; duritatea pe care o afişa la nevoie era o mască pentru blîndeţea care o caracteriza de fapt. Marty nu minţea. Carson Page nu era cu nimic diferită de majoritatea femeilor, pe care el le vedea în fiecare zi plimbîndu-se pe Michigan Avenue, parcă făcute cu aceeaşi matriţă. Nu şi Reiki Devane. Ea era cu totul altceva. Niciodată Marty nu întîlnise o femeie care să-i semene. Era pumnul de fier în mănuşa de catifea. Exteriorul ei dur masca o fire pasionată. Marty îi iubea contradicţiile şi era convins că aceste combinaţii surprinzătoare o făceau să fie cea mai sexy femeie pe care o cunoştea.

Simţi căldura trupului ei, în timp ce ea îl privea în ochi.

– Înţeleg, spuse el, că Lee a făcut-o albie de porci pe Carson?

Ea dădu din cap, jenată.

Marty oftă. Se întrebă de ce le făcuse cunoştinţă celor două femei. Reiki şi Lee se înţeleseseră de minune chiar de la început şi deveniseră prietene la cataramă. Luau masa la Neiman, îşi făceau cumpărăturile la Bendel şi se confesau reciproc. Marty bănuia că ele două pun la cale ceva mult mai grav – şi anume un complot împotriva bărbaţilor. Sau cel puţin împotriva lui.

– Deci, întrebă el, ce-a mai spus domnişoara Wilde?

– Ei, şi tu acum, zîmbi ea ştrengăreşte. A mai spus doar ceva despre faptul că va trebui să fii răsplătit pentru eforturile pe care le-ai depus la firmă în ultimele săptămîni.

– Lee a spus *asta?* întrebă el sceptic.

– Ei, n-a spus chiar asta. Făcu o pauză, căutîndu-i privirea, şi adăugă şoptind cu prefăcută răutate: Dar nu te-ar deranja cu nimic, nu-i aşa?

– Deloc, chicoti el lăsîndu-se împins către canapea.

Reiki îşi scoase pantofii uşori de piele întoarsă, îl trînti pe canapea şi începu să-i slăbească nodul de la cravată.

– Cred că eşti obosit.

– Da, sînt. Şi asta din cauza faptului că în fiecare zi plec la vînătoare şi apăr tribul. Mă oboseşte foarte mult, o tachină el.

Ea rîse uşor, îngenunche alături de el şi îşi îngropă fața în cămaşa lui descheiată, începînd să-l sărute pe gît. El închise ochii.

– Sărută-mă, şopti ea.

Marty se execută, gustînd dulceața buzelor ei.

– Hmm... e bine, spuse ea visătoare. Ți-am spus vreodată cît de mult îmi place să te sărut? îl întrebă ea plimbîndu-şi degetul arătător peste buzele lui.

– Tot timpul, zise Marty zîmbind şi începu să o sărute. Înainte de a-i atinge gura, ea sări în picioare şi o zbughi rîzînd ca un spiriduş, cu părul arămiu împrăştiindu-se pe umeri. Viața alături de Reiki i se părea uneori o aventură minunată.

– Ți-e foame? strigă ea din pragul bucătăriei.

– Nu prea... răspunse el vinovat.

Ea îl privi bănuitoare.

– Îmi pare rău. N-am putut să mă abțin şi am mîncat un hot dog pe drum.

Ea scutură din cap, aşa cum făcea de fiecare dată cînd nu-i convenea ceva. Reiki era adepta unei alimentații sănătoase, cu scîrboşenii de alge şi băuturi de orz. Ei îi pria acest fel de mîncare. Avea un ten perfect şi o siluetă atît de suplă, încît şi-ar fi putut permite oricînd un hot dog sau doi. Dar ea nu ceda niciodată tentației, pentru a se păstra în limita aceloraşi proporții ideale.

– Bine, spuse ea, luîndu-l prin surprindere.

Marty se aştepta să-i facă morală şi să-i țină o predică despre nitrițíi sau coloranții alimentari.

– Mă gîndeam să mîncăm nişte fructe, *reggiano* şi nişte pîine de la brutăria italienească de pe strada Taylor. Şi asta, spuse ea, arătînd spre sticla de şamapanie.

*– Sună minunat, răspunse el. Mă duc să fac focul.

*

Marty îmbrăcă o pereche de blugi vechi şi o cămaşă şi puse nişte muzică, în timp ce Reiki punea masa. Şampania se răcise.

– Să toastăm pentru sloganuri bune şi afaceri barosane, spuse el, ridicînd sticla.

Ea dădu din cap absentă şi se încruntă.

– Hmm. Ceva lipseşte... Aha, asta e. Am uitat paharele, spuse ea uitîndu-se prin cameră.

Se ridică şi se îndreptă spre bucătărie, dar Marty o prinse de mînă şi o trase lîngă el.

– Hei, îţi mai aminteşti de zilele din facultate? Cînd beai direct din sticlă?

Ochii ei mari căpătară o expresie nedumerită. Scutură din cap, prefăcîndu-se îngrozită.

– Noi nu făceam aşa ceva la Sorbona... oamenii civilizaţi folosesc pahare.

Marty se strădui să nu rîdă. Într-adevăr, părinţii lui Reiki cheltuiseră o avere încercînd să o „civilizeze", dar nu reuşiseră. Mare mirare că nu devenise o snoabă. Mama ei era o cîntăreaţă de operă de origine italiană, iar tatăl, unul din reprezentanţii diplomatici ai Americii în Germania. Cei doi îşi propuseseră să facă din fiica lor o adevărată prinţesă şi să-i dea cea mai bună educaţie, însă visul lor nu se realizase, deoarece Reiki era o fire independentă şi rebelă. În disperare de cauză, o trimiseseră la Paris, de unde se întorsese mai libertină ca niciodată. Marty îşi închipuia ce dezamăgire însemnase acest lucru pentru ei.

– Hai să lăsăm baltă civilizaţia, spuse el, destupînd sticla.

Luă o gură zdravănă, apoi i-o întinse.

Ea zîmbi şi duse sticla la gură. Cîteva picături de şampanie i se scurseră pe bărbie, şi ea le şterse cu dosul palmei.

– Acum ştiu de ce nu făceam asta la Paris. E atît de dizgraţios.

El rîse. Cu toate că Reiki avea pomeții ridicați și nasul acvilin al aristocraților europeni, nu era o floare de seră. Nu se ferea să intre în contact cu lumea interlopă dacă i-o cerea meseria, ba chiar putea să joace și pocher cu indivizi nu tocmai stilați.

– Dizgrațios? Săraca de tine... trebuie să te mai relaxezi un pic.

– *Eu* trebuie să mă relaxez? strigă ea ridicîndu-se în picioare. La dracu', dacă nu eram eu, ai fi fost în stare să adormi îmbrăcat. Nu uita că eu am fost cea care dădea pe gît tequila după tequila cu șmecherul de Baptiste în Peru.

Ochii lui Marty se îngustară, ca și cum numele de Baptiste i-ar fi provocat o criză teribilă de gelozie.

– Nu, n-am uitat. Și încă te mai întreb dacă băutul cu Baptiste făcea parte din misiunea ta.

– Da, făcea parte. Vrei să vezi pozele pe care i le-am făcut cînd era în zdrențe?

– Le-am văzut deja în revista *Time*. Dacă tot vorbim de misiuni, ai mai auzit ceva de Rwanda?

Ea scutură din cap și oftă.

– Nu. Încă mai aștept. Doamne, urăsc așteptarea. Îmi displace chiar să vorbesc despre ea. Hai să discutăm despre tine. Spune-mi de noua afacere pe care ai pus mîna. N-ai scos un cuvînt despre ea. Lee a avut o mulțime de comentarii...

Marty îi aruncă o privire întrebătoare.

– Lee a spus că Isaac Arrow va fi o adevărată lovitură.

– Las-o pe Lee să explice atît de concis, remarcă el, luînd încă o înghițitură din sticlă. O fi Arrow o lovitură, dar au de cheltuit trei sute de milioane de dolari.

Făcu o pauză, gîndindu-se la perspectiva de a pierde NHP-ul. Nu îi împărtășea lui Reiki niciodată grijile ce țineau de serviciu, pentru că i se părea nedemn de un bărbat. Suna mai degrabă a văicăreală, decît a „împărtășire".

– Trei sute de milioane, zici? Nu-i rău pentru o zi de muncă.

– Crede-mă, acum avem nevoie de fiecare dolar.

– În mod cert, e vorba de mai mult de „cîțiva“ dolari. E un buget al naibii de mare pentru o companie ca Isaac Arrow, nu-i aşa? Nu am remarcat niciodată vreo campanie publicitară de-a lor. Cum de s-au hotărît la un asemenea buget?

– Ai dreptate, bugetul este uriaş, dar n-au încotro. Au hotărît să-şi relanseze imaginea şi să intre pe piață cu plante medicinale tropicale.

– Pe bune? Plante medicinale tropicale?

Marty îi captase atenția. Conservarea pădurii tropicale era unul din subiectele ei preferate.

– Da, dar nu e vorba numai de fructe sau de plante. Inovația constă în aceea că folosesc realitatea virtuală pentru a crea noi medicamente din ele. Astăzi am văzut laboratorul lor de realitate virtuală. N-o să-ți vină să crezi, e fantastic. Au un program soft care simulează sentimente.

– Zău? întrebă ea neîncrezătoare.

– Zău. E încă în stadiu de experiment, aşa că nu am avut posibilitatea să-l testez.

– Asta e bine, rîse ea. Cred că anii şaizeci au reprezentat o experiență suficientă pentru tine.

Pe chipul lui Marty apăru o clipă un zîmbet, apoi oftă şi redeveni serios.

– Ştii, cîteodată mă gîndesc că era mai bine pe atunci. Conta latura interioară a unei persoane; sentimentele erau strîns legate de trăirile oamenilor, nu ceva fabricat de o maşină. Nu ți se pare ciudat să auzi asta de la un bărbat?

– Mie nu mi se pare ciudat.

– Sigur că nu. Tu eşti ciudată din cap pînă în picioare.

Reiki rîse.

– Cred că laboratorul ăsta m-a făcut să mă întreb încotro se îndreaptă lumea.

Reiki dădu din cap şi luă un măr cu degetele ei lungi şi fine.

– Şi încotro se îndreaptă? Mă refer la tehnologia Isaac Arrow, spuse ea muşcînd din măr.

– Spre limită, sînt sigur. Nimeni nu poate să se atingă de sculele pe care le au acolo. Şi cu linia asta nouă de produse pe care o introducem...

– Dar plantele nu sînt înaltă tehnologie, obiectă ea, dîndu-i mărul.

– Nu, ai dreptate, nu sînt. Dar vor fi în momentul în care Arrow va duce la capăt ce şi-a pus în gînd. Astăzi, am avut senzaţia că ei chiar cred că pot îmbunătăţi natura. Sau cel puţin sînt convinşi că vor revoluţiona medicina. Pentru ei mama natură nu este decît mijlocul prin care urmăresc să-şi atingă scopul.

– De unde sînt aduse plantele?

– Din Belize. Acolo vom filma spotul pentru Super Bowl, într-o staţiune numită Escoba.

– Escoba? Staţiunea ecologică? exclamă ea. Dumnezeule, tu glumeşti! Sări în picioare şi se duse la măsuţa joasă de cafea, de unde luă un exemplar din *National Geographic*. Trebuie neapărat să vezi ceva. Ai auzit de o fundaţie pe nume Planetlife?

– Da, Planetlife se ocupă de conservarea staţiunii Escoba. Lucrează împreună cu Arrow şi le furnizează plantele pentru cercetări.

Reiki se aşeză turceşte lîngă el şi deschise revista.

– Uite, spuse ea frunzărind-o. E un articol întreg despre rezervaţia Planetlife din Belize. Priveşte aici – arătă ea cu degetul –, aici este Escoba. Nu-i aşa că e superb? Pozele din revistă sînt făcute bine. Au luat chiar şi fotografii de la NASA.

Făcu o mică pauză, studiind cu atenţie fotografiile.

– Ştii ceva, reluă ea, privindu-l cu o expresie nedumerită, cred că Planetlife are nişte pile teribile. Nu

oricine poate să ceară ca un satelit de la NASA să-i facă asemenea poze.

– De ce nu? întrebă el luînd revista. Credeam că NASA colaborează cu nişte companii particulare.

– Da, colaborează. Dar nu fac fotografii ca astea. Tehnologia folosită în realizarea lor se foloseşte exclusiv în operaţiunile de spionaj.

– Înseamnă că au legături zdravene la nivel guvernamental.

– Sau prieteni sus-puşi.

Marty dădu din cap exasperat.

– Cu toată munca de cercetare pe care am făcut-o în legătură cu prezentarea pentru Isaac Arrow, ne-a scăpat tocmai articolul ăsta.

– Nu l-aţi scăpat. A venit astăzi prin poştă. Escoba e ceva, nu crezi? Desigur, nu e ca în cuibuşorul nostru de nebunii... oftă ea cu subînţeles şi îl îmbrăţişă.

– Nu, n-are cum să fie ca acolo, aprobă el.

„Cuibuşorul de nebunii" era definiţia dată de Reiki insulelor Bermude. Într-o perioadă, reuşeau să ajungă acolo în fiecare an, şi să se retragă într-o căsuţă de la capătul vestic al insulei, unde se simţeau ca în paradis. De trei ani Marty nu mai simţise nisipul fin sub tălpi şi, în ciuda splendorii Escobei, nu credea că aceasta va fi o consolare.

– Să ştii că Escoba arată foarte bine. Vreau să spun că arată foarte bine pentru un loc sălbatic. Intenţia fondatorilor a fost să ofere un alt tip de experienţă turiştilor care vin acolo, spuse ea.

– Da, sigur, o experienţă de neuitat, spuse el pe un ton glumeţ în timp ce studia fotografiile. Colibe acoperite cu fîn, ruine mayaşe, mai mult de două sute de specii de păsări, jaguari, şerpi...

Acel cuvînt îl făcu să se încordeze. Ura şerpii de cînd fusese în Vietnam.

– Ce-i cu şerpii ăştia? întrebă el, răsfoind rapid paginile revistei.
– Sînt şerpi acolo.
– Hai să schimbăm subiectul.
– Desigur, aprobă ea, nedorind să scoată la iveală ceva neplăcut din trecutul lui. Şi acum, spune-mi şi mie cînd pleci.
– Marțea viitoare.
– Înțeleg. Ştii că un fotograf bun îți poate face munca mai uşoară? spuse ea, aruncîndu-i o privire piezişă.
– Cunoaştem amîndoi un fotograf bun, nu-i aşa? Din păcate, nu eşti şi magician.
Ea scutură din cap.
– Ai nevoie de un magician?
– Şi încă cum. Termenul limită pentru Super Bowl ne ține pistolul la tîmplă. Lee avea dreptate – o să fie o adevărată belea. Cred că sînt puțin speriat.
– Stai liniştit, nu e prima dată cînd te ocupi de aşa ceva, spuse ea, lăsîndu-se pe spate.
Reiki îşi țuguie buzele, gînditoare. Lui Marty îi plăcea la nebunie s-o privească atunci cînd se străduia să înțeleagă ceva.
– Poate că e de vină felul în care ai obținut contractul. Lee a spus că totul a decurs cam ciudat. Răspunsul s-a dat pe loc...
– Da, a fost într-adevăr ciudat. În general, nu primeşti un răspuns imediat după prezentare. Am fost la fel de surprins ca toți ceilalți.
Marty se opri, fascinat de reflexiile pe care focul din şemineu le arunca pe chipul lui Reiki, făcînd să-i strălucească ochii căprui.
– În fond, nu văd de ce m-aş plînge, continuă el. Tocmai am încheiat un contract în valoare de trei sute de milioane de dolari. N-ar trebui să pun sub semnul întrebării un asemenea noroc.

– Ai dreptate. Nu-ți mai face atîtea probleme şi nu mai pune întrebări la care ştii că nu-ți va răspunde nimeni.

– Aş putea însă să pun întrebări la care ştiu sigur că-mi va răspunde cineva.

Ochii lui Reiki sclipiră şi ea se agăță de gîtul lui.

– Şi care ar fi acelea?

– Ți-a fost dor de mine săptămînile astea?

– Ai fost aici în fiecare noapte.

– Ştii la ce mă refer.

– Ei, acum dacă tot ai pus problema, trebuie să recunosc că ți-ai cam neglijat îndatoririle de bărbat.

– Atunci va trebui să recuperez, spuse el.

O sărută apăsat şi ea oftă de plăcere.

– Aşa e mai bine? întrebă el.

– Mult mai bine.

6

Cu pădurile sale bogate, cu pajiştile îngrijit terasate şi domeniile împrejmuite, cu casele acoperite de iederă englezească, Lake Forest, Illinois, era exact opusul străzii Taylor şi al vechiului cartier italian din Chicago.

Lui Tony Inglesia îi făcea plăcere să-şi amintească de lumile violent contrastante în care trăise pînă acum. Faptul că îşi croise singur drumul, plecînd din sărăcie şi ajungînd să locuiască într-unul din cele mai respectabile şi bogate bastioane ale Americii, îi dădea o senzație de împlinire şi de siguranță.

Purtase cu el timp de şaptezeci de ani acele cunoştințe, şi era conştient de faptul că îi fuseseră de un folos deosebit. El numea acest lucru un dar. Ştia că dacă ar fi pus în situația să aleagă, ar fi luat totul de la început, fără nici o ezitare. Îşi cunoştea calitățile. Şi, într-adevăr, Tony

Inglesia avea cu ce să se mîndrească: pe lîngă temperamentul meridional, reprezenta combinația ideală dintre curaj, perseverență și inteligență.

Forța brută sau uzul de armă nu fuseseră singurele care îl scoseseră pe unicul copil al unor imigranți italieni săraci din mizeria aleilor lăturalnice și a cîrciumilor rău famate din Chicago. Lucrul care îl ajutase cu adevărat era inteligența sa. Se adaptase perfect stilului de viață american și felului american de a reuși în viață: folosirea inteligenței în scopul de a-i depăși pe ceilalți. Pusese în aplicare toate aceste resurse interioare pentru a nu ajunge ca tatăl său, un om incult, care abia se descurca în engleză și care împinsese toată viața un căruț cu legume prin piețele cartierului italian din Chicago.

Deși își petrecuse copilăria caftindu-i pe copiii irlandezi pentru a le lua bănuții, Tony Inglesia nu ajunsese tipicul bătăuș macaronar, cu părul pieptănat peste cap. În patruzeci de ani, urcase fiecare treaptă a mafiei din Chicago, ajungînd în cele din urmă în vîrful piramidei. Termenul de „naș" nu mai era la modă, dar semnificațiile lui rămăseseră aceleași: din Chicago pînă în Los Angeles nu mișca nimic fără aprobarea lui Inglesia.

Ascensiunea lui nu fusese una ușoară, dar reușise să se impună în fața contracandidaților săi, tot datorită inteligenței. O dată ajuns la conducere, s-a gîndit că singura modalitate de a salva mafia italiană din America era aducerea ei în secolul douăzeci.

Și-a realizat obiectivul infiltrîndu-se în lumea bună a orașului și stabilind relații cu diverse companii comerciale. A lăsat deoparte imaginea perimată a gangsterului cu pălărie din anii prohibiției, reușind să arate și să se comporte ca un adevărat aristocrat.

Datorită averii sale fabuloase care, dacă ar fi fost obținută prin mijloace legale, l-ar fi propulsat în topul *Forbes* al celor mai bogați oameni, i-a fost ușor să ajungă în înalta

societate. Persoanele pe care le întîlnea la diverse ocazii sau cluburi ştiau cine era şi ce făcea, dar îl acceptau de frică sau de curiozitate: era un lucru neobişnuit să stai de vorbă cu un mafiot, care nu se comporta deloc ca atare. Cizelat, sofisticat, putea trece oricînd drept un mogul.

În locul celebrelor costume cu dunguliţe, Inglesia purta costume de două mii de dolari bucata şi pantofi de piele făcuţi la comandă, care costau un salariu mediu pe săptămînă. Nimic nu era, însă, opulent sau ostentativ – nu purta lanţuri de aur sau ghiuluri şi mirosea ca un adevărat anglo-saxon: a tutun Dunhill şi a tweed, nu a usturoi şi a mahorcă.

Deşi era un autodidact, ar fi putut să intre oricînd la Princeton, Harvard sau Yale. Avea cunoştinţe remarcabile în domeniul istoriei, al artelor şi se putea lăuda cu maniere impecabile. Acestea din urmă îi fuseseră deosebit de folositoare, deoarece cu ajutorul lor se descurcase cu brio în orice conjunctură socială sau mondenă.

Astfel, Tony Inglesia a reuşit să înlocuiască imaginea mafiotului dur şi necioplit cu cea a unui om de afaceri rafinat, a cărui strîngere de mînă fermă dovedea tuturor că hoţii au onoarea lor, chiar şi în secolul douăzeci.

Inglesia îşi aştepta musafirii şezînd în fotoliul său din bibliotecă, privind flăcările portocalii şi albastre, care dansau în şemineu. Cînd îi văzu în uşă însoţiţi de majordomul desprins parcă din peisajul unui castel englezesc, expresia i se schimbă brusc, dovedindu-şi încă o dată abilităţile în relaţiile cu diverşi oameni.

– Bună ziua, Frank, bună ziua, Carson. Del, îmi pare bine că te văd. Îşi desfăcu nasturii de la haina de tweed Harris şi le făcu semn să se apropie. Intraţi, luaţi loc... Cum mai merg treburile la Escoba? Ce face Arch?

– Totul e în ordine, răspunse Waters cu mîndrie, în timp ce se aşeza pe unul din fotoliile de piele. Arch te

roagă să-l scuzi că n-a putut veni. Avionul lui soseşte din Belize noaptea tîrziu.

– Înţeleg, răspunse Inglesia şi adăugă ca pentru sine: Arch Templeton e prea ocupat să-şi salute un vechi prieten, nu-i aşa?

Del Waters trecu peste această remarcă înghiţind în sec şi răspunse cu un zîmbet forţat:

– Ştii că Arch nu e niciodată prea ocupat cînd e vorba de tine, Tony, dar are o grămadă de lucruri de pus la punct în Escoba.

– Arch a făcut treabă bună, intră Carson în vorbă.

– O treabă minunată, aprobă Torello.

Torello nu putea decît să admire felul în care Waters se purta cu mafiotul. Oricine altcineva ar fi părut ori prea timorat, ori prea încrezător în sine. Nu şi Waters. Dacă planul lui în ceea ce-l privea pe Inglesia va funcţiona, rezultatul avea să fie o răsplată, la care nici nu ar fi putut să viseze în poziţia în care era acum. Dar vremea jubilării nu sosise încă pentru Waters. Dacă îl aducea pe Inglesia unde dorea, şeful mafiei avea să-i ciugulească din palmă.

– Să înţeleg că afacerile prosperă? întrebă Inglesia.

– N-au mers niciodată mai bine, răspunse Waters. Luna trecută am reuşit să aducem la Escoba nişte oficiali de la Audubon Society. Le-a plăcut la nebunie.

Scoase din geantă un exemplar al revistei *National Geographic*.

– Ai văzut asta?

Inglesia dădu din cap în semn că nu, şi începu să răsfoiască revista.

– Tony, se pare că am intrat în lumea bună de data asta, afirmă Torello.

– Arch a reuşit să-i convingă pe băieţii de la NASA să lucreze pentru noi, adăugă Waters. NASA a făcut fotografiile astea din satelit.

Îl privi pe Inglesia cu zîmbetul lui de nordic calculat.

– Ei cred că sînt pentru un studiu ecologic, dar noi le folosim pentru a-i găsi pe rebelii ăia din Guatemala.

– Cred şi eu, rîse Inglesia precaut.

– *National Geographic* a făcut pentru Escoba un reportaj de zile mari, spuse Carson. Un articol de douăzeci şi şapte de pagini, toate color.

Torello dădu din cap încîntat:

– Pe lîngă toată publicitatea asta care ni se face, *The New York Times* tocmai a declarat că Escoba este cîştigătoarea premiului anual la capitolul staţiuni ecologice de cinci stele. Doamne, să fi vrut şi tot nu ne ieşea figura aşa de bine!

Inglesia zîmbi şi îl privi pe Waters.

– Trebuie să recunosc că voi ăştia de la CIA aţi găsit o acoperire beton pentru operaţiunea asta. Dar, acoperire sau nu, mă bucur că Escoba a reuşit să funcţioneze ca staţiune pe picioarele ei, fără a se interveni în sprijinul ei cu cealaltă parte a afacerilor. Trebuie să fie un loc minunat, dacă toate ziarele o laudă. Într-o bună zi, am să merg s-o văd cu ochii mei. Cu condiţia să ţineţi scorpionii la distanţă de cabana mea, adăugă el zîmbind dezarmant.

– Dacă vii la Escoba, de restul ne ocupăm noi, îl asigură Waters.

Inglesia scoase o tabacheră de aur din buzunar şi luă o ţigară.

– Deci, Frank, spuse el aprinzîndu-şi ţigara, cu ce începem?

– Cu băiatul tău?

Torello încercă să nu zîmbească; întinsese capcana.

– Să înţeleg că a obţinut contractul cu Isaac Arrow?

– La ce sînt buni prietenii, dacă nu la dat o mînă de ajutor? zîmbi Waters. Dar trebuie să recunosc, puştiul s-a băgat în rahat pînă în gît.

Văzînd expresia nedumerită de pe chipul lui Inglesia, Carson adăugă:

– Din cauza finalei Super Bowl, Tony. Vezi tu, Marty nu are la dispoziție decît două săptămîni să producă spotul și să obțină spațiu de emisie în Super Bowl.

– De ce atît de puțin? întrebă Inglesia, trădîndu-și instinctele paterne. Ce mare scofală e meciul ăsta de fotbal? Chiar nu puteați să-i lăsați mai mult timp la dispoziție?

– Nimic nu se compară cu Super Bowl, Tony, răspunse Torello cu sinceritate. Dacă obținem treizeci de secunde în *acel* meci de fotbal, mesajul companiei Isaac Arrow va ajunge la milioane de oameni și va fi difuzat prin satelit în toate țările lumii. Recunosc, costă o avere, dar, chiar și așa, e o investiție rentabilă.

Inglesia dădu din cap politicos.

– Înțeleg, zise el pe un ton, care îi spunea clar lui Waters că nu înțelegea.

– Linia de produse Arrow pe bază de plante reprezintă o acoperire pentru cealaltă operațiune a noastră, adăugă Waters înțepat, dar nu uita că, spre deosebire de tine, Carson, Frank și eu trebuie să dăm socoteală Comitetului Director al companiei Isaac Arrow. Ei se așteaptă ca noua linie de produse să fie un adevărat succes și noi trebuie să acționăm în consecință. În cazul în care spotul nostru intră în Super Bowl, publicitatea care ni se va face în acele treizeci de secunde va fi mai eficientă decît toate celelalte spoturi difuzate în timpul anului. Chiar dacă l-am pus pe puștiul tău la treabă, trebuie să recunoști că va fi bine recompensat.

Inglesia nu putea să obiecteze în privința acestui aspect.

– Dacă îl cunosc bine pe Marty, n-o să lase să îi scape trei sute de milioane de dolari din cauza unui termen limită. Cel mai bine lucrează în condiții de stres. Desigur, Marty nu bănuiește că eu sînt la mijloc, spuse el, suflînd un nor de fum.

– Sigur că nu! exclamă Torello.

– Nu bănuieşte nimic, interveni Carson cu un ton răutăcios. L-am întors pe faţă şi pe dos azi la el la birou şi n-a pus nici o întrebare nelalocul ei. Dar aşa sînteţi voi, bărbaţii, orgolioşi. Marty n-o să se întrebe de ce i-am dat contractul pe loc, fiind ocupat să se felicite pentru realizare.

– E bărbat, într-adevăr, zise Inglesia care nu înţelegea ce căuta această femeie în combinaţia lor. Deşi o adusese Waters, lui Inglesia prezenţa ei nu i se părea de bun augur.

– Însă te asigur, Carson, că băiatul meu nu e vanitos.

– Nu ştiu cum stă cu vanitatea, dar e expert în disimulare. Cînd l-am întrebat de familie, mi-a spus că tatăl lui e mort.

– Înseamnă că ştie să ţină un secret, oftă Inglesia.

– Deci, Carson, interveni Torello dorind să schimbe subiectul, i-a plăcut lui Marty laboratorul?

– Da. E deştept, curios şi pune întrebările potrivite.

– Deci nu-l subestimaţi, spuse Inglesia cu ochii scăpărînd. E mai deştept decît credeţi. Şi încăpăţînat, pe deasupra. Acum, că s-a parafat contractul cu Isaac Arrow, vreau să-l păstreze.

– Nu e nici o problemă. Carson se va ocupa ca totul să meargă ca pe roate. Dar mai vreau să discutăm şi despre altceva.

Torello îşi ţinu respiraţia. Acum era momentul. Dacă le ieşea schema, Inglesia avea să le mănînce din palmă.

Waters îşi drese vocea. Mafiotul muşcase momeala strălucitoare a contractului Isaac Arrow obţinut de fiul său, pentru care ar fi făcut absolut orice. Era floare la ureche să-l şantajeze acum pe şeful mafiei. Waters încercă să-şi ascundă bucuria, dar Inglesia i-o detectă în privire şi deveni brusc precaut.

– Tony, începu Waters, noi primim cocaină la Escoba de la asociaţii noştri columbieni de vreo zece ani.

– Da, cam aşa.

– În toți anii ăştia, am folosit copacul escoba ca acoperire pentru a aduce drogurile în State, şi trebuie să recunosc că am reuşit de minune. E drept că ideea genială de a ascunde cocaina sub coaja şi în spinii copacului îi aparține lui Arch Templeton şi a fost vitală pentru planul nostru.

Inglesia îşi încrucişă brațele.

– Dar?

– Datorită statutului de plantă medicinală a copacului escoba şi a contactelor mele la nivel guvernamental, am reuşit de fiecare dată să trecem de vamă. Tone de cocaină au trecut din Florida, prin depozitul nostru de la Curandero şi au ajuns apoi pe străzi. A fost un mare succes.

– Da, n-a fost rău, spuse Inglesia. Care-i şmecheria?

– Acum putem să dăm lovitura. Se pare că arborele escoba e mult mai valoros decît ne imaginam. Indienii îl numesc copacul „ia şi dă". Noi îl vom numi...

– Arborele de bani, interveni Carson dintr-o suflare.

– Am făcut o descoperire nemaipomenită în laborator, spuse Torello. Bachmann spune că am descoperit o mină de aur. În programul de realitate virtuală a aflat, combinînd substanțele, că se poate obține mult mai ieftin ceva mai puternic decît cocaina. Bachmann poate să transforme nişte copaci în marfă de miliarde de dolari.

– Ceea ce înseamnă că nu va mai trebui să cumpărăm cocaină, adăugă Waters sec. Vom avea resurse nelimitate, atîta vreme cît copacii ăia vor creşte în Belize.

– Dar tăierea mai multor copaci va trezi suspiciuni, mai ales că e vorba de o celebră stațiune ecologică, interveni Inglesia.

Del Waters scutură din cap dezaprobator:

– Isaac Arrow va folosi copacul pentru noua linie de produse farmaceutice. Importul acestor copaci va fi acoperirea perfectă.

– Vom prelucra drogul aici, adăugă Torello. La Arrow.

o parte din substanță va ajunge medicament, iar restul drog.

Carson se înclină în față.

– Campania de publicitate pe care o realizează Marty face parte din acoperirea pe care ne-am creat-o. În plus, o să declarăm că un procent din veniturile Arrow, obținute în urma vînzării acestor medicamente, va fi donat fundației Planetlife. Lumea ne va considera eroi.

– Iar între timp, chicoti Torello încîntat, o să facem milioane cu drogurile pe care o să le vindem.

– E un plan măreț, remarcă sceptic Inglesia, ridicîndu-se de pe scaun și pășind spre șemineu.

Frank Torello îl privi pe Waters, care se crispase. Ca să le reușească schema, aveau nepărată nevoie de rețeaua de distribuție a lui Inglesia. Fără ea, tot efortul nu făcea doi bani. Trebuia să înceapă de la zero. Torello știa însă că Waters nu va lăsa lucrurile așa, căci asul din mîneca lui era Marty English.

– Asta e partea bună, Tony. Faptul că lucrăm la un asemenea nivel și cu o asemenea amploare nu va trezi bănuieli. Cine s-ar gîndi vreodată că reputata companie Isaac Arrow și fundația ecologică Planetlife sînt în cîrdășie cu agenți CIA corupți și cu mafia din Chicago?

Ochii gri-albăstrui ai lui Waters îl priviră provocator pe Inglesia.

Torello rîdea.

– E o minciună atît de gogonată, încît poporul n-o s-o înghită în veci. Nici dacă o s-o vadă negru pe alb.

– Sau color, rîse Carson.

– Nu sînt convins că publicul american e atît de prost, răspunse Inglesia gînditor. Și apoi, copacii, care nu vor exista o veșnicie, constitue o problemă. Mai merge să iei cîte o bucată de scoarță, dar se vor tăia hectare de copaci. Sînt două probleme: rezerva limitată și turiștii din stațiune.

– Planetlife deține peste trei sute de mii de acri de

pădure, iar Escoba se întinde pe vreo douăzeci. Îi luăm cu avionul din Belize City, îi ducem cu jeep-ul la Escoba, le arătăm nişte ruine mayaşe şi nişte păsărele. Vor vedea doar ce-i lăsăm noi să vadă.

– Poate, spuse Inglesia pe un ton la fel de sceptic, dar în ritmul ăsta copacii escoba vor dispărea şi veţi rămîne fără materie primă.

– Nu aşa stau lucrurile. Rezerva de copaci e considerabilă. Nu uita că dintr-un acru se scoate o jumătate de tonă de material util, care trece prin vamă ca plantă medicinală. O dată ajuns la Isaac Arrow, va fi transformat într-un drog de zece ori mai puternic decît cocaina.

– Asta înseamnă că dintr-un acru de copaci vom obţine echivalentul a cinci tone de cocaină, ce urmează a fi revîndută cu patru sute de milioane de dolari. E suficient pentru mine, rînji Torello fericit.

Carson deschise servieta şi scoase din ea un recipient cu un praf maroniu. Îl privi admirativ preţ de o clipă, apoi i-l dădu lui Inglesia.

– Ăsta e, Tony. Pe stradă se va numi „zahăr maroniu". Să-i mulţumim doctorului Bachmann.

Inglesia răsuci recipientul în palme.

– Noi aduceam cocaina pentru jumătate din piaţa de droguri americană, spuse Waters. O dată cu apariţia „zahărului maroniu", cocaina o să-şi piardă din valoare. Dacă ne jucăm cărţile cum trebuie, vom putea să acaparăm toată piaţa, adică o afacere de treizeci de miliarde pe an, fără să facem prea multe eforturi, dacă vom continua distribuţia prin depozitul de la Curandero. Cum îţi sună? întrebă el, făcîndu-i cu ochiul lui Inglesia.

Inglesia se aşeză pe marginea scaunului.

– Şi ce facem cu partenerii noştri columbieni?

Waters dădu din umeri cu indiferenţă.

– Ce-i cu ei?

– Vrei să le întoarcem spatele şi să ne ocupăm doar noi de asta?

– Îţi faci griji în privinţa unor columbieni împuţiţi? întrebă Waters neîncrezător.

– Del, am lucrat cu ei de la început. Tu şi cu Arch aţi venit la mine şi m-aţi rugat să vă bag în afacere. Acum vrei să renunţ la ei?

Inglesia scutură nervos din cap şi privi flăcările din şemineu. Chiar dacă ar fi dorit să facă ce îi propusese Waters, ştia că reţeaua columbiană nu va sta cu mîinile în sîn. Era prea bătrîn ca să se mai aventureze în aşa ceva, pentru a se face remarcat cu orice preţ. Voia să se retragă liniştit la Palm Beach.

– Eu nu fac aşa afacerile, Del.

– Nu faci aşa afacerile? Dumnezeule, trezeşte-te. Nu trăim în anii cincizeci. Nimeni nu mai dă doi bani pe sentimente ca loialitatea. Sau te deranjează schimbarea?

Waters văzu că Inglesia reacţionează; îi descoperise punctul sensibil.

– Hai să trecem la afaceri, Tony, spuse el, blînd ca un mieluşel. Noi lucrăm cu CIA încă de pe vremea războiului din Vietnam.

– *Voi* lucraţi cu CIA încă de atunci; eu colaborez cu ei de la incidentul Castro.

– Bine, scuză-mă. Şi ne-a mers foarte bine. Băieţii noştri de la DEA ne-au eliminat concurenţa de la sud de graniţă. Eu, personal, am aranjat cu autorităţile să nu te deranjeze nimeni. Nici măcar FBI-ul.

Inglesia îl întrerupse cu duritate:

– Cine a făcut fabrica de heroină din Laos, ca să aveţi voi bani pentru lovitura din Indonezia? Cine le-a vîndut arme la Contras? Cine v-a ajutat să faceţi această staţiune-paravan ca să supravegheaţi graniţa cu Guatemala şi să faceţi trafic de droguri în acelaşi timp? Cine a

avut grijă ca în ultimii treizeci de ani CIA să aibă suficienți bani pentru operațiunile murdare?

Torello și Carson se uitară unul la altul, apoi la Waters.

– Tu, Tony, răspunse Waters mascîndu-și ura pentru Inglesia, ne ești indispensabil. Sper că vom continua.

Încă nu voia să scoată asul din mînecă.

– Îmi pare rău, dar de data asta nu vă ajut. Nu pot să-i exclud pe columbieni. Mergeți la triadele chinezești, mergeți la jamaicani. Sînt de încredere, spuse ironic Inglesia.

Lui Waters îi venea să-l strîngă de gît; se săturase de aroganța lui.

– Deci zvonurile sînt adevărate... alea care spun că ți-ai pierdut suflul, spuse Waters.

Văzînd chipul înfuriat al lui Inglesia, Waters zîmbi satisfăcut. Răsuci pumnalul în rană.

– Da. La New York se spune că Inglesia se retrage.

– Așa se spune? Cred că ai auzit zvonurile astea prin vreo închisoare. Acolo au ajuns familiile fără minte. Eu n-am luat în viața mea nici o amendă de parcare. De asta ai venit la Chicago să-mi ceri protecția. Am hotărît să rămîn cu cocaina. Bineînțeles, dacă nu intenționați să mă lichidați.

– Vai... nici pomeneală, dar te asigurăm că nu vei mai avea acoperirea noastră la sud de graniță.

– Sînt convins.

– Mai gîndește-te, sugeră Waters. Putem să așteptăm cîteva zile, dar o dată ce „zahărul maroniu" va ajunge pe străzi, cocaina va costa cît făina.

Inglesia se ridică în picioare.

– Nu-mi iau niciodată cuvîntul înapoi, nu sînt ca politicienii cu care aveți voi relații.

Waters îl scrută cu privirea pe Inglesia, apoi spuse:

– Avem nevoie de CD-ul tău.

– O să-l aveți mîine, după ce-mi retrag profitul din transportul de data trecută. Cum rămîne cu fiul meu?

– Ți-am promis că acest contract Isaac Arrow va rămîne la Bergman şi ne vom ține de cuvînt. Oricum, am auzit că băiatul tău e bun. Frank şi Carson nu vor pune în discuție contractul de publicitate.

– Sigur că nu, îl asigură Carson.

Torello dădu din cap. Înțelegeau cu toții că Marty English devenise un pion.

– Cît privește banii tăi, adăugă Waters, mîine dimineață la ora opt mă întîlnesc cu Templeton la Planetlife. Transferul nu va fi o problemă. E bine la opt şi jumătate?

– Nu e bine, Del, răspunse Torello. Laboratorul lui Bachmann nu se deschide înainte de nouă, iar la Trinity avem acces abia la nouă şi jumătate.

– E bine, spuse Waters aşteptînd răspunsul lui Inglesia.

– Da, e bine. Facem transferul la nouă şi jumătate, şi aveți CD-ul meu la zece.

Inglesia îi conduse spre uşă. Toți erau încordați.

– Cred că faci o greşeală, Tony, spuse Waters în timp ce Inglesia deschidea uşa. O să găsim un alt distribuitor. O să facem miliarde.

Inglesia nu scoase o vorbă. Le ură noapte bună şi închise uşa, în urma lor.

În limuzina neagră ce părăsea aleea casei lui Inglesia, cei trei stăteau încordați.

– Dacă luăm CD-ul, spuse Waters cu un ton rece ca gheața, zîmbind către Carson şi Torello, o să mă asigur că va fi cooperant.

Îl urîse dintotdeauna pe Tony Inglesia pentru puterea şi controlul pe care le exercita asupra oamenilor. În momentul în care va avea CD-ul lui Inglesia, îi va da ultima lovitură drept în inimă.

7

La dracu', Tony, de ce nu ne-ai tăiat şi boaşele? urlă Mike D'Angelo.

În calitate de mînă dreaptă a lui Tony Inglesia, D'Angelo fusese mai mult decît nemulțumit, pentru că fusese exclus de la întîlnirea şefului său cu Del Waters. În plus, auzind că Tony Inglesia, boss-ul suprem al mafiei, tocmai refuzase ocazia de a face milioane bune, ba chiar miliarde de dolari, îşi ieşise din minți. Era un lucru pe care un om ca el nu îl putea înțelege în ruptul capului. O bună parte din viață aşteptase ca, la retragere, Tony să-i paseze bastonul de mareşal şi acum se alesese praful; avea impresia că după ce Tony îşi va înceta activitatea, lui nu-i va mai rămîne decît să se angajeze chelner pe undeva.

– Ce mă-sa ar trebui să facem acum? răcni el în continuare, plimbîndu-se prin biblioteca cu şemineu a lui Tony, ca leul în cuşcă. O s-o luăm în mînă, asta o să se întîmple. Del şi băieții lui or să ne lase să ne descurcăm singuri. De ce le-ar păsa de noi? O să aibă un drog de zece ori mai puternic decît cocaina. Cocaina n-o să mai însemne nimic, la fel ca şi noi.

Inglesia îl aşteptă să termine, apoi întinse spre el recipientul cu „zahăr maroniu" şi spuse:

– Dacă îi fentăm pe columbieni şi vindem chestia asta, n-o să mai însemnăm nimic pentru că o să fim morți. Vor riposta energic. Un trădător primeşte întotdeauna ceea ce merită. Din punctul meu de vedere, prietenii au grijă de prieteni. După faptă şi răsplată.

– Nu mi-e mie frică de amărîții de columbieni, răspunse D'Angelo. Nu e vorba doar de un drog oarecare, ci de viitorul acestei lumi. Chiar nu-ți dai seama de proporții? Dacă aş avea de ales între o mînă de columbieni slinoşi şi CIA, fii sigur că aş alege CIA cu ochii închişi. Făcu o

pauză, apoi continuă pe un ton rugător: Să fim serioşi, Tony, avem nevoie de ei.

– Nu. Ei au nevoie de noi, spuse sec Inglesia. Del Waters o să ne pupe în fund peste o lună.

– De data asta te înşeli, Tony, strigă D'Angelo furios. Del şi băieții lui sînt la fel de bine organizați ca şi noi... ba nu, sînt *mai* bine organizați decît noi. Ei dispun de putere, Tony. Şi noi exact de asta avem nevoie. Fără ei, sîntem pierduți. O să ne pierdem piața pe străzi. Waters o să aibă grijă de asta. Şi ce o să ne rămînă? Un rahat de afacere cu prietenii tăi columbieni, asta o să ne rămînă.

– Ajunge, îi reteză vorba Inglesia. Mă dezamăgeşti cu comportamentul tău isteric. Mă aşteptam să gîndeşti înainte de a deschide gura, să te porți ca un bărbat. Este nevoie de un bărbat adevărat pentru a conduce organizația, de un bărbat care ştie ce să facă la locul şi la timpul potrivit, de un bărbat care face diferența între prieteni şi cunoştințe.

– Eu am aceste calități, ştii bine.

– Ba nu, Mike, răspunse Inglesia. Nu cred că le ai. Dacă vei continua în maniera asta, te poți considera norocos dacă apuci pensia.

Chipul de creol a lui D'Angelo deveni alb la auzul acestei amenințări.

– Acum cară-te dracului de-aici, mîrîi Inglesia, făcîndu-i semn să plece.

Recipientul cu „zahărul maroniu" se afla încă în mîinile tremurînde ale lui Mike D'Angelo, cînd acesta ieşi din cameră.

Era trecut de zece, cînd D'Angelo reveni în bibliotecă.

– Cred că mi-am pierdut cumpătul, Tony, începu el precaut.

Inglesia dădu din cap.

– Nu e deloc o dovadă de inteligență să-ți ieşi din fire în halul ăsta, Mike, dar îți accept scuzele.

Îi puse mîna pe umăr şi îl îmbrățişă călduros.

– Acum, ascultă-mă. Nu avem nevoie de Waters şi de prietenii lui. Ei au nevoie de noi. Încep să cred că n-ar trebui să mai avem nici o legătură cu ei. Drogul ăsta nou pe care îl produc poate să pară o mină de aur, dar pînă urmă o să le vină de hac. Presimt asta, şi instinctul meu nu dă greş. L-am urmat întotdeauna şi îl voi urma şi acum. Nu mă voi lua după vorbele unor idioţi lacomi. Lăcomia îi pierde pe oameni.

D'Angelo dădu uşor din cap, în timp ce pipăia cu palmele transpirate recipientul cu „zahărul maroniu" din buzunarul de la pantaloni.

– Vreau să pleci la Miami, continuă Inglesia. Să reiei legătura cu vechile noastre contacte de transport. Hai să punem situaţia sub control imediat. Şi uită ce ţi-am spus mai devreme. Mike, eşti ca un fiu pentru mine... ştii asta. Cînd te întorci, o să hotărîm ce operaţiuni vei prelua, oftă Tony.

D'Angelo se forţă să zîmbească. Auzise aceaste vorbe de zeci de ori, dar acum i se păreau doar o placă stricată.

– Ce-ar fi să bem ceva... în cinstea împăcării, propuse Inglesia.

D'Angelo se îndreptă către bar.

– Ce vrei? întrebă el relaxat.

– Scotch, îi răspunse Inglesia în timp ce se aşeza pe fotoliul de piele din faţa şemineului.

Îşi aprinse un trabuc şi se lăsă pe spate, admirînd jocul flăcărilor.

În timp ce turna băutura, D'Angelo se opri o clipă pentru a studia lichidul de culoarea chihlimbarului ce strălucea în pahare, regîndindu-şi planul. „Zahărul maroniu" era de zece ori mai puternic decît cocaina – aşa spusese Tony. Era simplu, nu trebuia decît să toarne drogul în paharul cu scotch din faţa lui, şi cu asta basta. O dată Tony eliminat, putea relua discuţia cu Del Waters.

„Acum ori niciodată", îi spunea parcă o voce

interioară. Acum. Sau niciodată. Se va elibera vreodată de sub dominația lui Tony Inglesia? Va putea vreodată să fie primul şi nu al doilea? Loialitatea era o chestie, dar nu putea fi atît de prost, încît să creadă că Tony se va retrage vreodată.

– Hei, ce faci cu scotch-ul meu? spuse Inglesia nerăbdător.

Întrebarea lui Inglesia îi străpunse inima ca un pumnal. *„Acum ori niciodată"*, repeta vocea. Scoase recipientul din buzunar şi îi vărsă conținutul într-unul din pahare.

– L-am făcut exact cum îți place ție, cu puțină gheață.

Inglesia ridică paharul.

– *Salud.*

– *Salud.*

– Pentru viitor, Mike. Pentru un om pe care-l iubesc ca pe fiul meu. Într-o bună zi, te voi lăsa pe tine să conduci afacerea.

– Într-o bună zi, spuse D'Angelo cu un zîmbet crispat, în timp ce se aşeza pe scaunul din fața lui Inglesia.

Îl privi pe Inglesia cum îşi bea paharul, înghițitură cu înghițitură, pînă la ultima picătură. Îl cuprinse o stare de euforie.

– Mai vrei? întrebă el încercînd să-şi ascundă bucuria.

Inglesia dădu din cap.

A durat mai mult decît se aştepta D'Angelo: trei minute, dar s-a întîmplat. Fața lui Inglesia s-a învinețit, iar buzele i s-au crispat. Şi-a dus mîinile la piept şi s-a rostogolit pe o parte.

– Sună la urgență, Mike, gîfîi el. Fac un infarct. Se lupta să respire, să vorbească, în ciuda durerii. Sună la nouă-unu-unu. Grăbeşte-te, sună la nouă-unu-unu.

Mike D'Angelo nu se ridică de pe scaun, ci îl privi, aşteptînd arginții ce-i fuseseră promişi.

– Mike! Ajută-mă... pentru numele lui Dumnezeu...

Începuse să tremure şi abia mai vorbea.

Şeful mafiei încercă să se ridice în picioare, dar se prăbuşi peste măsuţa de cafea, răsturnînd-o în cădere.

Neajutorat, Inglesia îl privea pe D'Angelo cu ochii unei vite duse la tăiere. Vedea cum stă şi îl priveşte, fără pic de milă, insensibil în faţa agoniei lui. Atunci îşi dădu seama că fusese trădat de singurul om în care avusese încredere, exceptîndu-l pe propriul său fiu.

– Mike, Mike, nu face asta, imploră Inglesia.

Dar Mike D'Angelo rămase nemişcat şi chiar zîmbi, văzînd cum omul odinioară atotputernic se zvîrcolea de durere. Apoi, totul se termină. Mike zîmbi din nou, în timp ce ridica paharul deasupra cadavrului ce zăcea la picioarele sale.

– *Salud*, spuse el.

Planul îi reuşise.

8

Cum s-a întîmplat? întrebă Reiki încet, în timp ce mergeau pe Sheridan Road înspre Lake Forest. Ţi-a spus D'Angelo cum s-a întîmplat?

Nu trecuseră decît cîteva minute de cînd telefonul îi trezise în toiul nopţii, aducîndu-le trista veste.

Marty dădu din cap.

– Nu ştia exact, dar mi-a spus că este posibil să fi făcut un infarct. La naiba, ştiam că tatăl meu îmbătrîneşte, dar nu m-am gîndit niciodată că într-o zi va muri. Ce tîmpenie! Vreau să zic, cu toţii o să dăm colţul odată şi odată, chiar şi şefii mafiei. După toată viaţa periculoasă pe care a dus-o, nu-mi venea să cred că o să moară vreodată ... spuse el cu amărăciune.

Făcu o pauză, privind pe geamul maşinii şi încercă să-şi aducă aminte cînd fusese răcit tatăl său ultima dată.

– Incredibil, bătrînul era sănătos tun, la minte şi la trup. Dacă stau să mă gîndesc, nu mi-aş fi închipuit niciodată că o să moară de inimă, ca majoritatea oamenilor. Să fie asasinat, da, dar să moară de inimă... Oameni ca Tony Inglesia nu mor pur şi simplu, sînt eliminaţi.

– Hai să fim serioşi, obiectă ea. Asasinate şi chestii din astea? Nu trăim în anii douăzeci.

– Habar n-ai cum stau lucrurile. Dacă un şef al mafiei nu apare în fiecare zi la televizor nu înseamnă că mafioţii şi-au închis coşmelia. Crede-mă, încă îşi fac treaba. Tata continua să se ocupe de cazinourile şi pariurile desfăşurate pe vapoare. Îi mergea mai bine ca niciodată. Şi să nu uităm de heroină şi de cocaină.

Reiki îşi plecă fruntea. În studenţie fumase şi ea marijuana, dar fusese o experienţă de dragul experienţei şi nimic mai mult. Cocaina şi heroina erau droguri tari, care distrugeau. Nu putea fi de acord cu aşa ceva în ruptul capului.

– Ştii bine că nici eu nu sînt de acord, declară el pe un ton defensiv. Dar chiar dacă el se ocupa de droguri, tot tatăl meu era. Ştiam cine este şi ce face, dar îl iubeam, oftă Marty, privind în depărtare.

– Sînt convinsă că îl iubeai. Reiki tremura. Îşi strînse haina şi îşi muşcă buzele. În fond, era tatăl tău. Nu tu l-ai făcut ceea ce era. Nu ne putem controla părinţii, aşa cum nici ei nu ne pot controla pe noi. Nimeni nu poate să îşi aroge vina sau să culeagă laurii, cînd este vorba de propria familie. Ei sînt ceea ce sînt şi noi sîntem ceea ce sîntem. Asta e, spuse ea zîmbind amar.

– Da, asta e.

Reiki îl atinse uşor pe braţ.

– Cît timp a trecut de cînd l-ai văzut ultima dată?

– Cred că de cînd erai plecată la Cairo. Cît timp a trecut? O lună, două?

Ea scutură din cap.

– Trei luni.

– Ce dracu', spuse el, cu un rînjet cinic. Timpul zboară cînd te distrezi.

– Munceşti prea mult, răspunse ea, luîndu-l de mînă.

Lui Marty îi venea greu să mai spună ceva.

Întotdeauna i se păruse dificil să vorbească despre familia lui. Poate pentru că ar fi putut să discute la nesfîrşit despre acest subiect. Nici n-ar fi ştiut de unde să înceapă. În schimb, ştia unde se terminase. Se terminase în ziua asasinării lui Kennedy, cînd Marty îşi pierduse mama.

În timp ce maşina se îndrepta cu viteză către Lake Forest, Marty încerca să-şi aducă aminte cum se petrecuse totul. El se afla în bibliotecă, ascuns într-un compartiment secret pe care tatăl său îl construise în spatele barului cu oglinzi. N-au cum să mă găsească aici, îşi spunea el, încercînd să uite de ţipetele şi de răcnetele pe care le auzise în casă în ultimele cîteva zile. Dar n-a scăpat de ele. Părinţii lui au intrat în bibliotecă, iar Marty a remarcat tonul neobişnuit de ascuţit al mamei sale şi cel foarte aspru al tatălui său. Şi-a dus mîinile la urechi, nesuportînd să audă ce-şi spuneau unul altuia şi a aşteptat ca ei să plece în altă încăpere, înainte de a ieşi din compartimentul secret.

În aceeaşi seară, la o oră tîrzie, tatăl său l-a chemat jos.

– Ia-ţi la revedere de la mama ta.

Mama lui plîngea cînd l-a luat în braţe. Mînecile puloverului ei de lînă erau aspre. Îşi dorea să simtă pentru ultima dată căldura pielii ei. Ea i-a spus că îl iubeşte şi că, într-o bună zi, el îi va înţelege gestul. Apoi a plecat.

Marty nu a reuşit să-l înţeleagă; la urma urmelor, nu avea decît doisprezece ani. În schimb, ştia suficiente lucruri pentru a da vina pe tatăl său. Ajunsese chiar să-l urască din acest motiv. Niciodată n-a putut să-l ierte.

Cîțiva ani mai tîrziu, tatăl său i-a explicat cum au stat lucrurile. Mama lui nu dorise să plece, dar nu mai suporta să fie soția unui mafiot. Asemenea cazuri în lumea mafiei se rezolvau pe tăcute, fără divorț public şi tam-tam. Au divorțat în Mexic şi custodia i-a fost acordată lui Tony Inglesia, cu condiția de-a nu-l implica niciodată pe Marty în treburile mafiei, de a-l feri de tentația de a deține puterea şi de a nu-l expune pericolului de a fi cunoscut ca singurul fiu moştenitor al lui Tony Inglesia.

Nu era o condiție foarte dură pentru Inglesia, deoarece nici el nu îşi dorea ca fiul său să intre în mafia din Chicago. Ca atare, l-a trimis pe Marty la studii cît mai departe de Chicago şi i-a oferit o viață nouă, sub un alt nume.

Desigur, demersurile pentru aceste schimbări au fost anevoioase. Inglesia a trebuit să umple buzunarele a numeroase persoane importante, înainte ca judecătorul să decidă în favoarea schimbării numelui şi a numărului personal de identificare. Toate documentele ce puteau furniza informații despre trecutul lui Marty au fost sigilate din ordin judecătoresc. Secretul lui se afla în siguranță; doar agențiilor guvernamentale li se puteau pune la dispoziție aceste documente.

– Cîteodată mă gîndesc că tatăl meu a suferit din pricină că a trebuit să-mi schimb numele, spuse Marty revenind cu picioarele pe pămînt. Nu am discutat niciodată despre asta, dar cred că, la un moment dat, a avut impresia că îmi e ruşine cu el.

– Niciodată nu ți-a fost ruşine de el, şi nici de tine, îl alină Reiki.

– Nu, în privința asta ai dreptate. Doamne, dacă ai şti cît de tare mă durea să spun tuturor că tatăl meu a murit. Totuşi, trebuie să recunosc că a fost mult mai uşor decît dacă ar fi trebuit să răspund la o groază de întrebări despre un om care apărea pe prima pagina a ziarelor cu

porecla „naşul din Chicago". Îți dai seama, nici Lee nu ştie nimic despre el.

– Lee, care le ştie pe toate... glumi Reiki.

– Le ştie *aproape* pe toate, o corectă el. Om fi noi prieteni foarte buni, dar, sincer să fiu, cred că lucrurile ar fi stat cu totul altfel între mine şi ea, dacă ar fi ştiut cine este tatăl meu.

– Haide, Marty. Trebuie să ai mai multă încredere în oameni. Uite, mie mi-ai spus şi relația noastră nu a avut nimic de suferit din această cauză.

– Tu eşti îndrăgostită de mine – e o diferență. Dar gîndeşte-te că şi mama mea era îndrăgostită de tatăl meu şi uite ce s-a întîmplat în final. Lee, oricît de bună prietenă mi-ar fi, rămîne, în fond, doar o colegă de serviciu. Lumea publicității este imaginea creată. Ce fel de imagine crezi că mi-ar fi creat numele unuia dintre cei mai mari mafioți ai oraşului? Nu cred că mi-ar fi deschis multe uşi, dimpotrivă. Iar la Isaac Arrow, să fim serioşi... Ştii la fel de bine ca mine ce s-ar fi întîmplat.

– Nu crezi că şi tatăl tău ştia asta? De fiecare dată cînd călătorea, folosea alt nume. Tu mi-ai spus că nu-i plăcea să fie în centrul atenției.

– Da, e adevărat. Nu-i plăcea să atragă atenția. El a fost cel care a spălat puțin imaginea mafiei din Chicago, scoțînd-o din lumina reflectoarelor mass-media. El a găsit afaceri oneste în care să investească banii mafiei. Treaba asta i se părea de viitor.

– Asta şi-a dorit şi pentru fiul lui, insistă ea. A vrut ca tu să ai un viitor, să ai studii superioare. A vrut ca tu să ai tot ce nu a avut el. A vrut să fii *cinstit*, Marty. Ştia că nu ai nici o şansă să fii privit ca un om cinstit, atîta vreme cît purtai numele lui.

– Poate că ai dreptate. În fond, ce este un nume... la dracu', totul nu-i decît un joc.

Intrară pe alee şi opri maşina. Apoi o privi în ochi pe Reiki.

– Cîteodată, jocul se întoarce împotriva ta. Îți schimbi numele într-o încercare de a scăpa de ceva şi pînă la urmă te pierzi *pe tine*...

Se opri văzînd o lumină puternică.

– Ce naiba caută polițiştii aici? mormăi el, în timp ce deschidea geamul. Ce se întîmplă, domnule? îl întrebă pe polițistul solid, care îi ținea lanterna drept în ochi.

– Este interzis accesul în zonă. lătră polițaiul. Trebuie să întoarceți maşina.

– Numele meu este Marty English, răspunse Marty vizibil enervat.

– Marty English? Detectivul Sinclair vă aşteaptă, puteți trece. Îi comunic prin stație că veniți. Ar fi bine să ajungeți cît mai repede.

– Mulțumesc, spuse Marty.

Nu simțea nevoia să se grăbească. Ştia că în momentul în care va intra pe uşa casei, nimic nu avea să mai fie la fel.

Asemeni multor altor polițişti, lui Ford Sinclair nu-i plăceau jocurile. Dispreţul lui pentru falsitate şi ascunzişuri era atît de bine cunoscut de colegii săi de la poliția din Lake, încît îl porecliseră „Ford Spune pe Bune“, poreclă care i se potrivea cum nu se poate mai bine. În fond, conducerea departamentului „Omucideri“ nu era un bal de caritate. Trebuia să vezi faptele ascunse îndărătul vorbelor goale şi al nimicurilor – aşa se rezolva o crimă. Cel puțin, aşa rezolva Sinclair crimele.

În plus, faptele pe care el le vedea zi de zi erau suficiente pentru a te zăpăci, şi ultimul lucru de care un polițist avea nevoie era să-l asculte cineva bătînd cîmpii despre lucrurile urîte şi evidente. Profitînd de un moment de linişte din ceea ce se anunța a fi o noapte lungă, Sinclair

scoase din buzunarul de la haină un baton de ciocolată cu alune pe jumătate mîncat, în timp ce continua să observe haotica scenă care se desfăşura pe domeniul Inglesia.

Maşini veneau şi plecau de pe alee, cu sirenele lor albastre, roşii şi galbene, aruncînd lumini sinistre pe pajiştea din fața casei şi pe copacii din jur.

Da, era într-adevăr sinistru. Sinclair muşcă din baton şi se încruntă. Cel mai ciudat era, însă, faptul că nişte tipi, pe care nu-i cunoştea nimeni, se învîrteau pe lîngă casă, ca şi cum ar fi fost a lor.

Cînd Sinclair ajunsese acolo – şi fusese printre primii – casa lui Tony Inglesia era luminată ca un tort cu lumînări, tort de care nu avusese niciodată parte în copilăria lui petrecută într-un ghetou. Uşa de la intrare arăta mai degrabă a poartă de închisoare de maximă securitate decît a casă de om, fie el şi mafiot. Patru gorile fioroase, în jachete de piele, stăteau de pază la uşă, monitorizîndu-i pe toți cei care intrau.

Ce dracu' caută toți ăştia aici? se întreba Sinclair. Ce caută tipul de la FBI, care arată ca şi cum i-ar fi înfipt cineva un băț în fund? În nici un caz, nu vor lucra împreună la anchetă.

Sinclair se gîndea să le facă vînt celor de la FBI de la locul crimei (dacă, într-adevăr, se petrecuse o crimă), deoarece nu înțelegea motivul prezenței lor acolo – chiar dacă murise un mare mafiot. În fond, Inglesia murise în districtul Lake şi Sinclair era polițist la departamentul „Omucideri" din Lake. Deci, era ancheta *lui* şi nu a tipilor ălora cu nasul pe sus.

În realitate, lucrurile stăteau cu totul altfel: celor de la FBI puțin le păsa de părerea lui Sinclair şi continuau să perie zona, cu ajutorul unui număr impresionant de agenți însoțiți de cîini. Lui Sinclair îi sărise în ochi de la început faptul că fuseseră aduşi cîini polițişti. Era clar că se aflau în căutarea unui indiciu, a cărui natură îi scăpa

însă lui Sinclair. Nu exista o armă a crimei, iar în timpul examinării cadavrului, Sincliar nu găsise nici o urmă. Deci căutau altceva, deşi nu-i dăduseră nici o explicaţie şi nici măcar nu recunoscuseră că urmăreau ceva.

Sinclair mototoli furios ambalajul batonului de ciocolată cu alune; nu avea nici un chef să se joace de-a v-aţi ascunselea cu băieţii de la FBI.

– Doamne! Ce înseamnă toate astea? exclamă Reiki uimită, în timp ce coborau din maşină în faţa conacului în stil Tudor. Făcu un gest spre oamenii care periau curtea cu cîini poliţişti, apoi adăugă: Eşti sigur că ţi-au spus că a murit de inimă?

– Da, sînt sigur, răspunse Marty. Dar mi se pare cam multă vînzoleală pentru un simplu infarct.

Un afro-american într-o geacă ponosită apăru în faţa lor.

– Mă numesc Ford Sinclair şi răspund de această anchetă. Dumneata trebuie să fii Marty, fiul domnului Inglesia, spuse detectivul coborînd vocea.

În ciuda frigului de afară, strîngerea de mînă a lui Sinclair i se păru lui Marty caldă şi sinceră.

– Da, sînt Marty English. Ea este Reiki Devane.

– Încîntat de cunoştinţă, spuse Sinclair, înclinînd politicos capul.

Ochii săi căprui se fixară pe aparatul de fotografiat de la gîtul lui Reiki.

– Domnişoară, mi-e teamă că nu aveţi voie să faceţi poze aici.

Tonul detectivului trăda iritare.

– Dar este casa tatălui meu, obiectă Marty.

– Ştiu prea bine a cui e casa, dar nu eu am stabilit regula asta.

Privi către bărbatul înalt îmbrăcat într-un trenci, care stătea în faţa uşii.

– Un mahăr de la FBI a stabilit-o. Îl cheamă Shelby.

Cuvintele lui Sinclair îl făcură pe Marty să tresară. Ce treabă ar putea să aibă mahării de la FBI cu moartea tatălui său?

Sinclair îi zîmbi puțin jenat lui Reiki.

– Îmi pare rău pentru aparat.

– Nici o problemă, răspunse ea, punîndu-l în geantă.

– Haideți înăuntru. Este mai cald acolo şi putem sta de vorbă, spuse el, băgînd ambalajul mototolit în buzunar.

În casă era un adevărat haos. Abia se puteau auzi, dacă țipau unul la altul; nici nu se punea problema să stea de vorbă.

– Nu pare o atmosferă propice unei discuții, mormăi Marty.

Privi civilii care circulau dintr-o cameră în alta, răcnind în stații, şi polițiştii care beau cafea din pahare de plastic în bucătărie, spunînd bancuri, de parcă s-ar fi aflat la tejgheaua unui bar.

– Credeam că tatăl meu a murit în urma unui infarct. Ce dracu' caută toți ăştia aici? Casa arată ca scena unei crime, îi spuse el lui Sinclair, pe un ton întrebător.

Detectivul se încruntă şi îi răspunse în şoaptă:

– Deocamdată nu există nici un motiv întemeiat să credem că a avut loc o crimă. Ai puțină răbdare. O să-ți explic tot ce-am aflat pînă acum, dar nu înainte de a-l identifica pe tatăl dumitale.

Ultima frază fusese rostită pe un ton şovăitor. Sinclair i se adresă apoi lui Reiki:

– Ar fi mai bine să rămîneți aici.

Reiki aprobă în tăcere şi se aşeză pe canapeaua din sufragerie. Cînd ajunseră în fața uşii de la bibliotecă, Sinclair ridică banda galbenă de plastic şi îi făcu semn lui Marty să intre. Apoi ridică pătura portocalie de pe cadavru.

– Este tatăl dumitale? întrebă direct Sinclair.

Lui Marty i se tăie respirația. Era, într-adevăr, tatăl

lui. Mort, fără suflare. Imaginea cadavrului îl surprinse. De fapt, nu ştia la ce să se aştepte. Nu-i venea să creadă că tatăl său zăcea acolo, rece şi înțepenit, cu viața scursă din el – o mască de ceară. Nu se aşteptase la asta. Nici la tristețe şi nici la teribilul sentiment al deznodămîntului fatal.

Ford Sinclair îi ghici starea de spirit.

– Îmi pare rău.

Oftă, şi acoperi cadavrul cu pătura.

Marty îl privi fix. De ce să-i pară rău? Nu credea că detectivului îi pasă nici cît negrul sub unghie.

– Crezi că spun asta din pură politețe, nu-i aşa? remarcă Sinclair, în timp ce ieşeau din bibliotecă şi intrau în seră.

– Întîmplarea face că îl respectam foarte mult pe tatăl dumitale. El l-a ajutat pe tatăl meu cînd era copil şi i-a dat un post la căile ferate... l-a iertat de datoriile de la jocurile de noroc. Taică-meu n-ar fi avut după ce să bea apă, dacă nu era Tony Inglesia. După ce am crescut şi am plecat la universitate, am continuat să fiu cu ochii pe el.

Se aşezară la umbra ferigilor şi a iederei.

Sinclair scoase un pix şi o agendă şi continuă:

– Se poate spune chiar că îl admiram. Majoritatea polițiştilor nu ar spune aşa ceva despre un mafiot. Eu am avut întotdeauna impresia că îl înțeleg; poate vedeam nişte calități, pe care alții nu le vedeau. Domnul Inglesia avea o minte strălucită şi un curaj de invidiat. Şi, mai presus de toate, era un om de onoare.

Un val de tristețe îl cuprinse pe Marty.

– Da, era într-adevăr un om de onoare...

Sinclair mîzgăli ceva în agendă.

– Cît timp a trecut de cînd l-ai văzut ultima dată? întrebă el.

– Mult.

– Ce înseamnă pentru dumneata mult?

– Cîteva luni.

– Înțeleg. Spune-mi, tatăl dumitale avea duşmani?

– Duşmani? Ce întrebare mai e şi asta?

– O întrebare importantă, îi răspunse Sinclair. Ei bine... avea duşmani?

– Parcă te lăudai că ştii o groază de lucruri despre tata. Dacă e aşa, atunci ştii foarte bine că avea mai mulți duşmani decît Saddam Hussein.

Sinclair oftă.

– Vreau doar să aflu adevărul.

Adevărul? se încruntă Marty. Deci nu crezi că a suferit un infarct?

– Medicul legist a spus că *pare* să fi fost un infarct. Mie, după nişte ani buni în meseria asta, nu prea îmi vine să mă iau după aparențe. Lucrurile nu sînt întotdeauna ceea ce par a fi. Se opri o clipă şi îl privi în ochi pe Marty. Ca să fiu cinstit, instinctul îmi spune că e vorba de o crimă.

– O crimă?

– Da. Ai observat expresia întipărită pe chipul tatălui dumitale? De douăzeci de ani mă ocup de asta şi am văzut tot felul de cadavre. Am învățat să acord atenție detaliilor. Nu avea expresia unui om chinuit de durere fizică, ci a unuia care a fost trădat.

– Cum adică trădat?

– Ei, domnule English, poți să omori un om într-o mie de feluri.

Marty dădu din cap. După ce îi fusese dat să vadă în Vietnam, nu putea să nu-i dea dreptate polițistului.

– Cînd se va şti precis?

– Mîine, răspunse Sinclair încercînd să-şi înăbuşe un căscat. Adică astăzi, completă el privindu-şi ceasul. E trecut de miezul nopții. Raportul autopsiei va sosi în această după-amiază. Îi arătă lui Marty o carte de vizită: Asta e numărul dumitale de la birou?

Marty aprobă uimit.
– Era în portofelul domnului Inglesia, explică Sinclair.
– Deci mă vei suna?
– Sigur că da. Contează pe mine, zîmbi el.

9

La auzul veştii despre moartea lui Tony Inglesia, Del Waters intrase într-o stare de şoc. Acum, în timp ce limuzina îl purta pe străzile întunecate ale oraşului Chicago către Sears Tower, simţea ceva cu totul diferit. Teamă. Nu era obişnuit cu acest sentiment. Cînd îşi dădu seama ce simte, teama i se transformă în furie.

Pericolul de a pierde reţeaua de distribuţie a mafiei era doar un pericol, nimic mai mult. Waters intenţionase să îl folosească pe fiul lui Inglesia pentru a-l determina pe acesta să intre în jocul lui. Ce se va întîmpla acum, cînd Inglesia nu mai exista?

Nu că Waters ar fi avut vreun sentiment pentru Inglesia; i-ar fi făcut o mare plăcere să-l omoare cu mîna lui. Problema era alta. Îl deranja faptul că Inglesia murise fără să îi dea CD-ul.

Waters nu se putea gîndi decît la timpul extrem de scurt pe care îl avea la dispoziţie pentru a recupera CD-ul. Pînă la Super Bowl nu mai erau decît vreo optsprezece zile, timp în care nu putea să găsească scuze la nesfîrşit. Traficanţii de arme iranieni cu care lucra nu dădeau doi bani pe scuzele lui. Nu-i interesau decît banii gheaţă, de care el nu putea să facă rost, dacă nu găsea CD-ul. Spera din tot sufletul ca bătrînul să nu îl fi luat cu el în mormînt: oamenii lui căutaseră toată noaptea prin casa lui Inglesia, dar nu găsiseră nimic.

Waters îşi concentră gîndurile asupra poziţiei

periculoase în care se afla, în aceeaşi manieră în care obişnuia să se concentreze în Vietnam, cînd stătea acuns ore în şir în cîmpurile de orez, pîndind orice mişcare a soldaţilor vietnamezi, care îi căutau pe el şi pe Templeton. După un timp, îi amorţea degetul pe trăgaciul mitralierei M-16, dar continua să aştepte nemişcat, aşa cum aşteaptă cobra să înhaţe şoarecele.

Waters privi nedumerit pe geam la Chicago River; trăia acum una din acele clipe cînd regreta că nu se află în Vietnam. Secretul dominării adversarului consta în a gîndi o mişcare înaintea lui. Întotdeauna reuşise să pună în practică această strategie, dar acum lucrurile stăteau altfel. Nu îi mai rămînea decît să spere că va găsi cît mai repede CD-ul lui Inglesia.

Într-o zi senină, o persoană care se află la ultimul etaj al Turnului Sears poate să vadă şapte state. În ciuda acestui fapt, Mike D'Angelo nu înţelegea de ce turişti din toate părţile lumii se înghesuie să vadă peisajul de la o înălţime de cinci sute de metri. Veneau cu zecile de mii, în fiecare an, priveau prin geamurile imense, sporovăind încîntaţi pe limba lor, nemaisăturîndu-se de priveliştea ce li se deschidea în faţa ochilor.

D'Angelo ajunsese mai devreme la Sears Tower şi, ca să-şi omoare timpul, se amestecase printre turişti, încercînd să descopere ce le plăcea atît de mult. Era foarte bucuros că Waters alesese acest loc pentru întîlnirea lor. Era ca un simbol, îşi zise el, al faptului că lumea îi stătea la picioare, acum, că Inglesia murise. Avea sub control tot ce mişca în raza lui vizuală.

– Te-a şi cuprins mania grandorii, Mike? se auzi o voce tăioasă în spatele lui.

Luat prin surprindere, D'Angelo se întoarse şi îl văzu pe Del Waters cum nu mai fusese niciodată. Lîngă el

stăteau doi bărbaţi îmbrăcaţi cu pardesie – agenţi, mai mult ca sigur.

Waters îl privi cu indiferenţă pe D'Angelo preţ de cîteva clipe, apoi se uită iarăşi pe geam, prefăcîndu-se că admiră peisajul. Îl dispreţuise întotdeauna pe Tony Inglesia, însă pe Mike D'Angelo, mîna lui dreaptă, îl găsea demn de milă. Era prea brutal pentru gusturile lui rafinate, prea diferit de el, prea needucat.

– Cred că ai auzit de moartea lui Tony... îl întrebă D'Angelo în şoaptă.

Chipul lui Waters deveni de piatră, dar continuă să privească în depărtare.

– De-aia am vrut să te văd.

D'Angelo dădu din cap satisfăcut. Avusese dreptate: Waters avea să-l bage în afacerea Escoba.

– Se spune că a suferit un infarct, zise el, încercînd să mimeze un ton solemn.

– Eşti un cretin, şuieră Waters printre dinţi. Tu l-ai lichidat, nu-i aşa? Dacă nu am fi într-un loc public, te-aş omorî cu mîna mea.

Străduindu-se să nu pară şocat de spusele lui Waters, D'Angelo făcu un pas înapoi. Voia să-l apuce de umeri pe Del Waters, să-l scuture puţin, ca să-l facă să vadă realitatea. Să-l facă să înţeleagă că el pusese lucrurile în ordine cînd îl trimisese pe Inglesia pe lumea cealaltă. Dar nu putea face asta, cu atîţia oameni în jur.

– Del, mă iei prin surprindere, spuse el încercînd să pară neafectat de ameninţarea celuilalt. Credeam că o să fii mulţumit. Cu Tony afară din joc şi cu mine la conducerea organizaţiei, putem să trecem la afacerea Escoba. O să-ţi pun la dispoziţie reţeaua de distribuţie. Asta urmăreşti, nu? După ce aţi plecat voi, Tony mi-a spus totul.

– Să înţeleg că ai CD-ul?

Nedumerit, D'Angelo scutură din cap:

– CD-ul?

– Da.

– Nu pricep ce vrei să spui, Del. Nu am nici un CD şi nici nu am auzit vreodată de aşa ceva.

– Înseamnă că Tony nu ţi-a spus chiar totul. Constat că şeful tău a fost un om de onoare, pînă la urmă. Nu ţi-a spus absolut nimic despre această operaţiune. Din cauza ta şi a lipsei tale de raţiune, patru sute cincizeci de milioane de dolari sînt blocaţi într-un cont din Elveţia. Waters zîmbi cu amărăciune cînd văzu expresia bulversată a lui D'Angelo. Da, aşa e. Patru sute cincizeci de milioane de dolari. Tony e mort şi noi nu vom putea să luăm nici un cent din acel cont, dacă nu găsim CD-ul lui.

– Ce legătură are CD-ul ăsta cu scoaterea unor bani dintr-o bancă?

– Tu chiar eşti tîmpit. CD-ul avea codul de acces pe care îl foloseşte calculatorul pentru a efectua operaţiuni în contul respectiv. Avem fiecare cîte unul. Eu.. Torello de la Isaac Arrow... şi Tony.

Lui Mike D'Angelo i se înmuiaseră picioarele.

– Rahat, îţi dai seama că Tony nu mi-a spus niciodată aşa ceva. Jur. Patru sute cincizeci de milioane? Ce facem?

– Căutăm CD-ul lui Tony, asta o să facem.

Faţa lui D'Angelo se lumină brusc.

– Hei, n-oi fi eu specialist în computere, dar am putea intra în calculatorul lui Tony de la Curandero ca să luăm codul. Ce zici?

– Nu este atît de simplu. Codul nu e în computer, e pe CD. E ca un fel de parolă. N-avem CD-ul, n-avem nici codul. N-avem codul, n-avem acces la cont. Cînd am pus la punct acest sistem, am angajat un criptograf, ca să realizeze un cod cu trei căi de acces. El este singurul care cunoaşte sistemul ca pe propriul buzunar. Fiecare din noi accesează una. Trebuie să băgăm fiecare CD-ul în calculator, oriunde am fi, la interval de o oră unul de altul, altfel banii nu se pot transfera.

– Tony nu mi-a spus niciodată... niciodată...

– Termină cu văicărelile. Acum trebuie să găsim CD-ul. Peste două săptămîni, sînt obligat să plătesc un transport de arme în valoare de două sute de milioane de dolari.

– Dar ce s-a întîmplat cu cel care a conceput sistemul de codificare? Nu poate să vă dea alt CD?

– Ar putea, rînji Waters, dacă ar mai fi în viață. După ce ne-a livrat codurile, l-am lichidat – îl privi sfidător pe D'Angelo – pentru a evita orice posibilitate de trădare sau înșelăciune.

Falca lui D'Angelo căzu într-un mod cît se poate de sugestiv. Știa că Waters este la fel de rece și calculat ca o reptilă; văzuse la viața și alți indivizi duri, dar nu-și putea imagina că ajunsese atît de departe. Deci Tony nu greșise cînd spunea că băieții de la CIA erau de zece ori mai răi decît mafioții.

– Spune-mi, atunci, de unde începem, zise el nervos. Se pare că pînă acum n-ați găsit nimic. Ați căutat acasă la Tony? Eu ce trebuie să fac și unde trebuie să mă duc?

– N-am găsit nimic acasă la Tony. Agenții mei au căutat discul peste tot. I-am chemat chiar și pe ăia de la FBI.

– Atunci unde poate fi? La Curandero?

– Tony era prea deștept ca să lase ceva atît de important într-un depozit în Goose Island.

– Dar băiatul lui? Marty? Știu că Tony l-a ținut departe de afacerile lui, dar ar putea totuși să știe ceva.

Waters îi aruncă un zîmbet de gheață.

– Ar putea.

– Deci Marty este singura noastră pistă în momentul de față. Păcat că va trebui să-l „șifonăm"... la urma urmelor, nu are nici o vină și nu-i băiat rău.

Waters se enervă.

– Ești sau nu ești același om care l-a omorît pe tatăl

lui? Îți sugerez să-ți fixezi prioritățile. Este vorba de patru sute cincizeci de milioane de dolari; o treime din ei sînt ai tăi. Mi se rupe dacă fiul lui Tony ajunge hrană la viermi. Ar trebui să gîndești la fel ca mine. Dacă English are CD-ul, trebuie să i-l luăm. Şi, o dată luat, să nu lăsăm nici o urmă. Nu luăm prizonieri. Aşa fac eu afacerile. Ai înțeles?

D'Angelo dădu din cap jenat.

– Deci ce urmează?

– Deja am cîțiva băieți care îl urmăresc. Îl vor interoga în dimineața asta la biroul lui. Cei de la Isaac Arrow îl vor lucra separat.

– Se pare că te descurci şi fără mine.

– Fără tine? Ce vrei să insinuezi, Mike? Tocmai ai omorît pe cineva, îți aminteşti? Vrei să spui că nu eşti suficient de tare să-l aranjezi pe băiatul lui Tony? Că nu vrei să te implici? Eşti în rahat pînă-n gît. Îți sugerez să îți revii, dacă vrei să intri în afacerea din Belize. Sau trebuie să-mi găsesc alt partener?

D'Angelo păli.

– Stai liniştit, îmi revin eu. O să fac rost de CD. Cei din Chicago nu te-au lăsat baltă niciodată.

– *Tony Inglesia* nu m-a lăsat baltă niciodată. Waters îl prinse de umăr pe D'Angelo şi îl privi în ochi. Să nu îndrăzneşti să mă laşi baltă. Contez pe tine, auzi? Nu accept să mă dezamăgească cineva. Sau Tony nu ți-a spus nici asta? Zîmbi ironic şi îl slăbi pe D'Angelo din strînsoare. Ştii unde mă găseşti.

Inima lui D'Angelo bătea cu putere, în timp ce Del Waters se îndrepta nonşalant către lift. Se întoarse şi rămase o vreme privind întinderea înghețată a rîului Chicago. O făcuse de oaie de data asta. Dacă nu reuşea să intre în afacere cu Waters, avea să fie pescuit în curînd din apele rîului. De Waters depindea viața lui, iar lucrurile

se complicau. Acum omul aflat în cel mai mare pericol era Marty English.

10

Reiki stătea în uşa dormitorului, ţinînd în mînă un plic mare.

– Tocmai ai primit asta, şopti ea. Grăbeşte-te, închide telefonul.

Deşi trecuse doar o oră de cînd plecaseră din Lake Forest, Marty îl sunase pe Ford Sinclair să afle dacă a apărut vreun indiciu nou în legătură cu moartea tatălui său.

– Nimic altceva, Sinclair? întrebă el nerăbdător. Bine, atunci dă-mi, te rog, un telefon mîine. Vreau să fiu la curent cu tot ce aflaţi. E-n regulă, Sinclair. Am răbdare. Dar să mă suni neapărat după ce afli raportul medicului legist. Şi mai vreau să-ţi spun un lucru: mi-ai fost de mare ajutor şi apreciez asta.

Cînd închise telefonul, o văzu pe Reiki care stătea pe pat şi îl privea cu insistenţă.

– Un curier a lăsat pachetul ăsta portarului nostru, acum cîteva minute, spuse ea.

– Eşti sigură? Un curier la ora asta? E trecut de două noaptea... se miră el, uitîndu-se la ceas.

– Aşa mi-a spus portarul. Tocmai a sosit.

Marty îi luă plicul din mînă.

– Hai, spune-mi, ce e? întrebă ea nerăbdătoare, în timp ce Marty îl desfăcea. Harta unei comori îngropate?

– Nu, nu este o hartă. Marty zîmbi trist şi scoase din pachet o fotografie alb-negru ce înfăţişa un băiat şi un cîine. E chiar comoara. Nişte vechituri, nimic mai mult. Nişte poze cu mine, cu cîinele meu Spot şi cu tata... Şi cu mama, rosti el mai încet, răsfoind teancul de fotografii.

Reiki îi zîmbi înțelegătoare.

– A, îl văd pe Spot. Dar unde sînt Dick şi Jane? întrebă ea, luînd la rînd fotografiile. Se opri deodată şi fața i se lumină: Doamne, ăsta eşti chiar tu? Ce bebeluş adorabil în pielea goală!

– Mişto funduleț aveam, nu? spuse el, răsfoind în continuare. Măi să fie... B. B. King – *Live at Cook County Jail!* Marty ținea CD-ul în mînă cu expresia unui copil care a primit prima lui bicicletă. Mie îmi plăceau The Doors, iar lui tata Glenn Miller, deşi favoritul *nostru* era B. B. King. Bătu cu degetul în carcasa CD-ului. Păcat, am discul ăsta. Dar, în fond, nu-mi strică două exemplare... Pentru o clipă, ochii lui Marty deveniră visători, explorînd parcă propriul său trecut. Doamne, cît îmi place muzica blues!

– Ştiu.

– Cred că toată lumea ştie.

– Cel puțin toată lumea de la Bergman. Lee mi-a spus că tu fredonezi piese de-ale lui B. B. King cînd eşti singur în birou. Cred că ai înnebunit-o de tot cu „The Thrill Is Gone“, spuse ea cu un reproş uşor în glas.

– „The Thrill Is Gone“... vocea lui Marty tresări şi ochii i se luminară. Era preferata lui tata. Ştii, Reiki, am avut şi noi perioade cînd ne-am înțeles foarte bine unul cu altul. Nu era totul numai împuşcături şi gangsteri. Sau certuri pe marginea politicii. Între noi a existat o legătură foarte puternică...

Marty îşi aduse aminte de ziua cînd se întorsese din Vietnam, tuns aproape chilug şi cu o stea argintie pe piept. Începînd cu acea zi, adolescența furtunoasă a lui Marty nu a mai stat ca o piedică în calea comunicării dintre ei doi. În acea zi tatăl său l-a declarat bărbat în toată firea şi au început să-şi reconstruiască relația. Au recurs la muzică, în special la blues, căci era singurul lucru pe care îl iubeau amîndoi.

– Ce spunea Pablo Casals? întrebă brusc Marty. Că muzica ar putea salva lumea?

– Ceva de genul ăsta.

– Nu ştiu cum e cu lumea în general, dar pe noi doi sigur ne-a salvat. Atunci era singurul lucru pe care îl aveam în comun, spuse el, ţinînd CD-ul în mînă. Nu prea pare mare lucru.

– Majoritatea oamenilor nu au nimic în comun cu părinţii lor, îi răspunse ea domol. Ce-ai zice să ascultăm împreună piesa despre care vorbeai?

El dădu din cap, îi întinse CD-ul şi ea se îndreptă spre dulapul vechi adus din Indonezia, în care se aflau televizorul şi combina muzicală. Preţ de cîteva minute tot umblă pe la butoane, apoi se întoarse cu faţa spre Marty şi, cu mîinile în şold, îl anunţă:

– Combina nu merge.

– Cum nu merge? întrebă el, ridicîndu-şi privirea. La dracu', abia am cumpărat-o.

– Da, sigur, se enervă ea. Acum *patru* ani.

– Chiar a trecut atîta timp?

– Gîndeşte-te că noi sîntem împreună de *şapte* ani.

El îi aruncă o privire care spunea ceva de genul „ştiu unde baţi". În ultimul timp, Reiki nu rata nici o ocazie să-i reamintească de cît timp erau împreună.

– Bine, chiar şi aşa, spuse el ignorîndu-i ultima remarcă, nu avea cum să se strice. O folosim foarte rar.

– Încearcă tu. Se ştie că bărbaţii se înţeleg de minune cu ultimele descoperiri ale tehnologiei de vîrf, îi spuse ea rîzînd.

Marty luă CD-ul şi îl puse în combină. Apăsă butonul play. Nimic. Se încruntă şi îl apăsă din nou. Iarăşi nimic.

– Da, ai dreptate, acceptă el. E moartă şi îngropată.

– Poate că ar trebui să faci şi tu ce fac alţi bărbaţi, cînd creierul nu-i mai ajută. Adică, să dai un pumn zdravăn în combină, să-ţi foloseşti muşchii ăia plini de testosteron.

Dar poți să încerci și o abordare mai inteligentă. Încearcă să pui exemplarul tău, poate că CD-ul ăsta e defect.

– Nu, nu era sigilat. Probabil că tata l-a mai ascultat. Hai să mergem pe ideea aia inteligentă a ta.

Marty se apucă să caute prin colecția lui de CD-uri. După ce găsi albumul, puse discul și apăsă play. Instantaneu, încăperea se umplu cu acordurile asurzitoare ale piesei „The Thrill Is Gone".

– Doamne! strigă Reiki, acoperindu-și urechile cu mîinile. Dă mai încet!

– Îmi pare rău, spuse Marty reducînd volumul.

Privind nedumerit CD-ul cu B. B. King pe care îl ținea în mînă, se lăsă să cadă în fotoliu, încercînd să găsească motivul pentru care tatăl său îi trimisese un CD defect. Gîndurile lui o luară la goană urmărind o succesiune de imagini, pînă reuși să le elimine pe toate în afara uneia: un CD argintiu. Imaginea i se fixase în fața ochilor, refuzînd să dispară. Brusc Marty își aminti...

CD argintiu.

Sări în picioare, o prinse pe Reiki de mînă și o trase după el afară din dormitor.

– Unde mergi? ... Marty ... ce dracu'...

– Vreu să-ți arăt ceva.

– Sper să merite efortul.

– Ai încredere în mine. O să merite.

Cînd intrară în birou, Reiki își dăduse deja seama despre ce e vorba și se grăbi să aprindă calculatorul. Monitorul porni, afișînd o imagine albastră. Marty se așeză pe scaun.

– Începem, spuse el dînd dublu clic pe mouse.

Reiki îl bătu prietenește pe umăr.

– Hai să vedem, Einstein, dacă teoria ta e valabilă.

– Da, hai să vedem.

Marty intră în meniul de programe și selectă drive-ul de CD-ROM. Puse discul. Încă două clicuri și se auzi un fîșîit. Pe ecran apăru numele unui director.

– Ai dreptare, strigă ea, nu e un CD cu muzică.

– Da, dar tot n-am rezolvat nimic. Nu există nici un fişier în directorul ăsta.

– Poate că este un fişier salvat într-un alt format.

Marty se lumină la faţă.

– Da. Am să selectez toate formatele, să vedem dacă recunoaşte ceva.

În partea stîngă a monitorului, apărură următoarele iniţiale:

ING.TIF.

– Ia te uită, exclamă Reiki cu interes. TIF. Tag Image File Format.

Nelămurit, el se încruntă.

– Un fişier imagine. E ciudat.

– Crezi că ING pot fi iniţialele de la Inglesia? întrebă ea.

– Da, ar putea fi. Dar nu putem să deschidem fişierul cu acest format, fiindcă nu avem un program de prelucrare imagini cum ar fi Photoshop, oftă el.

Apăsă totuşi butonul mouse-ului, dar pe monitor apăru următoarea înştiinţare:

APLICAŢIA ÎN CARE A FOST CREAT
FIŞIERUL NU POATE FI GĂSITĂ

Marty scoase CD-ul.

– Zak are programul Photoshop, nu-i aşa?

– Da.

Marty se răsuci în scunul rotativ şi o privi în ochi.

– La departamentul „Creaţie“ am investit o avere în software.

– Crezi că discheta are de-a face cu moartea tatălui tău?

– Poate, spuse el căzînd pe gînduri. Dar nu voi şti sigur pînă nu voi afla ce conţine acel fişier. Şi voi afla chiar mîine.

11

Clădirea Wynn Bergman, impresionantă, semăna cu un turn din filmele SF. datorită faptului că era construită din marmură şi oţel. Asemănarea sugerase detractorilor companiei o imagine la care recurgeau în mod ironic numind-o „Marea sculă".

Dar Wynn Bergman Advertising reprezenta mult mai mult decît o faţadă impunătoare. O dată intrat pe uşile de sticlă, rămîneai impresionat şi surprins. Holul de primire era o bijuterie arhitecturală, un fel de atriu deosebit de înalt, deasupra căruia exista un luminator ce punea parcă în practică sloganul companiei: „Cerul este limita noastră".

Din atriul cu fîntînă arteziană în cascadă şi plante din cele mai diverse soiuri se putea ajunge cu scările rulante sau cu liftul la oricare din cele optsprezece etaje cu ateliere modulare, unde lucrau o mie cinci sute de angajaţi permanenţi. Două din etaje erau repartizate în întregime departamentelor de „Finanţe şi Resurse Umane", trei găzduiau „Producţia", patru „Media" şi încă trei erau repartizate departamentelor „Servicii clienţi" şi „Creaţie". Deasupra tuturor, tronau cele două etaje destinate conducerii companiei. Acolo sus, în aerul rarefiat al managementului înalt, puterea ţi se ridica uşor la cap. Dar astăzi, în timp ce urca cu liftul către etajele conducerii, Marty nu mai simţea beţia puterii, ci doar o imensă scîrbă.

Marty intră în biroul lui Wynn Bergman la cîteva minute după ora şapte. Voia să fie primul care să vorbească

cu părintele fondator al companiei, acum în vîrstă de şaptezeci şi cinci de ani.

– Felicitări, Marty, şuieră Wynn în timp ce vorbea la telefon, făcîndu-i un semn de salut printr-un nor de fum.

Ca de obicei, bătrînul vorbea la telefon. Şi, tot ca de obicei, fuma ca un şarpe pufăind ţigară după ţigară, ca şi cum tutunul ar fi fost mai sănătos decît laptele.

Wynn făcu un semn cu capul înspre scaunul de piele din faţa biroului său şi Marty se aşeză, gîndindu-se că într-o bună zi acesta ar putea deveni al său – mai puţin decoraţiunile interioare, bineînţeles.

Concepţia lui Wynn Bergman despre stilul de design contemporan era o versiune terifiant de scumpă a unui interior de tipul desenelor animate SF: scaune albe cu piedestal, gresie stălucitoare pe jos, pereţi tapetaţi cu o ţesătură din fibre vegetale, pe care tronau imagini din diverse campanii ale firmei, şi premiile acordate companiei de-a lungul anilor. Combinaţia nu era tocmai pe gustul lui Marty, care prefera aranjamente mai puţin bătătoare la ochi.

Wynn termină de vorbit la telefon, apoi se întoarse zîmbind către Marty:

– Bună treabă, Marty, exclamă el. Ai obţinut un contract de zile mari!

– Da, este unul din cele mai bănoase contracte de pînă acum, trebuie să recunosc, zîmbi Marty.

Bătrînul îl privi insistent, făcînd să-i pălească zîmbetul de pe buze.

– Nu cred că ai venit la mine doar ca să discuţi despre Isaac Arrow.

– Nu, recunoscu Marty.

– Ai vrut cumva să-ţi reaminteşti cum arată biroul meu, ca să-ţi faci planuri cum să-l decorezi cînd îţi vine rîndul? Sau…

Wynn își lăsă mai jos pe nas ochelarii cu lentile bifocale și îl privi pe Marty cu interes.

Marty se temuse de acest moment. Nu îi făcea deloc plăcere să îi aducă vești proaste, mai ales acum, cînd bătrînul se bucura de afacerea cu Isaac Arrow. Dar asta făcea parte din îndatoririle lui Marty în calitate de vicepreședinte responsabil cu operațiunile interne și nu avea de ales. Simți un nod în gît.

– Se pare că avem o problemă, spuse el direct.

– La dracu'! Spune-mi și mie cînd nu avem noi o problemă.

Marty zîmbi, dar era un zîmbet solemn, care indica în mod clar că exista o problemă mult mai mare decît aducerea spotului unui client în finala Super Bowl. Wynn simți încordarea din aer și își mai aprinse o țigară.

– Consiliul Director de la National Home Products tocmai a aprobat cumpărarea acțiunilor lor de către Hexall Industries, începu Marty.

– Și care-i baiul? întrebă Wynn, scuturînd scrumul în scrumieră.

– Mi-a șoptit o păsărică despre intenția celor de la Hexall de a transfera contractul de publicitate al NHP-ului agenției din New York a Hexall-ului.

– La Todd, Gattwick și Lorenz?

Marty dădu din cap, surprins de faptul că Wynn nu manifesta nici o reacție. Calmul putea face parte din imaginea pe care șeful său și-o crease cu atîta grijă. Deși Bergman era destul de înaintat în vîrstă și silueta i se cam rotunjise, datorită cotletelor consumate ani de-a rîndul la restaurantul Gene and Georgetti, nu-și pierduse nici unul din instinctele de rechin, care îl făcuseră să reușească în lumea publicității. Știa la fel de bine ca și ceilalți că reclamele nu sînt un joc. Dimpotrivă, sînt o luptă perpetuă.

– Fabrica Hexall de aparate electrocasnice și electrice, nu? întrebă Wynn calm. Sînt de acord că Todd știe cum

să promoveze produse electrocasnice... dar o ști oare să promoveze și produse medicale și cosmetice?

– Habar nu are... lucru care, de la sine înțeles, explică fascinația pe care a exercitat-o asupra clientului.

Marty zîmbi cu amărăciune.

– Înțeleg.

Wynn se lăsă pe spate în scaun și privi în gol, aprinzîndu-și a Dumnezeu știe cîta țigară.

– NHP-ul este al doilea contract al nostru din punct de vedere financiar, remarcă el.

– Valoarea totală este de șase sute de milioane de dolari.

Wynn strivi țigara în scrumieră și se ridică în picioare.

– Cincizeci la sută din ei îi avem de la media, cu un procent de douăzeci la sută, nu-i așa?

– Așa e. Agenția are un profit anual de o sută douăzeci de milioane de dolari.

– E ceva, murmură Wynn, jucîndu-se cu pachetul pe jumătate gol. Hai să trecem acum la partea mai dureroasă. Care sînt estimările tale pentru contractele noi de anul acesta?

– Vreo două sute de milioane.

– O pierdere de patru sute de milioane de dolari?

Wynn reușise să pară calm, chiar și atunci cînd pronunțase cuvintele *o pierdere de patru sute de milioane de dolari*. La naiba, Wynn văzuse destule la viața lui, dar Marty nu credea că nu îl trec toate nădușelile.

– În cifra asta, nu este inclus contractul Isaac Arrow, Wynn, răspunse Marty. Cu Arrow mai adăugăm trei sute de milioane de dolari.

– Deci, dacă îi taxăm corect pe cei de la Isaac Arrow și facem un plan bun de media, vom produce cinci sute de milioane, în total, din contracte noi? Asta încerci să-mi spui?

– Da, asta încerc să îți spun.

Contractul cu Isaac Arrow căpătase deodată o importanță covîrșitoare.

Wynn oftă din greu şi, parcă citind gîndurile lui Marty, spuse:

– Se pare că fără Isaac Arrow dăm de belea. Dacă nu îndeplinim contractul, pierdem în total aproape patru sute de milioane, iar dacă se întîmplă acest lucru, va trebui să luptăm pe viaţă şi pe moarte, spuse Bergman scuturînd din cap.

– Acest lucru *nu* se va întîmpla, Wynn.

Bergman zîmbi sobru şi se ridică în picioare.

– Deci mă laşi să cred că ai nişte aşi în mînecă?

– Întotdeauna am nişte aşi în mînecă, rînji Marty.

– Da, în fond, n-am de ce să mă mir... doar eşti ucenicul vrăjitor, nu?

– Ai dreptate, spuse Marty pe un ton ce trăda siguranţă de sine.

În realitate, nu avea nici cea mai vagă idee despre modul în care va rezolva această problemă. Apele se învolburau şi trebuia să găsească o soluţie cît mai repede. De data aceasta, nici Wynn nu i-o putea oferi.

După ce ieşi din biroul lui Bergman, Marty se hotărî să dezlege misterul CD-ului. Ce anume se afla pe acea dischetă şi ce legătură ar fi putut avea cu moartea tatălui său. Aceste întrebări îl frămîntau din clipa în care el şi Reiki descoperiseră că nu era un CD cu muzică, deşi fusese făcut *să pară* a fi.

Coborî spre departamentul „Creaţie" ca să îl găsească pe Zak Restin. După ce uşile liftului se deschiseră, linştea fu spulberată de nişte acorduri violente de chitară electrică. Marty se luă după zgomot şi ajunse în birourile lui Zak, unde găsi şi sursa „muzicală": o combină răcnea din toate puterile un rock alternativ. Zak se plimba printre cei zece artişti aşezaţi fiecare la computerul lui.

La departamentul „Creaţie" auzeai întotdeauna muzică

ciudată, vedeai coafuri trăsnite şi tipi boemi. Fără aceste mici detalii însă, atelierul ar fi arătat ca orice alt birou de firmă. Cu zece ani înainte, cînd Marty îşi începuse cariera la Bergman, aici existau doar planşete, suluri de hîrtie, rigle, markere colorate şi cutere. Acum, atelierul de creaţie semăna mai degrabă cu un paradis al hackerilor: zeci de computere aliniate lîngă perete şi nici măcar o schiţă sau un proiect desenat manual.

Cînd îl văzu pe Marty în mijlocul camerei, Zak îi făcu cu mîna:

– Salut, băiete, care-i problema?

Marty se uită prin încăpere şi spuse:

– Putem să mergem în biroul tău, să stăm de vorbă între patru ochi?

– Sigur. E cam haos pe-aici, nu? răspunse el aţintindu-şi privirea asupra hîrtiilor din mîna lui Marty.

– Ca de obicei.

– Pare ceva serios, spuse Zak conducîndu-l pe Marty în biroul său.

– Nu e foarte serios.

– De ce oare nu-mi vine să te cred?

– Mă depăşeşte, zîmbi Marty, căutîndu-şi un scaun.

Zak închise uşa.

În birou era o dezordine infernală. Lîngă o tablă de şah, pe care piesele aşteptau următoarea mutare, zăcea o cutie de carton deschisă, în care se aflau resturile unei pizza vegetariene. Pe jos, erau teancuri de reviste şi adevărate piramide de cutii goale de suc. Desigur, existau şi indicii că în acel birou se şi muncea: rafturi cu CD-uri, dosare cu printuri laser şi proiecte publicitare realizate cu ajutorul computerului, precum şi o gamă largă de reviste în domeniu: *Ad Age, Communication Arts, MacWorld* şi *Wired.*

– Scuză-mă pentru dezordine, spuse Zak peste umăr, în timp ce împingea o pungă cu rufe murdare sub scaun. Ia loc te rog.

Se aşezară amîndoi.

– Bine, spuse Zak între două înghițituri de suc. Spune-mi doar un lucru înainte să începem. Va fi dureros? Va trebui să mă aplec şi să mă țin cu mîinile de glezne?

Marty rîse şi scutură din cap.

– Îți promit că nu vei simți nimic.

– Las' că vă ştiu eu... la fel spuneți toți. Hai să lăsăm gluma. Ce s-a întîmplat? E ceva în neregulă cu contractul Arrow? Sau sînt concediat?

Ştii bine că nu e vorba de aşa ceva. La naiba, în clipa în care spotul Arrow începe să fie difuzat, lui Zak Restin îi va fi asigurat un viitor măreț. Probabil o promovare şi un comision pe deasupra.

– Ce ai acolo? întrebă Zak, arătînd spre plicul şi hîrtiile din poala lui Marty.

Marty scoase discheta din plic şi i-o arătă.

– Vreau să văd documentul ăsta în Photoshop.

– B. B. King? rînji Zak. Doamne, Marty, n-o să meargă. Nu poți să citeşti formate de muzică în Photoshop.

Marty zîmbi liniştitor.

– Pune-l şi ai să vezi.

– Nici o problemă, maestre. Dar spune-mi şi mie ce dracu' vrei să vezi, întrebă Zak în timp ce punea discheta.

– Nu am nici cea mai vagă idee.

– Probabil că nu o să vezi nimic, declară Zak. Puse cursorul pe icoana de lansare şi apăsă dublu clic. Photoshop-ul apăru pe monitor. Să mă ia dracu'... chiar *e* ceva de văzut aici!

Marty îşi ținu răsuflarea. Îşi cunoştea tatăl foarte bine şi ştia că el nu i-ar fi trimis nici o informație secretă legată de afacerile mafiei – ținuse mai mult ca oricare altul ca Marty să ducă o viață normală. Cu toate acestea, inima îi bătea nebuneşte.

În cele cîteva secunde cît a durat deschiderea

documentului, starea de nervozitate a lui Marty creştea cu fiecare pixel şi fiecare rînd ce apăreau pe ecran, pînă la conturarea imaginii finale. Era o creatură hidoasă, asemeni unui gargui.

– Arată ca monstrul ăla din *Predator*, nu ți se pare? glumi Zak. Te-ai apucat de studiul hieroglifelor?

– Nu.

Mintea lui Marty aproape că o luase razna. Se aplecă peste umărul lui Zak ca să vadă mai bine. Deşi nu ştia exact la ce să se aştepte – o serie de coduri, o listă cu oamenii mafiei, poate situația financiară a tatălui său – această imagine îl lăsă cu gura căscată.

– Văd şi eu că e o hieroglifă, dar de ce proveniență? Nu pare a fi egipteană.

– Nu. Sigur nu este egipteană. E prea ciudată, se strîmbă Zak.

Marty dădu din cap absent, încercînd să stabilească o posibilă legătură între tatăl său şi hieroglifă. Cînd Zak mări imaginea, Marty observă două grupe de numere, unul la dreapta şi celălalt la stînga hieroglifei.

– Ce e cu numerele astea, Zak?

– Hmm... I-N-T urmate de nouă cifre. M-ai avut la faza asta. Nu am văzut niciodată aşa ceva în Photoshop, spuse el bătînd cu degetul în partea dreaptă a ecranului. Dar cealaltă serie... reprezintă rezoluția şi mărimea formatului... şi numărul de biți, care formează imaginea. Adică toate datele de care are nevoie calculatorul ca să reproducă exact imaginea. Pentru computer, e un fel de amprentă, un cod de identificare.

– Fă-mi un serviciu şi printeaz-o.

– Nici o problemă. Zak făcu un clic cu mouse-ul şi se aprinse ledul verde al imprimantei. Apoi se auzi fîşîitul hîrtiei *trecînd* printre role şi două bip-uri. E gata, spuse el, dîndu-i lui Marty foaia scoasă din imprimantă:

Explică-mi şi mie cum de... a ajuns chestia asta pe un disc de muzică?

– E o poveste lungă, răspunse Marty, băgînd CD-ul în plic.

Chipul lui Zak se întunecă.

– Doar n-o fi ceva în legătură cu Arrow, ceva ce a apărut în ultima clipă? Vreun rahat de logo, pe care vor să-l folosim în spot... avem şi noi un termen limită, Super Bowl e peste optsprezece zile.

– Nu, nu este vorba de o surpriză apărută în ultimul minut, spuse Marty, ducîndu-şi în glumă mîna la piept, pe onoarea mea de cercetaş. Şi nu are nici o legătură cu Isaac Arrow, zîmbi Marty, privind încă o dată imaginea ciudată de pe hîrtie. Absolut nici o legătură.

12

Marty se întoarse în birou la nouă şi un sfert. Îşi citi e-mail-ul. Pe ecran apăru un mesaj de la Carson Page:

MARTY
ÎNTÎLNIREA DE AZI DE LA ISAAC ARROW A FOST ANULATĂ. VIN EU LA BERGMAN. NE VEDEM LA 11, CARSON.

Marty privi în jur. Era un dezastru.

– Rahat! exclamă el în şoaptă.

– Marty?

– Da? întrebă el, ridicîndu-şi privirea.

Lee Wilde se afla la uşă în compania a doi bărbaţi, pe care el nu-i mai văzuse niciodată.

– Scuză-mă, Marty, zîmbi ea fals, dar tocmai veneam încoace cu raportul pe care ţi-l promisesem – ridică o

foaie de hîrtie – cînd i-am întîlnit pe aceşti doi domni la biroul de recepţie. Spuneau că te caută pe tine şi, cum ştii că sînt bunul samaritean în persoană, m-am oferit să le arăt unde este biroul tău.

Marty ocoli biroul, zîmbindu-i lui Lee cu subînţeles şi îi luă hîrtia din mînă. Lee Wilde nu fusese niciodată bunul samaritean; probabil ardea de nerăbdare să afle ce treabă aveau cei doi indivizi, desprinşi parcă din filmele de spionaj, cu unul dintre directorii agenţiei.

Unul din cei doi indivizi o privi insistent pe Lee şi apoi se uită spre uşa larg deschisă.

– Credeţi că este posibil să stăm de vorbă cu dumneavoastră în particular, domnule English?

– Nici o problemă. Se întoarse către Lee, cu raportul în mînă. Ce-ar fi să discutăm mai tîrziu despre asta?

Lee mormăi un „da“ nesigur, apoi ieşi din încăpere.

– Se pare că ştiţi deja cum mă cheamă, remarcă Marty, dar eu nu cunosc numele dumneavoastră.

Cei doi zîmbiră înţepat, cu expresia inconfundabilă a angajaţilor guvernamentali. Erau agenţi federali. Tatăl lui i-ar fi ghicit imediat, dar nici el nu se înşela. Aveau toate caracteristicile, de la costum pînă la atitudine.

– Sîntem agenţi federali, domnule English, răspunseră ei scoţîndu-şi legitimaţiile.

Bingo. Ghicise.

– Numele meu este Roger Kemper, iar al partenerului meu – Max Harper, spuse cel cu faţa imobilă, dînd mîna cu Marty.

Tatăl lui Marty îl învăţase că din strîngerea de mînă a unui om poţi afla la fel de multe ca şi din priviri. Roger Kemper îi strînsese mîna ferm, dar artificial; pielea mîinii lui era aspră şi bătătorită. Marty îl privi în ochi, sperînd să găsească o trăsătură de caracter relevantă, dar ochii nu trădau nimic.

– Luați loc, îi invită Marty, încercînd să pară cît mai la largul lui și se așeză la birou.

Agenții dădură din cap și se așezară, rămînînd cu pardesiele pe ei.

– Cu ce vă pot ajuta?

Kemper își puse palmele între genunchi.

– Cred că știți.

– Nu, nu cred că știu, răspunse Marty iritat.

În birou se lăsă o liniște apăsătoare. Agenții îl priviră insistent, așteptînd parcă un alt răspuns.

– Este posibil să fi atins un subiect prea dureros, spuse Kemper în cele din urmă. V-ați simți mai bine dacă am discuta în altă parte? Putem să trecem deseară pe la Astor, dacă vă convine.

Marty încercă să nu pară șocat. La Astor? Deci nenorociții ăștia știau și unde locuiește. Nu avea de gînd să-i lase să îi invadeze viața particulară. În nici un caz.

Le adresă un zîmbet politicos, bine studiat.

– Nu cred că este necesar. Vom sta de vorbă chiar aici.

– Bine, spuse Kemper, scoțînd din buzunarul pardesiului un carnet și un pix. Apreciem atitudinea dumneavoastră cooperantă. Deci, domnule English, cînd l-ați văzut ultima oară pe tatăl dumneavoastră?

– Acum cîteva luni.

Apucase să răspundă la întrebare fără să se gîndească. De fapt, îl văzuse ultima oară în noaptea aceea, țeapăn și vînăt, sub o pătură.

– A, și azi-noapte, adăugă el repede.

Brusc, chipul agentului Kemper se lumină, ca și cum un păpușar ar fi tras de sfori și i-ar fi întins un zîmbet pe față.

– Vreau să spun azi-noapte, cînd m-am dus la Lake Forest să-l identific.

– Oh, înțeleg, se dezumflă Kemper. Totuși, cînd ați

vorbit ultima dată cu el, v-a pomenit ceva în legătură cu afacerile lui... cu activitățile lui din străinătate?

– Nu vorbeam niciodată cu el despre afaceri. M-a ținut departe de acel aspect al vieții lui.

– Bineînțeles, aprobă Harper, făcîndu-i un semn partenerului său. Dar în decursul anilor, poate în treacăt, nu a menționat cumva cîteva din numele asociaților săi?

Marty se încruntă.

– După cum v-am spus, mă ținea departe de lumea lui... total. Și eu l-am ținut departe de viața mea.

Se simți deodată copleșit de regrete. Își dori brusc să poată minți în legătură cu ceva, să poată spune că el și tatăl său au fost, într-adevăr, apropiați. Adevărul era că Marty nu avea habar de ce se petrecea în viața de zi cu zi a lui Tony Inglesia.

– L-ați ținut departe de viața dumneavoastră prin faptul că v-ați schimbat numele, asta vreți să spuneți? întrebă Kemper.

– Da, răspunse Marty. Gangsterii nu sînt prea apreciați în meseria mea.

– Înțeleg, înțeleg, spuse Kemper condescendent, ca și cum ar fi înțeles prin ce trecea Marty.

– Ați fost contactat de cineva de la moartea tatălui dumneavoastră? întrebă Harper.

– Sau, adăugă Kemper, ați primit vreun mesaj sau corespondență?

Marty scutură din cap.

– Ar fi trebuit?

– Nu, dar exista posibilitatea, răspunse Harper.

– Avem motive să credem că veți fi contactat, domnule Marty, spuse Kemper. Nu vă deranjează dacă vă spun pe nume?

Pe Marty chiar îl deranja, dar avea lucruri mai importante de făcut, decît să le dea celor doi o lecție de bune maniere.

– Credeți că voi fi contactat? întrebă el sceptic. De către cine?

– Îmi pare rău, interveni Harper. Nu putem divulga această informație, cel puțin nu în acest moment. Înțelegeți... nu în timpul unei anchete.

– Bine, dar atunci spuneți-mi măcar de unde ați aflat că voi fi contactat.

Kemper zîmbi.

– De la informatorii noştri, desigur.

– Informatori?

– Ați fost contactat sau nu? întrebă Kemper nerăbdător, bătînd cu pixul în agendă.

– Cine dracu' să mă contacteze? Şi de ce vă interesează?

– Nu pot să vă răspund. E confidențial.

– Confidențial? întrebă Marty exasperat şi îi privi pe cei doi neîncrezător.

– De la ce agenție spuneți că sîneți?

– De la FBI.

Marty se ridică în picioare. Nu-i plăcuse acest joc de la început, însă acum i se părea de-a dreptul dubios.

– De la FBI? repetă el. Am vorbit deja cu nişte agenți FBI azi-noapte. Am vorbit şi cu reprezentanții Poliției. N-am putut să le spun nimic, aşa cum nu pot s-o fac nici acum. Habar n-am *ce anume* ar trebui să ştiu. Sau ce credeți voi că ar trebui să ştiu. Făcu o pauză, după care continuă pe un ton iritat: Consider că eu sînt acela care ar trebui să vă pună vouă întrebări.

Cei doi agenți se ridicară. Kemper îl măsură din cap pînă în picioare, ca şi cum ar fi vrut să spună că avusese de-a face cu multe rude îndurerate ale victimelor în cariera lui şi înțelegea că Marty nu avea chef să i se pună întrebări.

– Tot ce a lăsat Tony Inglesia în urma lui sînt nişte semne de întrebare, spuse el. Acesta este motivul pentru care ne aflăm aici.

– Atunci vă pierdeți timpul, îl repezi Marty. Ați intrat

la mine în birou, ca şi cum v-aş fi dator cu ceva. Tony Inglesia o fi fost un gangster din punctul vostru de vedere, dar nu şi din al meu. Îmi era tată. V-am mai spus că nu ştiu decît că a fost găsit mort noaptea trecută, acasă la el. La dracu', nici măcar nu am aflat care sînt concluziile medicului legist.

Kemper îşi îndesă agenda în buzunarul de la pardesiu şi dădu din cap în direcţia partenerului său.

– Sinucidere, spuse el în timp ce deschidea uşa. Tatăl dumneavoastră s-a sinucis.

13

Sinucidere? Aşa au spus? Vocea lui Ford Sinclair trăda uimire, chiar şi prin telefon. Eşti sigur că au spus *sinucidere*?

Marty stătea rezemat în scaun şi mîzgălea ceva pe o agendă galbenă, dar la auzul vorbelor lui Sinclair, se aplecă în faţă şi depărtă receptorul de ureche, privindu-l exasperat. Ce-avea omul ăsta, era surd sau prost? Duse din nou receptorul la ureche.

– Da, chiar aşa au spus. Sinucidere.

– La ce oră au venit la tine?

– Mm... pe la nouă şi jumătate. De ce?

Pierdut în gînduri, Marty mîzgăli *de ce* pe foaia galbenă.

– De ce? exclamă Sinclair. La dracu', Marty, am stat lînă medicul legist şi am privit autopsia timp de două ore, *aşteptînd* raportul oficial. Îl am în mînă. *Tocmai* a fost emis.

– Atunci cum naiba ştiau ăia doi cauza morţii tatălui meu, înainte ca medicul legist să întocmească raportul? întrebă Marty.

– Să mă ia dracu' dacă știu, mormăi Sinclair.
– Ce mai scrie în raport?
– Scrie că tatăl tău a murit în urma unei supradoze de droguri. Cauza morții este trecută atac de cord. Concluzia este că s-a sinucis.
– Tatăl meu nu s-a sinucis. Nu ar fi făcut niciodată un asemenea gest.
Tăcură amîndoi preț de o clipă.
– De la ce agenție spui că erau tipii ăia?
– De la FBI.
– Cum îi chema?
Marty privi hîrtia de pe birou, încercînd să descifreze ce notase.
– Kemper și Harper. *Roger* Kemper și *Max* Harper.
– Numele astea nu-mi spun nimic. Bine, nu înseamnă că eu i-aș cunoaște pe toți agenții federali din Illinois. Ești sigur că au spus FBI?
– Da, sînt sigur. Doamne, Sinclair, mi-au arătat și legitimațiile.
Ford Sinclair începu să rîdă gutural.
– Marty, legitimații false se găsesc și la magazinele de jucării. Tatăl tău chiar nu te-a învățat nimic?
– Ba da, m-a învățat cîte ceva.
– Nu ți-a spus și că nimic nu este ceea ce pare a fi?
– Nu. Pe asta am învățat-o în publicitate.
Marty îl auzi pe detectiv rîzînd la celălalt capăt al firului. Îi plăcea Sinclair, deși era polițist. Marty fusese crescut în ideea că polițiștii îi sînt dușmani, dar instinctul îi spunea că poate avea încredere în Sinclair, că acest polițist era un om dintr-o bucată.
– Ascultă, Marty, spuse el, nici eu nu cred că tatăl tău și-a luat viața. Ceva scîrțîie. Am avut o bănuială și m-am dus la laborator să discut cu unul din chimiști.
– Și?
– Să fiu sincer... m-am cam speriat.

– Ce-a spus? întrebă Marty, simțind ezitarea din vocea polițistului. Haide, continuă.

– E groasă. Prea grosă ca să discutăm la telefon. Putem să ne vedem undeva în seara asta?

– Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

– Îți convine la barul Domino din West Broadway? Ştii unde e?

– Domino? Da, cum să nu. Acolo se cîntă blues-ul cel mai bun din oraş. La zece?

– La zece e perfect.

– S-a făcut. Ne vedem atunci.

Marty închise telefonul şi se răsuci cu scaunul spre fereastră, încercînd să-şi imagineze cît de gravă putea fi situația. Bineînțeles, nu era vorba numai de sinucidere. Trebuia să fie mai multe în joc, altfel lui Kemper şi Harper nu le-ar fi păsat de sinuciderea unui mafiot. Doar dacă...

– Ai o întîlnire importantă diseară? O voce îi întrerupse şirul gîndurilor.

Marty se întoarse şi o văzu pe Carson Page sprijinită de biroul lui.

Luat prin surprindere, reuşi să schițeze un zîmbet.

– Carson... bună ziua.

Marty încerca să nu-şi trădeze iritarea. Voia să o întrebe cum de a reuşit să treacă de recepție, dar se stăpîni şi îi spuse calm:

– Carson, nu mă aşteptam să te văd atît de devreme.

Ea se prefăcu supărată.

– Nu mă aşteptai atît de devreme? Aşa îți primeşti tu clienții cei mai importanți?

Supărarea ei simulată îl făcu pe Marty să rîdă.

– Îmi pare rău, am fost nepoliticos. Stai jos, fă-te comodă. Înconjură biroul şi îi luă haina. Vrei o cafea? întrebă el, în timp ce îi punea haina în dulap.

Ea scutură din cap.

– Am stat în şedințe toată dimineața, răspunse ea

mergînd spre fereastră, şi m-am dopat cu cafeină. Dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să stau aici şi să mă bucur de priveliştea asta fantastică.

– E o privelişte frumoasă, nu-i aşa? spuse Marty, venind lîngă Carson.

Parfumul ei îi invadă nările. Avea o aromă, subtilă, de mosc, total nepotrivită unei întîlniri de afaceri.

Îl privi şi îi zîmbi.

– Ştii, ar trebui să fiu geloasă.

– Poftim?

– Din moment ce pe alţi clienţi îi inviţi în oraş... Nici măcar nu m-ai invitat să sărbătorim... nu uita că eu sînt cea care ţi-a adus un contract de trei sute de milioane de dolari.

Zîmbetul lui reuşi să mascheze senzaţia de frustrare; îl auzise vorbind cu Sinclair la telefon.

– Îţi fac o propunere: după Super Bowl te invit la restaurant. La ce restaurant vrei tu. E bine aşa?

– Îmi convine, dădu ea din cap, apropiindu-se de el.

– Hai să ne aşezăm, sugeră el, arătîndu-i cele două fotolii.

Ea se opri în dreptul biroului şi îşi trecu degetele peste tastatura computerului.

– E o lume cu totul nouă, nu crezi? O dată cu apariţia computerelor, totul s-a schimbat... aproape totul. Dischetele şi CD-urile trebuie puse, totuşi, într-o anumită ordine şi depozitate undeva. Computerul nu rezolvă chiar toate problemele. Doamne, ce harababură...

Scutură din cap şi luă în mînă unul din CD-urile de pe biroul lui Marty.

– Dacă eu am sute de chestii din astea împrăştiate peste tot, tu trebuie să ai milioane. Unde le ţii pe toate?

– Să spunem că nu le ţin la vedere. Sînt închise în safeul de la Finanţe, spuse el luîndu-i discheta din mînă. Dat fiind accentul pus de Isaac Arrow pe securitatea

datelor, acest lucru ar trebui să te mulțumească. În fond, nu cred că ți-ai dori ca noua voastră agenție de publicitate să fie implicată în spionaj industrial... nu-i așa? mustăci Marty.

– Așa e, răspunse ea zîmbind. Comitetul Director al companiei Arrow s-ar bucura să afle că secretele lor sînt în siguranță la Wynn Bergman.

Carson se așeză punînd picior peste picior.

– Ai un calculator acasă?

– Da, am un PC, răspunse el, așezîndu-se în fotoliul alăturat.

– Ai și CD-ROM? Eu am unul acasă și îmi place la nebunie.

– Am cumpărat unul mai demult. E minunat, într-adevăr, dar mi-ar plăcea să existe mai multe programe pentru el.

– Din cîte am citit eu în revistele de profil la care sînt abonată, or să apară în curînd o mulțime de programe. Recunosc că cele care sînt deja pe piață nu mi-au atras atenția în mod deosebit. Cînd sînt acasă, îmi petrec o bună parte din timp navigînd pe Internet. Uneori mă desprind greu de calculator, recunoscu ea.

– Știu ce vrei să spui, aprobă el. Sînt momente în care mă gîndesc că folosirea calculatorului creează o dependență la fel de mare ca și heroina. După un timp, ajungi ca șoarecii de laborator, care învîrt în prostie rotițele alea.

Ea îi aruncă o privire stranie și începu să rîdă.

– Cred că o să-mi facă mare plăcere să lucrez cu tine... Cine știe, poate într-o zi relația o să devină ceva mai mult decît una de afaceri.

Ignorînd ultimul ei comentariu, Marty se ridică și se duse la birou. Îi plăcea tupeul lui Carson și aprecia inteligența ei, dar își dădea seama că va avea de furcă pentru a reuși să mențină relația doar la nivel profesional.

Deşi se mîndrea cu abilitatea lui de a face faţă cu uşurinţă oricărui client, ştia că de această dată va fi supus unei grele încercări.

– Dacă tot vorbim de afaceri, spuse el ridicînd de pe birou un dosar cu spirală, aici este programul de producţie a spotului pentru Super Bowl. E un program foarte aglomerat.

– Dar poate fi realizat?

– Sigur. Vom reuşi.

Ea răsfoi documentul.

– Arată bine. Văd că pleci şi tu în Belize. O să-ţi placă la nebunie, Marty. Escoba este un adevărat paradis. Se uită la ceas şi se încruntă. La dracu'! Nu mi-am dat seama că s-a făcut aşa de tîrziu. Trebuie să plec. A, mai am să-ţi spun un singur lucru. Ne-am hotărît ca Frank Torello să fie purtătorul nostru de cuvînt în spot. Aşa că ai grijă să-i informezi pe toţi despre asta, să nu existe încurcături cînd veniţi luni la Planetlife.

Văzînd expresia de uimire întipărită pe chipul lui Marty, ea adăugă:

– Ştiu că ţi se pare deplasat, dar membrilor Comitetului Director le-a intrat în cap că imaginea promovată trebuie să fie directă şi *personală* în ceea ce priveşte compania. Oricum, n-ai ce face, e o directivă a Comitetului.

– O directivă a Comitetului?

Marty încercă să nu se enerveze, deşi ştia că Zak Restin o să se ia cu mîinile de cap. Deja căutase celebrităţi pentru rolul de purtător de cuvînt, persoane care aveau legătură într-un fel sau altul cu pădurea tropicală.

Lui Marty nu-i venea să creadă că Isaac Arrow făcea nesăbuinţa de a cheltui peste două milioane de dolari ca să apară în spot faţa lui Torello. Se cutremură cînd îşi aminti de freza lui gen Elvis, de burta şi de guşa lui.

– Da, răspunse Carson zîmbind, de parcă ar fi pozat

pentru coperta unei reviste de modă, o directivă a Comitetului. Înainte să plec, spune-mi te rog un lucru: Domino e o bombă sau e un local unde mi-ar plăcea şi mie să mă duc?

Carson auzise chiar mai multe decît îşi închipuise şi Marty se gîndea să o certe zdravăn pe recepţionera care o lăsase să intre.

– E o bombă, spuse el peste umăr, în timp ce îi lua haina din dulap. Domino e o cîrciumă unde nişte indivizi transpiraţi îşi omoară timpul cîntînd blues. Nu cred că e genul tău de local.

– Şi care crezi că este genul meu de local?

– Ei bine, spuse el ţinîndu-i haina, cred că Ambria.

Ea aprobă satisfăcută printr-o înclinare a capului, apoi se îndreptă spre uşă.

– Ai dreptate. Ambria *este* genul meu de local. Penumbră. Şampanie... Se opri şi se întoarse spre el. Mă întreb dacă tu te-ai simţi bine acolo.

14

După-amiază, anunţul lui Marty că va lipsi a doua zi „din motive personale" îi nemulţumi pe colegi. Entuziasmul care le mai rămăsese scăzu brusc la auzul veştii că vicepreşedintele Isaac Arrow, Carson Page, cerea ca Frank Torello să apară în spotul Super Bowl.

– Îmi vine să-i sucesc gîtul căţelei, mîrîi Lee.

Zak Restin şi Bill Kidman dădură din cap în semn de aprobare.

– Ei bine, remarcă Marty cu amărăciune, jumătate din agenţie îşi va dori acest lucru, înainte să se termine toată tărăşenia.

– E ca o lovitură sub centură, protestă Zak. La dracu',

tocmai terminasem de pus totul în ordine. Era perfect. Ştii că asta o să strice tot spotul?

– Da, şi noi o să ne ducem la canal o dată cu el, adăugă Kidman cu o expresie pesimistă, pipăindu-şi nervos barbişonul. După Super Bowl, o să ajungem de rîsul tuturor.

– Eu nu mi-aş bate capul atîta cu Super Bowl, copii, îi întrerupse Lee. Văzînd expresia de pe chipul lui Marty, ea dădu din umeri şi adăugă: Nu prea avem noroc, frumosule. Şansele de a obţine un spot înainte sau după meci sînt de cincizeci la sută. De altceva nici nu poate fi vorba. Cred că va trebui să inventăm o scuză a dracului de bună în faţa lui Wynn în cazul ăsta, spuse ea privindu-l pe Marty cu subînţeles.

Obosit de lupta pe care o ducea, Marty se resemnă.

– Vrei să spui că nu putem obţine nici un spaţiu de emise în timpul meciului?

– Da, exact asta vreau să îţi spun. Nimic.

– Ei, în cazul ăsta totul s-a dus dracului, exclamă Kidman.

Marty îşi împinse maxilarul în faţă, cum făcea de fiecare dată cînd era hotărît să demonstreze ceva, şi se aplecă peste birou:

– Vreau ca reclama la Arrow să fie difuzată *în timpul* Super Bowl, Lee. Înţelegi? Nu mă interesează cum o să procedezi.

– Dacă nu reuşim să cumpărăm de la reţeaua naţională, vă sugerez să vă bateţi capul şi să cumpăraţi de la reţelele locale.

Aştepta să le pice fisa. Nu dură mult.

Spîncenele creionate ale lui Lee se ridicară în semn de mirare, apoi în semn de revoltă.

– Să cumpărăm de la reţelele locale? strigă ea, sărind în picioare. Eşti tîmpit? Vrei ca oamenii mei să-şi piardă timpul negociind cu două sute de posturi TV locale? Nu

avem timp pentru rahaturi de genul ăsta. În plus, prin acest tip de publicitate lui Arrow nu i se va asigura o reacție la nivel național.

– Da, are dreptate, spuse Zak. E vorba de prestanță. Isaac Arrow trebuie să apară alături de Coca-Cola și de berea Bud, nu alături de vreun local familial de provincie.

Kidman protestă:

– Da, parcă văd spotul nostru între o reclamă la atelierul de reparații auto al lui Bil și cel de cosmetică veterinară al lui John.

– Are vreunul dintre voi o soluție mai bună? întrebă Marty.

Zak și Kidman ridicară din umeri, iar Lee îi aruncă o privire lipsită de expresie. Marty știa prea bine că nu puteau să aibă o idee mai bună.

– Atunci, renunțați.

Lee oftă din greu și își schimbă poziția pe scaun.

– Bine, ai cîștigat. O să mă ocup și de asta. Isaac Arrow *va fi* în Super Bowl, într-un fel sau altul. Dar pot să-ți spun de pe acum că va trebui să dăm vreo două sute de telefoane ca să aranjăm treaba asta. Vom fi obligați să cumpărăm spațiul de emisie deja ocupat. Trebuie să existe vreun sponsor doritor să-și ia spotul înapoi pe bani buni.

– Eu zic s-o lăsăm baltă, spuse Zak enervat. Oricum, s-a ales praful de campania asta.

– O, ce rău îmi pare, sări Lee. Visele lui Zak Restin de a obține un premiu Clio au fost din nou spulberate de client.

Marty o privi dezaprobator și apoi se întoarse către Zak.

– Îmi pare rău, spuse el.

Chiar înțelegea situația lui Zak și ura la rîndul său genul de client care își bagă nasul în toate. Lucrurile mergeau bine cînd fiecare își vedea de treaba lui. Cînd clientul începea să comande...

– Lasă-mă cu părerile tale de rău, replică Zak. Spune-le că nu vom fi în stare să o scoatem la capăt, Marty. Hai să dăm dovadă de credibilitate şi de respect de sine. Ce dracu' s-a întîmplat cu ideea de a nu face compromisuri în ceea ce priveşte creaţia artistică?

– Creaţie artistică fără compromisuri? i-o tăie Lee. Iar îl citezi pe Ogilvy?

Marty zîmbi răbdător.

– În acest caz, Zak, creaţia artistică fără compromisuri a decedat în momentul în care am aflat că putem încheia un contract de trei sute de milioane de dolari.

– De data asta, sînt de partea lui Zak, spuse Kidman. Habar n-avem dacă acest individ, Torello, e în stare să lege două vorbe în faţa unei camere de luat vederi. Poate să citească un carton cu indicaţii? Poate să citească de pe un prompter? Nici măcar nu-ţi cer să-mi răspunzi, spuse el exasperat, ridicîndu-şi mîinile. Ştiu prea bine că nu e Lee Iacocca sau Dave Thomas. Nu-i nici măcar actor. Îmi închipui că Torello ăsta e la fel de fotogenic ca un fund de bivol.

– Da, şi la fel de credibil ca un gangster, adăugă Zak. Cel puţin aşa arată, cu freza aia gen Elvis şi cu ochelarii de pilot.

– Freză gen Elvis? se miră Kidman. De ce nu mi-a zis nimeni pînă acum?

– Dacă tot vorbim de gangsteri, întrerupse Zak, ignorînd tirada lui Kidman, sînteţi la curent cu ultimele ştiri? Mafiotul ăla, Tony Inglesia, s-a curăţat azi-noapte.

Marty se întristă brusc. Oricît ar fi încercat să se depărteze de lumea tatălui său, de obiceiurile, de regulile ei şi de numele Tony Inglesia, rămînea fiul tatălui său. Oricît de puternice ar fi fost sentimentele sale în acel moment, trebuia să le ascundă cu orice preţ. Nu avea nici un rost să o dea în bară acum, după ce se străduise atîţia ani să-şi ascundă adevărata identitate.

Cu un efort de voinţă, Marty reuşi să îl privească impasibil pe Zak, ca şi cum moartea unui gangster pe nume Tony Inglesia îl afecta în aceeaşi măsură ca şi coafura primei doamne în săptămîna respectivă.

– Da, am auzit şi eu, remarcă el relaxat, răsfoind hîrtiile de pe biroul său. Se spune că s-a sinucis.

15

Trecuse de ora nouă, cînd Marty îşi parcă maşina în spatele unui Chevrolet ruginit, la trei cvartale distanţă de Domino Lounge; nu pentru că s-ar fi temut că-l va vedea cineva – pur şi simplu îi plăcea să se plimbe noaptea pe străzi. Mai ales cînd nu se simţea la largul lui.

Nu îi spusese lui Reiki unde se duce, iar ea nu îl întrebase, deşi ar fi vrut să ştie. Marty remarcase nesiguranţa ce se citea în privirea ei, dar nu avea chef să poarte discuţii despre căsătorie, seriozitatea relaţiei sau despre casa la ţară. Îmbrăcase o pereche de blugi şi un pulover şi ieşise pe uşă, spunîndu-i că are nevoie de timp ca să ajungă la o concluzie.

Coborî din maşină şi zăbovi o clipă pe trotuar, înfrigurat de rafalele de vînt, care aproape îi luau pe sus pe trecători.

În general, Marty nu dădea nici o atenţie vîntului. Era ca un vechi prieten ce venea să îl întîmpine. În seara aceea, aducea cu el mirosul de friptură grecească de miel, de cafea prăjită şi de băutură stătută. În alte nopţi, vîntul purta mirosul de hot dog, de urină de pisică şi de ceapă călită. Niciodată nu mirosea la fel. Lui Marty îi plăceau toate aceste mirosuri.

Încuie maşina, îşi băgă mîinile în buzunarele gecii de piele şi porni pe West Broadway spre Domino Lounge.

Pe măsură ce înainta, strada devenea tot mai întunecoasă, clădirile tot mai dărăpănate şi maşinile tot mai rablagite.

Trecu pe lîngă localurile nonstop, unde clienții stăteau în jurul tejghelelor cromate, cu capetele în jos, sorbind o ciorbă apoasă. Blondele vopsite şi trecute din barurile de strip-tease îşi scuturau celulita pe scenă. Magazinele cu băuturi erau luminate cu neoane albastre, verzi şi portocalii.

Unele localuri nu aveau decît o firmă simplă, pictată de mînă pe care se puteau citi „Tiger's Den", „Jimmy Mack's" sau „Ruby's".

Prostituatele stăteau în grupuri de cîte trei în pragul caselor, ferindu-se de vîntul aspru. Cele mai curajoase, cu blănuri pe ele, stăteau singure la colț de stradă şi înghețau de frig. Faptul că viața de prostituată era mizerabilă era o concluzie la care Marty ajunsese după mulți ani de plimbări solitare prin acest cartier. Fetele nu îşi zîmbeau una alteia, păstrîndu-şi zîmbetele pentru trecători. Cel puțin aşa îi spusese Suzy Q.

Bruneta cu păr des îl ademeni spre colțul ei de stradă. Stătură de vorbă cîtva timp, Marty ascultînd ultimele aventuri ale lui Suzy Q. Deşi părea ciudat, fata îi era prietenă. Marty învățase de la tatăl său că nu trebuie niciodată să te crezi prea bogat sau superior unui om cu suflet mare şi cinstit. Iar Suzy le avea pe amîndouă, în ciuda profesiei.

Prietenia cu un bărbat ca Marty era lucru rar pentru o prostituată. Ar fi făcut orice pentru el. Oamenii străzii nu uitau niciodată un gest de omenie, fie şi numai faptul că stai să le asculți păsurile. Îți rămîneau fideli pe viață.

Mulțumită lui Mike D'Angelo, care îl familiarizase cu cartierul de vest, Marty cunoscuse multe personaje pitoreşti: pe bătrînul vagabond Joe Jegosul, care stătea în fața restaurantelor cu căruțul lui, înconjurat de cîini, aşteptînd să-i arunce cineva nişte resturi, pe cîntăreața de blues căreia îi tremurau mîinile din cauza drogurilor, pe peştele nebun Hector care se lăuda că avusese cel mai

mare escadron de prostituate din cartier şi acum purta tocuri şi gene false, spunîndu-le tuturor că nici o femeie nu făcea sex oral mai bine ca el.

Lecţiile primite pe aceste străzi îi fuseseră de mare folos lui Marty. În fond, aşchia nu sare departe de trunchi, şi Marty se amesteca cu uşurinţă printre personajele dubioase care bîntuiau cartierul de vest, unde i se părea că trăia viaţa mai intens. Se simţea liber să fie Martino Inglesia, fiul unui mafiot, un obişnuit al vieţii de stradă, care nu se teme de alei întunecoase, peşti şi infractori. Se întreba adesea ce ar fi spus clienţii şi patronii lui dacă l-ar fi văzut. Ar fi crezut cu siguranţă că e nebun. N-ar fi înţeles nimic, aşa cum n-ar fi înţeles nici că iubea din toată inima un gangster, un şef al lumii subterane.

Desigur, unii ar fi pus la îndoială sentimentele lui pentru Tony Inglesia pentru că, din 1968, de cînd viaţa lui Marty luase o turnură decisivă, petrecuse din ce în ce mai puţin timp cu tatăl său. Îşi lăsase părul lung şi se alăturase mişcării hippie. Tatăl lui îl numise hippiot jegos, şi declarase că e o ruşine pentru familie. La şaptesprezece ani Marty fumase pentru prima dată marijuana, crezînd că poate să schimbe lumea, văzîndu-se în postura de revoluţionar romantic.

Participînd la mitingul din Grant Park, amestecat printre sutele de tineri idealişti, Marty simţise, pentru prima dată de cînd plecase mama sa, că există o reală comuniune între oameni. Spiritele s-au încins şi a intervenit poliţia. Marty a fost arestat împreună cu mulţi alţii. Dar, spre deosebire de ei, a ieşit din secţia de poliţie la mai puţin de o oră după ce intrase, datorită intervenţiei tatălui său. Poliţistul care l-a dus acasă cu maşina i-a ţinut un discurs despre valorile americane.

Acasă, tatăl său i-a ţinut un discurs despre respect. S-au certat foarte tare, aruncîndu-şi unul altuia vorbe grele. „O să mă dai afară, cum ai făcut şi cu mama?“ strigase

Marty dorind cu orice preț să-l jignească, să-l facă să simtă aceeaşi durere ca şi el.

Marty nu îşi mai amintea altceva din cearta lor. Timpul ştersese amintirile dureroase, în afară de palma pe care tatăl său i-o dăduse spunîndu-i: „Ieşi afară. Şi să nu te întorci pînă nu te faci bărbat."

Marty a plecat. Şi s-a întors după patru ani, bărbat şi veteran al războiului din Vietnam. S-au împăcat. Tony Inglesia i-a dat cheile de la casă şi i-a spus că poate să vină oricînd.

În ciuda ocupației periculoase a tatălui său, Marty nu-şi pusese niciodată problema că totul se va termina într-o zi, că nu va mai putea să-i pună întrebările care îl frămîntau: despre cum vede el viața, despre mama lui. Genul de întrebări pe care şi le pusese în Vietnam, cînd moartea trecea pe lîngă el; în fapt, o criză de identitate.

Moartea tatălui său îl făcuse să-şi aducă aminte de propriul lui statut de muritor. De data aceasta, nu mai era vorba de o criză de identitate, ci de o durere în stare pură. Singura întrebare care îi rămăsese era ce se petrecuse cu tatăl său. Iar de data asta nu mai putea să plece trîntind uşa. Trebuia să afle.

În timp ce cobora scările metalice spre Domino Lounge, Marty fu întîmpinat de acorduri de blues. Localul era o bombă întunecoasă şi prost aerisită, dar cînd ajungeai jos uitai de tot şi te copleşea o atmosferă nostalgică, intensificată de tristețea muzicii blues.

Marty îi dădu haina unei garderobiere cu gropițe în obraji şi un cercel de aur în nas. Ea îi indică o persoană care stătea la o masă în celălalt capăt al încăperii.

– Tipul ăla zice că te aşteaptă.

Era Ford Sinclair.

– Mulțumesc, Celie, spuse el, dîndu-i cîțiva dolari bacşiş.

– Ți-ai adus muzicuța?

– Nu, nu cînt în seara asta, îi răspunse el peste umăr, în timp ce trecea printre mesele rotunde şi şubrede, care se clătinau de fiecare dată cînd îți rezemai cotul pe ele.

Cîrciuma era plină ochi de muzicanți negri şi de snobi gen Harvard, care veneau numai cu taxiul şi îşi pipăiau tot timpul portofelele. Privirea i se fixă pe Ford Sinclair, care deşi era negru şi nu îşi pipăia portofelul, ieşea în evidență prin ceva. Arăta ca un polițist.

Detectivul şedea la masa preferată a lui Marty, chiar în fața scenei, privindu-l pe chitaristul Pork Chop, care făcea un spectacol de zile mari. Sinclair bătea tactul cu degetele pe masă. Marty zîmbi. Polițistul era bîtă în privința ritmului.

– Bună, Sinclair, spuse Marty.

Sinclair ridică privirea.

– Bine că ai reuşit să ajungi. Începusem să mă îngrijorez.

– Am mers pe jos o bucată de drum.

Sinclair se holbă la el.

– Ai mers pe jos? Pe aici? Băiete, eşti sărit de pe fix. Cartierul ăsta e unul din cele mai rele.

– Pentru cei care nu trăiesc aici.

Scoase un trabuc şi îi oferi şi lui Sinclair unul.

– Nu, răspunse Sinclair, scuturînd din cap. M-am lăsat de zece ani şi n-am de gînd să mă apuc din nou. Cînd m-am lăsat, mi-am terorizat toată familia. Iar Crissie nici nu e fumătoare.

Marty rîse, îşi aprinse trabucul şi chemă ospătărița.

– Ce doreşti, Marty?

– O bere la halbă, Lacy. Îl privi pe Sinclair. Fac eu cinste.

– Doar o cafea, mulțumesc.

Cînd Lacy se întoarse cu berea şi cafeaua, trupa de blues tocmai luase o pauză. Chipul lui Sinclair deveni grav.

– Cred că n-am venit aici să ascultăm muzică.

– Aşa e, spuse Marty, scuturînd trabucul în scrumieră – dacă e adevărat ce a spus chimistul de la laboratorul de medicină legală.

– E pe bune. Tipul m-a făcut praf cu vestea pe care mi-a dat-o.

– Da? Ce ţi-a spus? întrebă Marty aplecîndu-se spre el.

– A confirmat că tatăl tău a fost omorît de o supradoză de droguri. Şi nu orice droguri. Ăsta seamănă cu cocaina, dar e mult mai puternic. Aşa ceva nu mai văzuse omul în viaţa lui. Nu e vorba de porcării pe care le cumperi de pe stradă, ci de un drog făcut de profesionişti.

– Ce importanţă are faptul că drogul ăla face să pară cocaina ca o aspirină? Tot nu înţeleg. Şi nu cred că s-a sinucis.

Sinclair îşi miji ochii migdalaţi.

– E foarte posibil să nu se fi sinucis. Eu cred că a fost otrăvit. Iar mîine, cît eşti tu la înmormîntare, voi încerca să dovedesc.

– Cum?

– O să mai discut cu chimistul, apoi o să încerc să aflu dacă s-au găsit şi alte amprente pe pahar în afară de cele ale tatălui tău. Voi face o investigaţie pe cont propriu... dacă scuturi copacul, tot or să cadă nişte frunze.

– Bine, fă ce vrei, dar otrăvirea nu este un mod de operare caracteristic mafioţilor. Ei folosesc pistolul.

– Ştiu şi eu... Nu uita că nu avem de-a face cu banda lui Al Capone. Tatăl tău avea mulţi duşmani care îi doreau moartea. Poate că unul dintre ei s-a decis să profite de avantajele chimiei moderne.

Marty luă trabucul şi îl răsuci între degete. Dacă Sinclair avea dreptate, unul din participanţii la funeraliile de mîine era ucigaşul.

– Apropo, i-am verificat pe indivizii ăia doi, spuse Sinclair, întrerupîndu-i şirul gîndurilor.

– Şi?
– Nu sînt de la FBI.
– Dar nu sînt nici marțieni. Nenorociții mi-au răscolit biroul şi vreau să ştiu cine sînt şi de cine ascultă. Ai înțeles? întrebă el, țintuindu-l cu privirea.
Sinclair ridică mîna în semn că a înțeles.
– Bine, bine, ai puțină răbdare. Cum aflu ceva, îți spun. Dar te previn, şopti el, că am o bănuială în legătură cu ăştia doi...
– Şi eu am o bănuială, i-o reteză Marty luînd o înghițitură de bere. Bănuiesc că un nenorocit mi-a omorît tatăl şi nu o să fie prins.
– Dacă nu voi putea face nimic.
– Nu, dacă eu nu voi putea face nimic, spuse Marty cu chipul împietrit. Într-un fel sau altul o să aflu cine e. Şi atunci o să plătească cu vîrf şi îndesat.
Sinclair se alarmă. Omul cu care stătea de vorbă devenise fiul unui mafiot prin ceea ce spunea.
– Lasă poliția să-şi facă treaba.
Marty nu putea să-i împărtăşească tot lui Sinclair. Nu încă. Răzbunarea e un sport individual, aşa îi spusese tatăl său.
– Bine, bine, reveni el, bătîndu-l prieteneşte pe umăr pe Sinclair. E treaba poliției. Dar nu poți să învinuieşti pe cineva doar pentru că vrea o dată în viață să-şi facă singur dreptate.
– Băiete, străzile sînt pline de justițiari care se cred Rambo.
– Da, ai dreptate. Cred că o să respect regulile. Ce spuneai de ăia doi, că ai o bănuială?
– Da. Cred că cineva presupune că tu ştii ceva despre afacerile tatălui tău şi vrea să afle dacă deții vreo informație. E clar că se petrece ceva ciudat. Pînă nu aflăm exact ce, păzeşte-ți spatele.
Marty rînji.

– Credeam că tu îmi păzeşti spatele.
– Nu te afli în jurisdicţia mea. Nu eşti în Lake County.
– Dar acum tu eşti în Chicago, obiectă Marty.
– Discuţia noastră are, într-adevăr, legătură cu ce s-a întîmplat în Lake County, dar aici, în Chicago, trebuie să te protejeze poliţia locală.
– Deci am rămas de unul singur, asta vrei să spui?
Cînd Sinclair oftă aprobîndu-l, Marty zîmbi cu cinism.
– Întotdeauna cînd lucrurile o iau razna rămîi de unul singur.

16

Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii îi sărbătoresc pe cei vii şi îi jelesc pe cei morţi. Încercările de a explica aceste ritualuri sînt întotdeauna sortite eşecului, atunci cînd este vorba de moartea unei persoane apropiate. În van vorbeşte preotul despre Rai şi nemurirea sufletului, umbra morţii este mai puternică decît toate şi te urmează oriunde ai merge. Nu există tasta Escape pentru aşa ceva.
Viaţa nu este ca publicitatea: să schimbi sloganul cînd lucrurile merg prost. Toţi banii din lume nu îţi pot schimba statutul de muritor, la fel cum nu îţi pot da liniştea sufletească.
Totuşi, cu o înmormîntare în stil italian, se poate face o încercare.

De înmormîntarea lui Tony Inglesia, şeful mafiei din Chicago, s-a ocupat avocatul lui, care îi fusese devotat o viaţă întreagă. Evenimentul a fost organizat în cea mai pură tradiţie a înmormîntărilor mafiote: chiar dacă nu iei nimic cu tine pe lumea cealaltă, poţi măcar să încerci din răsputeri.

Pentru douăzeci şi cinci de mii de dolari, Tony Inglesia a fost depus la Capela Montclair, locul preferat de mafioţi în asemenea ocazii. Capela era ornată cu ghirlande de flori, coroane de prost gust, covoare roşii şi draperii de catifea, iar la intrare stăteau nişte bodyguarzi slinoşi. Încăperea semăna mai degrabă cu un bordel, decît cu o capelă şi mirosea mai puternic decît întreg raionul de parfumuri de la Marshall Field's, dar pentru mai-marii mafiei era întruchiparea rafinamentului.

Pe cît de ostentativ era decorul, pe atît de simplă şi la obiect a fost slujba. Se zvonea că pentru zece mii de dolari în plus, unui om ca Inglesia i se putea organiza o slujbă cu cor şi diacon, ţinută de însuşi cardinalul. În cele din urmă, îşi zise Marty, se pare că banii îţi asigură ceva şi după moarte.

Avocatul tatălui său nu dăduse nici un ban pentru slujba propriu-zisă, aşa că nu s-au spus prea multe despre Tony Inglesia. Date fiind circumstanţele, părintele Sullivan s-a străduit şi a spus cîteva rugăciuni pentru sufletele morţilor, dar asta a fost tot.

Din balconul retras unde stătea împreună cu Reiki, Marty a numărat mai bine de două sute de persoane care s-au perindat prin faţa sicriului de bronz în care se afla tatăl său. Istoria mafiei siciliene era plină de acte de trădare şi de crime, aşa că Marty privea cu scepticism chipurile îndurerate ale celor care aduceau ultimul omagiu. Ucigaşul tatălui său se afla printre ei – trebuia să fie unul din ei.

După plecarea participanţilor la slujbă, Marty şi Reiki ieşiră în grabă pe uşa de serviciu a capelei şi se urcară într-o limuzină cu geamuri negre care îi aştepta. Marty dorea să se ţină departe de ochii curioşi ai presei, deoarece ultimul lucru de care avea nevoie era o ştire de scandal pe prima pagină a ziarelor; în plus, unui client ca Isaac Arrow nu i-ar fi căzut deloc bine să fie pus în legătură cu fiul unui mafiot.

O dată ajunşi în limuzină, Marty deveni mai relaxat. Făcu un gest cu capul către cei care plecau şi îi spuse lui Reiki:

– Ţie ţi se pare că toţi aceşti oameni se mişcă într-o direcţie, dar nu e deloc aşa. Ei stau pe loc. Lumea lor nu s-a schimbat şi nu se va schimba niciodată. La o astfel de înmormîntare, femeile spun rugăciuni şi bărbaţii complotează. Aşa se întîmplă în lumea mafiei. Bărbaţii caută oportunitatea unei afaceri bănoase în orice situaţie. Aş putea să jur că e o trăsătură genetică.

Reiki rîse. Marty îi spuse în şoaptă, cu un zîmbet serios şi amar:

– Ei l-au omorît. Unul din ei a fost cel care l-a omorît pe tatăl meu. Tatăl meu, în nici un caz, nu s-a sinucis. Un om care se sinucide este măcinat de regrete. Oricît de mult l-am iubit, trebuie să recunosc că nu avea nici un fel de remuşcări. Nu cred să fi regretat un singur lucru în toată viaţa lui.

Ea îl privi şocată.

– În fond era şeful mafiei, nu Albă ca Zăpada, completă el.

Reiki dădu din cap, în semn că era de aceeaşi părere cu el.

– Deci a fost ucis de unul din bărbaţii care au venit la înmormîntare. Dar de cine?

– Nu ştiu. Există însă întotdeauna cineva în culise care înţelege la fel de bine ca şeful că sîngele se spală cu sînge.

Mike D'Angelo se aplecă şi bătu în geamul limuzinei.

– Ce coincidenţă, spuse Marty în şoaptă.

– Cine e ăsta? întrebă Reiki, aranjîndu-şi cocul.

– Mike D'Angelo, răspunse Marty coborînd geamul.

Deşi nu avusese ocazia să-l cunoscă personal, Reiki

auzise o sumedenie de lucruri despre Mike, „fratele mai mare“ al lui Marty.

D'Angelo îşi băgă capul pe geam.

– Marty, trebuie să stăm de vorbă. Este important, spuse el încet, arătînd cu mîna spre limuzina din spatele lor. Prietena ta poate să meargă cu maşina mea.

Marty o privi pe Reiki. Nu avea de gînd s-o implice în ceea ce avea să-i spună Mike D'Angelo. Întotdeauna urmase principiul tatălui său: ce nu ştii nu poate să-ți facă rău – principiu foarte apreciat în rîndurile mafiei. Acum era momentul să-l aplice.

– Reiki, eşti de acord? întrebă Marty, sugerîndu-i din priviri să nu protesteze.

– Bineînțeles, răspunse ea, sărutîndu-l pe obraz. Îşi puse ochelarii de soare la ochi, o eşarfă de mătase pe cap, şi ieşi din limuzină arătînd ca Mata Hari. Ne vedem mai tîrziu, spuse ea, închizînd portiera în urma ei.

D'Angelo se urcă şi Marty îi făcu semn şoferului să pornească.

În timp ce convoiul de maşini începu să se deplaseze spre cimitirul Mount Carmel, Marty se întrebă, poate pentru a mia oară în ziua aceea, dacă Mike ar putea fi ucigaşul tatălui său. Nici unul din mafioții pe care îi studiase cu atenție nu părea suspect, dar nimeni, nici măcar Mike D'Angelo, nu trebuia să se afle în afară de orice bănuială, dacă voia cu adevărat să descopere criminalul.

Pe Mike D'Angelo îl cunoştea de-o viață şi îi fusese ca un frate mai mare. Îl lua de la şcoală, îi aducea cadouri de Crăciun – îi dăduse chiar o minge de base-ball cu autograful lui Mickey Mantle. În serile reci de iarnă, venea la ei şi prăjeau cîrnați iuți, cum îi plăceau lui Marty. Îl învățase să conducă maşina. Îl dusese în cartierul de vest şi îi arătase viața dură de acolo. Îi trimisese o sticlă de Dewar's, cînd se angajase la Wynn Bergman.

Era oare posibil ca Mike D'Angelo să fi rupt legătura

care exista între ei? Marty îi studie atitudinea, mîinile, expresia feței, în speranța că îi vor oferi un indiciu.

D'Angelo îi simți privirea.

– De ce te uiți la mine în felul ăsta, Marty? De parcă aş fi un străin...

– Îmi pare rău, se scuză Marty, dar a fost un şoc puternic pentru mine... să moară aşa...

– Adică să-şi pună capăt zilelor?

Deci D'Angelo credea că era vorba de o sinucidere? Pe Marty îl surprinse acest răspuns şi îi trezi nişte bănuieli, pe care şi le ascunse.

– Da, asta vreau să spun, răspunse el.

Voia să pară trist şi copleşit, dar nu trebuia să exagereze.

– Cred că tatăl meu era deprimat, nu? Cum de nu mi-am dat seama?

– N-aveai cum să-ți dai seama, Marty. Tony nu se exterioriza aproape deloc. Eu i-am fost alături mereu. Nici nu îți închipui cît de afectat a fost de plecarea mamei tale. Şi apoi cînd ea s-a recăsătorit cu tipul ăla în Arizona...

Marty dădu din cap. Şi lui îi fusese foarte greu. Oricît ar fi încercat să-şi reprime acest gînd, avea impresia că mama lui nu îl părăsise numai pe Tony Inglesia, ci şi pe el. Vizitele la ea s-au rărit din ce în ce mai mult cu trecerea anilor. Apoi, după ce s-a întors din Vietnam, nu a reluat legătura cu ea. Poate din cauza faptului că nu ar mai fi suportat să simtă aceeaşi durere cînd o privea în ochi. Sau poate...

– Cîți ani sînt de cînd a plecat? întrebă D'Angelo, întrerupîndu-i şirul gîndurilor. Treizeci?

– Treizeci şi trei.

– Ştii, în toți anii ăştia, tatăl tău nu a renunțat să spere că ea se va întoarce într-o bună zi. Timpul nu a reuşit să vindece rănile din sufletul lui Tony, ci le-a agravat. El nu voia ca tu să ştii lucrurile astea. Întotdeauna a încercat să te protejeze.

D'Angelo privi nervos pe geam, ca şi cum s-ar fi temut să nu audă cineva ce urma să spună.

– Regret că trebuie să te abordez cu o asemenea problemă într-un moment ca ăsta, dar, spuse el în şoaptă privindu-l pe Marty fix în ochi, vezi tu, de cînd a murit Tony, n-am avut o clipă de linişte... înțelegi ce vreau să spun?

– Da, cum să nu, înțeleg. Chiar la mine la birou au venit nişte agenți FBI care mi-au pus o grămadă de întrebări.

– Agenți FBI? exclamă D'Angelo. Au venit la tine la birou?

Părea surprins, dar în privirea lui se citea altceva.

– Ei, nu a fost nimic grav, Mike.

Marty nu dorea ca D'Angelo să afle că i se părea suspectă vizita celor doi.

– Deşi trebuie să recunosc, continuă el, că nu a fost una din cele mai plăcute vizite pe care le-am primit.

– Tony s-ar răsuci în mormînt, săracul, dacă ar afla că nenorociții ăia de la FBI îşi bagă nasul în treburile băiatului lui. Doamne, după toate eforturile pe care le-a făcut să te țină departe de lumea lui! Şi ce au vrut să ştie?

– A, nimic deosebit, doar porcării de-ale lor. Chestii de genul cînd am vorbit ultima dată cu taică-meu.

– Altceva? Au întrebat de proprietățile lui? De afaceri? De droguri, poate?

– În principal au vrut să afle cine erau partenerii lui... Era de aşteptat, doar tata *făcea parte* din mafie. Voiau să afle şi de prietenii lui. Oricum, n-a fost mare scofală.

– Te înşeli amarnic, Marty. Agenții federali vor să afle şi altceva decît conținutul agendei mondene a lui Tony. Au ieşit la vînătoare şi se folosesc de moartea lui ca să ne înfunde pe ceilalți. În viața mea n-am avut încredere în ce spune un polițist, şi nici n-o să am cîte zile oi mai trăi. Sînt nişte idioți, nişte hiene.

Marty rîse, amintindu-şi de imaginea lui Ford Sinclair

la Domino, bătînd ritmul cu mîna. Sinclair era la fel de periculos ca un polițist din desenele animate.

– Lasă-mă cu astea, Mike. A avut vreodată încredere în polițiști vreun membru al familiei Inglesia? Sau trebuie să îți reamintesc că am și eu o vîrstă și nu mai sînt puștiul de doișpe ani cu care făceai pe doica.

– La dracu', Marty, ascultă-mă te rog! Îți spun toate aste fiindcă nu vreau să intri în vreo încurcătură.

– Bine, continuă, spuse Marty încrucișîndu-și brațele.

– Tony ți-a dat vreodată ceva, cum să spun, ceva incriminator... care să te lege pe tine sau pe altcieva de toată afacerea asta?

Lui Marty îi apăru în minte imaginea CD-ului ce conținea ciudata hieroglifă, dar nu se trădă. Ce legătură ar fi putut să aibă Mike D'Angelo cu CD-ul? Marty scutură din cap.

– Știi la fel de bine ca și mine că tata nu mi-a dat niciodată nimic care să mă implice în vreun fel în treburile lui.

– Nu ți-a dat fișiere de calculator... sau printuri, știi, rahaturi din astea?

Lui Marty i se păru că detectează o inflexiune suspectă în vocea lui D'Angelo și deveni precaut.

– Tatăl tău avea un computer în biroul de la Curandero, continuă D'Angelo. Nu ți-a dat vreo dischetă, sau vreun CD?

La auzul cuvîntului CD, Marty își ținu respirația. Poate D'Angelo era cel care pornise la vînătoare.

– Nu, Mike, răspunse el calm. După cum ți-am spus, nu mi-a dat niciodată nimic – nici măcar un afurisit de Post-it.

– Niciodată?

Inima lui Marty începu să bată mai tare.

– *Niciodată.*

Chipul lui D'Angelo se întunecă brusc, căpătînd o expresie aproape disperată.

– La dracu', Marty, *gîndeşte-te bine*, şuieră el. Chiar nu ţi-a dat niciodată nimic? Poate ceva aparent fără însemnătate... o carte de vizită, o amărîtă de cheie. Cum ţi-am mai spus, poate un CD. Cine ştie ce caută agenţii FBI... Orice ar fi, îţi garantez că, dacă îl găsesc asupra ta, ai dat de belea. Ăştia pot chiar să te bage la zdup, sub o acuzaţie falsă.

Marty îi răspunse lui D'Angelo printr-un zîmbet calm, deşi clocotea de furie. Concluzia era clară: Mike D'Angelo ştia despre existenţa CD-ului şi, oricare ar fi fost semnificaţia hieroglifei, era ceva al naibii de important.

– Deci, Mike, vrei să cred că balivernele pe care mi le îndrugi sînt ca să mă scapi *pe mine* de belea? Îi aruncă lui D'Angelo un zîmbet arogant. Individul era temperamental, poate că zgîndărindu-l puţin, se va trăda cu ceva. Tatăl meu ar fi dezamăgit de atitudinea ta.

– Asta e o lovitură sub centură, răspunse D'Angelo cu ochii sclipindu-i de mînie. Tony era tatăl tău... ştiu asta. Dar nu uita că şi mie mi-a fost ca un tată şi din acest motiv stau acum de vorbă cu tine. La dracu', Marty, nu vreau să păţeşti ceva. Fă-mi o favoare şi caută pe unde crezi că ai putea găsi ceva. Poate descoperi un lucru uitat. D'Angelo privi chipul impasibil al lui Marty şi oftă exasperat. Doamne, Marty, aş vrea să-ţi spun mai multe, dar deocamdată trebuie să ai încredere în mine.

Marty îl privi la rîndu-i în ochi pe D'Angelo. Aparent erau sinceri şi rugători. Dar ce se ascundea de fapt în spatele lor? Nimic. Un rol ca oricare altul, pentru care ar fi putut să primească şi un Oscar. Dar nu din partea lui, Marty cunoştea toate aceste trucuri ale mafioţilor, toate declaraţiile de prietenie veşnică, pe care le împrăştie ca pe nişte confeti de Anul Nou. Părerea lui Marty despre D'Angelo devenea tot mai proastă.

– Bine, spuse D'Angelo pe un ton care indica faptul

că simțise neîncrederea din vocea lui Marty. Recunosc că nu e doar pentru a te proteja pe tine.

– În sfîrşit, te-ai dat pe brazdă, rînji Marty aruncîndu-i lui D'Angelo o privire piezişă. Deci pentru a proteja pe cine?

D'Angelo se înroşi la față.

– Vrei să afli adevărul?

– Adevărul gol-goluț.

– Uite cum stă treaba. Unele din lucrurile lui Tony au dispărut. Dacă le găsesc polițiştii, toate afacerile mafiei vor fi demascate. Nu putem lăsa să se întîmple asta.

– Despre ce fel de lucruri e vorba? întrebă Marty.

Îi mai dădea o şansă lui D'Angelo să crească în ochii lui, să-i vorbească despre CD.

– Ți-am mai spus, nu pot să-ți dezvălui nimic. Te iubesc, Marty, ca pe un frate... aşa că e bine să ştii cît mai puțin. Eşti singura persoană care ar putea să aibă ceea ce caută polițiştii.

D'Angelo îl privi pe Marty cu toată sinceritatea de care era în stare. În momentul acela, Marty îşi dădu seama că între ei nu mai exista nici o legătură. Nu mai putea să aibă încredere în Mike D'Angelo. I se întoarse stomacul pe dos. Oare el era ucigaşul tatălui său?

Îl privi ca şi cum ar fi crezut tot ce-i spusese.

– Ți-am mai spus că nu am nimic, Mike, dar dacă vrei să verifici, uite... Marty scoase un inel cu chei din haină. Uite cheile de la casa lui tata. Şi de la apartamentul meu.

– Doamne, Marty, nu-mi trebuie nenorocitele astea de chei!

– Atunci ce-ți trebuie? exclamă Marty, pierzîndu-şi răbdarea.

– Vreau să colaborăm, asta-i tot. Şi vreau să-mi promiți că mă suni de îndată ce găseşti ceva, orice. D'Angelo făcu o pauză, străduindu-se să-şi recapete calmul. Şi vreau

să îmi promiți că, dacă își mai bagă nasul polițiștii, n-o să te joci de-a v-ați ascunselea cu ei. O greșeală de genul ăsta și te-ai ars. N-am să te mai pot ajuta. Nu vei mai fi Marty English, omul de succes în lumea publicității, ci Martino Inglesia, un infractor.

Infractor? Marty nu-și putu reprima un zîmbet. D'Angelo chiar era disperat, dacă îi servea asemenea gogoși.

– Asta vrei? întrebă D'Angelo nervos. Vrei să ajungi la mititica, pentru o bucată de hîrtie sau un rahat de fișier de calculator?

– Nu vreau altceva decît adevărul, Mike. Vreau să știu ce cauți de fapt.

Zîmbi cînd văzu expresia de pe chipul „fratelui mai mare".

– Vreau adevărul, asta vreau.

Limuzina încetini la intrarea în cimitir. D'Angelo privi pe geam. O ploaie rece începuse să cadă, împrăștiindu-și stropii pe parbriz.

– Știi ceva, Marty? spuse el, în timp ce mașina oprea lîngă un pîlc de copaci. Cimitirul ăsta e plin de șmecheri, care credeau că le știu pe toate. Indivizi care nu intrau în joc... care spuneau că vor să afle adevărul. Deschise portiera. Dacă aș fi în locul tău, Marty, aș ține minte lucrul asta.

17

Vineri dimineață, ceasul deșteptător sună înainte de ora cinci. Marty apăsă pe buton și se întoarse pe partea cealaltă. După zece minute, ceasul sună din nou. Apoi, Marty nu-și mai amintea de cîte ori oprise soneria. Ieși de sub duș după ora șapte.

– Parcă n-aş fi eu, i se plînse el mai tîrziu lui Reiki, în timp ce ea îi potrivea nodul cravatei în fața oglinzii din hol.

Nu îi spusese nimic despre conversația avută cu Mike D'Angelo şi nici despre faptul că nu putuse să doarmă toată noaptea, din cauza celor aflate în respectiva conversație.

– Te referi la faptul că de obicei ajungi la birou înainte de ora şase? întrebă ea. Un tip de oțel, întotdeauna pregătit...

– Nu mi-e clar, zîmbi el. Vorbeşti despre atitudinea mea profesională?

– Poate că da, răspunse ea cu un zîmbet jucăuş. Poate că nu. Hai, bea asta, spuse ea dîndu-i un pahar cu suc de portocale.

Marty îl bău dintr-o răsuflare şi o întrebă:

– Care e programul tău pe ziua de astăzi?

– Probabil că voi aştepta în continuare un răspuns. Ştii, pentru deplasarea în Rwanda. Doamne, astăzi e vineri. Nu cred că voi mai putea suporta o săptămînă ca asta. Şi tu pleci în Belize...

El o sărută.

– O să primeşti răspunsul afirmativ. Întotdeauna se întîmplă aşa. Dar nu-ți place deloc să aştepți, asta e problema ta. Ține minte – spuse el apăsat – nimeni nu e mai bun decît Reiki Devane. *Nimeni.*

Ea scutură din cap şi rîse.

– Iar mă compari cu o marcă de detergent? Întotdeauna spui cele mai romantice lucruri.

– Pentru că mă inspiră frumusețea absolută, spuse el deschizînd uşa.

– Ai grijă să nu te inspire prea tare în Belize, spuse ea încet, schimbîndu-se la față.

Lui Reiki nu îi stătea în fire să facă asemenea aluzii, se gîndi Marty şi se întrebă care era de data aceasta motivul. Să fie vorba de Carson Page? Probabil că Reiki se gîndea la faptul că aceasta va pleca în Belize să lucreze împreună cu el.

Dar Reiki n-ar fi întrebat niciodată direct. Era prea deşteaptă pentru aşa ceva. Nu dădea niciodată cărțile pe față, chiar dacă gîndul o măcina. Cel puțin aşa se întîmplase de cînd între ei apăruse problema căsătoriei. De atunci, devenise mai precaută în afirmații. Oricum, nu reuşea să-şi ascundă adevăratele sentimente în fața lui. Marty i le citea în ochi. Despre ce era vorba? Se simțea vulnerabilă? Ce motive ar fi avut o femeie ca Reiki Devane să se simtă altfel decît încrezătoare în sine? La urma urmei, totul îi mergea de minune. Din punct de vedere profesional era atît de apreciată şi căutată, încît nu-şi permitea să accepte decît deplasările care o interesau cu adevărat. Cu toate acestea rămînea o femeie. Iar pentru un bărbat, acest amănunt dădea totul peste cap. Îi citea în ochi, dar în inimă...

Reiki zîmbi din nou.

– Ai face bine să pleci, dacă nu vrei să-ți taie cineva capul.

– Da, ai dreptate, răspunse el jenat.

Ştia că ar mai trebui să stea o clipă, să facă pe sensibilul, să-i spună că o iubeşte şi că este singura femeie din viața lui şi că aşa va rămîne întotdeauna. Asemenea lucruri doreşte o femeie să audă. Chiar şi una independentă şi încrezătoare în sine ca Reiki.

Dar Marty nu zăbovi. Avea prea multe de făcut la birou. Trebuia să participe la nenumărate şedințe. Din cauza înmormîntării, lipsise deja o zi de la serviciu şi trebuia să recupereze. Importanța contractului cu Isaac

Arrow îl obseda, ca şi CD-ul acela. Pe deasupra, mai rămăsese în urmă şi cu lucrul. Simţi cum îi creşte adrenalina, o senzaţie familiară şi seducătoare.

Şi, înainte de a şti ce se întîmplase, înainte de a-şi da seama că făcuse o alegere, Marty se trezi în holul gol din faţa apartamentului său, privind uşa închisă în urma lui.

Nici nu intră bine pe Michigan Avenue, cînd observă maşina.

Era suficient de departe, mai precis cu trei maşini în spatele lui, dar nu atît de departe, încît să nu-i mai acorde nici o atenţie. Se întrebă dacă nu cumva o luase razna şi îşi închipuia că este urmărit.

Poate că D'Angelo nu înghiţise povestea lui. Poate că mafiotul pusese nişte băieţi să-l urmărească, să-i verifice mişcările şi să fie pe fază dacă apărea CD-ul.

Marty privi din nou în oglinda retrovizoare; întotdeauna avusese o imaginaţie bogată. Maşina era un Buick sedan necromat, cu patru uşi. O maşină de serviciu – astfel avea să i-o descrie mai tîrziu lui Ford Sinclair. Desigur, nu intenţiona să-i spună despre conversaţia purtată cu Mike D'Angelo şi nici despre posibilitatea de a fi urmărit de mafie. Dar fără aceste mici detalii, Sinclair ar rîde probabil de el. Marty English, urmărit în plină zi pe străzile din Chicago. Oricum, era o situaţie ciudată. Nu i se mai întîmplase niciodată aşa ceva.

Da, încercă el să se liniştească, e o reacţie exagerată. Poate chiar paranoică; ameninţările lui D'Angelo prindeau contur în mintea lui. Privi din nou în oglinda retrovizoare şi constată că maşina era tot în spatele lui.

– Pupă-mă în fund, idiotule, şuieră el, cotind brusc de pe Michigan Avenue pe strada Ontario, cu un scîrţîit de cauciucuri.

Marty zîmbi. Maşina dispăruse, dar puţin mai tîrziu

apăru din nou, la trei maşini în urma lui – în aceeaşi poziţie. Simţi un gol în stomac.

– Rahat! mîrîi el, izbind volanul cu mîinile.

Acum cel puţin ştia. Era, într-adevăr, urmărit.

Cînd ajunse pe strada Rush, o luă la stînga şi privi peste umăr. Maşina era tot în spatele lui, urmărindu-l ca un vis urît. Un cvartal mai departe, la intersecţia cu Ohio, Marty o luă din nou la stînga. Maşina se ţinea după el. La următorul semafor făcu la dreapta, pe Michigan. Clădirea Wynn Bergman se afla la patru cvartale distanţă.

Sedanul gri continua să-l urmărească prin traficul infernal de dimineaţă, peste podul de pe Chicago River, pînă cînd Marty coborî în parcarea subterană a agenţiei. O dată ajuns acolo, privi din nou în urmă. Sedanul trecu prin faţa intrării în parcare şi dispăru din vedere.

În timp ce cobora din maşină, Marty îşi spuse că trebuia neapărat să vorbească cu Ford Sinclair.

– Ţi-am mai spus că nu arăţi deloc bine de cînd cu evenimentele astea? întrebă Lee Wilde.

Stătea în uşa biroului lui Marty, părînd că-l aşteaptă de ceva vreme. Dar Marty nu avea chef de glume; voia să-l sune pe Sinclair.

– Da, mi-ai mai spus.

Încercă să treacă de ea, dar Lee îi aţinu calea.

– Ei bine, îmi retrag spusele. Arăţi ca dracu', eşti alb la faţă. Ce naiba e cu tine? Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie, spuse ea ridicînd din sprîncene. Poate cînd ai să vezi cum arată biroul tău, o să-ţi mai revină culoarea în obraji.

– Dar ce e în biroul meu?

Se încruntă şi privi peste umărul ei. În afara luminii provenind de la monitor, nu se vedea nimic. Era întuneric. Simţi un gol în stomac; niciodată nu îşi lăsa computerul deschis. Cineva umblase prin lucrurile lui.

– Ce dracu'...

Privi uimit prin cameră. Documentele – contracte,

rapoarte, lucrări de cercetare, schițe publicitare – toate erau împrăştiate pe podea. Rafturile din spatele biroului erau goale. Cărțile, rupte, zăceau pe jos, laolaltă cu rafturile şi sertarele smulse de la locul lor. Uşile fişetelor atîrnau dezolant de balamalele care le mai rămăseseră, lîngă scaunele întoarse cu fundul în sus, a căror tapițerie de piele fusese spintecată. Cineva căuta ceva şi Marty îşi făcuse o idee destul de clară asupra identității curioşilor şi a obiectului pe care aceştia îl căutau cu înfrigurare.

– Nu-mi spune că iar e supărat pe tine îngrijitorul, spuse Lee în glumă.

Marty se întoarse.

– Sper din toată inima să nu fie cazul, răspunse el, încercînd să-şi ascundă furia în timp ce aprindea lumina.

– Sînt sigură că n-a făcut-o un membru al personalului nostru, spuse Lee. Or fi ei supărați că ți-ai luat o zi liberă din motive personale cînd Super Bowl bate la uşă, dar nici chiar aşa.

Marty îndreptă o ilustrație Jasper Johns ce atîrna strîmb pe perete.

– Vreau să ştiu cum dracu' au reuşit să treacă de pază.

Lee rîse.

– Orice spărgător poate să treacă de paznicul nostru, dacă nu aduce o fanfară cu el. Gagiul doarme tot timpul.

Marty oftă exasperat şi îşi croi drum spre birou prin mormanele de hîrtii ce zăceau pe jos. Lee avea dreptate în privința paznicului. O treabă ca asta fusese făcută de nişte profesionişti, de oameni ai mafiei.

– Ascultă, Marty, spuse Lee, trecînd de la expresia glumeață la una maternă. Ne cunoştem de atîta timp. Ştii că mie poți să-mi spui orice. Ce se întîmplă? E ceva în neregulă? Mai întîi, au apărut ciudații ăia doi îmbrăcați cu pardesie şi acum... *asta*, continuă ea, făcînd un gest sugestiv.

Chipul lui Marty rămase inexpresiv.

– Totul e în regulă, Lee. Nu se întîmplă nimic. Schiță

cu greu un zîmbet şi adăugă: Nimic care să nu poată fi reparat de cei de la întreţinere.

Simţind că mersese prea departe, Lee oftă.

– Bine, fie cum spui tu. Sînt la mine în birou, dacă ai nevoie de ceva.

– Mulţumesc. Apreciez faptul că îmi porţi de grijă.

Lee se încruntă şi, în drum spre uşă, dădu nas în nas cu Zak Restin.

– Măiculiţă! exclamă Zak, după ce aruncă o privire prin încăpere. Ce dracu' s-a întîmplat aici? Se pare că nu mai ţinem şedinţa, nu-i aşa?

– Nici o şansă, se răsti Marty de la birou. E drept că am multă curăţenie de făcut, dar vreau neapărat să aflu cum merge treaba la creaţie. Hai să ne întîlnim la douăsprezece, în pauza de prînz, în sala de conferinţe.

Zak dădu din cap îndatoritor.

– Le voi spune şi celorlalţi, promise el, în timp ce ieşea pe uşă.

– Mersi, spuse Marty, aşezîndu-se pe scaun.

Ridică receptorul şi îl sună pe Ford Sinclair.

– Ce mai faci, Marty băiete? spuse Sinclair, de parcă l-ar fi cunoscut de-o viaţă. Totul a mers bine ieri? întrebă el pe un ton plin de compasiune. La înmormîntare, adică.

– Să lăsăm ziua de ieri, răspunse Marty. Hai să vorbim de ziua de astăzi. Lucrurile au început să ia o întorsătură nasoală.

– Cum aşa?

– Cineva m-a urmărit în drum spre birou azi-dimineaţă...

– Te-a urmărit? chicoti Sinclair.

– Hei, n-am timp de glume. Am fost urmărit pînă la serviciu şi pun pariu că erau aceiaşi care au intrat în biroul meu azi-noapte şi au întors totul cu fundul în sus.

– Cineva a intrat în biroul tău?

Sinclair respiră adînc.

– Glumeşti, nu-i aşa?

– Nu-mi arde de glume, Sinclair.

– Biroul tău e pe Michigan, nu? Vizavi de clădirea Wrigley. O să sun la poliția din Chicago şi o să le spun să trimită un polițist. Să ia nişte amprente. Poate o găsi ceva.

– Nu. Fără polițişti. Mi-au ajuns ăia doi cu pardesie. Oamenii încep să-şi pună tot soiul de întrebări, ştii cum se întîmplă.

Îşi ținuse gura în legătură cu D'Angelo şi mafia; situația era oricum departe de a fi roz şi nu i-ar fi folosit la nimic dacă ar fi circulat zvonuri cu privire la faptul că mafia era responsabilă pentru dezastrul din biroul lui. Cum să-i explice polițistului aşa ceva?

– Bine, spuse Sinclair morocănos. Dar sînt sigur că vestea despre acest incident se va răspîndi rapid în interiorul companiei.

– Aşa este, dar te rog, fără poliție. Promite-mi.

Sinclair oftă.

– Faci o greşeală, Marty. Sînt polițist şi, probabil, singurul prieten adevărat pe care îl ai în momentul de față. În calitate de prieten, trebuie să-ți spun că decizia ta de a nu chema poliția contravine judecății mele.

– Lasă judecata.

– Lasă judecata? Eşti nebun? Cine ți-a răscolit ție biroul nu mai judecă demult... Ăştia caută un lucru pe care cred că tu îl ai. Vor să pună mîna pe obiectul acela. Şi dacă instinctul nu mă înşală, aş spune că tu ştii despre ce e vorba. La naiba, cred că ştii şi cine ți-a făcut bucuria.

Un zîmbet de admirație pentru detectiv se întipări pe chipul lui Marty. Sigur că ştia cine îi răscolise biroul, dar nu avea de gînd să-i spună lui Sinclair. Şi cu atît mai mult, nu avea de gînd să-i spună că ştia ce căutau şi că acel obiect se afla chiar în servieta lui. În plus, dacă acest

Sinclair nu-i era atît de bun prieten pe cît pretindea? Dacă căuta şi el CD-ul?

– Ei? întrebă Sinclair. Îmi spui sau nu ce anume caută? La dracu', spune ceva.

– Ţi-am spus tot ce ştiu. Hai să lăsăm lucrurile aşa cum sînt.

– Da, sigur... răspunse sarcastic Sinclair. Te cred pe cuvînt.

– Bun. Acum că am lămurit lucrurile, spune-mi dacă ai găsit amprente pe pahar.

– Numai pe cele ale tatălui tău... chestie care nu m-a făcut prea fericit. Aş fi jurat că există şi alte amprente, dar n-am găsit nimic. Nici cea mai mică dovadă că tatăl tău a fost omorît.

– Şi cum rămîne cu ăia doi care mi-au făcut ieri o vizită?

– Am avut dreptate. Se dădeau drept agenţi. Probabil erau mafioţi.

– Imposibil, se răţoi Marty. Nu erau duri, s-au purtat ca nişte englezi sadea.

– Înseamnă că jucau teatru al naibii de bine... te-au dus de nas.

– Da, aşa e, recunoscu Marty privind prin birou şi încercînd să-şi dea seama cît timp îi va trebui ca să facă ordine.

– Am să mai fac nişte verificări, promise Sinclair. Între timp, poate reuşim ceva în privinţa identificării celor doi, cu ajutorul unui artist specializat în portrete-robot. Ţii minte cum arătau, nu? Apoi am putea compara portretul cu celelalte, pe care le deţinem în baza de date. Cine ştie, poate prindem vreun fir. Ai un calculator în birou, nu?

– Da, sper că mai am, răspunse Marty, întorcîndu-se spre monitor şi apăsînd nişte taste pînă apăru un meniu. Da, mai am.

– Minunat. Mai vorbim la telefon. O să rog un artist să te sune şi să aranjaţi o întîlnire.

– N-am nimic împotrivă. Deci vorbim mai tîrziu?

– Da, te sun eu. Sinclair făcu o pauză. Înainte să închid – te rog nu mă urî pentru asta – te mai întreb o dată dacă ştii ce căutau ăia doi?

– Nu am nici cea mai vagă idee, zîmbi Marty. Poate vreun anunţ publicitar de calitate?

În timp ce Marty privea cu atenţie haosul produs în biroul lui, cineva bătu timid la uşă. Cînd ridică privirea o văzu pe Judy Heron, expertul contabil de la Isaac Arrow.

– Îmi pare rău că te deranjez, Marty, se scuză bruneta mignonă care intrase pe uşă, dar trebuia neapărat să dau de tine înainte de şedinţă. Avem o problemă. O problemă mare, spuse ea trîntind pe birou maldărul de rapoarte pe care le adusese.

– O problemă? Ce fel de problemă?

– Ei... începu ea, răsfoind dosarul. Cred că faptele vorbesc de la sine. Îi întinse un document. Grupul eşantion de consumatori nu l-a plăcut deloc pe Torello. Nu li s-a părut persoana potrivită în calitate de purtător de cuvînt. Şi, hai să fim sinceri, Torello nu are înfăţişarea adecvată. Dacă îl lăsăm pe el, lucrurile n-o să meargă prea bine.

– Da, se pare că avem o problemă cu Torello. În primul rînd ideea de a fi distribuit în spot nu ne aparţine şi nu cred că cineva din echipa noastră va fi surprins de acest raport.

Judy dădu nervoasă din cap, plimbîndu-şi pixul dintr-o mînă în alta, arătînd de parcă şi-ar fi dorit ca în acel moment să fie în orice alt loc decît în biroul şefului.

– Să înţeleg că mai e şi altceva?

– Da, oftă ea. Mai e şi altceva. Cei de la cercetare spun că este o problemă cu recunoaşterea numelui şi identificarea produsului. Consumatorii din grupul eşantion

nu au înțeles cine este producătorul şi nu au reuşit să rețină imaginea produsului. Numele Isaac Arrow şi produsul s-au pierdut printre imaginile cu păsări şi şamani. Am impresia că Zak a încercat să reducă un mesaj de un minut la treizeci de secunde, ceea ce, din concluziile preliminare ale grupului, nu a reuşit.

– Şi cum rămîne cu credibilitatea?

Ea răsfoi nişte pagini.

– Şi aici e un bai. Cu toții şamani şi vindecătorii mayaşi din spot, grupul s-a concentrat prea tare asupra aspectului de magie. Zak a încercat să-i prezinte pe locuitorii din pădurea tropicală şi modalitățile lor de vindecare, dar grupul nu a reținut decît un fel de hocus-pocus, nu începutul unei călătorii magice menite a duce la crearea unor medicamente-minune.

– Asta nu sună bine.

– Nu, nu sună bine deloc.

– Deci la ce concluzii ai ajuns?

– Părerea mea este că majoritatea oamenilor, cel puțin a celor cărora ne adresăm în mod direct, nu sînt dispuşi să-şi încredințeze sănătatea unor „indieni ciudați care aleargă prin pădure". Am citat din raportul celor de la cercetare. Este posibil ca grupul să fi considerat toată chestia asta cu şamani ca un fel de escrocherie.

Marty se lăsă pe spate în fotoliu şi privi spre tavan. Cei de la cercetare nu mințeau niciodată. Situația era foarte încurcată, pentru că clientului îi plăcuse spotul. Şi clientul este cel care trebuie să ştie cel mai bine cărei categorii de populație i se adresează. Dacă şi aici dă chix...

– Dar clientului i-a plăcut spotul, spuse Marty, îndreptîndu-şi din nou atenția asupra raportului de cercetare.

– Da, ştiu. Şi acest lucru pune nişte probleme, dar cei de la cercetare consideră că există cale de întoarcere. Cred că Zak ar putea să facă nişte scamatorii şi să lase în spot

doar ceea ce a plăcut tuturor. Problema principală pe care Zak trebuie să o abordeze este atitudinea grupului căruia ne adresăm în principal. Este necesar să rezolvăm cumva neîncrederea stîrnită de ideea cu plantele medicinale.

– Da, da. Lumea crede că plantele medicinale sînt bune într-o sticlă de şampon, la ceaiuri sau în magazine specializate de mîncare naturală – nu ca ingredient al unui medicament *adevărat,* care mai are şi pretenţia să fie eficient.

– Exact acest lucru trebuie să transmită spotul nostru consumatorilor, Marty, spuse ea entuziasmată. Trebuie să îi facem să înţeleagă că noile medicamente Isaac Arrow le vor schimba radical viaţa. Le vor schimba felul în care mănîncă, dorm, gîndesc, iubesc...

Judy avu o mică ezitare, înroşindu-se uşor, la gîndul că se lăsase purtată de val. Penibilul momentului de tăcere fu repede depăşit; ea îşi drese glasul şi continuă:

– Din punctul meu de vedere, dacă reuşim să-i facem să înţeleagă acest lucru, nebunia ce s-a iscat în jurul melatoninei va părea un joc de copii, pe lîngă impactul declanşat de produsele Arrow. Cea mai mare provocare cu care se confruntă Zak nu este Torello, ci faptul că trebuie să reuşească să pună accent pe tehnologia de ultimă oră, într-un spot filmat în întregime în pădurile tropicale.

– Da, asta zic şi eu provocare, aprobă Marty gînditor.

Judy îl studie atentă, profitînd de ocazia de a-l vedea pe Marty English, creierul companiei Isaac Arrow, cum îşi pune mintea la treabă.

– Ştiu! exclamă el, sărind în sus de pe scaun. Ţinînd cont de faptul că nu vom putea filma numai în pădurea tropicală, vom face o filmare adiţională în laboratorul de realitate virtuală de la Arrow. Astfel, vom putea fi siguri că telespectatorii vor privi produsul ambalat într-un mediu tehnologic ultramodern. Vom rezolva şi problema cu Torello: el va fi vocea din *off,* şi nu actorul principal.

– Perfect! spuse ea cu un zîmbet admirativ. Cred că o să meargă. Zak nu va trebui să regîndească întreg conceptul, ci va face doar nişte modificări.

– Ceea ce înseamnă că vom respecta termenul limită.

– Sper că Zak va înțelege că nu ne vom putea ocupa de toate detaliile cu privire la linia de produse decît mai tîrziu, pe parcursul campaniei. Nu putem face totul deodată. Zak va avea de lucru mai mult decît şi-ar fi închipuit.

Ea se ridică în picioare şi îl privi cu subînțeles.

– Sînt convinsă că Zak se va topi de plăcere cînd va auzi.

– Da, şi eu, răspunse Marty cu amărăciune în glas.

– Mai am doar un singur comentariu de făcut, spuse ea, în timp ce se îndrepta spre uşă. Unul pe care cred că Zak l-ar aprecia. Grupurile eşantion au spus că spotul a fost prea... prea în genul MTV.

Marty scutură din cap, ridicînd receptorul pentru a suna pe cineva de la administrativ. Cineva urma să curețe mizeria din biroul lui, pentru că el se hotărîse să facă lumină în afacerile murdare în care fusese implicat.

– Prea cum? strigă Zak schimbîndu-se la față.

– Prea MTV, repetă Marty calm.

– Prea MTV?

– Aşa au spus cei de la cercetare. Consumatorul trebuie să vadă produsul şi să-i țină minte numele. Trebuie să întărim credibilitatea liniei şi să-i arătăm consumatorului avantajele produsului. Marty făcu o pauză. Mesajul se pierde, Zak... se pierde în cadrele superbe cu pădurea tropicală, cu muzică primitivă şi indieni. Văzînd expresia de pe chipul lui Zak, Marty adăugă: Eu doar îți spun ce au constatat grupurile eşantion.

– Ei bine, în afara faptului că l-au urît pe Torello, sînt cu toții nişte idioți. Deci la ce concluzie ai ajuns? întrebă Zak, scuturînd disprețuitor din cap.

– Pentru început, e clar că va trebui să-l folosim pe Frank Torello undeva. Şi cred că cel mai bun lucru ar fi să fie vocea din *off*. Cel puţin, nu i se va vedea faţa.

Zak dădu morocănos din cap.

– Şi?

– Şi, deoarece consumatorul trebuie să vadă şi partea de înaltă tehnologie ultimul răcnet implicată în procesul de producţie, va fi nevoie să introduci nişte scene filmate în laboratorul de realitate virtuală de la Arrow.

– Să-i ia dracu'! strigă Zak.

Se ridică furios, împingîndu-şi scaunul sub birou.

– Îmi pare rău că am întîrziat, îi întrerupse Bill Kidman, aşezîndu-se la biroul lui. Am aşteptat-o pe Lee. M-a rugat să vă spun că nu poate ajunge. E în toiul unei negocieri pentru obţinerea spaţiului de emisie în Super Bowl.

Bill îl privi pe Zak.

– Mi-e teamă să întreb. E vreo problemă?

– Vreo problemă? mîrîi Zak. Ce dracu' nu e o problemă? Tremurînd de furie, Zak îl fixă pe Marty cu privirea. Spotul ăsta Arrow nu e un rahat de reclamă de detergent pentru gospodine bătute în cap. Are o viaţă a lui, *o imagine*. Spotul ăsta trebuie să evoce pentru consumator o emoţie primordială, trebuie să creeze o legătură spirituală.

Marty încercă să nu zîmbească. Era clar că Zak comisese păcatul capital: se îndrăgostise de propria-i creaţie.

– Trebuie să fie mai mult decît o imagine, Zak, spuse Marty. Acest produs trebuie să se vîndă. Nu mai sîntem în „zilele fericite“, cînd o imagine vindea un produs. Ne aflăm în anii nouăzeci şi consumatorul este atras în primul rînd de preţ şi de produs, şi abia apoi de imagine.

– Credeam că toţi dorim să facem un altfel de spot decît cel pentru aspirina Endall, răspunse Zak nervos. Rahat, dacă vrem preţ şi produs, de ce dracu' nu-l filmăm

pe Torello într-o farmacie, în fața unor rafturi cu produse naturiste?

Kidman se încruntă.

– Să înțeleg că Judy Heron ți-a adus veşti proaste de la cercetare?

Zak dădu din cap afirmativ.

– Nu le-a plăcut deloc Torello.

– Glumeşti! exclamă Kidman. Asta e tot? Păi nu-s veşti proaste, din contră. Deci putem să scăpăm de Torello şi de freza lui gen Elvis? întrebă el privindu-l pe Marty.

– Nu, de Torello nu scăpăm niciodată, replică Zak sarcastic. Să nu uităm că el plăteşte facturile.

– Asta nu-i chiar o revelație, Zak, îl tachină Kidman.

– Ei bine, restul este, rînji Zak. Fii atent. Cei de la cercetare ne-au spus că grupurile eşantion au fost de părere că spotul e prea... eşti pregătit să auzi ce urmează? Prea MTV!

Kidman izbucni în rîs şi se întoarse către Marty.

– Cît de bătrîni erau ăia, de li s-a părut aşa?

– Grupul eşantion a fost alcătuit din categoria de populație căreia ne adresăm în acest spot. Adulți, peste douăzeci şi cinci de ani. Nu mi se pare o grupă limitată; practic, e vorba de jumătate din țara asta.

– Şi de ce trebuie să ne luăm după ăia de la cercetare? începu Zak arțăgos. Clientului i-a plăcut conceptul...

– Hei, i-o reteză Marty. Fie că ne plac ori nu rezultatele acestui test, ştii bine că trebuie să le luăm ca atare. Noi ne aflăm aici ca să îi oferim clientului publicitate de cea mai bună calitate, cîteodată trecînd chiar peste propunerile lui.

– Dar dacă schimbăm spotul, insistă Zak, impactul va fi mai mic. Băgăm un produs nou-nouț în Super Bowl, cel mai mare eveniment TV din lume, ce dracu'! Spotul pe care îl producem va intra în competiție cu alte cincizeci şi cinci de spoturi pentru a cîştiga atenția telespectatorilor – trebuie să

iasă neapărat în evidență. Şi asta presupune să aibă impact. Imagini din pădurea tropicală înseamnă într-adevăr impact, nu nişte nenorocite de sticluțe de medicamente.

– Nu lăsa să te copleşească dorința de a face un eveniment artistic din spotul ăsta şi nu uita că noi vindem ceva, îi răspunse Marty. O fi impactul bun la ceva, dar nu putem lăsa miezul mesajului comercial să se piardă în efecte teatrale, fie ele de tipul MTV sau altfel.

Zak se încruntă şi se aşeză din nou pe scaun, refuzînd cu îndărătnicie să-i privească.

– Aha. Deci cam asta e, nu?

Marty aprobă dînd din cap.

– Şi ce vrei să fac acum?

– Vreau să accepți provocarea. Şi mai vreau să faci asta fără să operezi schimbări majore în concept. Ia raportul de cercetare de la Judy şi studiază-l cu atenție. Dacă grupul eşantion a fost de părere că toată treaba cu pădurea tropicală e un fel de hocus-pocus, găseşte o modalitate de a modifica această percepție. Mai taie din frumusețe şi pune în evidență avantajele. Fă în aşa fel încît consumatorul nostru să aibă un motiv întemeiat pentru a cumpăra produsul. Ideea principală să fie avantajul pe care produsul îl oferă. Ştiu unde țintea tu cu campania asta, Zak. Poți să mă crezi sau nu, mi-a plăcut intenția ta. Dar acest lucru nu schimbă cu nimic faptul că spotul nu pune produsul în evidență.

– Marty are dreptate, Zak, afirmă Kidman. Nu e vorba doar de poțiuni magice, ci şi de faptul că Isaac Arrow le-a preluat şi a folosit o tehnică de ultimă oră pentru a le îmbunătăți. Poți să-i iei pe consumatori într-o călătorie mistică, dar nu uita să le arăți şi laboratorul Isaac Arrow, care îi va transporta într-o eră cu totul nouă.

Marty zîmbi ca pentru sine. Cîteodată uita cît de talentați erau băieții din echipa lui.

– Aici trebuie să intervină credibilitatea lui Arrow,

Zak, adăugă el. Totul se reduce la fascinația pădurii tropicale combinată cu tehnologie.

– A, același rahat, mormăi Zak. Ultratehnologie, supertehnologie... Doamne, ce-i asta, o călătorie în timp?

– Nu, răspunse Marty, e o călătorie în realitate.

Kidman începu să se vaite:

– Deci va trebui să revizuiesc estimările, nu? Bine că am la dispoziție sfîrșitul de săptămînă.

– Da, e absolut minunat, spuse Zak în șoaptă.

Puștiul nu era obișnuit cu acest gen de abordare, cel puțin nu încă. Trebuia fie să se călească, să se rodeze cu timpul, ori să părăsească lumea publicității, și să-și folosească talentul la altceva. Dar unui tip ca Zak Restin nu i-ar lua prea mult timp să-și dea seama că, de fapt, nu există altceva. Toți sînt curve în lumea afacerilor. O dată ce va înțelege acest lucru, va deveni mai mult decît un bun director de creație, ar deveni unul excelent.

Zak nu-și ridică privirea.

– Fă-mi și mie o favoare, da? Lasă-mă singur cîtva timp.

Marty dădu din cap către Kidman.

– Sigur, răspunse el, în timp ce se îndreptau spre ușă. Dar vreau să te pui pe treabă. Luni mă întîlnesc cu clientul și dacă nu e mulțumit, am dat de dracu'.

Sfîrșitul de săptămînă trecu pe nesimțite. Marty își petrecu sîmbăta și duminica la birou, printre hîrțoage și rapoarte. Din cînd în cînd își vizitase echipa, nu ca să îi mîne pe oameni de la spate, ci ca să le arate că e lîngă ei, că și el pierde un week-end, de care oricum nu mai avusese parte demult.

La producție, Bill Kidman a stat tot timpul la birou, studiind facturile de vînzări și ocupîndu-se de contractele mai vechi, în timp ce dădea telefoane peste telefoane la

furnizori, încercînd să aproximeze costurile pentru campania publicitară Isaac Arrow. Asta a făcut în cea mai mare parte a week-end-ului, îmbrăcat în aceeaşi pereche de pantaloni kaki lălîi, cu bretele, şi cu un pulover împletit de mînă, cu cel puţin două numere mai mare decît i-ar fi trebuit. Marty nu l-a bătut la cap prea tare, dacă nu punem la socoteală un salut fugar şi plăcinta favorită a lui Kidman pe care i-a oferit-o în chip de cadou.

Duminică dimineaţa, tensiunea atinsese cote maxime. Kidman a adus două cutii de gogoşi Krispy Kreme şi apoi a dispărut la creaţie, împreună cu Zak, pentru a pune la punct scenariul, selectarea actorilor şi partea de producţie muzicală.

Duminică seara, după opt, Zak şi Kidman şi-au făcut în cele din urmă apariţia în biroul lui Marty şi l-au anunţat, obosiţi:

– Am reuşit.

18

Duminică seara, după ce toţi ceilalţi plecaseră de la birou, Marty se aşeză în faţa computerului pentru a studia portretele-robot trimise prin Internet de către Ford Sinclair. Artistului nu-i scăpase nici un detaliu în ceea ce priveşte fizionomia celor doi falşi agenţi care îl vizitaseră, de la ochii inexpresivi de reptilă ai lui Harper, pînă la zîmbetul înţepenit al lui Kemper.

Tocmai studia portretele cînd auzi ţîrîitul telefonului de pe biroul său. Marty ridică receptorul.

– Se pare că există o neînţelegere, Marty.

Recunoscînd vocea lui Mike D'Angelo, Marty tresări, dar cînd vorbi nu-şi trădă neliniştea:

– O neînțelegere? întrebă el calm.

– Mda. Între mine... și tine.

Marty tăcu, hotărît să-l lase pe mafiot să vorbească. Nu intenționa să-i spună că-și dăduse seama că este urmărit de oamenii lui D'Angelo și că era sigur că tot ei îi răscoliseră biroul.

– Credeam că ne-am înțeles să nu ne jucăm de-a hoții și vardiștii.

Marty se crispă și privi spre fereastră, zicîndu-și că era la fel de expus ca un pește într-un acvariu.

– De-a hoții și vardiștii, Mike? Ce vrei să...

– Termină cu tîmpeniile, Marty, ne-am înțeles? Dacă tot te dai specialist în imagini, hai să-ți conturez eu una.

Te dai specialist în imagini. Oare D'Angelo făcea un joc de cuvinte? Sau aflase cumva de portretele-robot? Marty privi imaginea de pe monitor, apoi îl închise.

– Să-mi conturezi o imagine? repetă Marty sarcastic.

Mike D'Angelo era ca un cîine asmuțit. Dacă simțea că l-a intimidat, avea să-i sară la beregată.

– Nu știam că ai înclinații artistice, Mike.

Sarcasmul din vocea lui deveni mai accentuat.

– Aflu lucruri noi despre tine în fiecare zi.

– Nu e momentul să faci pe șmecherul cu mine. N-ai fost sincer cu mine de la început și asta n-a fost o mișcare înțeleaptă, Marty. Mai sînt și alții în afară de mine. Ei nu te cunosc așa cum te cunosc eu; lor nu le pasă deloc de tine. Cred că lucrul pe care îl caută se află în posesia ta. Așa că, te rog eu, fii deștept. Nu amesteca poliția în treaba asta.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Ești un mincinos, Marty, spuse D'Angelo calm, parcă silabisind cuvintele.

În clipa aceea, Marty își dădu seama că Mike D'Angelo, prieten de familie și așa-zis frate mai mare, era

în stare să-i pună pistolul la tîmplă şi să-i zboare creierii, cu aceeaşi uşurinţă cu care îşi lega şireturile.

– Ştiu că te-ai întîlnit cu un poliţai la Domino aseară, continuă D'Angelo. Nu încerca să mă duci. *Ştiu* că eşti un mincinos nenorocit.

Mîna lui Marty se încleştă pe receptor, dar reuşi să-şi mascheze sentimentele îndărătul unei voci indiferente.

– Şi ce dacă am stat la o masă cu un poliţist căruia îi place să asculte blues? Ai ceva împotrivă?

– Un poliţai e un poliţai.

– S-ar putea să ai dreptate, dar la asta s-a rezumat „întîlnirea" mea de la Domino. Am băut ceva şi am ascultat blues cu un tip în a cărui competenţă nici măcar nu intră oraşul Chicago.

– Şi vrei să te cred?

– Da, vreau să mă crezi. Marty făcu o pauză. Hai să nu ne mai învîrtim în jurul cozii, Mike. De ce dracu' mă urmăriţi?

D'Angelo rîse.

– Jocul s-a terminat, Marty. Ştiu că eşti un mincinos. Ai idee ce se întîmplă cu un mincinos? Îşi petrece viaţa privind tot timpul peste umăr. Mai devreme sau mai tîrziu, îi sună ceasul. Intră în maşină, bagă cheia în contact, şi, ce să vezi, *bum*.

Se auzi un clic şi apoi tonul. Mike D'Angelo închisese.

Uimit, Marty se holba la receptorul pe care încă îl mai ţinea în mînă. Dacă i se confirmau bănuielile, atunci telefonul îi era ascultat – devenise un duşman, un agent mecanic în slujba lui D'Angelo şi a malacilor care îi întorseseră biroul cu fundul în sus.

– Să te ia dracu', Mike, spuse el cu voce tare trîntind receptorul în furcă. Privi furios în jur. M-ai auzit, Mike? strigă el. Să te ia dracu'. Pe tine şi pe prietenii tăi.

Garajul agenţiei era gol şi surprinzător de liniştit, chiar şi pentru ora unsprezece a unei seri de duminică.

Undeva, la distanță, Marty auzi cum se închide o ușă metalică și apoi ecoul unor pași pe ciment. Niște pași hotărîți, care veneau spre el prin ceață și umbre. Se opri să asculte și privi peste umăr.

Nimic. Absolut nimic.

O ceață umedă de iarnă se așternuse în hruba de ciment, acoperind totul cu o umbră cenușie. De pe pereți se scurgeau picături de condens și puținele mașini rămase în parcare erau învăluite într-o ceață groasă, prin care privirea lui Marty nu putea să pătrundă. Era conștient de ce se petrece. Îl urmăreau. D'Angelo îl speriase, dar pînă în clipa aceea nu-și dăduse seama cît de mult. Își căută mașina cu privirea. Cînd văzu Jaguarul, își băgă mîna în buzunar să verifice dacă are cheile. Porni spre mașină. Într-adevăr, D'Angelo, ticălosul îl băgase în sperieți.

Scoase cheile din buzunar și se jucă puțin cu ele în dreptul portierei. Zgomotul lor metalic răsuna parcă mai tare ca de obicei. Auzi din nou pași, de data asta, mai aproape de el. Deschise portiera și se așeză la volan, privind în oglinda retrovizoare, în timp ce închidea ușa. Nu era nimeni în spatele lui; probabil că auzise ecoul propriilor pași. Da, totul se petrecea în mintea lui. Recunoscu modul de operare al mafiei: voiau să-l terorizeze, să-l îmbolnăvească de frică, să-l facă să nu mai doarmă nopțile.

În momentul în care se pregăti să bage cheia în contact, își aminti de amenințarea lui D'Angelo și ezită preț de o clipă, cu mîna în care ținea cheile suspendată în aer. Nu, nu avea de gînd să trăiască ca acei indivizi despre care îi vorbise D'Angelo. Nu avea de gînd să-și petreacă întreaga viață privind peste umăr. În momentul în care ar fi făcut asta, s-ar fi oferit pe tavă mafioților; ar fi fost ca și mort.

Singura cale de a cîștiga acest joc era să nu joace.

Marty se hotărî şi introduse cheia în contact, învîrtind-o cu o mişcare rapidă şi sigură.

Auzind torsul liniştitor al Jaguarului, Marty zîmbi.

– Să te ia dracu', Mike, mormăi el, în timp ce manevră schimbătorul de viteze.

Sunetul strident al telefonului celular aflat pe consola dintre cele două scaune îl făcu să tresară şi scoase maşina din viteză. Rămase apoi nemişcat, privind telefonul şi ascultîndu-l cum sună, iarăşi şi iarăşi. *Nu. Nu va lăsa să se întîmple asta.* Avea impresia că telefonul sună din ce în ce mai insistent. Se aplecă, închise telefonul, manevră schimbătorul. Apăsă pedala de accelerație pînă la podea şi ieşi în trombă din garaj.

La ora aceea circulația nu era aglomerată. Străzile erau acoperite de ceață, un fel de combinație între gazele de eşapament şi norii groşi, care veneau întotdeauna dinspre lacul Michigan în nopțile reci. Marty răsuflă uşurat şi dădu drumul la radio în timp ce trecea pe podul de deasupra rîului Chicago. Auzi o melodie mai veche a formației The Doors, „Riders on the Storm". Nu era tocmai un cîntec de leagăn. Mări volumul şi apăsă pe accelerație. Versurile lui Jim Morrison îl învăluiră cu vraja lor.

În timp ce se apropia de Chicago Water Tower, Marty simți o privire în ceafă. Se uită în oglinda retrovizoare. La dracu'. Era acolo. Mare ca o zi de post: ascunsă în ceață, alunecînd ca un vapor al morții, strecurîndu-se în spatele lui, apropiindu-se mai mult în fiecare moment. Să fi fost aceeaşi maşină pe care o mai văzuse? Încetini, încercînd să-şi dea seama, dar farurile din spate îl orbeau şi nu reuşi să privească prea mult în oglindă.

În dreptul lui Chicago Avenue, Marty trase aer în piept şi, cu pneurile scîrțîind, luă curba. Privi din nou în oglindă. Maşina se afla tot în spatele lui.

Înaintă preț de două cvartale, cu privirea fixată în

oglinda retrovizoare, şi coti la dreapta pe Rush Street. Era nevoit să încetinească. Fraierii ieşeau în oraş, mergînd în turme către baruri. Majoritatea erau funcționari care îşi propuseseră să încheie week-end-ul cu un chef sau să-şi găsească vreo gagică. Şoferii de taxi şi producătorii de prezervative făceau cele mai bune afaceri pe străzile Rush şi Division.

Marty o luă pe Delaware şi se îndreptă spre est, lăsînd în urmă gloata. Traversă Michigan Avenue, trecu pe lîngă clădirea John Hancock şi Water Tower Place. Maşina era tot în spatele lui, în ciuda manevrelor pe care le făcuse, încercînd să scape. O luă din nou la stînga şi apoi intră pe East Walton.

Cînd îşi dădu seama că blocul Astor se afla chiar în fața lui, nu-şi putu stăpîni un zîmbet. Clădirea nu era tocmai o fundătură întunecoasă şi mafioților nu le plăcea să se afişeze în plină lumină. Poate că am scăpat, îşi zise Marty, în timp ce intra pe aleea circulară din fața clădirii. Frînă brusc şi opri.

Maşina din spate intră pe alee şi parcă în spatele lui. Poate că se gîndise la vampiri, nu la mafioți, cînd îşi închipuise că luminile puternice de la Astor or să-i sperie. Celor care îl urmăreau nu le-ar fi păsat, probabil, nici dacă se aflau în Times Square.

Deci asta era, reglarea de conturi. D'Angelo nu pierduse timpul. În vremurile de demult, mafioții aveau răbdare, îşi lăsau victimele să transpire mai întîi. Asta fusese cîndva, îşi zise Marty în timp ce trăgea aer în piept. Deschise portiera. Auzi cum se deschide şi portiera celeilalte maşini, apoi paşi pe trotuar şi pulsul i-o luă razna.

Marty văzu singura şansă de scăpare în salutul prietenos al lui Flannigan, portarul. O să facă o scenă, asta o să facă – poate astfel îl va opri pe cel din spatele lui să apese pe trăgaci. Poate că mafiei nu-i mai păsa de

lumini, dar în mod cert nu-i plăcea să acționeze cînd în preajmă existau martori.

– Bine... răcni Marty, ieşind din maşină şi trîntind portiera. Ce dracu' vrei de la mine?

– Un anunț publicitar de calitate, se auzi o voce prin ceața densă.

– Sinclair?

Marty simți cum tot corpul i se relaxează. Îi venea să rîdă.

– Ford... Ford, tu eşti?

– Da' cine credeai că sînt? Albă ca Zăpada?

– Doamne, n-am ştiut că eşti tu. Credeam că e unul din ăia care m-au urmărit.

– Da, e drept că te-am urmărit. Ce naiba, încerc de mai mult de jumătate de oră să te sun pe nenorocitul ăla de celular, spuse el cu un zîmbet care nu prevestea nimic bun. Am nişte veşti.

– În legătură cu portretele-robot?

Sinclair privi cu neîncredere farurile unei maşini ce se îndrepta în direcția lor.

– Hai să stăm un minut la mine în maşină. În regulă? întrebă el, deschizînd portiera din dreapta. Cred că şi eu sînt urmărit.

– Şi tu? Deci acum mă crezi? întrebă Marty, în timp ce se urca în maşină.

Închise portiera.

– Da, acum te cred, după ce am văzut asta.

Sinclair bătu cu degetul un dosar ce se afla între cele două scaune din față.

– Despre Kemper şi Harper pot să-ți spun că n-au nici o legătură cu FBI-ul. Făcu o pauză. Sînt agenți CIA, Marty.

– Agenți CIA? repetă Marty mirat. Eşti sigur?

– Mai sigur decît moartea şi impozitele.

– Dar ce interes aş putea să prezint eu sau tatăl meu

pentru CIA? Credeam că FBI-ul, nu CIA-ul îi urmărește pe mafioți.

Sinclair dădu din umeri și luă un termos de inox, din care scoase două batoane dietetice Sweet'n Low.

– Tre' să am grijă de siluetă, explică el, bătîndu-se pe abdomenul rotunjit în timp ce desfăcea unul din batoane.

Marty căzu pe gînduri preț de cîteva minute. Considerase că își făcuse un dușman din mafie, dar această informație despre amestecul CIA îi dădea peste cap toate teoriile și presupunerile. Ce se petrecea cu adevărat? Se întoarse către Sinclair și-l întrebă brusc:

– Crezi că poți afla cu ce s-au ocupat în ultima perioadă acești Kemper și Harper?

– Sînt cu un pas înaintea ta. Am încercat deja.

Sinclair făcu o pauză și îl privi pe Marty drept în ochi.

– Dar trebuia să trec de ușa neagră. Dosarul lor e clasificat.

– Clasificat? Asta înseamnă că nu vom ști niciodată despre ce e vorba...

Sinclair scoase un baton cu ciocolată Almond Joy din buzunar și începu să îl desfacă. Uitase că trebuie să aibă grijă de siluetă.

– Am o sursă, dar nu-ți garantez nimic. Detectivul mușcă cu poftă din baton: O să fac tot ce-mi stă în putere.

Marty își aduse brusc aminte un lucru foarte important.

– Săptămîna viitoare o să fiu plecat din țară. Undeva în America Centrală.

– În călătorie de afaceri sau în concediu?

– Afaceri. Filmăm un spot în Belize pentru un client al nostru din industria farmaceutică – Isaac Arrow.

– Oricum, cred că or să-ți prindă bine cîteva zile departe de toată nebunia asta.

Marty se încruntă. Nu era obișnuit să-i poarte de grijă tocmai un polițist.

– Ascultă, continuă Sinclair, băieții ăia de la CIA sînt porniți. Cred că ne supraveghează chiar și în clipa asta. Poate ne ascultă telefoanele, poate ne-au pus microfoane în birouri... cine știe?

Marty zîmbi.

– Cred că exagerezi, Sinclair. Văzînd expresia de pe chipul detectivului, adăugă: Cred că exagerăm amîndoi. Doamne, gîndește-te, adineauri am crezut că ești un ucigaș plătit care mă urmărește...

– Nu, nu exagerăm, răspunse Sinclair. Nu uita că e vorba de CIA. Băieții ăștia sînt din alt desen animat. N-au nici o legătură cu agenții federali și cu ideea de adevăr, justiție și tot tacîmul. La dracu', sînt de zece ori mai periculoși decît oamenii mafiei.

Marty încercă să protesteze, dar Sinclair i-o reteză.

– La CIA se joacă altfel de jocuri. Doar nu crezi toate rahaturile alea publicitare cum că CIA-ul s-a făcut mielușel și e o agenție care respectă legea. Ăștia nu-și permit să piardă. Fac absolut orice ca să cîștige. Mă asculți, Marty? *Absolut orice*, inclusiv asasinate.

19

Reiki dormea cînd Marty intră în casă. El se opri cîteva clipe lîngă pat, apoi se aplecă și o sărută ușor. Ea deschise ochii.

– Ai venit, mormăi ea cu un zîmbet somnoros.

– Da. O sărută din nou. Am avut o zi lungă.

– Ce crezi că s-a întîmplat între timp?

– Ce anume?

– Am aflat despre deplasarea în Rwanda.

– Ai vești? Cum e?

Marty se așeză pe marginea patului.

– Am obținut contractul... Mîine dimineață plec pentru o săptămînă.

– Felicitările mele, domnișoară Devane, spuse Marty, încercînd să zîmbească.

Nu avea de gînd să-i spună că intenționase să o roage să vină cu el în Belize. În ultimă instanță, fiecare își vedea de cariera lui.

– Mersi, spuse ea, frecîndu-se la ochi. Ce s-a mai întîmplat cu Arrow?

– Am rezolvat aproape tot.

– Atunci, spuse ea ridicîndu-se în capul oaselor și potrivindu-și pernele, pleci în Belize marți, nu-i așa?

– Da, pe la prînz.

Ea îi studie chipul preț de o clipă.

– Te-au mai vizitat prietenii tăi, agenții?

– Nu. Și nu înțeleg de ce ești atît de îngrijorată. Singurul lucru ciudat care mi s-a întîmplat astăzi, în afară de dezastrul pe care l-am găsit în birou, s-a petrecut chiar în drum spre casă. Marty nu intenționa să-i spună despre telefonul primit de la Mike D'Angelo, despre toate bănuielile lui. Îți vine să crezi? Mi s-a părut că sînt urmărit, zise el, forțînd un ton vesel.

Reiki îl privi cu ochii măriți.

– Am greșit, de fapt era detectivul ăla, Ford Sinclair. Imaginația mea o cam ia razna.

– Mai bine o folosim în altă parte. Vino în pat, îl invită ea, luîndu-l de mînă.

El scutură din cap.

– Nu-mi e somn.

– Eu plec mîine...

Reiki zîmbea cu acel zîmbet inconfundabil, pe care îl schița atunci cînd voia să facă dragoste, dar Marty nu avea chef. Se prefăcu că nu a înțeles aluziile ei.

– Nu cred că aș putea să dorm acum. Sau nu chiar acum. Simt nevoia să stau puțin, să mă relaxez.

El încercă să se ridice, dar ea îl opri.

– Ştiu eu cum te poţi relaxa cel mai bine, spuse ea pe un ton lasciv.

– Sînt convins că ştii, răspunse el cu tristeţe. Zîmbi grav şi îi îndepărtă părul de pe frunte. Cred că o să mă duc în sufragerie să mă relaxez puţin. Văzîndu-i expresia jignită, o sărută apăsat pe gură. Nu stau mult.

– Îmi promiţi?

– Promit solemn.

– Bine atunci, răspunse ea, radiind de bucurie. Deocamdată ai scăpat, dar ţine minte... te aştept.

20

Vizibilitatea era aproape zero la Meigs Field în primele ore ale dimineţii de luni. Pista era acoperită de zloată şi ninsoarea făcea să pară ceţoase luminile albastre de semnalizare ce se învîrteau în depărtare.

Del Waters, în avionul lui particular Gulfstream, bătea nervos cu trabucul în marginea scrumierei. Îl aştepta pe Roger Kemper de o jumătate de oră şi începuse să-şi piardă răbdarea.

În cele din urmă, uşa se deschise şi agentul apăru tremurînd de frig. Înjurînd pe sub mustaţă, începu să-şi scuture zăpada de pe trenciul Burberry.

– De ce a durat atîta? lătră Waters. Ce se mai aude?

– Se aude că avem o problemă, răspunse Kemper, scoţîndu-şi haina. Se pare că poliţistul l-a convins pe English să colaboreze cu un specialist în crearea portretelor-robot, iar tipul ne-a desenat pe mine şi pe Harper.

– Şi?

– Băieţii noştri au interceptat asta, spuse el, întinzîndu-i lui Waters un print laser.

Ochii cu reflexii metalice ai lui Waters se plimbară rapid peste portrete.

– Se pare că ne-am cam pierdut acoperirea, Del.

Waters îşi ridică privirea.

– Nu. Acum am ajuns într-un punct al operaţiunii în care este periculos să aducem oameni noi. Din acest moment, tu şi cu Max veţi sta în umbră. English nu trebuie să vă mai vadă la faţă, decise Waters scuturînd scrumul. Dar cum rămîne cu poliţistul, cu Sinclair? Mi se pare că pune prea multe întrebări.

– Am aflat din sursele noastre că Sinclair ne-a verificat dosarele şi a vorbit cu un agent de la sediul din Chicago, un negru cu numele de Jackson, Stone Jackson. Tot ce a aflat Sinclair de la el e că sîntem de la CIA. Şi nu văd nimic ilegal în asta. Sinclair nu va afla mai multe. Se va izbi de un zid. Iar Jackson e un pămpălău, care stă toată ziua cu nasul în hîrţoage şi n-o să se aventureze să scotocească.

– Sinclair ăsta începe să mă obosească.

– Şi pe mine. Dar urmărindu-l în continuare, s-ar putea să ne conducă direct la CD. Asta bineînţeles, în cazul în care îl are Marty English.

– Pot să bag mîna în foc că e la English.

– Da, şi eu cred. Dacă nu te deranjează, aş vrea să-i dau un respiro lui Sinclair. Să-l las în pace o perioadă, pînă ne va fi de vreun folos.

Waters dădu din cap şi suflă un fuior subţire de fum.

– S-a înregistrat vreun progres în ce priveşte CD-ul?

– Gorilele lui D'Angelo nu au găsit nimic în biroul lui English. S-ar putea să fie acasă la el, la Astor. La dracu', am căutat peste tot, numai acolo nu.

Cînd auzi numele lui D'Angelo, degetele lui Waters se încleştară pe trabuc.

– Să-l ţii departe de Astor pe Mike D'Angelo, porunci el. După ce că au făcut treaba pe jumătate cînd i-au pus

microfoane în birou, au mai şi răsturnat totul cu fundul în sus.

– Din cauza lor a început English să vorbească cu poliția.

Waters oftă. Tare i-ar fi plăcut să-l scoată din joc pe D'Angelo, dar pentru moment, trebuia să aştepte.

– Deci, Roger, care este planul pentru săptămîna viitoare, avînd în vedere că lipseşte din oraş? Poți să intri în locuința lui English sau e prietena lui acolo?

– Pleacă şi ea să facă un reportaj.

Waters zîmbi satisfăcut.

– Ce coincidență fericită.

– Aşa m-am gîndit şi eu.

– În aceste condiții, aveți suficient timp la dispoziție ca să-i pieptănați apartamentul centimetru cu centimetru.

– Del, dacă CD-ul e acolo, o să-l găsim. Şi dacă nu e acolo, o să avem grijă să punem atîtea dispozitive de urmărire în apartamentul ăla, încît o să aibă mai multe cabluri decît rețeaua națională de electricitate. N-o să ne scape nici o mişcare.

– Vedeți să nu faceți vreo tîmpenie. Lucrați delicat.

Pe chipul lui Kemper flutură un zîmbet arogant, în timp ce se ridica şi se pregătea să iasă.

– Nu o să-şi dea seama în veci că am trecut pe-acolo.

– Bine. Eu am să fiu la Escoba toată săptămîna. Anunță-mă dacă descoperiți ceva.

– Şi dacă nu?

– Ei bine, atunci va trebui să facem alte aranjamente.

21

Era încă întuneric cînd Reiki se dădu jos din pat.

– Unde te duci? întrebă Marty somnoros.

– Trebuie să mă scol, şopti ea. Avionul meu pleacă la zece, mai ţii minte?

El se ridică într-un cot şi privi ceasul deşteptător.

– Dar nu e nici cinci şi jumate, obiectă el.

O prinse de braţ şi o trase înapoi în pat, luînd-o de mijloc.

– Marty, protestă ea.

O trase mai aproape de el şi începu să o sărute pe gît.

– Mai stai un pic, o rugă el.

– Termină, te rog. Hai să fim serioşi.

– Dar te vreau, insistă Marty, ţintuind-o sub el.

– Nu acum, spuse ea, luptîndu-se să scape de sub potopul de sărutări. *Te rog.*

– Vreau să-ţi fac un cadou înainte de plecare, glumi el, luîndu-i mîna şi ducîndu-i-o între picioare.

Ea se trase cu un gest categoric.

– Ţi-am mai spus că nu am chef, nu mai auzi bine?

– Aveam impresia că de asta ai spus că o să mă aştepţi.

– *Să te aştept?* Ea se rostogoli şi aprinse veioza, făcîndu-l pe Marty să-şi ducă mîna la ochi din cauza luminii. Poate că acum e rîndul tău să aştepţi.

Marty se ridică în picioare, vizibil iritat.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că eu te-am aşteptat timp de *şapte ani*.

Deci asta era cauza. Reiki se simţea respinsă, pentru că el nu dorise să facă dragoste cu ea în noaptea aceea. Acum era nervoasă şi dispusă să facă din ţînţar armăsar, ca de fiecare dată cînd i se ivea prilejul.

– Nu e corect din partea ta, Reiki.

– Poate că nu e corect, dar ăsta e adevărul.

– Hai să-ţi spun eu adevărul. Muncesc de-mi sar capacele ca să devin preşedintele companiei.

– Şi vrei să spui că eu nu muncesc? Ai impresia că,

fiind femeie, trebuie să-mi ridic poalele cînd îmi porunceşti tu? Marty, nu-ţi dai seama ce porcărie faci. În ciuda faptului că meseria mea mă poartă peste tot în lume, eu găsesc resurse să-ţi flatez orgoliul de mascul. Dar se pare că nu sînt la fel de bună ca tine la capitolul inventat scuze. Chiar dacă n-ai fi avut atîtea de lucru, dacă *ai fi fost* preşedintele companiei Bergman, ai fi găsit alte motive pentru a fugi de răspunderea pe care o implică o relaţie de genul celei dintre noi.

Reiki îl privi pe Marty şi brusc ochii ei căprui se umplură de lacrimi:

– Ai pe altcineva? Despre asta e vorba, Marty? Dacă eşti şi cu o altă femeie, trebuie să-mi spui.

– Nu am pe nimeni.

– Atunci care e problema? De ce dracu' nu eşti în stare să-ţi iei un angajament faţă de noi?

– Mi-am luat deja un angajament.

– Nu. Dacă ţi-ai fi luat într-adevăr un angajament, acum am fi fost căsătoriţi. Tu pui succesul şi lucrurile materiale mai presus de ceea ce este cu adevărat important în viaţă.

– Nu ai dreptate, protestă el, ridicînd tonul. Ţi-am mai spus, nu sînt pregătit pentru un asemenea pas.

– Nu eşti pregătit să ne căsătorim? Reiki scutură din cap. La dracu', Marty, nu sînt maică-ta. N-o să-ţi promit că o să stau cu tine pînă la adînci bătrîneţi şi apoi să te las baltă. N-o să fac asta, răsuci Reiki cuţitul în rană.

– După cum ţi-am spus, nu sînt pregătit încă. Şi nu-mi place să mi se impună nimic, spuse Marty privind-o furios.

– A, deci acum eu sînt aia insistentă. Aştept să te pregăteşti de şapte ani de zile şi acum, cînd îmi doresc şi eu o relaţie stabilă, acum eu sînt cea care te presez. Să ştii că vreau pentru noi doi mai mult decît... toate astea, spuse Reiki arătînd cu mîna în jur. Vreau o casă la ţară, vreau să

am prieteni şi să respir aer curat. Timpul merge înainte. Nu mai sîntem copii. Vreau să am o familie, Marty.

– Putem foarte bine să adoptăm un copil.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Pur şi simplu nu te simţi în stare, nu-i aşa?

– Cred că nu, răspunse el sfidător.

– Ei bine, atunci nici eu nu mă *mai* simt în stare.

– Ce dracu' vrea să însemne şi *asta?*

Marty se ridică în capul oaselor. Reiki dădu din cap şi se îndreptă spre uşă.

– Vrei să spui că dacă nu mă însor cu tine s-a terminat totul? Neprimind răspuns, Marty se înfurie. Doamne, şi eu care te credeam o femeie cu capul pe umeri! urlă el.

Ea se întoarse din drum.

– Marty, te pricepi atît de bine să minţi, încît ai reuşit să te minţi şi pe tine.

– Vrei să-ţi explic ce-s alea minciuni? Marty se sculă din pat. O să-ţi spun ce sînt alea minciuni. Minciuni sînt toate rahaturile pe care mi le îndrugi despre feminism şi libertate. Cînd eşti confruntată cu o situaţie cu adevărat serioasă, nu te deosebeşti cu nimic de toate femeile alea, pe care le dispreţuieşti şi care îşi închipuie că viaţa e un joc cu păpuşele Barbie.

Tremurînd de furie, Reiki îi întoarse spatele. Marty strigă după ea, conştient că o jignise.

– Reiki, aşteaptă... Eu... Îmi pare rău.

Ea se întoarse şi-l privi.

– Şi mie îmi pare rău, Marty, răspunse ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Îmi pare foarte rău.

Nu degeaba se spune că lunea este cea mai urîtă zi a săptămînii. În ce-l privea pe Marty, aceasta le întrecea pe toate.

Nu era vorba numai de faptul că lucrurile rămăseseră

neclare între el şi Reiki – o atitudine rece, distantă şi un pupic de complezență pe obraz menit a spune că totuşi țineau unul la altul. La toate astea se mai adăuga ceva. În dimineața aceea, Marty îşi dorise din tot sufletul să ajungă la birou devreme şi să poată afişa o atitudine care să nu-i pună pe ceilalți pe gînduri. Dar n-a fost să fie aşa. Traficul în oraş era aproape paralizat din cauza poleiului format de zloată şi de vîntul ce sufla permanent printre zgîrie-norii de beton. Marty înjură cînd îl auzi pe un DJ de la postul de radio WLS spunînd că blocajul de circulație va mai dura încă două ore, pînă se va reuşi devierea traficului dinspre Woodfield spre centru.

Deşi mai avea de parcurs doar decît cîteva sute de metri, i-a fost necesară mai bine de o jumătate de oră ca să ajungă la clădirea Bergman. De obicei, garajul companiei Wynn Bergman era ticsit la ora şapte, dar în dimineața aceea nu se afla nici jumătate din numărul obişnuit de maşini. Lucrurile aveau să revină la normal, îşi zise Marty, în timp ce-şi parca maşina. Era calmul dinaintea furtunii. Ca de obicei, erau prea multe lucruri de făcut şi prea puțin timp la dispoziție. Ziua aceea i se părea mai proastă decît toate celelalte la un loc.

În timp ce se urcă în liftul gol cu gîndul să urce în birou, se uită încă o dată la ceas; nici măcar nu începuse serviciul şi deja se simțea cu pistolul la tîmplă. E drept că nu era în cea mai bună formă – nu dormise aproape deloc, gîndindu-se la CD şi la tatăl lui. Nu putuse să *nu* se gîndească la toate astea. Iar cearta cu Reiki pusese capac la toate...

Uşa liftului se deschise la etajul trei şi Lee Wilde păşi înăuntru, tăcănind cu tocurile cui ale pantofilor superbi pe care îi purta.

– Marty, spuse ea, ce bine că te văd; tocmai voiam să stau de vorbă cu tine.

– Eşti mult prea entuziastă pentru o oră atît de

matinală, spuse el cu glas obosit. Şi, oricum, nu-ţi prea stă în fire.

Ea rîse.

– *Oră matinală?* Tu pe unde-ai umblat? Deja s-a dus jumătate din zi.

– Deci chiar voiai să mă vezi?

– Da. În primul rînd, vreau să-ţi spun că Isaac Arrow *se află* în Super Bowl. M-ai auzit, sper. *În* joc, nu după sau înaintea jocului. *În* joc. Şi în al doilea rînd, le-am obţinut spaţiu de emisie cînd se anunţa că au mai rămas două minute pînă la reluarea transmisiei.

Simţind că Lee voia cu orice preţ să se laude cu realizarea ei, Marty intră în detalii:

– Pot să aflu şi eu cum ai reuşit să obţii această victorie miraculoasă?

– Aşteptam să mă întrebi. Vezi tu, o anumită firmă producătoare de bere...

– Mda.

– Care dorea la rîndul ei să intre în Super Bowl, a fost nevoită să cumpere patru spaţii de spot, pentru a-şi asigura exclusivitatea. Şi nu avea nevoie decît de trei.

– Iar unul din prietenii tăi, care se ocupă cu vînzarea spaţiilor de emisie, a negociat cumpărarea celui de-al patrulea?

Lee se umflase în pene de mîndrie.

– Cum de ai ghicit?

– Care e preţul final?

– Eşti pregătit? Două milioane, răspunse ea cu un oftat.

– E cu cinci sute de mii mai mult decît preţul pe care îl plătesc toţi.

– N-am spus niciodată că va fi ieftin. Sper din toată inima să le convină şi celor de la Isaac Arrow.

– Parcă au spus că nu le pasă cît costă.

– Ştiu. Dar nu prea îmi vine să cred. Am învăţat să

pun la îndoială spusele clienților. N-am întîlnit nici unul care să nu se poarte ca o cățea în călduri cînd vine vorba de bani.

– Probabil că ai auzit de NHP, zîmbi el. În cazul ăsta, nu e vorba despre comportamentul *lor*. Ei sînt mulțumiți de noi; cei de la Hexall reprezintă adevărata problemă. Acum, că au cumpărat NHP-ul, vor să-i forțeze să aleagă altă agenție de publicitate.

– Nenorociții, mîrîi Lee.

Marty zîmbi din nou.

– Hei, protestă ea, spre deosebire de tine, mie nu mi se pare deloc hazliu să pierdem şase sute de milioane de dolari, care vor intra în buzunarul altei agenții. Mai ales că acea agenție este una ca Todd, Gattwick sau Lorenz. Idioții ăia habar n-au cu ce se mănîncă NHP-ul.

Lee făcu o pauză.

– Şi dacă tot sîntem la acest subiect, pentru cultura ta generală, află că Wynn e foarte furios.

– E normal să fie furios. Dar totul depinde de cum priveşti lucrurile, Lee. Depinde de perspectivă. Ție ți se pare o problemă, ți se pare că ei sînt duşmanii.

– Şi nu e aşa?

– Nu, este o adevărată şansă.

Marty învățase de la tatăl său să nu adopte niciodată o poziție defensivă. Întocmai rechinilor care simt mirosul de sînge, fie ei şi răniți, trebuie să ataci fără milă. Iar în cazul acestei afaceri, Marty simțea miros de sînge. Nu era vorba doar de salvarea contractului cu NHP; asta era doar începutul. Avea de gînd să-l salveze *şi*, totodată, să-i înhațe pe cei de la Hexall.

Uşile liftului se deschiseră la etajul optsprezece. Nedumerită, Lee îl urmă în birou, tăcănind cu tocurile înalte pe dalele de marmură.

Marty intră şi se aşeză îndărătul biroului.

– Tu de ocupi de analiza post-achiziţie pentru NHP, nu-i aşa?
– Da, răspunse ea precaut. Şi ce-i cu asta?
– Poţi să o termini pînă mă întorc din Belize?
– Sigur, spuse Lee, aşezîndu-se pe un scaun. Dar ce rost are? E doar o formalitate. NHP-ul ştie deja că noi facem treabă bună.
– Tu fă tot posibilul să-l termini, da?
Lee miji ochii.
– Ce şmecherii pui la cale, geniule?
– Geniule? Îţi mulţumesc, Lee, glumi Marty. Habar n-aveam că te numeri printre fanii mei.
– Ia nu te obrăznici. Oi fi eu un fan de-al tău, dar n-aş putea spune acelaşi lucru despre ceilalţi. De fapt, sînt convinsă că în momentul ăsta toţi cei de la departamentul „Resurse Umane“ ţi-au lipit poza în mijlocul unei ţinte de darts şi aruncă în tine cu săgeţi.
– De ce? Ce se întîmplă?
– N-ai aflat? Cei de la „Resurse Umane“ au primit o hîrtie din partea Isaac Arrow, prin care cer să le dăm toate fişele de personal ale angajaţilor angrenaţi în acest contract. Vor să ne dăm cu toţii acordul în privinţa unor verificări biografice. Şi cine crezi că va face aceste verificări? întrebă ea încruntîndu-se.
Marty o privi nedumerit.
– Nimeni alţii decît cei de la Departamentul de Stat. Să sperăm că nici unul din angajaţii noştri nu are un trecut compromiţător.
Marty dădu din cap, reuşind să dea impresia că nu este afectat de această informaţie, dar în realitate era şocat. Nu îşi făcuse niciodată griji că i se va descoperi vreodată adevărata identitate. Toate documentele privitoare la identitatea lui anterioară fuseseră sigilate prin ordin judecătoresc, iar trecutul lui era demult îngropat. Totuşi, o verificare efectuată de o agenţie guvernamentală nu-i

convenea. Era imposibil ca Departamentul de Stat să nu afle cine era el de fapt. Şi dacă aflau, legătura lui cu Tony Inglesia ar fi provocat un scandal de proporţii, ce se putea solda cu anularea contractului cu Isaac Arrow şi încheierea carierei sale în compania Wynn Bergman.

– Eşti sigură că verificările vor fi făcute de către Departamentul de Stat? întrebă el precaut. Zău, Lee, nu ţi se pare o măsură cam drastică?

– Bineînţeles că aşa mi se pare. De ce naiba crezi că vor să facă aceste verificări?

– Nu am nici o idee, răspunse Marty gînditor.

Nimeni de la Arrow nu îi spusese nimic despre asemenea verificări. Desigur, compania ţinea foarte mult la securitate. Constatase asta cînd vizitase laboratorul de realitate virtuală, însă măsura i se părea exagerată. Se întreba care putea fi motivul unei operaţiuni de asemenea proporţii şi de ce Departamentul de Stat era cel care efectua verificările.

– Cei de la „Resurse Umane“ o să aibă de lucru pînă peste cap pînă te întorci tu din Belize şi începem şedinţele foto la Arrow. Sper ca acest lucru să nu împiedice producerea spotului; dacă da, putem să ne luăm la revedere de la Super Bowl.

– Cred că Arrow ne-ar fi spus dacă ar fi existat posibilitatea încetării producţiei.

– Oricum, e ceva ciudat. Nu-mi vine să cred că fac acelaşi tip de verificări cu toate companiile cu care colaborează. Tu ce crezi?

– Nu, răspunse el absent. Nu cred.

Marty ronţăia un covrig, în timp ce se uita prin mormanele de hîrtii, care apăreau în mod misterios întotdeauna cînd trebuia să plece din oraş. Deşi îşi verificase deja agenda de întîlniri, o mai parcurse o dată, ca să se asigure că era liber restul săptămînii. Anulă o

partidă de squash în compania unor prieteni de la sala de sport, programată miercuri seară. Se reprogramă la frizer. Se uită în fugă prin nişte dosare, apoi ridică receptorul cu gîndul să o sune pe Reiki.

Nu era decît opt şi jumătate; o mai putea prinde înainte ca ea să plece la aeroport, deşi nu ştia ce să îi spună în afară de banalităţi de genul „Pa-pa, te iubesc, drum bun", cuvinte insuficiente pentru a repara cele petrecute între ei. Nu voia să lase lucrurile în coadă de peşte, să o lase să plece supărată sau rănită din cauza lui.

Ce aş putea să-i spun? se întreba el, în timp ce telefonul suna. De ce să-mi fur singur căciula? Ar trebui să-i spun că o iubesc, că ea este pe primul loc, nu cariera. Că de fapt nu îmi e frică de oficializarea relaţiei, ci de posibilitatea unui eşec.

Marty oftă, aducîndu-şi aminte de mama lui.

– Bună.

– Reiki?

– În persoană. Părea grăbită şi distantă. Ce s-a întîmplat?

Marty ezită.

– O, nimic, doar nebunia obişnuită. Mă întrebam dacă îţi este dor de mine.

Se încruntă. Chiar nu era în stare să spună lucrurilor pe nume? Era renumit printre colegi pentru excelentele sale abilităţi de comunicare, pentru stilul direct şi bătăios pe care îl perfecţionase, dar acum se purta ca un adolescent complexat.

– Dacă mi-e dor de tine? întrebă ea cu blîndeţe. Marty, nici nu am plecat încă.

Pentru o clipă, Marty crezu că reuşise să spargă gheaţa, că găsise un loc prin care să se furişeze în inima ei, vorbindu-i despre sentimentele lui.

– Îmi pare rău, Marty, continuă ea, dar în zece minute

îmi vine taxiul. Chiar nu pot să stau de vorbă cu tine acum.

Marty se întristă.

– Bine, spuse el încercînd să pară vesel. Nici o problemă. Ştiu cum e.

– Trebuie să plec, spuse ea pe un ton indiferent.

– S-a întîmplat ceva?

– A sunat portarul la interfon. Taxiul mă aşteaptă.

Marty ştia că mai trebuia să îi spună şi altceva, dar nu reuşi să zică decît:

Vezi, ai grijă să nu dai peste alţi tipi ca Baptiste în Rwanda.

– O să am grijă, promise ea crispată.

– Te iubesc, Reiki.

– Şi eu te iubesc. Pa.

22

Intrînd în impresionanta clădire din cărămidă acoperită cu iederă de pe West Wacker Drive, sediul companiei Planetlife International, Marty avu impresia că face o călătorie în timp, într-o lume populată numai cu gentlemani de sînge albastru şi intelectuali de primă mînă, îmbrăcaţi în costume de tweed, care fumau pipă. Singurul indiciu al modernităţii în cabinetul directorului era un computer aşezat pe biroul din lemn de mahon. Stilul încăperii era caracteristic colegiilor britanice, cu draperii grele de catifea; în aer plutea un miros de cărţi vechi şi de piele, acompaniat cum nu se poate mai bine de aproximativ zece globuri pămînteşti cu stativ de lemn. Pe pereţi atîrnau hărţi vechi, decolorate şi îngălbenite, reprezentînd locuri îndepărtate ale lumii, şiruri de măşti şi ornamente vestimentare ce creau senzaţia că aici se pregătea o conferinţă a marilor exploratori.

Dar în locul lui Stanley şi Livingstone, îi găsi pe Carson Page şi Frank Torello, împreună cu un bărbat pe care Marty nu-l mai văzuse niciodată, probabil directorul fundaţiei. Se aflau în jurul unei mese, aşezaţi pe scaunele masive, tapiţate cu piele. Lîngă ei se afla o măsuţă cu rotile, pe care erau pregătite un video şi un televizor.

– Bună ziua, Marty, exclamă Torello venind spre el şi bătîndu-l prieteneşte pe umăr.

Carson rămase aşezată, jucîndu-se cu stiloul Mont Blanc pe care îl ţinea în mînă.

– Bună, Marty, spuse ea, zîmbind cu subînţeles, punînd picior peste picior – gest în urma căruia fusta ei şi aşa scurtă se ridică, dezvelindu-i aproape în întregime coapsele bronzate. Se pare că întîlnirile noastre devin o obişnuinţă.

– Una plăcută, spuse el, prefăcîndu-se că nu observă avansul făcut.

Cum ar fi putut cineva să nu observe nişte picioare care parcă nu se termină? Nimic nu e mai plăcut decît să vezi nişte picioare mişto.

Torello îi atrase atenţia lui Marty asupra unui bărbat înalt şi bine făcut care stătea vizavi de Carson.

– Marty, ţi-l prezint pe directorul fundaţiei Planetlife, Arch Templeton.

Marty îi zîmbi. Deşi bărbatul cu început de chelie era îmbrăcat suficient de conservator – pantaloni gri de flanel, cămaşă albă, cravată de rips şi sacou bleu –, semăna mai degrabă cu un tip din reclamele Marlboro, decît cu un director de fundaţie, datorită fizicului său atletic şi a unei cicatrice adînci, ce se întindea pe jumătate din obrazul bronzat.

Templeton se ridică în picioare. Marty sesiză nişte caracteristici care îi erau familiare: energie sexuală, carismă şi o încredere în sine dusă la extrem. Genul de încredere pe care Marty îl văzuse la unii din luptătorii profesionişti din Vietnam.

– Îmi face mare plăcere să-l cunosc pe omul care ne va ajuta să schimbăm lumea, spuse Templeton cordial.

Carson rîse.

– Trebuie să constatăm că Arch nu va putea fi niciodată acuzat că subestimează importanța muncii noastre în ce privește Planetlife.

– Nu, într-adevăr, răspunse el cu un zîmbet larg. Pot fi acuzat de o grămadă de alte chestii, dar nu de subestimarea eforturilor pe care voi, cei de la Isaac Arrow, le depuneți pentru Planetlife.

Privirea lui se plimbă admirativ peste formele ei voluptuoase.

Deci asta era, concluzionă Marty. Carson trăia cu directorul fundației Planetlife, care părea a fi genul ei de bărbat. Templeton era, într-adevăr, un tip bine și exprima o anume duritate, în genul bărbaților care apar în reclamele la Gillette. Era probabil un fost puşcaş marin, care luptase în Vietnam şi putea mînui maceta la fel de bine ca şi stiloul. Probabil că individul ştia să se bată şi ținea la băutură.

Arch Templeton nu părea, însă, un fan al mişcării ecologiste, asemeni celor care demonstrează şi poartă plăcuțe pe care scrie „Salvați pădurea tropicală“. Nu arăta ca un pacifist, la fel cum nu avea nimic comun cu molîul de Torello, ceea ce făcea ca relația foarte cordială dintre Isaac Arrow şi Planetlife să pară suspectă. Din ce ştia Marty, rezervația tropicală aflată în grija fundației şi bogăția de ierburi medicinale de acolo era singura legătură posibilă între cele două organizații, de altfel foarte diferite.

– Carson şi Frank mi te-au ridicat în slăvi, Marty, continuă Templeton. Mi-au spus că faci o treabă minunată.

– Nimeni nu poate să facă o treabă minunată fără nişte clienți minunați, spuse Marty, dezgustat în sinea lui de rahatul pe care era nevoit să-l mănînce. Carson şi Frank sînt genul de clienți pe care şi i-ar dori oricine.

– Mi-au mai spus şi că ştii să flatezi, glumi Templeton. Ia loc, te rog, şi pune-mă la curent cu ce s-a mai întîmplat în legătură cu Super Bowl.

– Totul merge ca pe roate, declară Marty aşezîndu-se lîngă Carson.

Ea se aplecă puţin să-i toarne un pahar cu apă minerală, expunîndu-şi sînii în decolteul sacoului.

– Deci, Marty, spuse Torello mulţumit, să înţeleg că mergem cu toată viteza înainte spre Super Bowl?

– În mod cert, Frank. Spotul Isaac Arrow va fi difuzat la semnalul de două minute. E o plasare excelentă... iar în publicitate, plasarea este la fel de importantă ca şi participarea. Poate chiar mai importantă. Am avut noroc.

– *Noroc?* întrebă Templeton cu asprime. Nu ştiam că vă făceaţi griji în privinţa posibilităţii de difuzare a spotului în Super Bowl.

Manierele elegante ale lui Templeton dispăruseră şi fuseseră înlocuite de comportamentul dictatorial şi perfid al militarilor profesionişti. Marty se întrebă din nou ce legătură putea fi între Planetlife şi Isaac Arrow. O fundaţie nonprofit, care să meargă mînă în mînă cu contractorii unei campanii publicitare în valoare de trei sute de milioane de dolari, era cel puţin ciudat. Probabil că Templeton nu făcea altceva decît să-l pupe în fundul grăsun pe Torello. Şi, totuşi, Templeton nu era deloc genul de om care să facă aşa ceva.

– Te-aş minţi, Arch – spuse Marty, cîntărindu-şi cu atenţie vorbele –, dacă ţi-aş spune că nu au fost probleme. În această perioadă, spaţiile de emisie în pauzele publicitare din Super Bowl sînt deja vîndute.

Carson interveni:

– Marty are dreptate, Arch. N-a fost uşor. Avem cerinţe foarte ridicate pentru Bergman Advertising. Sper – spuse ea zîmbindu-i seducător lui Marty – că nu prea ridicate.

– Nici o problemă. Asta este treaba noastră, spuse Marty. Facem imposibilul.

– Nu pot decît să vă recunosc meritele, declară Carson. Cei de la departamentul „Media“ au făcut, la rîndul lor, o treabă foarte bună. Bine că mi-am amintit; vreau ca oamenii tăi să întocmească o recomandare formală media pentru campania introductivă ce va urma după Super Bowl. Afişe, difuzări – tot ce ne recomandaţi în prezentarea voastră.

– Lee Wilde se ocupă deja de acest aspect.

Torello dădu din cap admirativ.

– Există vreun lucru pe care să nu-l fi anticipat?

– Mulţumesc pentru votul de încredere, Frank, răspunse Marty, aprinzînd monitorul şi introducînd caseta în aparatul video. Trebuie să vă avertizez, există unele schimbări faţă de conceptul original. Cred, totuşi, că spotul este chiar mai bun decît îl gîndisem la început.

– Hai să-l vedem, spuse Templeton nerăbdător.

Marty apăsă butonul start. Imediat ce apărură primele imagini, Marty începu să le explice fiecare detaliu. După scurgerea celor treizeci de secunde, toţi erau încîntaţi.

– Fantastic, exclamă Carson.

– Minunat, aprobă Torello.

Templeton se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi încrucişă braţele.

– Mă declar impresionat, Marty. Tu şi agenţia la care lucrezi confirmaţi laudele pe care vi le-au adus Carson şi Torello. Sînteţi chiar mai buni. O să fie un spot de zile mari.

– Care se potriveşte de minune cu ambalajele produsului şi cu afişele, completă Carson. Îmi place la nebunie cum ai folosit săgeata şamanului împreună cu sunetul de fundal ca să scoţi în evidenţă numele Arrow.

– E o abordare inteligentă, într-adevăr, aprobă Templeton. Îl privi pe Torello şi rînji. Parcă trebuia să apari şi tu în spot, Frank.

Sprîncenele arcuite ale lui Carson se uniră a încruntare.

– Aşa e. Unde e Frank?

Marty era pregătit.

– După cum ați văzut, nu există nici un actor principal în conceptul revizuit. Frank rămîne în continuare purtătorul de cuvînt al Isaac Arrow. Va fi vocea de prezentare.

Pînă acum totul a mers bine.

– Dar de ce nu există actori principali? întrebă Templeton.

– Consumatorii pe care i-am testat au preferat să vadă laboratorul și pădurea tropicală, în locul unui chip care să le vorbească. Făcu o pauză și îi zîmbi lui Carson. Chiar și în locul unui actor ca Dave Thomas... Acel gen de accent publicitar ar fi eclipsat mesajul și, mai important, ar fi scăzut credibilitatea produsului în ochii consumatorilor. Poate ați observat în spot că șamanul a fost singura persoană prezentată publicului înainte de scena din laborator. Cei pe care am testat spotul au apreciat că Frank are o voce foarte convingătoare, așa că i-o vom folosi pentru a explica ce anume se petrece în laboratorul de realitate virtuală de la Isaac Arrow.

– Știu și eu, spuse Carson neîncrezătoare. Cum rămîne cu Comitetul Director? Tu ce părere ai, Frank?

– Cred că merge. Torello se întoarse către Marty. Nu am nimic împotrivă ca spotul să fie finalizat în această formă. Comitetul Director va trebui să se descurce și fără zîmbetul meu pe ecran. Or să înțeleagă logica spuselor tale. Zîmbi și ridică din umeri. În plus, poți să te pui cu Departamentul „Cercetare de piață“? întrebă el, frecîndu-și palmele. Hai să vedem cît costă. E momentul să aflăm și asta.

– Da, e momentul, spuse Marty, în timp ce le împărțea niște dosare. Cred că aceste estimări vă vor clarifica nelămuririle în privința aspectului financiar. Dacă nu, v-aș ruga să îmi comunicați, deoarece trebuie să semnez bugetul înainte de a începe producția.

Marty îi privi cum studiază cu atenție dosarele. Era

momentul adevărului, momentul în care clientul acceptă sau își ia jucăriile și pleacă.

Carson ridică prima privirea.

– Mi se pare în regulă, Marty. Frank, Arch, aveți întrebări?

Templeton își scoase ochelarii cu rame metalice.

– Nu acum. Întrebările din partea mea vor veni cînd ajungem în Belize. Vreau să văd cum filmați așa o chestie.

Torello se scărpină pe cap.

– Eu aș avea cîteva întrebări, Marty.

– Da?

– Producerea spotului va costa aproximativ două milioane de dolari? E corect?

– Foarte corect, răspunse Marty, încercînd să găsească motivul schimbării bruște de atitudine a lui Torello și să anticipeze obiecțiile pe care acesta le-ar putea avea.

Nu putea fi vorba de bani. Cei de la Arrow le spuseseră că banii nu sînt o problemă.

– Nu e cam mult?

– Ba da, dar să nu uităm că este inclusă și o taxă de urgență.

– Și deplasarea, bănuiesc, se amestecă Carson.

– Da, da, înțeleg acum, spuse Torello. Spațiul de emisie costă și el două milioane... așa că, dacă tragem o linie, vom cheltui patru milioane de dolari ca să ajungem într-un meci de fotbal.

Marty zîmbi; șocul provocat de costuri clienților era un lucru cu care se obișnuise.

– Plătiți cu aproape sută la sută mai mult pentru media și producție, din cauză că timpul care a rămas este foarte scurt. Nu uitați că aceste cifre sînt doar estimative, însă nu anticipez nici o schimbare. Singurul lucru care ne lipsește în clipa de față este aprobarea Autorității pentru Difuzare. Cei de acolo se vor uita peste scenarii în după-amiaza asta. Nu cred că va apărea vreo problemă.

Dacă vor cere, totuşi, anumite modificări, le vom face cînd ne întoarcem din Belize. Şi, oricum, acestea nu vor afecta bugetul.

– Asta e un lucru bun, remarcă Torello, scoţînd din buzunarul cămăşii un pix cu care semnă estimările, fiindcă astăzi dimineaţă v-am plătit în avans.

Îi dădu hîrtia lui Marty.

– Plata era pentru un preţ total de cinci milioane, explică Carson, aşa că oricum sîntem acoperiţi.

– Nu era nevoie, spuse Marty, încercînd să-şi ascundă uimirea. Wynn Bergman nu este bancă, dar nici nu pretindem toţi banii în avans.

– Ai face bine să te obişnuieşti cu asta, Marty, spuse Templeton. Aşa fac afacerile cei de la Isaac Arrow.

Torello aprobă din cap.

– Sîntem de părere că plata în avans stimulează furnizorii să-şi facă treaba mai bine. În plus, ne-aţi ajutat foarte mult şi aţi făcut-o într-un timp foarte scurt. Apropo, dorim să te invităm la petrecerea care va avea loc aici cu ocazia Super Bowl.

– Va fi o strîngere de fonduri pentru Planetlife, adăugă Carson. Cravată neagră. Tacîmul costă o mie de dolari dar, desigur, vei fi invitatul nostru.

– Va fi o petrecere pe cinste, spuse Templeton. Vor veni apărători ai naturii, politicieni, celebrităţi, mass-media... toţi cei care au un nume.

– Inclusiv Del Waters, spuse Torello, preşedintele Comitetului nostru Director.

– Trebuie să recunosc, afirmă Carson pe un ton şiret, că va fi un început în forţă al campaniei Arrow.

– Deci, vei onora invitaţia noastră? întrebă Torello, privindu-l pe Marty cu interes.

– N-aş rata aşa ceva pentru nimic în lume... O să-mi pregătesc smoking-ul, răspunse Marty cu un fals entuziasm.

– Deci, ce ne rămîne de făcut? întrebă Templeton.

– Să plecăm în Belize, spuse Carson, fixîndu-l cu privirea ei de pisică pe Marty.

– Nu am nimic împotrivă, exclamă Torello. Hai să ne facem bagajele.

Se ridicară cu toții și o porniră spre ușă. Marty rămase puțin în urmă, ca să-și strîngă lucrurile.

– Ai o clipă la dispoziție, Carson? întrebă el, închizîndu-și servieta.

– Pentru preferatul meu? Se întoarse din drum și veni spre el. Oricînd. Cu ce pot să te ajut? toarse ea mieros.

– Vreau să știu ce se întîmplă cu verificările de personal. Cei de la „Resurse Umane“ au fost pur și simplu dați peste cap.

– Verificări? Își strînse buzele și se încruntă. A, Doamne, îmi pare rău. Credeam că ești la curent cu treaba asta. Noi îi verificăm pe toți cei cu care lucrăm. E o directivă...

– A Comitetului, termină el propoziția.

– Începi să te prinzi, rîse ea.

– Dar de ce tocmai Departamentul de Stat? Isaac Arrow colaborează cu guvernul?

– Nu.

– Dacă nu sînteți contractor militar, nu văd de ce e necesară această verificare din partea Departamentului de Stat.

– O mulțime de cercetări reprezintă potențiale aplicații militare. De aceea se implică Departamentul de Stat. Nu mai este vorba de războiul rece, ci de spionaj industrial.

– Deci așa se explică interesul pe care Departamentul de Stat îl acordă furnizorilor Isaac Arrow, chiar dacă nu au nici o legătură cu partea militară?

Carson îl studie atentă.

– Bergman Advertising are ceva împotrivă? întrebă ea mijind ochii. Sau ai tu ceva împotrivă?

– Nu, răspunse el, cu cel mai dezarmant zîmbet. Nici o problemă. Vreau doar să-mi fie totul clar cînd voi sta de vorbă cu cei de la „Resurse Umane“. Or să mă cam înjure, dar asta e.

Reuşise să se eschiveze. După douăzeci de ani de experienţă în lumea publicităţii, eschiva devenise a doua lui natură.

– Înţeleg. Ştii, pentru o clipă am avut impresia că Marty English nu este de fapt cel pe care îl ştiam eu... că are ceva de ascuns. Dacă ai într-adevăr ceva de ascuns. atunci oamenii noştri şi-au făcut treaba bine.

– Cum adică?

– Deja ai trecut testul de securitate fără probleme, spuse ea, scoţînd un card de plastic din buzunarul sacoului şi întinzîndu-i-l lui Marty. Era să uit să-ţi dau asta. Foloseşte-o cînd te duci la laboratorul de realitate virtuală pentru şedinţa foto. Dar nu uita să-l suni mai întîi pe doctor Bachmann – nu-i plac musafirii nepoftiţi.

– Mersi.

Încerca să nu pară şocat. Cum era posibil să fi trecut de verificarea Departamentului de Stat? De ce nu apăruse nimic legat de numele lui şi de tatăl său? Începea să nu mai înţeleagă ce se petrece.

– Nu pari foarte mulţumit, remarcă ea, apropiindu-se. Crezi că le-a scăpat ceva oamenilor noştri? Ochii li se întîlniră. Trebuie să investigheze mai amănunţit?

– Sînt foarte mulţumit, afirmă el, băgîndu-şi cardul în portofel. Deja mă gîndeam la altceva, la ce avem de lucru în Belize.

Frank Torello băgă capul pe uşa sălii de conferinţe.

– Carson, trebuie să plecăm. Bachmann ne aşteaptă.

Ea dădu din cap nervoasă.

– Vin imediat, Frank.

După ce capul lui Torello dispăru, ea se întoarse din nou spre Marty.

– De-abia aştept să plecăm în Belize. Cine ştie, poate o să avem ocazia să ne cunoaştem mai bine.

– Mi-e teamă că vom fi prea ocupaţi, remarcă el, încercînd să pară relaxat.

– Ocupaţi? întrebă Carson, cu sprîncenele încruntate. Doamne, Marty, trebuie să înveţi să te relaxezi. Oamenii trebuie să se mai şi distreze din cînd în cînd. Nu poţi să munceşti tot timpul. Pur şi simplu nu e sănătos. Se apropie şi mai mult de el şi îi şopti: Ştii ce cred eu? Cred că ar trebui să laşi deoparte afacerile şi să uiţi puţin că sînt clienta ta. Înţelegi ce vreau să zic, să te simţi bine, să te eliberezi de griji. Carson îi luă mîna şi Marty simţi că se excită. Cîteva zile în Belize sînt tratamentul de care ai nevoie, continuă ea pe un ton provocator.

Marty se prefăcu că nu o ia în serios şi îi zîmbi ca unui client oarecare:

– Aşa crezi tu?

– Da, aşa cred. Şi cînd ajungem acolo... Făcu o pauză şi îl privi în ochi, invitîndu-l să accepte provocarea. Am să-ţi demonstrez.

23

Marty constatase demult că nici o plecare cu avionul nu decurge conform planului. Întodeauna găsirea unui loc de parcare îi dădea de furcă, iar plimbatul pe coridoarele interminabile ale aeroportului nu era tocmai distracţia lui favorită. Apoi interveneau eventualele încurcături cu rezervările şi diversele semnale auditive şi vizuale care îl ghidau spre poarta de îmbarcare, apoi la locul de la clasa I, extrem de confortabil, cumpărat de client special pentru el. Nici măcar în avion, cu centura de siguranţă pusă, cu un pahar de vin într-o mînă şi cu o revistă bună în cealaltă,

nu se putea relaxa. Abia cînd priveliştea din afara hubloului se transforma în nori şi se auzea semnalul de decuplare a centurilor de siguranţă, abia atunci putea să se lase pe spate în scaun, să închidă ochii şi să se destindă. Sau cel puţin să încerce.

Motoarele cu reacţie TACA 727 scoteau un zgomot monoton, aproape hipnotic. Pe culoarul dintre scaune apăru o măsuţă cu rotile, încărcată cu pahare de tequila şi rom. Pilotul îi anunţă că se aflau undeva deasupra insulelor Florida Keys. Marty îşi scoase laptop-ul de sub scaun şi îl deschise.

– Ce dracu' faci? exclamă Zak. Munceşti?

Kidman se apleca peste Zak şi scutură dezaprobator din cap la adresa lui Marty.

– Hai, lasă-l dracu' de calculator. Relaxează-te, bea şi tu ceva, îl sfătui el, ridicînd un pahar cu Margarita. E marfă cocteilul ăsta.

– Dar mă *relaxez,* răspunse Marty, băgînd CD-ul cu B.B. King în drive-ul laptop-ului şi punîndu-şi o pereche de căşti.

– Distracţie plăcută, le ură el închizînd ochii.

La auzul acordurilor puternice ale melodiei „The Thrill Is Gone", gîndurile lui Marty se îndreptară mai întîi spre muncă, iar apoi spre Carson Page. Cîteva zile în Belize, ceva distracţie, *relaxare*. Da, de asta îi spusese Carson că are nevoie. În fond, fata avea dreptate. Cîteva zile departe de nebunia oraşului nu puteau să-i strice. Ultimele săptămîni îl solicitaseră la maximum.

Mai mult ca sigur, Carson nu vorbea de studiul naturii, ci mai degrabă de studiul femeii. Şi Marty avea impresia că ea nu va lăsa lucrurile în stare de studiu, ci îi va cere „asistenţă". Nu avea nevoie de insistenţele ei şi nici nu voia să creeze o problemă. Cel puţin nu acum. Refuzul avansurilor unui client era la fel de dificil ca mersul pe sîrmă. Trebuia să păstrezi contractul şi în acelaşi timp respectul de sine.

Marty zîmbi. Îl flata faptul că era curtat de o femeie frumoasă, dar trebuia să respecte nişte reguli pe care şi le impusese. Prima era să nu-şi înşele prietena, iar a doua, după cum obişnuia să spună tatăl său, suna cam aşa: „nu-ţi băga tocul în călimara companiei". Marty avusese mai demult o relaţie cu o colegă de serviciu şi lucrurile se terminaseră cît se poate de prost. Învăţase lecţia şi nu s-a mai legat în nici un fel de colege sau cliente. Cine ştie? Carson o fi bună la pat, dar el nu va afla niciodată, nu va permite ca relaţia lor să ajungă atît de departe.

– Ce faci, dormi? întrebă Zak, aplecîndu-se peste Marty ca să privească prin hublou.

– Nu mai dorm, zîmbi Marty resemnat, în timp ce îşi scotea căştile. Ce s-a întîmplat?

Zak îi arăta un ghid turistic despre Belize.

– L-ai citit? întrebă el nerăbdător.

Marty dădu din cap.

– Ei bine, conform acestui ghid, în Belize e al dracului de mişto. Zici că eşti în rai.

– Belize nu a fost colonie britanică? întrebă Kidman, ridicîndu-şi privirea din revista *Rolling Stone*.

– Ba da, răspunse Zak. Dar pe atunci nu se numea Belize. Se numea...

– Hondurasul Britanic, îl ajută Marty.

– Da, aşa. Ştii ceva? Nu seamănă deloc cu celelalte ţări din America de Sud, unde sînt tot timpul revolte şi lovituri de stat militare. În Belize e altfel.

– Cîţi locuitori au? întrebă Marty. În jur de două sute de mii?

– Hei, credeam că n-ai citit ghidul, protestă Zak.

– Nici nu l-a citit, răspunse Kidman, făcîndu-i cu ochiul lui Zak. Ai uitat că Marty lucrează la contabilitate; ăştia le ştiu pe toate.

– Nu chiar pe toate, rîse Marty.

– Atunci poate că ar trebui să-l citeşti. Vei găsi tot ce ai fi vrut vreodată să afli despre Belize şi ţi-a fost jenă să întrebi.

Marty privi ghidul din mîna lui. Titlul era *Belize: Paradisul de la capătul lumii.* Îl deschise şi începu să citească.

Belize se află în Caraibe, la sud de Peninsula Yucatan. La vest şi la sud se învecinează cu Guatemala. Nu are o suprafaţă prea mare: partea continentală atinge o lungime de patru sute de kilometri şi o lăţime de o sută patruzeci de kilometri, cam cît statul Massachusetts. De-a lungul coastei sale stîncoase, sînt răspîndite mai mult de două sute de insule, majoritatea legate între ele prin a cincea barieră de corali din lume ca dimensiuni. Teritoriul, cu un relief variat, este presărat cu ruine mayaşe şi împînzit de peşteri de calcar, întinderi de junglă şi pădure de mangrove. În partea muntoasă, sînt păduri tropicale la altitudini medii şi păduri de pin.

Istoria ţării seamănă cu un capitol din *Insula comorii* şi se pare că instaurarea capitalismului a fost doar un gest de faţadă. S-au perindat pe rînd conchistadori spanioli nemiloşi, piraţi, contrabandişti şi lacomi întreprinzători colonialişti. În ultimii trei sute de ani, Belize, datorită barierei de corali, a devenit un fel de paradis al piraţilor, o ascunzătoare ideală pentru bandiţi şi criminali.

În tot acest timp, pădurile bogate au continuat să fie locuite, iar mayaşii au practicat agricultura lor agresivă, bazată pe defrişări masive. Suprafaţa forestieră a scăzut drastic ani buni de-a rîndul. De curînd, mulţumită unei schimbări în mentalitatea localnicilor, combinată cu eforturile fundaţiei Planetlife, defrişările au fost în mare parte oprite. Astfel, miile de specii de plante şi sutele de specii de păsări aflate în pericol au fost salvate. La fel ca şi scorpionii, felinele mari şi... şerpii.

În Belize, citi el, se găseşte o mare varietate de specii de şerpi, multe dintre acestea veninoase.

În ghid erau descrise zeci de asemenea specii, dintre care cea mai periculoasă era şarpele vîrf-de-lance, care nu dădea nici un semn de ameninţare înainte de a muşca. Avînd în minte imaginea şerpilor atîrnînd leneşi din copaci, Marty închise cartea. Nu avea probleme cu adaptarea la schimbarea mediului– călătorise în foarte multe ţări – dar parcă vîrful-de-lance era prea mult.

Auzi vocea pilotului, mai întîi în engleză, apoi în spaniolă:

– Bine aţi venit în Belize.

Marty privi prin hublou şi văzu marea atingînd ţărmul stîncos şi pădurile de mangrove. În depărtare, se zăreau acoperişuri de tablă ce sclipeau în soare, punctînd peisajul pustiu şi întunecat. Deci aşa era în Belize, nu plaje cu nisip alb, păduri tropicale şi ruine maya. De sus părea mai degrabă un paradis al ţînţarilor decît o oază tropicală. Marty privi ghidul cu neîncredere. Erau, într-adevăr, la capătul lumii. Dar paradisul se afla departe.

24

Valuri de aer cald se ondulau pe pista de aterizare, în timp ce pasagerii se dădeau jos din avion şi erau conduşi spre o suprafaţă de macadam delimitată cu sîrmă ghimpată şi lanţuri. În spatele ei se afla o unitate militară formată din buncăre kaki şi hangare camuflate, de la care pornea un drum prăfuit, care părea că nu duce nicăieri. Se îndreptară cu toţii spre o clădire sărăcăcioasă de beton, spoită cu un strat subţire de var.

– Iată şi noul terminal, spuse Marty ironic, în timp ce

treceau pe lîngă doi ofițeri reponsabili cu securitatea aeroportului.

Aceştia le aruncară pe sub mustățile lor groase un „Bine ați venit în Belize" care sună destul de fioros.

Zak examină interiorul terminalului.

– Locul ăsta arată mai degrabă a anticamera iadului decît a paradis tropical, observă el.

Oftă din greu şi îşi trecu rucsacul de pe un umăr pe altul.

– Ai face bine să te obişnuieşti, Toto. Nu mai sîntem în Kansas, glumi Marty.

Kidman rînji şi alungă cu mîna un țînțar.

– Vrei să spui, Marty, că autorul ghidului ăluia a mîncat rahat cu lingura mare. Oare lucrurile se vor îmbunătăți cît de cît o dată ce vom ieşi de aici?

– În locuri ca Belize nu primeşti nici un fel de garanție, spuse Marty. Trebuie să fii pregătit de aventură, să te eliberezi de toate porcăriile cu care ai de-a face în viața de zi cu zi.

– A, deci asta era, mormăi Zak. Asta numeşti tu aventură?

– Hai, Zak, las-o mai moale, îl domoli Kidman. Nu vom sta aici decît cîteva zile şi la dracu', sper că restul n-o fi chiar atît de nasol. Belize trebuie să arate altfel decît ce am apucat să vedem pînă acum.

– Poate, răspunse Marty cu un zîmbet neîncrezător. Poate că nu.

După ce şi-au luat bagajele şi au trecut de vamă, Marty, Zak şi Kidman le-au vîrît în portbagajul unui taxi şi s-au aşezat pe bancheta din spate.

– Mergem la pista din afara oraşului, îi spuse Marty taximetristului.

– Nici o problemă, răspunse acesta. Ați mai fost pe aici?

– Nu, este prima noastră vizită, răspunse Marty de pe bancheta din spate.

– Cred că Belize vi se pare de rahat pînă acuma, nu? Asta la prima vedere. Dar nu judecați o carte după coperte. Stau aici de treizeci de ani și credeți-mă că nu am văzut loc mai frumos decît Belize.

– Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, îi șopti Kidman lui Marty.

– Noi mergem într-o stațiune numită Escoba. Ai auzit de ea? întrebă Zak, ca să acopere șoapta răutăcioasă a lui Kidman.

Taximetristul îl privi surprins.

– Glumești? Cine dracu' nu a auzit de Escoba? E un monument național...

– Spune-mi, cît de departe e pista spre care ne îndreptăm? îl întrerupse Kidman nerăbdător.

Șoferul zîmbi ca pentru sine.

– Bănuiesc că aveți cu toții servicii de invidiat în State, nu? Ei bine, urmați-mi sfatul: lăsați-vă duși de val. Apropo, pe mine mă cheamă Smitty și îmi face mare plăcere să vă duc acolo. Făcu o pauză și se uită la ceas. Pista e cam la jumătate de oră distanță de Belize City. Deci, hmm... hai să vedem. De la aeroport pînă în oraș sînt douăzeci și trei de kilometri și de acolo mai sînt șaptezeci pînă la pista de pe autostradă. Asta înseamnă aproximativ o sută de kilometri.

– Minunat, răspunse Marty vesel, așezîndu-se mai comod.

Taxiul își croia drum pe străduțele înguste ce semănau mai degrabă cu niște alei înțesate de pietoni veseli, biciclete ruginite, scutere și mașini care scoteau un fum îngrozitor. Veselul taximetrist vorbea tot timpul spunîndu-le ce anume merita văzut în sărăcăciosul oraș-port cu o populație de cincizeci de mii de locuitori.

Treptat, zgomotele scoase de numeroșii vînzători se

transformară într-un vacarm adăugîndu-li-se claxoanele, fluierăturile polițiștilor și lătratul cîinilor. La colțurile de stradă, se adunau fuioare de praf și gaze de eșapament, înconjurîndu-i pe bărbații care pierdeau vremea în fața casei în timp ce deasupra lor, pe terasele descoperite, femeile își țineau cu o mînă copiii pe șoldurile rotunjite, în timp ce cu cealaltă atîrnau rufele la uscat.

Văzînd un taxi cu „gringos", niște băieți în picioarele goale apărură în jurul mașinii, încercînd să le vîndă suveniruri „făcute chiar aici, în Belize" – susțineau ei. Smitty îi goni pe toți, explicîndu-le pasagerilor că, la o privire mai atentă, pe toate se putea citi „fabricat în China".

Pe măsură ce înaintau către inima orașului, Marty simțea că îl atrage într-un fel acel amestec de farmec caraibean și mahala. Oamenii pe care îi vedea nu erau bogați, ci chiar săraci, dar nu trăiau în mizerie ca locuitorii din Mexico City sau Rio.

Cei din Belize locuiau în case de placaj zugrăvite, nu în cutii de carton sau lăzi de marfă. Mîncau pește, fructe de mare, pui, și, judecînd după firmele luminoase, beau o grămadă de bere și Coca-Cola. Se putea spune că trăiau mai degrabă în simplitate decît în sărăcie. Ideea îi plăcu lui Marty. Pe măsură ce își continuau călătoria prin oraș și vedea chipurile relaxate și zîmbitoare ale locuitorilor, Marty începea să-i invidieze pentru viața lor liniștită.

După ce parcursese cam doisprezece kilometri prin labirintul de străduțe, Smitty coti pe o uliță lăturalnică, prăfuită și opri în fața unei barăci de placaj, a cărei firmă indescifrabilă era bătută în cuie deasupra ușii.

– Bine ați venit la „Captain Larry", anunță Smitty sărind din mașină. Înainte de a vă duce la pistă, m-am gîndit că trebuie neapărat să gustați berea Belikin și celebrele *granacho* de la „Captain Larry". Nu așteptă să i se răspundă, ci dispăru pe niște scări care stăteau să se

prăbuşească. Vin imediat, strigă el în timp ce uşa dărăpănată se închise în urma lui.

Marty se întoarse către Kidman şi Zak.

– Ei, cum vă place în Belize?

– N-am impresia că atmosfera se îmbunătăţeşte, spuse Kidman morocănos.

– Cică aventură... mîrîi Zak. Mie mi se pare de rahat.

– Nu poţi să foloseşti standardele americane ca să judeci alte ţări, răspunse Marty, simţind nevoia să ia apărarea minusculei ţări. Trebuie să lăsaţi în urmă capcanele în care aţi căzut din cauza unei aparente bogăţii... trebuie să vă regăsiţi...

– Ia priviţi, îl întrerupse Smitty, întinzîndu-le trei beri reci ca gheaţa şi un pachet cu hîrtie unsuroasă. N-om fi noi chiar în Margaritaville, conchise Smitty în timp ce se urca la volan, dar trebuie să recunosc că nu există lucru mai bun pe lume decît o bere rece Belikin şi un *granacho* fierbinte. Hei, nu vă uitaţi la mine, puneţi-vă pe treabă!

Smitty radia de bucurie văzîndu-i cum dau pe gît berea, răcorindu-şi gîtlejurile uscate.

– Este cea mai bună bere pe care am băut-o vreodată, spuse Marty recunoscător.

Zak studie design-ul etichetei din deformaţie profesională, apoi se întoarse către Marty, bătînd cu degetul pe un semn complicat ce apărea pe etichetă.

– Seamănă puţin cu hieroglifa de pe CD-ul tău, nu?

– Da, seamănă chiar foarte bine, recunoscu Marty.

– Hei, Smitty, întrebă Zak ridicînd sticla. Ai idee ce naiba e asta?

– Aia? întrebă Smitty. E o hieroglifă maya. Toate arată cam la fel. Nişte ciudaţi, mayaşii ăştia, nu credeţi? O să vedeţi chestii din astea peste tot. Ăştia au trăit aici mii de ani. Au mai rămas cîţiva aici, dar majoritatea trăiesc în Guatemala.

– Nu erau mayaşii cei cu calendarele alea şmechere? întrebă Kidman.

Marty nu mai auzi răspunsul lui Smitty. Gîndurile i se învălmăşeau, formînd un labirint de întrebări. Deci imaginea de pe CD era o hieroglifă maya. Ciudat, tatăl lui nu-i vorbise niciodată despre civilizația maya sau despre mayaşi şi nu păruse interesat de America Centrală. Din cîte ştia Marty, bătrînul nu vizitase aceste locuri. Țările din lumea a treia nu erau tocmai favoritele lui Tony Inglesia. Nu avea nici un sens. Ce legătură ar putea exista între şeful mafiei din Chicago şi o obscură hieroglifă? Şi, totuşi, trebuia să fie una foarte importantă din moment ce fuseseră oameni ucişi pentru ea.

– Ziceți că mergeți la Escoba, nu? întrebă Smitty în timp ce Belize City se pierdea în depărtare, printre pădurile de mangrove.

Marty tresări, întrerupt din şirul gîndurilor. Dădu din cap şi îl privi pe Smitty în oglinda retrovizoare.

– Proprietarul Escobei este probabil cel mai bogat om din Belize. Îl cheamă Del Waters. Îl cunoaşteți cumva?

Marty se încruntă. Del Waters? Nu era Del Waters preşedintele Comitetului Director al Isaac Arrow?

– Credeam că tipul de lá Palnetlife, Templeton, este proprietarul Escobei.

Zak interveni, privindu-l pe Marty:

– Templeton este persoana care ne aşteaptă la pista de decolare. Vom zbura cu avionul lui în junglă.

Smitty fluieră admirativ.

– Nu mi-ați spus că sînteți VIP-uri. Ultima dată cînd Templeton a dus pe cineva cu avionul lui a fost acum cîțiva ani, şi era vorba de un mahăr din Senatul american... Goode, aşa îl chema.

– Steve Goode? întrebă Marty neîncrezător. Persoana care se ocupă de Serviciul de Securitate Externă a SUA?

– Habar n-am ce face el în Senat. Nu prea mă interesează chestiile astea, dar îți garantez că el era.

– Ce dracu' să caute un individ ca el în Belize? se întrebă Kidman cu voce tare.

– N-am idee. Cert este că toți ajung la Escoba mai devreme sau mai tîrziu, toți mahării, spuse Smitty.

Marty dădu din cap gînditor. O organizație de succes ca Planetlife atrăgea automat atenția asupra ei. Nu spusese Arch Templeton că la petrecerea lor de caritate cu ocazia Super Bowl urmau să participe toate personalitățile? Legătura între Planetlife și Isaac Arrow începea să-i devină mai clară. Dar cum de se asociaseră Waters și Templeton? Și de ce într-un loc uitat de lume, ca Escoba?

– Spune-mi te rog, Smitty, care-i povestea cu Templeton și Waters? Cum de s-au asociat?

– Se pare că sînt vechi camarazi de arme. Au făcut parte din Forțele Speciale care au acționat în Vietnam. La sfîrșitul anilor șaptezeci, Waters a obținut licența pentru producerea unui suc dintr-o plantă tropicală și l-a pus pe Templeton responsabil cu partea tehnică. Cică Waters ar fi făcut o avere fabuloasă. Apoi, cam acum cincisprezece ani, a vîndut fabrica și și-a cumpărat trei sute de mii de acri de pădure tropicală. Din cîte am auzit, cred că gagiul ăsta ar putea să cumpere întreaga țară, dacă ar dori.

– Deci, interveni Kidman, după ce a vîndut fabrica, Waters a început cu Planetlife?

– Nu prea știu multe despre asta. Nu sînt un mare fan al lui Waters sau Templeton, cum de altfel nu este nici unul din localnici. Ca să fiu sincer, țara asta a avut parte de prea mulți pirați de-a lungul anilor.

Marty se încruntă. Pirați? Ce voia să spună? Încercă să-l întrebe, dar taximetristul deschise radioul și nu păru dispus să continue conversația. Continuară drumul, fără să scoată o vorbă. Kidman și Zak ațipiseră, dar Marty era frămîntat de gînduri. Ce făceau, de fapt, Waters și

Templeton? Şi de ce localnicii aveau o părere atît de proastă despre doi oameni care pompau bani cu nemiluita în ţărişoara lor?

– *Aia* e pista de decolare? întrebă Kidman îngrozit. Doamne, e doar nişte nisip!

– Aşa e, aprobă Smitty, întorcîndu-şi capul şi zîmbindu-i lui Kidman. Ţi-e frică să zbori cu avionul?

– În general nu, dar pista asta nu are nimic de-a face cu aviaţia modernă.

Smitty rîse.

– Nu-ţi face griji. Arch Templeton are o reputaţie de invidiat ca pilot şi, din cîte am înţeles, pista de la Escoba nu se compară cu asta. Am auzit că acolo aterizează chiar şi avioane mari. În plus, nu se poate spune că ai zburat cu avionul, pînă nu vezi cum e să zbori deasupra miilor de hectare de pădure tropicală. E înfricoşător să ştii că nu există suflet de om în jurul tău pe o rază de sute de kilometri...

Smitty îşi aprinse o ţigară.

– Să ştiţi că sînteţi în siguranţă cu Templeton. O fi el la fel de ticălos ca Waters, dar e dat dracului de dur. Cică poate să trăiască luni în şir în junglă, fără să aibă altceva la el decît un cuţit. Se zice să era foarte dur în Vietnam, că a omorît vreo sută de gălbejiţi. Şi se mai spune că tipul are un fel de legătură „spirituală“ cu jungla. Staţi numai să-i vedeţi cicatricea de pe faţă.

– Am văzut-o deja, spuse Marty. Şi pun pariu că n-a căpătat-o căzînd de pe bicicletă.

– Nu prea, zîmbi Smitty. Cică s-ar fi luptat cu mîinile goale cu un jaguar; de atunci are cicatricea.

– Da, probabil de cînd avea trei anişori... ca Davy Crockett.

Marty rîse, scuturînd din cap neîncrezător. Îl distraseră

povestirile lui Smitty despre Templeton, dar asta era prea gogonată.

– Smitty, cred că vorbim de doi indivizi diferiți. Acel Arch Templeton pe care îl cunosc conduce o foarte importantă fundație nonprofit. E adevărat că arată ca un om de afaceri călit, dar în nici un caz nu pare a fi un luptător profesionist sau un maestru Zen.

Kidman și Zak izbucniră în rîs, dar Smitty rămase serios și nu mai scoase o vorbă pînă ieșiră de pe drumul pavat și ajunseră pe întinderea de nisip ce ținea loc de pistă de aterizare.

– Rîdeți voi, rîdeți, spuse Smitty în timp ce parca mașina sub un copac umbros, dar uitați-vă la tipul ăla. Arătă spre un bărbat îmbrăcat în stilul colonial englez, care stătea în umbra avionului Cessna și pe care Marty îl recunoscu ca fiind Arch Templeton.

– El și cu Waters fac legea aici. Dacă aș fi în locul vostru, n-aș uita asta.

25

Întotdeauna puneți la fel de multe întrebări? se interesă Templeton.

Zak și Kidman nu mai pridídiseră cu întrebările, din momentul în care Templeton se așezase la bordul avionului. Se întoarse către Marty și, acoperind zgomotul motorului, îl întrebă:

– De unde dracu' i-a cules Bergman pe ciudații ăștia?

– Tare aș vrea să aflu și eu, glumi Marty.

Templeton îi adresă un fel de rînjet, ce făcu să-i dispară cicatricea între ridurile de pe fața lui arsă de soare. Pentru o clipă ochii li se întîlniră, apoi Templeton își întoarse privirea spre nesfîrșita pădure tropicală ce se întindea sub ei.

Marty se străduia să-şi dea seama ce nu era în regulă cu Templeton. Îmbrăcămintea nu era deplasată. Purta o cămaşă albă de in şi pantaloni cu centură în stil militar – stil care făcea aluzie la o poziție socială importantă, la privilegii deosebite şi la gentlemenii exploratori, care-şi țineau pe pereții bibliotecii trofeele de vînătoare. În ciuda corectitudinii vestimentare, omul trăda o duritate şi o înverşunare ce deranjau. Marty văzuse mulți mercenari în viața lui, şi Templeton se potrivea tiparului cum nu se poate mai bine.

Cu toate acestea, nu-şi putea da seama de ce un şef al unei fundații ecologice nonprofit ar fi doar un pistolar de închiriat; bine îmbrăcat, ce-i drept. Apoi Marty îşi aminti că presupunerile făcute în legătură cu acest om i se confirmau. Smitty spusese că Templeton fusese luptător profesionist în Vietnam, lucru la care se gîndise şi el în clipa cînd îl întîlnise. Acum spera să nu i se confirme şi bănuiala ce i se contura în minte – şi anume că Templeton era un individ deosebit de periculos.

– Tu eşti cel de la care aşteptam toate întrebările, Marty, rîse Templeton, punînd capăt gîndurilor sumbre ale lui Marty. De eşti aşa de tăcut? Trebuie să te tragă cineva de limbă ca să vorbeşti?

Marty zîmbi relaxat şi scutură din cap.

– Nu, nu e vorba de asta. Cred că mă tulbură priveliştea. E uluitoare.

„Uluitor“ nu era un adjectiv pe care Marty îl folosea prea des, dar în acel moment i se păruse cel mai potrivit pentru a caracteriza ceea ce vedea.

– Sînt pur şi simplu şocat de frumusețea naturii. Am rămas mut de uimire. Zău, Arch. Făcu o pauză şi, în speranța de a afla mai multe despre Templeton, adăugă: Îmi trezeşte nişte amintiri... din Vietnam, cînd am plecat cu elicopterul din Lai Khe.

– Da, Belize este într-adevăr un ținut minunat,

răspunse Templeton ignorînd complet remarca lui Marty cu privire la Vietnam. Apoi își puse o pereche de ochelari de soare.

Păcat, se gîndi Marty. I-ar fi plăcut să mai aibă ocazia să-i studieze privirea aceea alunecoasă. Marty se întoarse să admire covorul format din pădurea verde și deasă. Poate că Belize era, totuși, un paradis.

– Știi, Arch, remarcă el, teritoriul peste care zburăm acum mi se pare uitat de lume. De aici, de sus, am impresia că pădurea tropicală n are sfîrșit.

– Din nefericire, nu este așa, dar se află suficient de departe de „lumea civilizată". Așa cum îmi place mie, spuse el cu amărăciune în glas. La dracu', aș sta aici tot timpul dacă aș putea. Dar știi și tu cum stau lucrurile. O fi Planetlife o fundație, dar afacerile rămîn afaceri. Cineva trebuie să le conducă. Și după cum s-a dovedit, persoana care a cumpărat tot acest teren și l-a cedat fundației Planetlife a hotărît că eu trebuie s-o fac.

– Vrei să spui Del Waters? întrebă Zak. Am auzit că el decide soarta a tot ce mișcă pe aici. Cine se crede, Superman?

– Nu trebuie să dai crezare la tot ce auzi, răspunse aspru Templeton. E adevărat că Del Waters este cel mai puternic om din această țară, dar este și o persoană minunată, care a reușit să redreseze economia din Belize cu ajutorul eco-turismului pe care îl promovează. Practic, scoate țara asta din rahat. Și să-ți mai spun ceva: aceste cercetări medicale, pe care le face în colaborare cu Isaac Arrow, va salva *vieți omenești*. Pentru acest lucru, îl consider unul din puținii eroi care mai există în lume. În plus, cui nu i-ar conveni să aibă mica lui împărăție? Waters este, într-adevăr, un fel de împărat aici, să știi.

– De-abia aștept să-l cunosc, comentă Marty.

– Atunci trebuie să-ți dau o veste proastă. Del e o persoană foarte ocupată. Nu va veni aici decît peste o săptămînă... Vocea lui Templeton își pierdu din intensitate, cînd arătă cu mîna spre un nor de fum mare și negru ce se ivise la orizont. Aici e granița cu Guatemala. Indienii dau foc la pădure. Așa fac în fiecare an în perioada asta. În cîteva săptămîni, n-o să mai vedem nici soarele din cauza nenorocitului ăluia de fum.

– Doamne, e groaznic! exclamă Kidman. Și nu ia nimeni nici o măsură?

Templeton dădu din cap.

– Nu, nu putem face absolut nimic. Sînt în Guatemala. Putem însă să-i împiedicăm să vină încoace, spuse el cu un zîmbet sarcastic.

– Totuși, spuse Zak, într-o bună zi, or să rămînă fără pămînt productiv în Guatemala și se vor îndrepta spre rezervația Planetlife și spre Escoba. Atunci ce se va întîmpla?

– Atunci o să le tăbăcim fundurile alea de piei-roșii, asta o să facem. În locuri ca astea, nu ai de ales. Trebuie să tai răul de la rădăcină. Dacă lași o șleahtă de ignoranți să-și facă de cap, o să pună stăpînire pe întreaga țară. Ne-am învățat lecția în Vietnam.

Marty încercă să nu pară surprins; nu se așteptase ca Templeton, conducătorul fundației Planetlife, să fie un bigot, dar nici un dur de tipul celor care erau responsabili pentru ceea ce se petrecuse la My Lai. Toate întrebările pe care și le pusese în legătură cu el îi reveniră în minte.

Templeton zîmbi din nou și Marty îi răspunse, deși avea un nod în gît. Se pricepea de minune să lingușească clienții – făcea acest lucru tot timpul – dar, în acel moment ,ar fi vrut să-i spună în față că etnocentrismul și fascismul sînt printre cele mai rele lucruri din această lume.

– Indienii din Guatemala au crezut întotdeauna că Belize le aparține, continuă Templeton. Dar ai dreptate, Zak, dacă ajung la disperare, s-ar putea să încerce să ne atace. Toți sînt nişte rebeli... nişte comunişti împuțiți, nişte mici dictatori. Ca şi rahatul ăla sandinist din Nicaragua.

– Dacă aşa stau lucrurile, spuse Kidman, ceva îmi este neclar.

Templeton se încruntă.

– Şi anume?

– De ce ar construi cineva o stațiune într-o zonă de conflict? Nu e ca şi cum ar căuta-o cu lumînarea?

Zak rînji.

– Vrei să zici „de ce vrea Del Waters să primească şuturi în fund"?

Marty fu nevoit să recunoască cum că întrebarea lui Kidman, deşi nechibzuită, fusese de nota zece. În fond, acest om le era client. Ce-şi închipuiau? Ca preşedinte al Comitetului Director de la Isaac Arrow, Del Waters le era şi el client. Nu era cazul să-l înfurie pe Templeton.

Marty încercă să spună ceva ca să dreagă gafa lui Kidman, dar Templeton nu-l lăsă să vorbească, şi-l întrerupse pe un ton vizibil iritat:

– Del este o persoană foarte hotărîtă. A găsit un teren care i-a fost pe plac şi l-a cumpărat. Nu se teme de o confruntare. El crede în democrație. Şi-ar da viața în orice moment pentru steagul roşu, alb şi albastru, dacă i s-ar cere.

– Am înțeles că tocmai din acest motiv a fost numit preşedinte al Comitetului Director al Isaac Arrow, interveni Marty, încercînd să-l domolească pe Templeton. Se încruntă la Zak şi Kidman, apoi adăugă: Sînt convins că Del Waters este genul de om care nu bate niciodată în retragere.

Răspunzînd semnalului de avertizare lansat de Marty, Zak interveni:

– Da, aşa este. Din ceea ce am auzit, tu, Arch şi Del Waters aţi reprezenta combinaţia ideală între John Wayne şi Tarzan.

La auzul complimentului, chipul lui Templeton se destinse şi el izbucni în rîs.

– Chiar aşa? Deci nu tot ce-aţi auzit despre Del este de rău?

– O, nu, răspunse Zak cu un zîmbet îndatoritor.

– Deloc, îl completă Kidman. Sper ca guvernele ţărilor puternic industrializate să-şi dea seama de importanţa conservării pădurii tropicale din Belize. Mi se pare ridicol ca cineva să presupună că va exista vreodată vreo problemă la Escoba.

– Nu va exista atîta vreme cît Del Waters se ocupă de tot, aprobă Templeton serios.

– E bine că există oameni ca tine şi ca Waters, care să-i facă pe ceilalţi să înţeleagă importanţa conservării naturii, spuse Kidman. Din cîte am înţeles, există vreo două mii de specii de plante la Escoba şi Planetlife.

– Patru mii, îl corectă Templeton. Dar nu e vorba doar de floră. La Escoba vin păsări rare; se întîmplă să apară şi jaguari. Este minunat să trăieşti acolo. Te culci în sunetul scos de maimuţele urlătoare şi te scoli în ciripitul miilor de papagali verzi. Să vă luaţi un ghid şi să faceţi o excursie în junglă.

Zak holbă ochii.

– Excursie în junglă? Nu e periculos? Vreau să zic, în afară de jaguari, nu mai sînt şi şerpi?

Templeton dădu din cap.

– Jaguarii evită întîlnirile cu oamenii; vă puteţi considera norocoşi dacă vedeţi vreunul. Cît despre şerpi, ghizii vor avea grijă de voi. Nu veţi fi în pericol. Majoritatea oamenilor noştri cunosc tactica luptei de gherilă şi ştiu cum să se descurce prin junglă.

Marty se miră din nou. O staţiune ecologică condusă

de un mercenar, cu ghizi antrenați în tactici de gherilă? Ce fel de loc mai era şi ăsta?

– Să aveți grijă de scorpionii din cabanele în care veți sta, continuă Templeton. Au vreo douăzeci de centimetri lungime şi înțepătura lor este al naibii de periculoasă. Văzînd figurile terorizate ale lui Zak şi Kidman, adăugă: Băieți, sper că ați adus cu voi plasă de țînțari şi insecticid.

– Aoleu, se plînse Zak, nu ne-a spus nimeni că or să fie scorpioni.

– Nici o problemă, spuse Templeton. Vă vom da noi tot ce aveți nevoie. Vrem ca experiența pe care o veți trăi la Escoba să însemne şi altceva decît muncă, să fie o experiență memorabilă, zise el zîmbind.

– Asta e Escoba? exclamă Kidman, arătînd în direcția unui luminiş.

– Nu, răspunse Templeton. Acolo este oraşul lui Del, Top Dollar. În el locuiesc muncitorii – cincizeci de bărbați şi familiile lor. De la Top Dollar mai sînt treizeci şi cinci de kilometri de mers prin junglă pînă la Escoba. O să se întunece pînă ajungeți voi acolo, conchise el, arătînd soarele care apunea.

Avionul coborî deasupra copacilor şi trecu peste un adevărat labirint de piste din ciment, delimitate de jungla verde.

– Uau, să mă ia toți dracii! exclamă Kidman.

Locul de aterizare era chiar mai impresionant decît spusese Smitty. Arăta exact ca un aeroport militar de primă mînă din Statele Unite.

– Poate să aterizeze aici şi un 747? întrebă Marty.

Templeton zîmbi mîndru.

– Pista asta suportă aproape orice tip de avion. Ştii, au venit aici şi cei de la divizia optzeci şi doi aeropurtată.

– Pe bune? întrebă Marty cu adevărat surprins. Ce-au făcut aici?

– A, nimicuri de rutină, răspunse Templeton, schițînd un zîmbet. Nişte manevre împreună cu britanicii, chestii de genul ăsta.

Marty dădu încet din cap. Manevre? Citise că Anglia va acorda sprijin militar statului Belize, dar nu auzise niciodată de implicarea SUA în această chestiune. Ce mai punea la cale guvernul SUA? Şi tocmai într-o rezervație naturală?

– Acolo ce e? întrebă Kidman, arătînd spre orizont.

– Arbori de cafea. Del vrea să înființeze o mică plantație de cafea. Doreşte ca oraşul Top Dollar să trăiască exclusiv din ceea ce produc oamenii de acolo. Ei cultivă legume, porumb, fasole. Del le-a cerut să cultive sfeclă de zahăr, să planteze o livadă de portocali şi să aducă cîteva sute de capete de bovine.

Marty încercă să-şi ascundă uimirea. Agricultura presupunea tăierea copacilor şi secarea mlaştinilor? Cum de Templeton, apărător înfocat al pădurii tropicale, nu părea deloc afectat de o asemenea acțiune?

– De la înălțimea asta puteți să vedeți destul de bine Top Dollar-ul, comentă Templeton în timp ce făcea un nou viraj deasupra aşezării.

Pămîntul din jur era plat, dar în centru se afla o ridicătură destul de mare, care nu părea să aibă nici o legătură cu peisajul.

– Hei, Kidman, cum de am ajuns tocmai în Georgia? glumi Zak. Cred că am murit şi am ajuns la Tara, arătă el către casa cu coloane albe.

– Asta e casa lui Del, explică Templeton. Are un domeniu pe cinste.

Da, cum dracu' să n-aibă, îşi zise Marty, în timp ce studia casa construită în stilul antebelic al plantațiilor din sud. Arăta într-adevăr ca Tara. Era foarte uşor să-ți imaginezi cum zeci de servitori sar în picioare la auzul

clopoțelului stăpînului, gata să-i aducă o băutură răcoritoare. Conacul părea plăsmuit de imaginația unui nostalgic al vremurilor cînd bărbații erau bărbați şi restul se împărțea în femei şi sclavi. O verandă imensă înconjura casa, oferind posibilitatea de a admira priveliştea. Evident, ca şi tovarăşul său Templeton, Del Waters avea un orgoliu cît casa pe care şi-o construise.

– Puneți-vă centurile, comandă Templeton. Aterizăm.

În timp ce avionul efectua un viraj la stînga, lui Marty îi atrase atenția o siluetă de pe veranda conacului. Era un bărbat îmbrăcat cu un pulover bleumarin şi nişte pantaloni kaki, care stătea sprijinit de balustradă şi ținea un pahar în mînă. Cînd observă avionul, bărbatul se retrase repede în casă, închizînd obloanele după el.

Să fi fost Del Waters? Templeton afirmase însă că Waters e plecat pentru o săptămînă? De ce să-l fi mințit? Poate pentru a-l proteja pe şeful său, căruia nu-i plăcea să fie în compania altor oameni sau era un snob, care nu avea chef să se deranjeze pentru nimeni. Ori, cine ştie, poate că Templeton voise să-i scutească de nişte momente penibile.

Dar, ca toate lucrurile pe care le auzise despre Escoba şi Belize, nimic nu putea fi pus cap la cap. Probabil că Arch Templeton nu-şi făcea probleme. Probabil că nu dădea doi bani pe ei, deci nu ar fi avut nici un rost să-i menajeze. De ce s-ar fi deranjat să îi mintă? Singurul lucru care avea sens era faptul că Templeton nu mințise spunînd că Del Waters era plecat din țară, iar bărbatul de pe verandă era unul din VIP-urile despre care le povestise Smitty taximetristul.

În ciuda acestei explicații aproape plauzibile, Marty nu se simțea deloc la largul lui. În timp ce avionul Cessna se pregătea să aterizeze, Marty se hotărî să urmeze vechea regulă mafiotă pe care o respectau toți sicilienii în situații dificile: *omerta*. Avea de gînd să caşte ochii şi urechile,

şi să-şi ţină gura închisă. Nu ştii niciodată care prădători sînt mai periculoşi în junglă – şerpii, jaguarii, scorpionii – sau milionarii misterioşi.

26

Vin mîine pentru producţia TV, spuse Templeton, în timp ce se urca în avion. În seara asta am nişte treburi de rezolvat în Belize City. Îmi pare rău că nu pot să vă fac turul de onoare, dar vă las pe mîini bune. El este Che.

Îi aruncă o privire ciudată indianului mayaş ce stătea în apropiere. O privire pe care Marty o interpretă ca o poruncă sau ameninţare de genul „ai grijă, Che".

Indianul dădu solemn din cap.

În timp ce Arch Templeton decola cu avionul lui Cessna, Che începu să-i studieze pe fiecare în parte. Pe Marty nu-l deranjă, deoarece Templeton îi spusese că Che fusese foarte bine educat de către misionari şi că era un şaman cum scrie la carte.

– Văd că sînteţi foarte obosiţi, spuse în cele din urmă Che, alegîndu-şi cu grijă cuvintele. Aveţi puţină răbdare – la noapte, la Escoba, vă veţi odihni.

Zîmbi cu amabilitate şi apoi spuse ceva într-o limbă care lui Marty i se păru a fi mayaşa.

– În pădurea tropicală, Dumnezeu are grijă de voi, traduse Che.

– Da, e un sentiment grozav, ce să zic, remarcă Kidman ironic.

Che îl privi surprins.

– Dar nu este un sentiment, este adevărul.

Kidman dădu din cap batjocoritor şi îi aruncă lui Marty o privire care voia să spună că indianul e nebun de legat.

După felul în care se uita la el, era clar că şi Zak avea aceeaşi părere.

Marty, însă, nu le împărtăşea opinia. Îl plăcuse pe Che din prima clipă, poate datorită licărului din priviri, sau strîngerii de mînă discretă. Marty nu îşi putea explica de ce avea impresia că între el şi Che există o legătură, ceva puternic şi familiar, de parcă s-ar fi cunoscut de-o viaţă. Marty se simţea oarecum stînjenit, pentru că nu mai simţise niciodată aşa ceva pentru un străin.

Che încărcă bagajele în Jeep-ul care îi aştepta cu grijă şi respect, ca şi cum ar fi fost nişte obiecte de preţ.

– Putem să ne începem călătoria? întrebă Che, aşezîndu-se la volan.

Se urcară toţi trei şi porniră la drum.

Aşa începu călătoria lor către Escoba: fără fanfară, fără artificii. Doar cu un indian îmbrăcat în haine simple, prea mari pentru trupul lui subţire.

Marty şedea lîngă şofer. În ciuda drumului plin de hopuri, Zak şi Kidman adormiseră. Se lăsa noaptea, iar pădurea prindea viaţă prin orăcăitul broaştelor, zumzăitul insectelor şi strigătele maimuţelor urlătoare.

– Pămîntul trăieşte, deşi acum doarme, rupse Che tăcerea. Mîine totul va începe din nou. Viaţa va renaşte o dată cu steaua de dimineaţă.

– O dată cu Venus? întrebă Marty.

– Da, aprobă Che, dînd din cap. Strămoşii mei, mayaşii, erau astronomi renumiţi. Întreaga lor civilizaţie se baza pe ciclurile solare, lunare şi stelare. Ştiţi ceva despre poporul maya, domnule English?

– Marty, îl corectă el. Te rog. Spune-mi Marty. Sincer să fiu, nu ştiu prea multe despre cultura şi civilizaţia maya, dar aş vrea să aflu.

Che zîmbi larg, dezvelindu-şi dinţii albi, care contrastau cu tenul lui închis la culoare.

– Bine, spuse el, mă pricep de minune să predau. Îşi mîngîie gînditor bărbia. Cu ce să încep?

– Cu începutul, răspunse Marty.

– Da! aprobă Che cu o bucurie copilărească. Întotdeauna este mai bine să începi cu începutul.

Che nu s-a dezis şi a început într-adevăr cu începutul, descriind originile mayaşilor în Mezoamerica şi vorbind cu un respect deosebit despre poporul său şi istoria acestuia.

– Mayaşii au construit oraşe şi piramide mai mari decît egiptenii, spuse Che. Dacă eşti familiarizat cu istoria veche asiatică, ai să observi o asemănare cu unele din structurile lor, cum ar fi cea numită Angor Wat, în Cambodgia. Mayaşii erau marinari, artişti, sculptori, scriitori, preoţi, comercianţi şi agricultori foarte pricepuţi, excelenţi arhitecţi şi constructori. Îşi venerau zeii şi vedeau peste tot în jurul lor forţa creatoare. În conformitate cu modul lor de gîndire, o piatră este la fel de vie ca o barză sau ca însuşi soarele. Orice îşi are locul său în univers. Totul este sacru.

Che presupunea că această perspectivă asupra universului reprezentase un factor determinant în alegerea lor de a se stabili într-un mediu atît de ostil. Relieful pe care se întindeau aşezările mayaşilor era foarte accidentat; existau puţine ape curgătoare, puţin pămînt arabil, condiţii climaterice nemiloase şi nenumărate animale de pradă. Dar, în ciuda acestor impedimente, din cenuşa pădurilor tăiate şi arse de ei, s-a ridicat una din cele mai mari civilizaţii care au existat vreodată, a cărei istorie se întinde pe aproape trei mii de ani. Apoi, nu se ştie din ce cauză, au dispărut de pe faţa pămîntului.

– Precum fumul sfînt, copal, termină Che.

– Dar cum a fost posibil să dispară, pur şi simplu? întrebă Marty. Trebuia să plece undeva. Unde s-au dus?

– Nimeni nu ştie. Este un mister.

– Dacă tot vorbim despre mistere, spuse Marty, ştii cîte ceva despre hieroglifele lor? Am văzut ieri una şi mă întrebam ce înseamnă.

– Din nefericire, majoritatea hieroglifelor maya nu au fost descifrate. Dar ştiu *un poco* – cîte ceva – despre ele. Hieroglifa despre care îmi vorbeai e importantă?

– Cred că da. Sau cel puţin pentru mine.

Che nu îl întrebă de ce hieroglifa era atît de importantă pentru el şi Marty respiră uşurat. Întrebă în schimb dacă o are la el.

Nu, am lăsat-o acasă.

– Poate reuşeşti să mi-o desenezi.

– Poate... Marty dădu din cap şi rîse. Pe cine vreau să păcălesc? Nu sînt artist. Aş putea să-l rog pe Zak să încerce, deşi era destul de complicată.

– Hieroglifele maya sînt foarte complexe şi adesea au mai multe semnificaţi, în funcţie de contextul în care sînt folosite. Dacă reuşeşti să-l convingi pe colegul tău să mi-o deseneze, te ajut cu cea mai mare plăcere.

– Îţi sînt recunoscător, Che. O să-l rog pe Zak. Mulţumesc.

– Nu, *eu îţi mulţumesc* pentru că m-ai lăsat să te ajut. Acesta este scopul meu, să ajut.

– Scopul tău?

– Da, şi destinul meu totodată, spuse indianul cu mîndrie. Vezi tu, eu sînt descendentul direct al unui mare conducător mayaş. Ca atare, trebuie să mă sacrific pentru ceilalţi. Este o responsabilitate pe care mi-o asum cu cea mai mare umilinţă şi care mă onorează.

Marty se încruntă uşor. Cuvîntul *sacrificiu* se asocia în mintea lui cu puii de găină plini de sînge, cu transe, ca în ritualurile Voodoo. Sau mai rău. Să fi fost acelaşi sistem ca în Haiti? Făceau şi indienii mayaşi aceleaşi lucruri oribile, aici, în America Centrală?

Ca şi cum ar fi ghicit gîndurile, Che zîmbi.

– Sacrificiul este un privilegiu şi o onoare în multe culturi. Întocmai zeului mayaş reprezentat prin şarpele cu pene, Kukulcan, conducătorii mayaşi erau divinităţi ca întruchipau promisiunea creatorului că oamenii vor învinge moartea, că vor renaşte.

– Mai există conducători mayaşi? întrebă Marty, în timp ce îşi întindea gîtul ca să privească primele semne de civilizaţie – nişte lumini, apărute în faţa maşinii. Eşti unul dintre ei?

– Nu, eu nu sînt un conducător, chicoti Che. Zilele acelea au apus demult. Sînt doar liderul comunităţii şi şaman. Bineînţeles că, după cum ţi-am spus, ca şi strămoşii mei conducători, am un scop şi un destin. Asemenea lor, susţin că creatorul a făurit o lume perfectă şi că totul este sacru – plantele şi animalele, pămîntul, vîntul şi apa. Făcu o pauză şi spuse pe un ton grav: Ca şi sîngele, de altfel.

Marty scutură capul nedumerit.

Mayaşii credeau că sîngele deţine secretul şi codul vieţii. De aceea, era considerat sacru. Sîngele regilor era considerat cel mai sacru, de aceea conducătorii îşi luau sînge în cadrul ritualurilor publice şi îşi riscau viaţa participînd la jocul sacru cu mingea.

– Mi se pare un joc destul de serios, comentă Marty.

– Într-adevăr. Jocul cu mingea al mayaşilor reprezenta mult mai mult decît o simplă metaforă despre triumful binelui asupra răului. Era însăşi esenţa mitologiei lor, ocupînd un loc aparte în mitul creaţiei. Adesea se juca pînă la moarte. Conducătorul maya lua rolul eroului mitologic, care a jucat primul joc cu mingea împotriva stăpînilor malefici ai lumii subterane. El suferea şi se căia tocmaí pentru poporul său, în scopul de a-i salva pe iubiţii săi copii de la moarte şi distrugere. Mi se pare că aici există asemănări cu Iisus Hristos.

– Mi se pare cam drastic, Che. Doar pentru că un individ s-a născut conducător, înseamnă că trebuie să joace

un joc pe viață și pe moarte, să se taie în public, și să-i mai și placă pe deasupra?

Che zîmbi înțelegător.

– Prea iei în derîdere conceptul de sacrificiu. Marty, ai luptat vreodată într-un război?

– Da, în Vietnam.

– Atunci trebuie să înțelegi. Oamenii i-au transformat întotdeauna în eroi – i-au sanctificat – pe cei care și-au sacrificat viața, care și-au vărsat sîngele pentru alții. Conducătorii trebuie să fie dispuși să se sacrifice, dacă este necesar.

– Mayașii mai practică ritualurile astea?

Che rîse cu gura pînă la urechi.

– Romanii mai pedepsesc infractorii bătîndu-i în cuie pe o cruce? Vremurile s-au schimbat, Marty. Desigur că există încă oameni, mayași sau nu, care se sacrifică. Dar o fac într-un mod cu totul diferit.

– Mă bucur. Îmi era teamă că va trebui să urmezi exemplul strămoșilor tăi.

– Dar eu urmez exemplul de sacrificu, numai că îl exprim în alt fel. De exemplu, îmi dăruiesc timpul altora. Și timpul înseamnă viață. Noi dispunem de o perioadă limitată de timp pe acest pămînt, la fel cum prin vene ne curge o cantitate limitată de sînge. Gîndește-te la tine: ești un om foarte ocupat. Dacă ți s-ar cere să dai cuiva din timpul tău, n-ai avea impresia că faci un sacrificiu?

– Deci tu ți-ai oferit timpul tău celor de la Escoba și Planetlife... fiindcă reprezintă un lucru bun pentru cei pe care îi conduci?

Che ezită.

– La început, spuse el, cînd domnul Waters și domnul Templeton au venit la mine cerîndu-mi ajutorul pentru a discuta cu localnicii în privința construirii stațiunii, am crezut că rezervația ne va proteja pămînturile și moștenirea rămasă de la strămoși. Che zîmbi într-un fel pe care Marty

îl interpretă drept plin de regrete, apoi continuă: Credeam că Planetlife şi Escoba vor proteja viitorul celor pe care îi conduc şi le vor oferi o cale de a-şi cîştiga existenţa, fără a mai distruge pădurea tropicală pentru a obţine terenuri arabile. În fond, pădurea este casa noastră, nu colibele din paie. Fără pădure, băştinaşii ar deveni, într-adevăr, lipsiţi de adăpost. Credeam că domnul Waters şi domnul Templeton pot să-i salveze.

– *Credeai?*

În vocea lui Marty se citea uimirea. Oare Che, asemeni celorlalţi pe care îi întîlnise aici, avea să-l lase cu mai multe întrebări decît răspunsuri în legătură cu Escoba, Planetlife şi directorii lor?

– Să înţeleg, Che, că nu mai crezi acest lucru?

Che îşi întoarse privirea spre lumina strălucitoare ce le apăruse în faţă.

– Cum rămîne cu toate astea? gesticulă Marty spre pădurea ce mărginea drumul prăfuit. Pămîntul vostru nu este în siguranţă acum? Escoba nu atrage turişti care au aceleaşi principii ca voi? Isaac Arrow nu produce medicamente obţinute din plante indigene?

– Cîteodată, tot ce vedem este o iluzie.

Che îl privi pe Marty în ochi şi zîmbi.

– În orice caz, nu prea cred că locul tău este într-o rezervaţie sau un sat de indieni. Tu ai scopul tău, eu îl am pe-al meu. Un om trebuie să facă ceea ce trebuie să facă. Dar mai presus de toate, un om trebuie să ştie care îi este scopul şi să-l urmeze. Cred că o persoană importantă ca tine este de acord cu ce spun.

Marty căzu pe gînduri. Era evident că îşi băgase nasul în nişte aspecte care, după părerea lui Che, nu-l priveau. Asta sugerau ultimele cuvinte pe care i le adresase. Îi veni în minte un film vechi, în care George C. Scott juca rolul generalului Patton. Excentricul general crezuse în destin şi fusese condus toată viaţa de el. Marty credea că

oamenii care ştiu cine sînt şi încotro se îndreaptă se pot considera norocoşi. Che se număra printre aceşti norocoşi puţini la număr.

– Îmi pare rău, spuse Marty cu sinceritate. Cred că nu m-am lămurit încă prea bine ce se petrece în acest loc. Mi se pare plin de contradicţii.

– Contradicţii, iluzii. Cine poate spune? Totul este un mister.

– Îmi închipui că nu ai nevoie de părerile cuiva care nici măcar nu ştie ce e acela destin, conchise Marty, gîndindu-se să lase întrebările pentru altă dată. Măcar găsise pe cineva dispus – şi capabil – să îi dea răspunsuri. Cred că nici nu mi-am bătut prea tare capul să aflu, avînd atîtea lucruri de făcut şi serviciul pe cap. Făcu o pauză, gîndindu-se la fraza pe care tocmai o rostise. Dar, cine ştie, poate că munca e destinul meu. Da. Poate mi-am găsit calea în cele din urmă.

Che zîmbi cu amabilitate, dar în ochii lui întunecaţi se ivi o umbră de îndoială.

– Nu tu trebuie să cauţi destinul; el e cel care te găseşte pe tine. Vei şti atunci cînd te va chema şi nu vei putea decît să-l urmezi.

– Ca şi tine?

– Da. Ca şi mine. Ca şi strămoşii mei, care şi-au vărsat sîngele pentru poporul lor. Au făcut-o de bunăvoie, fără să-şi pună prea multe întrebări. Pentru că, vezi tu... Che se opri o clipă, şi apoi şopti: Acela a fost destinul lor.

27

Întocmai vechilor santinele maya care veghează locurile în care erau îngropate comori, imenşii palmieri cohune tronau maiestuos în piaţa din Escoba. Sub ei

licăreau luminile cabanelor de lemn şi de stuf, împrăştiate prin vegetația tropicală luxuriantă. Plante exotice – plumeria, bougainvillea şi hibiscus – străjuiau potecile care duceau de la cabane la clădirea centrală. Acolo, sub acoperişul de stuf şi ventilatoarele cu pale, care se roteau lent, oaspeții se adunau să ia masa, să bea ceva şi să stea de vorbă.

Distracția nu era încă în toi, cînd Marty şi cei doi foarte obosiți camarazi ai săi intrară pe uşă. Puținii oaspeți şedeau la mesele acoperite cu pînză de in, răsfoind lista de bucate în linişte; cîțiva stăteau la barul în stil polinezian, vorbind toți în acelaşi timp, entuziasmați de aventurile din junglă trăite pe parcursul zilei.

Cînd văzură chipurile familiare ale celor din echipa de producție şi personalul de la Isaac Arrow, oboseala lui Zak şi a lui Kidman se evaporă pe loc şi – cu promisiunea lui Zak de a reproduce hieroglifa cît de exact îi permitea memoria – se grăbiră să se alăture grupului.

Marty se opri la intrare. Cabana principală părea decupată parcă din revista *Architectural Digest*, afişînd o eleganță rafinată combinată în mod fericit cu stilul etno. Dar nu design-ul interior îl preocupa pe Marty, ci spusele lui Che: destinul îți bate la uşă şi tu trebuie să-i răspunzi. Deci asta era? Cazi pară mălăiață în gura lui nătăfleață. Era posibil ca viața să fie atît de simplă? Marty nu era de aceeaşi părere. Ar fi fost prea uşor. Viața este o luptă. Ca să ajungi undeva, oriunde, trebuie să lupți. Trebuie să-ți făureşti propriul destin.

– Ce faci, Marty, eşti pierdut în spațiu? glumi Kidman. Vino să bem nişte Miller, şefule. Toți sînt la bar. Hai să petrecem.

– N-am chef, îi răspunse Marty sec. O să petrec după Super Bowl.

Uită ce mai voia să-i spună lui Kidman cînd o văzu pe Carson printre ceilalți oaspeți. Kidman o observă şi el.

– Uau! exclamă el. Cine e gagica?

– Ea e Carson Page, *clienta* noastră. Aşa că închide gura şi nu te mai holba.

– *Aia* e clienta noastră? Pe bune? Mamă, mamă, ce bucăţică!

Marty făcu pe şeful şi dădu din cap dezaprobator.

– După cum ţi-am spus, e clienta noastră. Să nu cumva să-ţi treacă vreo prostie prin cap.

Clientă sau nu, Marty trebuia să recunoască: Carson arăta formidabil. În seara aceea, era mai mult decît o femeie frumoasă – era o bombă sexy.

Purta o cămăşuţă strîmtă, care îi evidenţia sfîrcurile tari. În jurul taliei înguste, îşi înfăşurase o eşarfă colorată în chip de *pareo*. Cînd păşi desculţă înspre el, crăpătura din *pareo* se accentuă, scoţînd la iveală picioarele ei bronzate.

– Marty, exclamă ea pe un ton jucăuş, prinzîndu-l de braţ. Îmi pare bine că ai ajuns.

Atingerea ei îl făcu pe Marty să se simtă bine. Inspiră parfumul dulceag al trupului ei, care semăna cu cel al uneia din plantele care atîrnau afară.

Zîmbetul lui Carson se transformă într-unul nedumerit cînd îl văzu pe Kidman.

– Vai, îmi pare rău... Marty, spune-mi, cine este domnul?

– Este Bill Kidman, directorul de producţie pentru spotul vostru.

Kidman, punînd în funcţiune farmecul sudiştilor, îi întinse mîna.

– Îmi face plăcere să te cunosc.

– Plăcerea e de partea mea, spuse ea, reluîndu-şi zîmbetul sexy.

Marty îi aruncă lui Kidman o privire prin care îl trimitea clar la plimbare.

– Îmi pare rău, dar trebuie să vă las acum, spuse

Kidman. Să sperăm că vom mai avea plăcerea de a ne întîlni.

– Să sperăm, spuse ea.

În timp ce Kidman se îndepărta, Carson se aplecă uşor spre Marty şi îi şopti:

– Ţi-e foame? La cină ni se servesc homari. Am auzit că sînt grozavi... proaspeţi, prinşi aici, la recif.

– Pare tentant, zise Marty, dîndu-se un pas înapoi. Îşi aminti că are de-a face cu un client şi trebuie să rămînă la distanţă. Ea sesiză gestul şi îl privi cu răceală.

– Nu pari prea entuziasmat.

– Îmi pare rău, drumul a fost obositor. Nu cred că voi fi o companie prea plăcută, spuse el mimînd un căscat.

– Ei bine, ştiu exact ce îţi trebuie, declară ea veselă, luîndu-l de braţ şi ducîndu-l către bar. Ai nevoie de o Belikin.

Îi întinse o sticlă rece de bere, din care Marty bău cu înghiţituri rare.

– Este exact ce mi-a prescris doctorul, spuse el, lăsînd sticla din mînă.

– De obicei ştiu ce vrea un bărbat, şopti ea în timp ce îşi atinse piciorul gol de coapsele lui.

Avansul fusese, de această dată, cît se poate de clar. Prima reacţie a lui Marty fu să se tragă înapoi, dar dintr-un motiv sau altul n-o făcu. Simţea că vrea să răspundă acestei invitaţii făţişe, simţea că o doreşte. Ea sesiză tulburarea lui Marty şi se sprijini cu spatele de bar. Zîmbea triumfător, ca şi cum ar fi vrut să-i spună lui Marty că ea era învingătoarea.

Zîmbetul acela îl făcu pe Marty să-şi revină. „Coboară din nori", îşi spuse el mînios. Carson o fi ea frumoasă şi disponibilă, dar ceva din zîmbetul acela i se păru suspect. Era un joc de-a şoarecele şi pisica. Lui Carson îi plăceau provocările şi Marty reprezenta o provocare pentru ea. Marty n-o înşelase niciodată pe Reiki şi nici nu pierduse

vreodată un contract din cauză că îi venise să ciupească o clientă de fund. În concluzie, n-avea de gînd să înceapă acum.

– Unde e Frank? întrebă el, străduindu-se din răsputeri să nu o privească.

În marea majoritate a cazurilor, Marty controla situația cînd era vorba de sexul frumos, dar în cazul lui Carson, se simțea permanent în pericol de a fi el cel controlat.

Ea zîmbi, ca și cum ar fi intuit prin ce trecea Marty.

– Frank? întrebă ea total lipsită de entuziasm. O, Frank s-a dus în cabana lui să se schimbe. Luă paharul și începu să soarbă din băutura spumoasă. Vai, Marty, trebuia să-l vezi. Arăta atît de caraghios! Nu mi-a venit să cred. Avea pe el un sacou, cămașa încheiată pînă sus și o pereche de panataloni de stofă. Cred că fierbea în suc propriu, chicoti ea.

– Frank avea sacou? Pe bune? Cred că transpira ca un hipopotam în călduri. Poate nu și-o fi dat seama că în Belize e climă tropicală.

Marty se prefăcea a fi interesat, în realitate, puțin îi păsa că Torello avea sau nu sacou.

Carson își dădu după ureche o șuviță rebelă din părul ei roșcat.

– Știi, lui Frank îi place să aibă permanent o ținută profesională. Într-un fel... ca și tine, spuse ea pe un ton pe jumătate glumeț, pe jumătate acuzator.

– Cred că de data asta n-ai nimerit-o, obiectă Marty. Pe mine nu mă interesează să am o *înfățișare* profesională. Eu chiar sînt un profesionist. Asta e diferența dintre mine și Torello.

Carson ridică paharul.

– *Touché,* rîse ea. Mă bucur pentru tine. În ce mă privește, n-am nici cea mai vagă intenție să mă las împiedicată de rahaturi gen înfățișare profesională. Cît sînt aici vreau să mă distrez.

Făcu o piruetă şi eşarfa din jurul mijlocului i se ridică din nou.

– Ce crezi? întrebă ea. Sînt suficient de exotică, încît să atrag atenția unui băiat de oraş? Îşi plimbă uşor degetele peste nodul de la *pareo,* gîndindu-se parcă la o variantă mai îndrăzneață.

– Da, spuse el repede, eşti suficient de exotică, nimic de zis.

Carson se întunecă la față.

Doamne! se plînse ea pe fundalul rîsetelor din jur şi al muzicii reggae. Vorbeşti ca un boşorog. Luă o altă înghițitură din pahar, apoi adăugă cu şiretenie: Ai nevoie de ajutor, Marty. Ajutor la ce? întrebă o voce cunoscută.

Marty se întoarse şi îl văzu pe Frank Torello, cu obrajii grăsuni şiroind de transpirație. După cum era îmbrăcat, arăta de parcă şi-ar fi făcut cumpărăturile la cel mai ieftin supermarket din America. Hainele aveau o croială penibilă şi nişte culori groaznice. Marty se strădui să nu se holbeze prea tare la el. Aşa cum arăta, cu părul slinos, lanțul de aur masiv de la gît şi cămaşa cu imprimeu tropical, nu-i mai lipseau decît o chitară şi o pereche de pantofi de dans, ca să participe la concursul de sosii Elvis din Las Vegas. Cum era posibil ca un individ *ca el* să ajungă să conducă o companie? Marty nu reuşea să priceapă.

– Nu cred că Marty are nevoie de vreun ajutor, spuse Torello. El e genul de om care ține întotdeauna situația sub control.

Marty zîmbi, bucuros că scăpase pe moment de perfidul joc al lui Carson.

– Ai dreptate, Frank. Nu mă pierd niciodată.

– Mă bucur că ai venit să participi la etapa de producție. Îmi plac oamenii care se implică. Am observat că Arrow îşi alege colaboratorii pe sprînceană. Dacă furnizorii ne sînt pe plac, îi răsplătim cum se cuvine. Nu-i aşa, Carson?

Ea îl privi pe sub genele lungi şi aprobă:

– Ne deschidem carnetele de cecuri.

Marty rînji.

– Trebuie să recunosc că un carnet de cecuri deschis este un stimulent al naibii de puternic.

– Dacă faci treabă bună pentru noi, spuse Carson ferm, îţi vom da tot ce vrei.

Îşi sublinie remarca, strîngînd uşor braţul lui Marty.

Undeva, în creierul lui, se declanşă un semnal de alarmă. Se ajunsese prea departe. Vocea experienţei îi dicta să plece cît mai repede de lîngă ea. Dar, în loc să se îndepărteze, îi zîmbi privind-o cu ochii lui negri.

Era o nebunie s-o privească pe Carson în felul acela. Se juca cu focul şi era conştient de acest lucru. Dar de ce o făcea? Din orgoliu? Credea că privirea lui era îndeajuns de sugestivă pentru a-i comunica faptul că nu-l păcăleşte cu atitudinea ei? Că remarcele ei cu subînţeles nu-l ameţiseră, că n-aveau nici un efect asupra lui Marty English?

Carson îi zîmbi provocator şi îşi îndreptă privirea în altă parte.

– Toţi au început să mănînce, remarcă ea.

– Hai să luăm şi noi loc, îi îndemnă Torello. Sînt mort după homari.

Marty dădu din cap aprobator în direcţia lui Torello, ca şi cum de-abia ar fi aşteptat să-şi petreacă seara în compania lui. Avea nevoie de o scuză credibilă ca să scape de el, se gîndi Marty. Îi depistă cu privirea pe Kidman şi Zak, aflaţi la o masă din capătul celălalt al încăperii, în compania lui Jules Benson, cel pe care îl angajaseră să facă filmările. Bingo: Marty îşi găsise scuza.

Se întoarse către Torello şi îi spuse politicos, arătînd către masa la care stăteau Kidman şi Zak:

– Mi-ar face mare plăcere să iau masa împreună cu voi doi, dar... adevărul este că trebuie să am o mică

discuție cu regizorul nostru, Jules Benson. Avem de pus la punct o mulțime de detalii.

– Știam că asta e treaba lui Bill Kidman, zise Carson.

– Ai dreptate, zîmbi Marty, încercînd să-și ascundă iritarea. Vedeți voi, slujba mea la Bergman are două laturi: prima este să-mi fac clienții fericiți, iar a doua este să îi mențin în această stare.

– Nu-ți face griji în privința mea, declară Torello ridicînd paharul. Sînt în culmea fericirii. Tot ce-mi lipsește este o porție de fructe de mare și homari. Du-te liniștit și vezi-ți de afaceri. Ne vom întîlni la cină mîine seară.

– Minunat, exclamă Marty, fericit că, măcar pentru o seară, scăpa de bătăile pe umăr ale lui Torello și de privirile fierbinți ale lui Carson.

– Îmi convine. Ne vedem mîine seara, aprobă Carson. Dar, Marty, după cîte am văzut la bar, regizorul tău, Jules Benson, e pulbere. Cred că în seara asta nu o să afli de la el decît niște povestiri nostalgice din facultate și liceu.

– Pulbere? exclamă Torello. Adică beat?

– Probabil că se simte un pic mai vesel decît ar trebui, spuse Marty repede. Știți și voi cum sînt tipii care se ocupă de creație: puțin mai sălbatici decît noi și mult mai săriți de pe fix. Le iertăm aceste defecte, pentru că sînt ași în meseria lor.

Carson dădu din cap.

– Te credem pe cuvînt, Marty. Îl cunoști mai bine decît noi.

28

Marty se îndreptă spre masa colaboratorilor lui, încercînd să-și compună o expresie cît se poate de calmă. Îl cunoștea de mult pe Jules Benson, care lucrase o perioadă

şi la Wynn Bergman. Acolo îşi căpătase reputaţia de geniu ratat. Dacă Marty ar fi fost în stare să gîndească cum trebuie, dacă nu ar fi fost afectat de moartea tatălui său, de vizitele unor falşi agenţi FBI şi de presiunile mafiei, nu ar fi permis angajarea acelui clovn. Dar acum tipul se afla aici. Lui Marty nu-i mai rămînea decît să afle în ce hal ajunsese Benson. Abia apoi putea să evalueze pagubele.

Văzînd că se apropie şeful, Kidman îi făcu semn să ia loc.

Zak se strădui să zîmbească şi îi trase un scaun.

– Da, stai jos şi distrează-te.

Kidman îşi drese glasul şi începu jenat:

– Ştii, Marty, Jules spune că o să fie foarte... mmm... dificil să filmăm aici.

– A, da? întrebă Marty ironic, privindu-l mai întîi pe Benson şi apoi pe Kidman. La toate filmările apare cîte o dificultate. Sper să nu fie cazul şi aici, dat fiind timpul foarte limitat. Sper că aţi pus deja la punct toate detaliile.

– Sigur că da, răspunse Kidman pe un ton defensiv, de un milion de ori. Jules zice că umiditatea de aici o să ne facă mai multe probleme decît ne-am aşteptat. Echipa de filmare va trebui să-şi verifice tot timpul aparatura, pentru a se asigura că funcţionează cum trebuie, lucru care ne va întîrzia.

– Ne va întîrzia? exclamă Marty zîmbind către Jules Benson. Nu-mi vine să cred! De cînd se lasă Jules Benson incomodat de ceva? Marty îi întinse mîna. Salutare, amice, îmi pare bine să te văd.

Întocmai tatălui său, Marty evalua mai întîi situaţia, lăsînd lucrurile să curgă de la sine. Abia apoi acţiona.

– Şi mie îmi pare la fel de bine. Lui Benson i se împleticea limba.

Marty simţi mirosul de rom din respiraţia lui, şi cel de marijuana.

– Probabil că bătrînul Bergman se poartă binişor cu tine... arăţi pus la punct de nu se poate. Cum mai merg afacerile, Marty? Bogaţii devin şi mai bogaţi?

– Nu ştiu cum e cu ăia şi mai bogaţi, răspunse Marty, dar afacerile merg cum nu se poate mai bine. Bergman a avut cel mai bun an de pînă acum, iar ăsta pare şi mai promiţător.

– Bergman? Pe cine vrei să păcăleşti? Agenţia pentru care lucrezi se duce la vale, de vreo zece ani.

Marty zîmbi.

– De cînd ai plecat tu, vrei să zici?

Strugurii prea acri fuseseră întotdeauna preferaţii lui Benson.

– Nu, de cînd ai ajuns *tu* acolo, răpunse Benson cu un rîs răutăcios. Marty, n-are rost să te oftici, glumeam. Făcu o pauză şi adăugă: Mulţumesc lui Dumnezeu că m-am cărat din mina aia de sare, pe care tîmpitul de Bergman o numeşte agenţie. E cel mai inspirat lucru pe care l-am făcut vreodată. Zîmbi satisfăcut şi se bătu pe burta proeminentă. Mda, viaţa a fost cum nu se poate mai bună de cînd am plecat de acolo, spuse el, adresîndu-se lui Zak şi lui Kidman. Ştiţi bine că şeful vostru e pierdut în spaţiu; cred că aţi aflat ce se vorbeşte despre Bergman?

– Lasă-i în pace pe băieţi, interveni Marty, dorind să treacă la alt subiect. Jules, credeam că ai ceva mai interesant de spus despre Bergman Advertising.

– O, dar ce nu ţi se pare interesant? insinuă Benson. În primul rînd, tu ar trebui să fii cel *interesat.*

Marty se stăpînea cu greu.

– Ce vrei să spui, Jules? Stăm toţi cu răsuflarea tăiată de emoţie. Hai, spune-ne şi nouă care e ultima bîrfă?

Benson se aplecă spre ei.

– Se pare că veţi pierde contractul cu NHP-ul. La sfîrşitul anului, jumătate din angajaţii Bergman o să ia

ajutor de şomaj. Asta e ultima bîrfă, adăugă el, cînd le văzu expresiile mirate.

Veştile circulă iute ca gîndul.

– Ai auzit bîrfa asta la babetele cu care joci canastă? Află că nu e adevărat. NHP-ul nu pleacă nicăieri, ba din contră, şi-a mărit bugetul pe anul ăsta. Cît despre restructurări, rîse ironic Marty, Wynn Bergman nu a trimis pe nimeni în şomaj în cei cincizeci de ani de activitate.

– Vrei să spui că nu ai auzit că Hexall cumpără NHP-ul? Benson îl privi pe Marty cu un aer neîncrezător, apoi continuă: Ce naiba, credeam că nu eşti rupt de realitate.

Marty îi văzu pe Kidman şi Zak schimbînd priviri îngrijorate. Sperase ca toată tevatura să se termine înainte ca ei să afle. Nu erau obişnuiţi cu urcuşurile şi coborîşurile din lumea afacerilor. Era suficient un zvon, ca Zak şi Kidman să se sperie şi să fugă. Voiau să-şi păstreze BMW-urile, cardurile American Express şi salariile mai mult decît generoase. Voiau să fie percepuţi ca nişte stele în cadrul unei companii de succes, nu ca nişte rataţi dintr-o companie care se duce de rîpă. Marty nu avea de gînd să-l lase pe Jules Benson să le bage tot felul de idei în cap.

– Haide, Jules, îl încurajă Marty prefăcîndu-se interesat, spune-ne mai multe.

– Hexall are deja o agenţie de publicitate.

– Vorbeşti de Todd, Gattwick? Da, ştiu. Spune-mi ceva ce nu ştiu. Asta e răsuflată.

Benson se încruntă şi încercă să se concentreze.

– Hai să ţi-o spun atunci pe asta: de îndată ce se va semna contractul de cumpărare a NHP-ului, Todd o să vi-l fure direct de sub nas. Pe asta ai auzit-o? Sau şi asta e tot răsuflată?

– E nouă pentru mine, spuse Zak.

Kidman dădu din cap cu un aer serios.

– Şi pentru mine.

– Dacă aş fi în locul vostru, băieţi, cînd m-aş întoarce în Chicago, mi-aş băga dosarul la o agenţie de recrutare a talentelor, zîmbi Benson malițios. Cei de la Todd spun că Bergman e pe ducă. Ce naiba, am auzit chiar de la sursă.

– Şi care e sursa aceea?

– Tim Bowles.

– De la Tim Bowles? întrebă Marty amuzat. Dacă aş fi în locul tău, n-aş asculta toate balivernele pe care le îndrugă un individ incapabil să se țină de o afacere mai mult de şase luni. Şi-a bătut joc de toate contractele pe care le-a avut pînă acum. Înainte de a fi angajat la Todd, cînd lucra în Atlanta, i se spunea Tim-care-ia-banii-şi-fuge. Şi dacă tot sîntem la subiectul ăsta, de cîți clienţi şi-a bătut joc Todd?

– De nici unul, din cîte îmi amintesc. Au o reputaţie la fel de bună ca şi Bergman.

Marty zîmbi în sinea lui; Kidman şi Zak erau pe punctul de a afla că Jules Benson nu era decît un bețivan cu gura mare.

– Hai să fim serioşi, Jules, rîse Marty. Poşirca aia pe care o bagi în tine ţi-a întunecat minţile? Nu ştie nimeni mai bine decît noi doi ce le-a făcut Todd celor de la Able Foods.

Se întoarse către Zak şi Kidman:

– Cînd Jules era angajat la Bergman, a lucrat împreună cu mine la un contract pentru Able. Todd ne-a furat contractul şi ne-a lăsat cu buzele umflate, după care i-a curăţat de bani pe cei de la Able. Le-a cheltuit banii cu viteza luminii. Able l-a dat în judecată pentru nerespectarea condiţiilor contractuale. A urmat un scandal imens şi compania a fost nevoită să-şi facă publice toate tranzacţiile – au apărut şi la ştiri. O treabă urîtă. Orice om cu bun-simţ şi-ar fi imaginat că Todd va da faliment. Dar nu, iată că rezistă şi astăzi, aşteptînd un alt client

naiv, căruia să-i ia banii. Jules, mi se pare că te cam lasă memoria, i se adresă el lui Benson.

Îl adusese exact acolo unde dorea.

Privirile lui Kidman şi Zak se îndreptară către Benson, aşteptînd un răspuns.

– Da, oftă Benson resemnat. Bine. Poate că Todd a tras pe sfoară nişte clienţi în decursul timpului şi poate că reputaţia lor nu este chiar impecabilă. Poate că e chiar jalnică. Benson ridică din umeri. Trebuie să recunosc, Marty – rîse el hîrîit luînd sticla de bere –, tu joci ca la carte. Nimeni n-o să îl prindă pe Marty English abuzînd de fondurile unui client.

Se opri o clipă şi privirea lui se îndreptă asupra unei persoane aflată în capătul opus al sălii.

– Dar poate că e timpul să te răzgîndeşti, să încerci să vezi cum e. Ştiu eu un client căruia mi-ar plăcea să i-o trag. Arătă cu degetul către Carson Page. La dracu', s-a uitat la tine toată seara. Cred că vrea să fie scărmănată. Sau s-a întîmplat deja? Hai, spune-ne şi nouă. E bună la pat?

– N-am de unde să ştiu.

– N-ai de unde să ştii? întrebă Benson. Vai, ce atitudine profesională. Ai rămas acelaşi Marty, nu-i aşa?

– Marty are o prietenă, spuse Kidman, sărind în apărarea lui Marty.

– Toţi avem cîte o prietenă. Dar, cel puţin în cazul meu, asta nu m-a împiedicat să fac nebunii. Benson se lăsă pe spătarul scaunului şi faţa lui congestionată căpătă brusc o expresie gravă. Dacă tot vorbim de nebunii – şi nu din alea care se fac la orizontală – aţi aflat ceva despre locul unde sîntem?

– Ce anume? întrebă Marty brusc interesat.

– Că aparţine CIA.

Marty dădu din cap distrat, ca şi cum remarca şocantă

a lui Benson îi trecuse pe lîngă urechi. Şi-i aminti pe Harper şi Kemper stînd la biroul lui îmbrăcaţi cu pardesiele-uniformă, cu carneţelele pregătite. Se întrebă dacă nu cumva Sinclair avusese dreptate cînd presupusese că tatăl său fusese într-un fel de relaţie cu CIA. Poate că Isaac Arrow şi legătura lor cu Planetlife atrăseseră atenţia agenţiei guvernamentale. Dar ce putea să fie atît de interesant într-o campanie publicitară, încît oamenii CIA să-i răscolească biroul? Ce dracu' căutau?

– CIA? exclamă Zak.

– Vorbeşte mai încet, spuse Benson plimbîndu-şi neliniştit privirea prin sală. Da, CIA. Tot tacîmul: agenţi secreţi, mercenari, toate rahaturile pe care le vezi prin filme. Am un prieten la Departamentul de Stat... ştii, compania noastră face din cînd în cînd filmuleţe de recrutare. Cînd i-am spus că vin aici, pur şi simplu i-a căzut faţa. Ştiţi ce mi-a zis? Mi-a zis că Escoba e doar o acoperire.

– Acoperire pentru ce? se interesă Kidman.

– Într-adevăr, spuse Zak, nu văd ce ar căuta CIA aici.

– Îţi aminteşti povestea cu Iran-Contra, nu? Cine ştie ce dracu' fac... arme... droguri, să mă ia dracu' dacă ştiu. Dar e foarte dubios.

– Termină, Benson. Ai cam dat-o pe ulei.

– Nici eu n-am crezut pînă nu am văzut pista pe care o au. Aţi văzut-o şi voi. Ce naiba, ar putea să aterizeze şi o navă spaţială! Poate că voi nu vedeţi implicaţiile, dar eu le văd. Şi e belea mare. Benson se ridică în picioare şi rînji. Dar ştiţi care e beleaua şi mai mare?

Marty dădu din cap în semn că nu.

– Să reuşim să facem filmarea aia mîine, asta e beleaua. Echipa mea deja se plînge de condiţiile de aici. Voi aţi sosit de-abia în seara asta, dar eu am avut timp să-mi dau seama ce ne aşteaptă: căldură, umiditate, insecte...

– Lasă-mă cu rahaturile astea, i-o tăie Marty. Ştiai foarte bine ce te aşteaptă din momentul în care ai acceptat să vii aici.

Marty îşi dăduse seama că Benson vrea să pregătească terenul, furnizîndu-le o listă cu eventualele scuze, care ar justifica la o adică nereuşita filmărilor.

– Marty, ai devenit cam irascibil. Care e problema ta? Eşti suprasolicitat? Nervii nu-ţi sînt la fel de tari ca altădată?

– Sincer să fiu, în clipa de faţă mă preocupă mai mult starea nervilor *tăi*.

– O, nervii mei sînt în regulă, mulţumesc de întrebare. Benson zîmbi, clătinîndu-se vizibil. Ce ziceţi băieţi, mai luăm un rînd? Fac eu cinste.

– Nu, mulţumim, spuse Marty.

– Nici o problemă, zise Benson, în timp se îndrepta către bar. Dar de acum încolo, vă veţi purta singuri de grijă.

– Să înnebunesc, spuse Kidman. Ia te uită cine vine spre noi.

Văzînd-o pe Carson Page, Zak dădu din cap a disperare.

– Mă întreb ce dracu' vrea.

– Poate vine să ne roage să-i băgăm în spot şi pe ăia de la Beatles, că nu ne ajunge un Elvis, glumi Kidman. Asta ar pune capac la toate.

Marty se ridică în picioare.

– Bună, Carson. Cum te distrezi?

– Fă-mi te rog un serviciu, spuse ea pe un ton teatral, spune-mi că ratatul ăla nu e regizorul spotului nostru. Arătă în direcţia lui Jules Benson, care stătea la bar. Ţi-am mai spus că sînt îngrijorată în privinţa lui cînd l-am văzut cum bea, dar în mare parte am făcut-o ca să-ţi dau ţie bătaie de cap. Eşti atît de bine *pus la punct*, sublinie ea, încît nu mi-aş face niciodată griji în privinţa calităţii unui

spot realizat sub îndrumarea ta. Dar Frank l-a urmărit pe Benson toată seara şi e extrem de îngrijorat de felul în care vor decurge filmările mîine.

– N-aş vrea să-l ştiu îngrijorat, spuse Marty.

– Chiar aşa, aprobă Kidman, totul este sub control.

– Băieți, nu pe mine trebuie să mă convingeți, spuse ea, zîmbindu-i lui Marty. Am totală încredere în tine. Dacă spui că nu e nici o problemă, te cred. Dar cum rămîne cu Frank?

– Vrei să vorbesc cu el? întrebă Marty

– Nu, oftă ea. O să-i mai iau ceva de băut şi o să-i spun să vă lase să vă vedeți de treabă.

– Pare o idee bună, mormăi Zak.

– Atunci vă las să vă continuați cina în linişte, spuse ea, făcîndu-le cu mîna. Pa, băieți!

În timp ce o priveau cum se îndreaptă spre masa ei, Zak se răsti la Kidman:

– Roşcatule, ce dracu' ai avut în cap cînd l-ai angajat pe bețivul ăsta? Benson e un ratat, care o să ne tragă şi pe noi în jos.

– Ajunge, Zak, spuse Marty ferm. Las-o mai moale.

Zak îşi îndreptă spinarea.

– Cum aş putea s-o las mai moale? Ați auzit ce a zis Benson despre condițiile de aici? Toate rahaturile alea despre umezeală... Părerea mea e că ni se pregăteşte o mare cacealma. Da, asta vrea să facă tîmpitul, pun pariu. E versat în chestii de genul ăsta. Şi acum din cauza lui avem probleme şi cu domnul Elvis.

– Eu mă ocup de client, răspunse Marty, voi aveți grijă de Benson. Dacă e treaz, o să facă treabă bună.

– Treaz? exclamă Zak. Tipul e sărit de pe fix. Apropo, ce tot îndruga despre NHP?

– Habar n-am, răspunse Marty. Or fi nişte bîrfe de doi bani.

Nu sosise încă momentul să le spună adevărul.

– Aşa o fi, zise Zak, întorcîndu-se către Kidman. Hai, spune-mi, deşteptule, unde dracu' ți-a fost mintea cînd ne-ai sugerat să-l angajăm pe nenorocitul ăsta?

Kidman dădu cu pumnul în masă, făcînd să se zguduie suportul cu sare şi piper.

– Îți spun eu unde mi-a stat mintea, domnule Atotştiutor. Mă gîndeam la *tine*. Şi la cea mai bună variantă de a face o treabă bună la cel mai bun preț.

– Da, sigur, răspunse Zak. Mulțumesc pentru solicitudine. Oare ce obiectiv o să folosească Benson la filmări, fundul unei sticle de bere?

Kidman se aplecă peste masă.

– Ascultă, deşteptule. Auzisem că s-a îndreptat. De unde era să ştiu că-şi bea mințile în continuare?

Îl privi pe Marty, cerîndu-i ajutorul.

– Kidman are dreptate, Zak. Şi eu am auzit acelaşi lucru. Ne-am înşelat cu toții.

– La dracu', Marty, se plînse Kidman. Îmi pare rău... îmi pare foarte rău. Nu mi-am închipuit că o să se întîmple aşa ceva.

– Nu e vina ta. Poate că Benson se lăsase, într-adevăr, de băut şi s-a reapucat de curînd.

Se ridică în picioare şi îşi împinse scaunul sub masă.

– Unde pleci? întrebă Kidman panicat. Ce facem cu Benson?

– Da, ce se întîmplă dacă e prea beat ca să-şi facă treaba? întrebă Zak nervos.

– Sînt sigur că nu se va întîmpla aşa ceva.

Sprîncenele lui Zak se ridicară a mirare.

– Eşti *sigur?*

– Da, sînt sigur. Am încredere în voi că n-o să lăsați proiectul să se ducă de rîpă. De aceea vi-l las în grijă pe Benson. Luați-l de aici şi țineți-l departe de Torello.

Duceți-l în cabana voastră și turnați-i cafea pe gît. Faceți orice, numai treziți-l pînă mîine dimineață.

– Nu văd de ce trebuie să plătesc și eu pentru prostia lui Kidman, obiectă Zak. Nu vreau să-mi vomite ăla prin cameră.

– Nici eu, sări Kidman. Dacă Benson știe ce e bine pentru el, n-ar trebui să se apropie prea tare de mine.

Chipul lui Marty se întunecă.

– Ascultați-mă și băgați la cap, șuieră el. Isaac Arrow a pus trei sute de milioane de dolari în joc pentru Super Bowl. Acea jumătate de minut de publicitate reprezintă în acest moment cele mai importante treizeci de secunde din viața voastră. Și, în cazul în care ați uitat, timpul nu stă pe loc – mai sînt doar douăsprezece zile pînă la meci. N-am timp de văicărelile voastre. Înțelegeți? Dacă Benson ratează filmările de mîine vă garantez că nu veți mai avea ce să căutați la Isaac Arrow. Vina nu va cădea pe umerii mei, ci pe ai voștri. O să am grijă. Trebuie să terminați această campanie, și să o faceți cum scrie la carte. Ne-am înțeles?

Se lăsă un moment de tăcere. Kidman și Zak se uitară unul la altul.

– Da, răspunseră ei în cor, ne-am înțeles.

29

Marty mai vizitase locuri sălbatice – tundra din Alaska, bazinul Amazonului și deșerturile Australiei –, dar nimic din ce văzuse nu l-a impresionat la fel de tare ca pădurea tropicală din Belize. Auzise că jungla înghițea pe oricine se aventura în mijlocul ei și simți acest lucru pe pielea lui, în timp ce se îndrepta spre cabană. Toate semnele care trădau prezența oamenilor dispăreau pe măsură ce se îndepărta de

clădirea principală. Licărul felinarelor din sala de banchet, rîsetele oaspeților şi sunetul reconfortant al paharelor ciocnite – toate se pierdeau în cea mai neagră noapte pe care o văzuse vreodată.

Poteca şerpuia printr-un labirint de frunziş des, purtîndu-l tot mai adînc în junglă. Iluminarea era insuficientă, doar cîteva lămpi solare aruncate la întîmplare, a căror lumină străbătea cu greu printre ferigile uriaşe şi cedri. Vîntul aducea un puternic parfum de flori şi Marty îşi dădu seama că nu mai mirosise niciodată un aer atît de proaspăt.

Se făcea simțită legătura între om şi forțele primare ale naturii, legătură de care Marty era foarte conştient. Făcea parte din ciclul vieții în aceeaşi măsură ca şi soarele, cerul şi pădurea tropicală. Şi, preț de o clipă, toate suspiciunile şi sentimentele contradictorii, pe care le avea în legătură cu acest loc, dispărură. Marty simți că ar fi fost capabil să-şi lase ambițiile profesionale deoparte şi să rămînă acolo pentru totdeauna, împreună cu Reiki. Lui Reiki i-ar fi plăcut la nebunie în Belize. Adora locurile sălbatice şi îşi dorea acest gen de legătură cu natura.

Marty oftă şi zîmbetul de pe chip i se şterse. Reiki prefera să trăiască la țară, şi nu în apartamentul luxos, pe care el îl alesese aproape de serviciu. Probabil că ei i-ar plăcea un loc unde vecinii îşi împrumută căni cu zahăr şi copiii cer dulciuri de Halloween, unde casele au verandă şi pe verandă exista un balansoar în care poți să stai.

Ea îşi dorea o relație oficializată, o casă şi o familie. Îi spusese asta foarte clar în dimineața trecută, tocmai cînd el credea că lucrurile merg bine, că subiectul căsătoriei fusese închis şi că îşi vor vedea de viața lor, cum făcuseră şi pînă atunci.

Reiki îl atacase pe la spate. Sau cel puțin aşa simțea el. Dar un alt lucru i se părea mai grav: faptul că ar putea

s-o piardă din cauza acestei obsesii a ei pentru căsătorie. Unde era spiritul liber de care se îndrăgostise? Poate, se amuză Marty, era de vină ceasul acela biologic care se presupune că îl au femeile. Reiki spusese că nu mai are timp. Dar s-ar putea să nu fie vorba de asta. Se întrebă dacă nu cumva Reiki avusese dreptate cînd îi spusese că el e cel obsedat şi că nu a reuşit să treacă peste întîmplarea cu mama lui, care îl măcina pe dinăuntru şi îl tulbura, la fel cum tulbura şi relaţia lor.

Sau poate că toate neînţelegerile erau provocate de munca lui. Alesese cariera în defavoarea relaţiei cu tatăl său. Oare la fel proceda şi cu ea?

Nu voia să o piardă pe Reiki, dar nici nu-şi putea închipui o viaţă fără cariera strălucită de la Bergman. Timp de zece ani muncise pe brînci ca să aibă o şansă de a ajunge numărul unu. Cum să renunţe la acest vis, cînd împlinirea lui părea atît de aproape?

Reiki ştia ce înseamnă munca în publicitate. Avea şi ea o carieră. Ştia că, pentru a fi printre cei mai buni, trebuia să crezi că serviciul este mai important decît primii paşi ai copiilor tăi şi cuvintele de pe urmă ale mamei. Marty îşi zise că ea se schimbase şi nu mai privea viaţa în acest fel, că el rămăsese singur, agăţat de acest şubred concept de viaţă.

La auzul unui ţipăt straniu scos de o pasăre de noapte, Marty privi cu nervozitate în jur. Într-o secundă, pădurea tropicală se transformă dintr-un paradis într-un peisaj nepămîntesc. Legătura puternică pe care o simţise între el şi natură dispăruse, fiind înlocuită de teamă şi de nenumăratele întrebări în legătură cu Escoba şi Planetlife.

Privi poteca, pe care cu greu o vedea în întuneric şi îşi aminti ce scria în ghidul turistic – şerpii otrăvitori din Belize sînt animale nocturne. De ce nu-şi luase o lanternă cu el? În ciuda faptului că era foarte obosit, găsi în cele

din urmă resurse pentru a se mobiliza şi a grăbi pasul, gîndindu-se că îl aşteaptă un pat confortabil şi un somn bun.

Marty intră pe uşa cabanei şi pipăi de-a lungul peretelui în căutarea unui întrerupător. Îl găsi şi apăsă pe buton. Camera fu inundată de lumină.

– Uau! exclamă el cu voce tare, cînd văzu interiorul. Parcă se afla într-o colibă dintr-o insulă din Pacific, cu ferestre cu obloane şi acoperiş înalt de stuf. Nu îi lipseau însă nici facilităţile civilizaţiei: avea apă caldă şi rece, WC cu apă curentă şi un duş cu perdea de firmă. I se păru ciudat să vadă aşa ceva în mijlocul pustietăţii. Pe jos, erau covoraşe din fibre vegetale, iar pe pereţi atîrnau diverse obiecte de artă maya.

Privirea îi fu atrasă de patul maiestuos din lemn de mahon, cu cearşafuri de mătase naturală şi perdele de tifon. I-ar fi plăcut să facă dragoste cu Reiki în patul acela, într-o asemenea noapte toridă.

Marty privi în altă parte. Nu voia să se gîndească acum la Reiki, la ce îşi dorea ea şi el nu putea să-i dea.

Stinse lumina şi ieşi pe verandă, lăsîndu-se să cadă pe un fotoliu de rafie. Închise ochii şi văzu oraşul Chicago, pe tatăl lui şi pe Ford Sinclair. Se întrebă dacă detectivul găsise vreun indiciu. Poate că îi vindea gogoşi şi voia doar să-şi dea importanţă în faţa lui.

Marty oftă, amintindu-şi că avea lucruri mai importante de făcut. De exemplu, să se ocupe de Jules Benson. Cînd îi veni în minte imaginea regizorului, îşi aminti spusele lui despre Escoba şi CIA.

– Stă să plouă, nu ţi pare?

Marty tresări şi se întoarse. În lumina lunii o văzu pe Carson Page.

– Îmi pare rău, se scuză ea. N-am vrut să te sperii. Zîmbi şi îi arătă o sticlă şi două pahare. M-am gîndit că

poate ai nevoie de un mic „întăritor". Probabil ți s-a spus de nenumărate ori să te ferești de greci chiar și cînd aduc daruri... nu așa te-au învățat?

– Da, cam așa ceva, răspunse el lipsit de entuziasm.

O seară petrecută în compania lui Carson era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

– Hei, ce s-a întîmplat? Nu mușc, chicoti ea. Promit.

– E cam tîrziu, remarcă el. Să fiu sincer, tocmai mă pregăteam să mă culc.

– Să te culci? Acum? întrebă ea, scuturînd din cap. Nu prea cred. Hai să bem cîte un pahar și să mai stăm de vorbă. Simțindu-i ezitarea, ea se încruntă. Ei, n-ai de gînd să mă inviți să iau loc cu tine? O să mă lași să stau în picioare toată noaptea?

Primul impuls al lui Marty fu să o refuze. Dacă o făcea rapid și politicos, nimeni nu ar fi avut de suferit. Dar Carson Page era clienta lui și dorea să stea de vorbă cu cineva. Deși știa că ar fi fost mai bine să o trimită la plimbare, căuta motive să-i accepte prezența, recurgînd la ideea că întreținerea unor bune relații cu clienții intra în atribuțiile lui de serviciu.

– Ia loc, o invită el, forțîndu-se să zîmbească.

Ea păși ușor pe verandă și îngenunche în fața lui. Marty își aminti că tatăl său îl sfătuise să se încreadă întotdeauna în prima impresie și începu să-i spună că nu se simțea la largul lui cu ea acolo, că i se părea periculos. Dar îi fu imposibil să continue; eșarfa *pareo* a lui Carson se desfăcuse, dezvăluindu-i linia șoldului și pielea netedă, de la care Marty nu mai putea să-și dezlipească privirile.

– Îmi face plăcere să vă servesc, glumi ea, în timp ce umplea cele două pahare. Îi întinse lui Marty un pahar și ciocniră. Să bem pentru colaborarea promițătoare dintre Isaac Arrow și Wynn Bergman Advertising, toastă ea.

– Și Planetlife, adăugă el.

Lui Marty îi părea bine că discuția alunecase pe planul

profesional. Poate aşa va afla de la Carson mai multe despre misterioasa legătură dintre Isaac Arrow şi fundaţia Planetlife.

– Şi Planetlife, aprobă ea luînd o înghiţitură de şampanie. N-aş vrea să schimb subiectul, Marty, dar că trebuie să te previn. Frank este foarte nemulţumit de Benson. A spus că tipul e un incompetent.

– I-ai comunicat lui Torello ce te-am rugat?

– Da, sigur. Dar lui Frank îi place să aibă obsesii. Bodogănea întruna că Bergman nu ar fi trebuit să angajeze pe cineva ca Benson pentru o treabă atît de importantă. Făcu o pauză şi scoase un pachet de ţigări dintr-o poşetă brodată.

– După cum am spus, rosti Marty pe un ton mai iritat decît intenţionase, chiar dacă lui Benson îi place să tragă la măsea, nu înseamnă că nu e un bun profesionist.

– Sper să nu mă înţelegi greşit, spuse ea, aprinzîndu-şi o ţigară. Şi eu sînt de aceeaşi părere, dar nu vreau să scazi în ochii lui Torello din cauza asta.

– Mă bucur că te gîndeşti la mine, însă credibilitatea mea în faţa lui Frank mă interesează prea puţin. Totuşi, n-aş vrea ca Frank să nu poată dormi din pricina asta. Se opri o clipă, încercînd să scape de fiorul pe care îl simţea străbătîndu-i şira spinării. La urma urmei, pierdutul nopţilor e meseria mea, nu a lui.

Carson rîse.

– Ei bine, să ştii că nu ai dreptate în privinţa asta. Frank găseşte întotdeauna ceva care să-l îngrijoreze. Fie vorba între noi, Frank nu reacţionează prea bine la stres. Scutură din cap şi trase din ţigară. Lumina roşiatică îi învălui chipul, amintindu-i lui Marty cît e de frumoasă. Doamne, continuă ea, dîndu-şi ochii peste cap, urăsc chestia asta. Mai ales în management. *Mai ales* la un bărbat. Rezolvă-ţi problemele şi treci mai departe, asta e deviza mea. Dacă ţi se iveşte o ocazie, înşfac-o. Viaţa este foarte simplă, dacă o priveşti aşa.

– Las' că şi Frank e destul de puternic, spuse Marty, simţindu-se vinovat că participa la bălăcăreala pe care Carson i-o administra clientului lui. Să nu uităm că *este* preşedintele Isaac Arrow.

– Da, asta aşa e, murmură ea cu amărăciune. De fapt, Marty, eu sînt un manager mult mai competent decît Frank Torello. Eu ar trebui să fiu preşedintele Isaac Arrow, nu el.

– Te cam dă modestia afară din casă, glumi Marty.

Adevărul era că îi admira ambiţia şi, pentru prima oară de cînd o cunoscuse, simţea că au ceva comun din acest punct de vedere.

– Nu uita că Frank are nişte ani de experienţă în plus. O să vină şi vremea ta.

– Nu, îl contrazise ea clătinînd paharul şi vărsînd puţină şampanie. Vremea mea nu va veni. Cei de la Isaac Arrow nu ştiu de ce sînt în stare. La dracu', tu ştii mai multe despre mine decît ei. Şi cît ştii tu, de fapt?

Carson se apropie de el, privindu-l în ochi. Marty, în ciuda voinţei lui, simţi o dorinţă arzătoare de a o săruta. Nu cedă; şi ridică paharul gol.

– Hai să spunem că ştiu suficiente despre tine, ca să-mi dau seama că eşti în stare să alegi o sticlă de şampanie.

– E Cristal, spuse ea, umplîndu-i paharul. Ăştia de la Arrow nu ştiu nici măcar asta. Cred că sînt doar o tipă cu tupeu, care arată bine. Luă o înghiţitură de şampanie şi îşi aprinse altă ţigară. Să nu încerci să mă convingi că în America există vreo companie care să aibă o altă atitudine. Adevărul este că îi deranjează că sînt femeie. Şi, pe deasupra, o femeie frumoasă şi deşteaptă. În loc să fie un avantaj, este unul din cele mai mari dezavantaje. Scoase un cerculeţ perfect de fum, apoi continuă: Nu-i aşa?

Luat prin surprindere de întrebare, Marty răspunse repede:

– Bineînțeles că ești frumoasă... și deșteaptă.

– Nu, prostuțule, exclamă ea izbucnind în rîs. Nu te-am întrebat dacă mă consideri frumoasă sau deșteaptă... deși recunosc că mă simt flatată.

Îl studie cu o expresie amuzată și Marty se simți brusc jenat. Se dăduse de gol.

– O, spuse el stîngaci, credeam...

– Lasă ce *credeai* tu. Eu voiam să te întreb dacă nu ești de părere că majoritatea femeilor sînt ignorate din punct de vedere profesional pentru simplul motiv că sînt femei.

Marty aprobă dînd din cap și își întoarse privirile spre jungla ce îi înconjura. Vorbeau despre afaceri și Marty asta își dorise. Atunci de ce se simțea atît de stînjenit? În primul rînd, nu înțelegea cum de Carson vorbea atît de liber, cînd se știe că nu este indicat să te plîngi cuiva din afară despre neajunsurile companiei la care lucrezi. Poate că de vină era băutura – Carson băuse destul de mult.

Mai era faptul că ea îl numise „prostuț"; nu era obișnuit ca un client să i se adreseze astfel. „Prostuț" e un cuvînt dedicat în exclusivitate cuiva apropiat. Reiki îi spunea așa cînd el refuza să bea din ceaiul medicinal sau să vină cu ea sub duș, îmbrăcat fiind și grăbit să ajungă la serviciu. Folosirea de către Carson a acestui cuvînt îl făcea să se simtă ciudat, ca și cum ar fi depășit o anumită limită.

Marty văzu că ea își umple din nou paharul și se gîndi să-i spună să se oprească. Se vedea că începuse să se amețească și nu dorea s-o lase să se îmbete. Lucrurile iau întotdeauna o întorsătură neplăcută cînd o femeie bea prea mult. Aflase lucrul ăsta la balul de absolvire a liceului, în '68. Cînd o femeie se îmbată, se întîmplă tot felul de lucruri, majoritatea neplăcute.

Era gata să-i spună s-o lase mai moale cu șampania, dar se răzgîndi, deoarece tocmai terminase de vorbit despre misoginism.

– Ştii, spuse ea întrerupîndu-i şirul gîndurilor, bărbaţii se descurcă oricum, o dată intraţi în joc. Să-l luăm pe Frank, de exemplu. Habar n-are ce se petrece în laboratorul doctorului Bachmann, şi nici nu încearcă să înţeleagă. Singurul în afară de Bachmann care înţelege calculatorul Trinity este Del Waters.

Carson se încruntă şi făcu un gest de lehamite.

– Bineînţeles, acest lucru nu are nici o importanţă pentru dinozaurii de la Isaac Arrow. Nu, Frank culege toţi laurii pentru tot ce se întîmplă în cadrul companiei. A fost ideea mea să studiem arborele escoba în laboratorul doctorului Bachmann. Ideea mea! Îţi vine să crezi?

Carson stinse nervoasă ţigara pe podeaua verandei.

– Ideea ta a dus la toate astea? exclamă Marty. Sînt impresionat. Văzînd expresia de neîncredere de pe chipul ei, Marty insistă: Crede-mă, sînt cu adevărat impresionat. Cum de te-ai gîndit să-l cooptezi pe Bachmann?

Ea zîmbi satisfăcută, lucru care îl făcu pe Marty să se întrebe dacă era mulţumită de faptul că îl impresionase sau era doar mîndră de realizările ei. Devenea din ce în ce mai greu de „citit", şi asta îi crea lui Marty o stare de nervozitate. Marty se hotărî să rămînă în expectativă şi să o aprobe ori de cîte ori era nevoie, aşa că zîmbi înţelegător aşteptîndu-i răspunsul, cu aerul caracteristic bărbaţilor care sînt gata oricînd să înţeleagă şi să sprijine femeia.

– Ei bine, începu ea, într-una din primele mele vizite aici m-am plimbat cu Che – ştii, ghidul indian – şi am început să vorbim despre arborele escoba. Ceea ce mi-a spus Che m-a făcut să mă gîndesc că ar fi bine să îi încredinţez un studiu doctorului Bachmann. I-am propus lui Del şi...

– Ai descoperit o mină de aur, spuse Marty pe un ton laudativ. Îmi închipui că i-ai atras atenţia asupra ta. La urma urmei, Waters *este* preşedintele Comitetului Director.

– Da, aşa e. El crede că fac minuni, din cauza faptului

că am stat şi mi-am bătut capul încercînd să înțeleg ce se petrece în acel laborator. Acum pot să lucrez cu software-ul Trinity la fel de bine ca el şi Bachmann.

Era evident că intenționa să ajungă din nou la subiectul discriminării dintre sexe şi Marty încercă să-l evite:

– Nimeni nu va spune că nu eşti deşteaptă, Carson, zise el. Îmi place să văd asta la un client.

– Şi la o femeie, bănuiesc, zîmbi ea seducător. Nu-ți prea plac proastele, nu?

– Hei, vorbesc serios.

Era adevărat. Marty considera că femeile inteligente sînt foarte sexy. Dar, indiferent de asta, începu să se simtă tot mai atras de Carson. După cum intuise de la început, se asemănau în multe privințe. În prea multe privințe.

– Întinde paharul, ordonă ea cu sticla în mînă.

El scutură din cap.

– Nu, mulțumesc, am băut destul.

– Doar nu vorbeşti serios? Uite, sticla e pe jumătate plină. Haide, te rog, doar un păhărel, se alintă ea, privind sticla.

– Cred că ne ajunge pentru seara asta, Carson.

Ea îl privi mirată.

– Doamne, ai auzit? Tocmai mi-ai spus Carson.

– Dar întotdeauna îți spun Carson.

– Nu mi-ai mai spus în felul ăsta niciodată.

– În ce fel?

– Hmm... într-un fel *familiar*, zîmbi ea cu un aer visător şi îşi umplu paharul.

Mingea era în terenul lui, dar Marty hotărî să n-o joace. Avea lucruri mai importante de aflat.

– Deci, întrebă el, a fost ideea ta să faci legătura între Isaac Arrow şi Planetlife?

Carson zîmbi ca pentru sine şi clătină uşor din cap.

– Nu, nu în întregime, răspunse ea. E şi meritul lui Del Waters. Ne-a venit ideea într-o seară, la cină.

O cină în doi cu preşedintele Comitetului Director nu era un lucru obişnuit pentru un director de marketing, se gîndi Marty. Nu-şi exprimă însă gîndul, ci adoptă un ton plin de admirație:

– Probabil că a fost o adevărată provocare să convingi Consiliul Director să facă o investiție de asemenea proporții într-un domeniu atît de nou, cum este turismul ecologic.

– Simplu ca bună ziua, declară ea mîndră. Del şi Frank i-au convins pe şefi că Arrow va putea avea într-o zi un real impact asupra afacerilor la nivel mondial. Eu am pus la punct un plan de bătaie, sugerînd să se înceapă cu ceva nevinovat, cum ar fi salvarea a trei sute de mii de acri de pădure virgină în Belize.

– Ceva nevinovat? Deci nu ăsta e scopul adevărat al Arrow.

– Bineînțeles că nu, rîse ea răutăcios. Dar dă bine să ai grijă de Mama Natură, nu? Făcu o pauză, apoi adăugă cu un aer conspirativ: E doar primul pas al unui plan măreț.

Plan măreț? Vorbea şampania sau Carson Page, director de marketing?

– Bănuiesc că acest plan despre care vorbeşti îți aparține tot *ție*.

– Bineînțeles.

Marty îşi dădu seama că şampania era, într-adevăr, motivul pentru care Carson vorbea atît de liber.

– Spune-mi mai mult, o invită el.

– Vezi tu, lumea crede că politicienii conduc lumea. Dar nu e deloc aşa. Marile corporații sînt cele care dau directive. După părerea mea, într-o bună zi Arrow va fi una din aceste mari corporații. Şi cînd va veni acea zi...

– Tu vei fi acolo, o completă Marty, dîndu-şi seama că o subestimase pînă atunci, pregătită să iei loc în capul mesei de conferințe.

– Exact, aprobă Carson emfatic. Dar să nu mă înțelegi greșit; ambițiile Arrow nu sînt pur egoiste. Și nici ale mele. Ceea ce facem împreună cu Planetlife va împiedica apariția unui dezastru de proporții, cum a fost cel de acum cîțiva ani de la granița dintre Mexic și Guatemala.

Văzînd expresia nedumerită de pe chipul lui Marty, ea continuă:

– Populația indiană de acolo s-a dezvoltat prea rapid, exact ce se întîmplă acum la granița dintre Belize și Guatemala. Indienii defrișează o bucată de pădure și, cînd solul ajunge sterp, se mută în altă parte. Dacă populația continuă să se înmulțească nu o să mai rămînă decît o grămadă de cenușă din toată frumusețea de pădure. N-ar fi grav dacă ar exista puțini indieni, dar acum sînt cu miile. Crezi că vor asculta vocea rațiunii? Nu. Ei cred că pămîntul nu aparține nimănui, că e un fel de bun colectiv. Del și Arch sînt de părere că țările industrializate trebuie să se trezească și să preia conducerea. N-ar trebui să ne fie frică să ne apărăm interesele, spuse ea, aprinzîndu-și încă o țigară. Nu putem să stăm cu brațele încrucișate și să privim cum lumea a treia se instalează la conducere. Ca americani, avem responsabilitatea de a reacționa. În calitate de companie farmaceutică de prim rang, Arrow trebuie să protejeze sutele de specii de plante din aceste păduri, care ar putea salva milioane de vieți omenești. Ești de acord?

Marty era de acord cu protejarea plantelor, dar îl deranja tactica pe care Carson o propusese și voia să i-o spună verde în față. În mintea lui se dădea o luptă între dorința pe care Carson i-o trezise și indignarea la auzul unei ideologii politice, care i se părea arogantă și ridicolă în același timp.

Politica nu era un subiect de discutat în doi, la o sticlă de șampanie și Marty se simțea intrigat de faptul că acea femeie seducătoare alesese să discute despre acest subiect. Ce îl surprindea însă și mai mult era că discuția

despre politică nu domolise cu nimic atracția pe care Marty o simțise pentru ea din prima clipă, ci dimpotrivă – o intensificase. Marty era din ce în ce mai vrăjit de ea, de ochii ei sclipitori, de pasiunea din tonul ei, de mintea ei ascuțită, atribute ce o făceau și mai seducătoare.

Desigur, Marty putea să pună pe seama băuturii dizertația ei sau să dea vina pe influența fanatică a lui Templeton și Waters care, după toate aparențele, erau experți în arta manipulării și reușiseră să-i îmbrobodească pe Carson și pe șeful ei naiv, Torello, în aceeași măsură în care îi păcăliseră și pe membrii Consiliului Director. Dar, toate aceste ipoteze nu ar fi reprezentat decît scuze inventate de el, menite să justifice un tip de politică pe care el îl disprețuia.

– Sper, Marty, spuse Carson, întrerupîndu-i șirul gîndurilor, că îți dai seama că un număr prea mare de indivizi care nu contribuie cu nimic la progresul societății constituie o problemă pentru noi toți, o problemă care nu se rezolvă în nici un caz de la sine. Oamenii, asemenea acestor indieni, pun în pericol echilibrul natural. Asta s-a întîmplat cu pădurea tropicală de la granița dintre Guatemala și Mexic – a fost pur și simplu distrusă în mai puțin de treizeci de ani. Acesta este motivul pentru care Consiliul Director al Isaac Arrow a hotărît că așa ceva nu se va mai întîmpla niciodată. Chiar dacă se ajunge la război.

– Război? Nu prea cred că locuitorii din Belize vor pune mîna pe arme ca să salveze niște copaci, glumi Marty ca să mai înveselească atmosfera. Mi se pare că nu sînt genul care să se implice.

– Da, așa e, aprobă ea pe un ton care lui i se păru exasperat. Nu diferă cu nimic de indieni. Sîntem niște socialiști leneși. Dacă nimeni n-ar sta cu ochii pe ea, America Centrală s-ar duce de rîpă. Oamenii ăștia nu se gîndesc decît cu ce să-și umfle burta. Bine că există armata americană și cea britanică. Dacă se va crea vreo problemă

la granița dintre Belize și Guatemala, Del și Arch o vor rezolva. Au învățat în Vietnam tot ce era de învățat despre războiul de gherilă. Pot face față unei confruntări cu guatemalezii chiar și mîine.

Marty dădu din cap. Totul începea să prindă contur. Planetlife se afla exact la granița cu Guatemala. Templeton și Waters erau foști membri ai Forțelor Speciale. Ghizii erau luptători de gherilă. Poate că Guvernul SUA folosea rezervația naturală ca o acoperire. Poate că pista de la Top Dollar fusese construită din fondurile CIA. Gîndurile îl purtară înapoi în Chicago, la sediul Planetlife. Poate era tot o acoperire, poate că aici intrau în joc Kemper și Harper.

Oare Carson știa că există o relație între Planetlife și CIA – și, dacă această teorie era valabilă, știa care este dedesubtul imensului interes acordat agenției de publicitate a Isaac Arrow. Dar poate că nu știa...

Marty o studie pe Carson preț de o clipă, și remarcă faptul că șampania își făcuse efectul. Era foarte relaxată și vorbăreață. Dacă voia să afle de la ea un răspuns, atunci acesta era momentul. Trebuia însă să o ducă cu zăhărelul, pînă ajungea la ce dorea să afle.

– Să înțeleg, spuse el cu nonșalanță, că Arch Templeton a fost pilot militar?

– Îhî, răspunse ea sorbind din șampanie. Arch este probabil cel mai bun pilot de la sud de granița cu SUA. El și cu Del au venit aici în urmă cu vreo douăzeci de ani.

– Au venit să se ocupe de situația din Nicaragua?

– Nu, de situația din Belize.

Marty se încruntă, încercînd să-și amintească șirul intervențiilor americane din America Centrală în ultimii douăzeci de ani. Ce se petrecuse în Belize?

– Deci, cînd și-au terminat treaba în armată s-au hotărît să rămînă aici și Waters s-a apucat de fabricat băuturi răcoritoare?

– Da, aprobă ea. E o poveste de succes. Din soldați

s-au transformat în afacerişti de talie internaţională. Acum primesc la Escoba preşedinţi şi şefi de stat.

– Probabil de aia au construit pista impresionantă de la Top Dollar, insistă Marty.

– Da, probabil, răspunse ea cu vocea pierdută, ca şi cum s-ar fi plictisit brusc de conversaţie.

Marty avu impresia că ea ştia mult mai mult, dar că era deja prea tîrziu să o mai tragă de limbă.

– Hei, spuse ea aruncîndu-i o privire provocatoare, am vorbit destul despre politică. Hai să vorbim şi despre tine. E adevărat? Ai într-adevăr o prietenă *stabilă?*

Pronunţă acest ultim cuvînt cu o nuanţă de dispreţ.

– Da, am, răspunse el, simţindu-se deodată lipsit de apărare.

– Am auzit că e o adevărată frumuseţe... şi o duce şi capul, o fotoreporteră cu acreditări peste tot. Văzînd expresia de pe chipul lui Marty, izbucni într-un hohot de rîs. Prietenul tău, regizorul Jules Benson, e cam vorbăreţ. Zău, mi se pare înduioşător ca un tip ca tine, care ar putea să aibă orice femeie din lume, să se mulţumească doar cu una, spuse ea strîmbîndu-se. Doamne, sună atît de plicticos. Dar, oricum, nu-mi vine să cred.

– Să crezi?

– Că nu-ţi înşeli femeia. Zîmbi, se întinse să-l ia de mînă şi îi şopti insinuant: Am văzut cum te uiţi la mine, Marty. Haide, recunoaşte. Mă vrei şi m-ai vrut din clipa în care m-ai văzut pentru prima oară.

Îl prinsese şi era conştientă de acest lucru.

– După cum ţi-am spus, am o prietenă stabilă, răspunse el stînjenit.

– Şi ce dacă? Majoritatea bărbaţilor pe care îi cunosc au pe cîte cineva, dar asta nu-i împiedică să-şi facă de cap. În plus, dacă ar fi fost, într-adevăr, o relaţie stabilă, acum ai purta verighetă.

Exact asta îi spusese şi Reiki.

– Carson, am spus că am o relaţie stabilă, nu ochelari de cal, obiectă el. Eşti o femeie foarte atrăgătoare, dar între noi e vorba de afaceri.

– Afaceri! exclamă ea indignată, ridicîndu-se în picioare. Bine măcar că recunoşti că ţi-ar plăcea să mi-o tragi. Mă cam plictisisem de jocurile tale. Îşi aruncă părul pe spate cu un gest frivol. În fine, constat că eşti şi tu un bărbat ca toţi ceilalţi.

– Atunci ar trebui să ştii şi că sînt la fel de plicticos şi de bădăran ca ceilalţi.

– Pe asta n-o cred, îi răspunse ea, aruncîndu-i o privire amuzată. Ce naiba, nu îţi interzice nimeni să faci ce-ţi place. În ce mă priveşte, nu aş fi în stare să am o asemenea relaţie cu nimeni, niciodată. Relaţiile „paşnice" mă plictisesc şi m-au plictisit întotdeauna. Probabil că trebuia să fiu bărbat, fiindcă prea îmi place să-mi fac de cap şi să deţin controlul. Nu am găsit încă un bărbat care să mă satisfacă mai mult timp. În plus, cine ar vrea să se culce cu acelaşi individ seară de seară? Eu, nu. Pot să-mi scutur şi singură perna.

Marty izbucni în rîs deşi încercase să se stăpînească. Nu putea să nu recunoască: ce-i al ei, e al ei. Carson ştia ce vrea şi nu se sfia să-şi urmărească scopul.

Ea făcu cîţiva paşi în faţa lui şi se întinse cu voluptate. Cămaşa se mula pe sînii rotunzi şi Marty, cu tot întunericul de afară, văzu conturul sfîrcurilor tari.

– Dacă tot vorbeam de perne, spuse ea, ştiai că pernele de aici sînt din puf de gîscă? Sînt fabricate în Franţa, iar lenjeria de pat provine din Irlanda. Fiecare cabană este proiectată ca să creeze o ambianţă aparte. Carson traversă veranda şi ajunse în faţa uşii. Nu găseşti două la fel, spuse ea, în timp ce încerca să privească prin oblon în camera întunecată. Cum e decorată cabana ta?

Marty o văzu punînd mîna pe clanţă.

– Vai, e o dezordine îngrozitoare, încercă Marty să se scuze. Mi-e jenă să o vezi aşa.

– Rahat! îi răspunse ea, împingînd uşa. Dacă persoana care se ocupă de campania mea de publicitate e un dezordonat şi un îngălat, am tot dreptul să ştiu.

Uşa se deschise cu un scîrţîit şi se trînti apoi în urma ei.

Fir-ar să fie, Carson ajunsese în dormitorul lui.

30

Sistemul de securitate de la Astor avusese multe probleme în ultima săptămînă. Jack Flannigan, corpolentul portar, obosise să tot coboare în subsol ca să reseteze sistemul şi să răspundă la telefoanele locatarilor nemulţumiţi. Cînd alarma a pornit încă o dată marţi noaptea, Flannigan n-a mai rezistat şi i-a chemat pe cei de la Dorbett Security Systems, cerîndu-le să rezolve problema *cît de curînd posibil.*

Flannigan a fost impresionat de promptitudinea şi de profesionalismul celor de la Dorbett. În treizeci de minute – poate chiar mai puţin – camionetele bej ale companiei Dorbett au sosit în faţa clădirii, iar din ele au coborît nişte băieţi în salopete, care cărau genţi metalice pline de ceea ce presupunea Flannigan că erau scule şi dispozitive specifice meseriei lor.

Cinci minute mai tîrziu, supraveghetorul echipei de la Dorbett, un bărbat cu un chip ca de piatră, a coborît în hol, spunînd că găsiseră defecţiunea. Din cauza recentei furtuni de zăpadă, se crease umezeală de-a lungul sistemului de cablare şi în trei apartamente acesta nu mai funcţiona normal. Dar pentru a remedia defecţiunea aveau nevoie de codul de acces.

Explicaţia i s-a părut plauzibilă lui Flannigan. Fusese, într-adevăr, o iarnă umedă. I-a dat omului de la Dorbett codul şi l-a lăsat să-şi vadă de treabă. După terminarea

reparației, blocul Astor a avut parte de primele minute liniștite ale acelei zile.

– Mi se pare că gagiii ăștia care lucrează în publicitate n-o duc prea rău, ce părere ai? Ia uită-te la cufărul ăsta vechi.

Max Harper privi peste umăr în direcția partenerului său.

– Nu-ți aduce aminte de nimic, Roger? O mie nouă sute șaptezeci și doi, Jakarta, Indonezia, rînji el fără să aștepte răspunsul camaradului său. Alea erau zile, nenică.

Kemper dădu din cap nervos.

– N-avem timp să admirăm talentul de designer al lui English, lătră el, întorcîndu-se către cei patru bărbați care stăteau în holul apartamentului. Fiecare din voi să ia cîte o cameră. Știți ce aveți de făcut.

Membrii echipei se împrăștiară. Cel de-al patrulea, un bărbat osos, cu chelie, nu se mișcă din loc, așteptînd ordinele lui Kemper.

Acesta se făcu că nu-l vede și se întoarse către Harper.

– Ce e în cufăr?

– CD-uri, spuse Karper plîngăreț. Sute, mii de CD-uri. O să ne ia toată noaptea să căutăm printre ele.

– Atunci puneți-vă pe treabă. Încercați-l pe fiecare în parte, dacă e nevoie. Și nu uitați, puneți-le la loc în ordinea în care le-ați găsit. Alfabetică, ori cum o fi. Lui Del nu-i place să se facă mizerie.

Plictisit, Harper dădu din cap.

– Ai și tu o uniformă și te crezi șef... De cît timp lucrăm pentru Waters? De treizeci de ani? Am aflat și eu ce-i place și ce nu.

Kemper se întoarse către cel care aștepta în hol.

– Shelby, tu vii cu mine, spuse el. Am găsit calculatorul.

31

Carson Page se aşeză pe patul lui Marty şi zîmbi.

– Jules Benson mi-a furnizat această versiune a vieţii lui Marty English. E rîndul tău acum. Spune-mi, Marty, cine eşti cu adevărat?

Marty se uită la ceas.

– Lasă ceasul, spuse ea, plesnindu-l uşor peste încheietură. Hai să mai stăm de vorbă.

– E tîrziu, Carson. Poveştile de genul ăsta durează. Ar trebui să ne odihnim.

– Mă dai afară? insinuă ea, întinzîndu-se pe pat. Se sprijini într-un cot şi zîmbi seducător. Sînt clientul tău, nu poţi să mă dai afară.

– Dar nu te dau. Vreau doar să ştii că ziua de mîine va fi mult mai grea decît cea de azi. E tîrziu, ar trebui...

Ea se ridică în picioare şi se întinse ca o pisică, ignorîndu-i remarca.

– Habar nu aveam că mătasea poate să încingă atît de tare. Îşi desfăcu eşarfa prinsă la brîu şi o aruncă spre el. Ce părere ai?

Ce părere avea? La dracu', stătea în patul lui îmbrăcată doar cu o cămăşuţă şi o pereche de chiloţi de dantelă. Ce întrebare era asta?

– Despre eşarfă, chicoti ea, de parcă i-ar fi citit gîndurile. E de la casa de modă Hermés. Crezi că face opt sute de dolari?

– E drăguţă, spuse el încurcat, privind bucata de mătase care mirosea a parfum. Opt sute de dolari? întrebă el, dîndu-i-o înapoi. Probabil că a fost un preţ bun.

Ea se încruntă şi îl privi în ochi.

– Termină, Marty. Hai să nu ne mai învîrtim în jurul cozii, de acord?

Se întinse către el şi îl sărută. Marty simţi gustul

buzelor ei umede şi calde şi dorinţa să o sărute şi el. Îi simţi răsuflarea pe obraz.

– Sîntem amîndoi adulţi, Marty. Hai să fim sinceri – ştim amîndoi despre ce e vorba. Începu să-şi descheie nasturii sidefii de la cămaşă. Te vreau. Şi tu mă vrei.

Cămaşa alunecă, dezvelindu-i sînii.

Erau tari şi suficient de mici să-i poată cuprinde în palme, se gîndi Marty, conştient că ea cîştigase. Nu mai conta că avea o prietenă pe care o iubea, nu mai conta că dispreţuia concepţiile ei politice. Raţiunea nu avea nici o legătură cu dorinţa pe care o simţea zvîcnindu-i între picioare. Da, voia să o atingă. Voia să atingă cu buzele sfîrcurile. Să le guste. Să *o* guste.

Carson îi citi toate acestea în privire, îi luă mîinile şi i le puse pe sînii ei, mişcîndu-i-le încet, pînă cînd Marty simţi că sfîrcurile i se întăresc sub degetele lui.

Sentimentul de stînjeneală îi reveni cînd văzu că ea se excită. Doamne, se gîndi el, unde mi-e mintea? Sau gîndesc cu ce am între picioare? Nu pot să o fac cu Carson Page. În nici un caz.

– Carson... spuse el încet, retrăgîndu-şi mîinile.

Ea îi acoperi gura cu a ei, înăbuşindu-i protestele cu sărutări.

– Haide, Marty, şopti ea, în timp ce îi desfăcea fermoarul de la pantaloni.

Simţind mîna lui Carson, Marty se trase înapoi.

– Ce dracu' s-a întîmplat? strigă ea cu obrajii în flăcări, respirînd greu. Eu sînt de vină?

– Nu, nu e vorba de tine. Eşti o femeie frumoasă. Poate altădată, altundeva, cine ştie, lucrurile ar fi stat altfel. Dar, vezi tu...

Ea oftă şi se trînti pe pat.

– Ai o criză de conştiinţă? Asta e? Te gîndeşti la gagica ta din Chicago? Las-o baltă, nu-mi spune mie că stau faţă în faţă cu singurul bărbat cu principii din lumea

publicității. Marty, credeam că ești cu picioarele pe pămînt. Viața e scurtă și trebuie să joci dur.

El se ridică în picioare.

– Nu cred că e o idee bună să avem o relație...

– Relație? strigă ea nervoasă. M-ai auzit pe mine spunînd cuvîntul ăsta? Eu vreau doar să mă simt bine și tu mă freci la cap cu prostii de genul că afacerile nu se amestecă cu plăcerea. În fond, datoria ta este să-l faci pe client să se simtă bine. Îl privi fix, cu expresia unui copil răsfățat și se apropie de el. Doar vrei să mă faci să simt bine, nu? întrebă ea, ducîndu-și mîna spre penisul lui în erecție.

Continuă să-l privească fix în timp ce îl mîngîia lent, în sus și în jos.

Marty nu mai rezista. Trupul îi cerea să răspundă chemării. Privi chipul lui Carson și, incapabil de a mai face față luptei ce se dădea în mintea și inima lui, o trase către el, cedînd în fața dorinței.

Cînd Marty se trezi, constată că era singur și că afară nu se luminase. Flacăra lumînării tremura, luptîndu-se să rămînă în viață sub bătaia brizei reci. La început nici măcar nu-și aduse aminte de cele petrecute; imaginea din mintea lui era cețoasă, aducînd mai degrabă a vis decît a realitate. Apoi simți mirosul de femeie pe pernă. Oftă din greu.

Carson Page cîștigase. Din fericire, el reprezentase pentru ea doar o provocare. Ce se întîmplase între ei fusese de fapt o luptă pentru putere, nu o partidă de amor. Și, dacă așa stăteau lucrurile, Marty nu avea de ce să se teamă de eventuale urmări.

Se ridică și aprinse una din țigările pe care Carson le lăsase pe masă. Lui Reiki nu-i plăcea ca el să fumeze, se gîndi Marty învîrtind țigara între degete. Își dorea să-și fi adus cu el muzicuța, să cînte pînă uita de necazuri. Zîmbi trist. Lui Reiki îi plăcea cînd el cînta blues. Spunea că-i dă „profunzime“ personalității lui.

Reiki.

Oftă, suflînd un nor de fum. Timp de şapte ani nu mai fusese cu altă femeie, pentru simplul motiv că nu-şi dorise. Şi pentru că o iubea. Încă de la început, existase o încredere reciprocă tacită. Poate din cauză că amîndoi suferiseră în trecut sau se săturaseră de relații bazate exclusiv pe sex. Oricare ar fi fost motivul, căzuseră de acord să fie sinceri unul cu celălalt. După cum spunea Reiki, dacă nu poți să ai încredere în persoana cu care trăieşti, atunci în cine poți să mai ai încredere? Avea dreptate.

Dar cum de cedase totuşi în fața lui Carson? Nu avea nici cel mai mic sentiment pentru ea. Era bună la pat, dar atîta tot. Carson nu însemna decît o aventură. Cum să înțeleagă Reiki asta? Cum ar putea înțelege asta o femeie? Indiferent de ce conveniseră în trecut în privința sincerității, nu putea să-i spună lui Reiki. În dragoste, cînd e vorba de înşelat, mărturisirea nu face bine decît celui vinovat. Marty se hotărî să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. În fond, disimularea era a doua lui natură.

Adevăratul motiv pentru care Marty intrase în jocul lui Carson era simplu şi nu prea îi făcea cinste. El ştia că ea îl vrea şi el i-a dat lucrul pe care Carson şi-l dorea. Marty stinse țigara. Nu era decît o curvă.

Făcuse alegerea cu ochii deschişi. Dar alesese, oare, să o piardă pe singura femeie pe care o iubise vreodată? Putea să repare răul făcut, înainte de a fi prea tîrziu?

32

La răsăritul soarelui, Marty ieşi din cabană. Trecutul era trecut – cel puțin în momentul de față, îşi spuse el, nedînd glas sentimentelor care îl chemau. Acum trebuia să aibă grijă de viitor; trebuia să producă spotul pentru

Isaac Arrow. Asta presupunea să-l trezească pe Jules Benson cu orice preț.

Marty îi găsi pe Kidman și Zak stînd pe veranda lui Benson, cu capul în mîini, arătînd la fel de jalnic ca Beavis și Butt-Head. Cînd văzură că se apropie, încercară să pară mai veseli, ca și cum pînă atunci ar fi făcut și altceva decît să se văicărească și să înjure.

– Unde e Benson? întrebă Marty, cînd ajunse în verandă.

– Înăuntru, răspunse Zak, arătînd cu un gest sictirit spre cabană.

Kidman clătină sumbru din cap.

– Parcă-i împușcat în creierul mic.

– Și ce dracu' căutați afară? Intrați și treziți-l pe tîmpitul ăla.

– Să mă ia toți dracii, Marty, se plînse Kidman. Nu putem să-l trezim. Am încercat absolut totul.

– Kidman are dreptate, interveni Zak. Știi că și noi vrem să meargă bine filmarea, dar, dacă nu se întîmplă vreun miracol într-o oră și jumătate, am încurcat-o rău de tot.

Marty nu le răspunse. Privea cerul. Auzise o bubuitură înăbușită, ce semăna a tunet și văzu că se adună niște nori. Carson îi spusese cu o seară în urmă că o să plouă.

– S-a auzit un tunet? întrebă Kidman, privind în aceeași direcție ca și Marty.

– Cred că da, răspunse Zak.

Rotițele lui Marty începură să se învîrtă. Dacă ploua, filmările erau anulate și mai aveau o zi la dispoziție să rezolve problema. O ploaie, se gîndi Marty, ar reprezenta o intervenție divină.

– O ploicică bună o să ne salveze fundurile de la tăbăcit, remarcă Kidman plin de speranță, ca și cum i-ar fi citit gîndurile lui Marty.

Zak scutură din cap.

– Din cîte am înțeles, Elvis ăla de la restaurant n-o să prea fie de acord.

– Torello își mănîncă deja grișulețul? exclamă Marty surprins.

Nu și-l imaginase pe președintele Arrow ca pe un tip foarte energic.

– Da, chiar acum e la restaurant și bea o cafea cu Carson Page. L-am auzit vorbind despre cît de dezamăgiți or să fie cu toții dacă plouă toată săptămîna și nu terminăm spotul.

La auzul numelui lui Carson, lui Marty i se taie respirația. Uitase complet de problemele pe care și le făcuse în legătură cu ceea ce spera din toată inima să rămînă o aventură de o noapte.

– Torello nu face altceva decît să dea din gură.

Nu voia ca ei să intre în panică, mai ales acum că aflaseră de la gura spartă de Jules Benson despre problema cu NHP.

– Ăstuia îi place să-și facă probleme din nimic, adăugă Marty. Carson mi-a spus că e ca un cîine plin de purici cînd îi intră ceva în cap. Se scarpină și se agită toată ziua.

– Poate, spuse Zak. Dar acum discuta despre planul B cu Carson. Zicea că dacă nu vom reuși să producem la timp spotul pentru noua campanie, vor difuza vechiul spot de la Endall sau se vor retrage din Super Bowl și vor amîna lansarea noului produs pînă la începutul primăverii sau al verii.

– Și cum rămîne cu programul media al lui Lee? întrebă Kidman, fixîndu-l cu privirea pe Marty. A lucrat la el de i-au sărit ochii din cap. Mă bucur din toată inima că tu ești acela care va trebui să-i dea vestea, și nu eu.

Zak oftă.

– Dacă Isaac Arrow renunță la campanie pentru primul și al doilea trimestru, o s-o încurcăm rău de tot.

Așa era, își zise Marty. Iar lichiditățile companiei

Bergman vor avea de suferit în egală măsură. Cu toate acestea, nu-şi trădă îngrijorarea.

– N-are rost să ne gîndim la ce e mai rău, îi domoli el. În primul rînd, este deja mult prea tîrziu ca Arrow să se retragă din Super Bowl şi Carson ştie asta. În plus, postul de televiziune nu ar accepta în nici un caz aşa ceva. În al doilea rînd, în Belize nu este sezonul ploios. Nu va ploua o săptămînă întreagă. În ceea ce priveşte ziua de azi, nu vă rămîne decît să vă rugaţi să plouă. Nu trebuie să iasă la iveală treaba cu Benson.

– Am auzit bine, ai spus să ne rugăm? întrebă Kidman cu un rînjet. Dacă vrei o pilă la Ăl de Sus, ai apelat la cine trebuie. E ca şi făcut.

Ca un evanghelist de doi bani într-o transmisie televizată care aşteaptă să sune telefoanele cu donaţii, Kidman îşi împreună mîinile melodramatic şi privi spre cer.

– Zici că ai pile? rîse Marty, scuturînd neîncrezător din cap. Va trebui să-mi dovedeşti.

Îşi întinse mîna în afara acoperişului verandei. Un strop mare îi pică în palmă, făcîndu-l să fluiere a uimire.

– Sînt impresionat, Kidman, spuse el arătîndu-i palma udă.

Kidman zîmbi satisfăcut.

– Ce pot să zic? Cere şi ţi se va da.

Ploaia începu să se înteţească.

– Nu-mi vine să cred! exclamă Zak. Ne-am făcut cu o zi ploioasă.

– Mă duc să anunţ echipa, strigă Kidman şi o porni la drum.

– A, să nu uit... Zak se întoarse către Marty şi îi întinse un şerveţel de hîrtie. Uite desenul cu hieroglifa. Îmi pare rău că am desenat-o pe un şerveţel, dar nu am găsit altceva aseară.

– Nici o problemă, răspunse Marty, în timp ce îl

despăturea cu grijă. Să fiu al naibii, Zak, continuă el privindu-l în ochi. Tu chiar ai memorie fotografică. Este exact ca imaginea de pe CD.

– Da, a ieşit foarte bine. Şi eu am fost mulţumit de rezultat.

Zak zîmbi cu acel zîmbet satisfăcut pe care îl au toţi directorii artistici, atunci cînd li se spune că sînt talentaţi.

– Şi, dacă nu sînt prea indiscret, ce ai de gînd să faci cu ea?

– Mă gîndeam să i-o arăt lui Che. Poate ştie el ceva.

– Încearcă. Apropo, ai vreo idee în ceea ce-l priveşte pe domnul de acolo? întrebă Zak, arătînd în direcţia cabanei.

Marty zîmbi cu răceală.

– Lasă-l să zacă. Nimeni nu este indispensabil. Nici măcar Jules Benson.

– Marty! strigă Frank Torello din capătul celălalt al restaurantului. Sîntem aici.

Marty îi făcu cu mîna şi închise telefonul.

Carson stătea lîngă preşedintele companiei Isaac Arrow şi arăta total schimbată. Peste noapte, renunţase la garderoba de nimfetă seducătoare şi abordase stilul profesional. Era îmbrăcată din cap pînă în picioare de la Talbot. Avea nişte pantaloni de in, o cămaşă gen taior şi o curea Dooney & Bourke.

Carson se îmbrăcase şi se comportase pînă atunci în prezenţa lui într-o manieră seducătoare. Probabil că totul făcuse parte din recuzita unui plan foarte bine pus la punct pentru a-l seduce. Marty ştia măcar cît de ambiţioasă şi de pricepută era în tehnica manipulării, chiar dacă o aflase pe pielea lui. Dacă te joci cu focul, te pîrleşti.

Cînd ajunse în dreptul mesei schiţă un zîmbet vesel, se aşeză şi spuse un „bună dimineaţa“, încercînd să pară cît mai degajat.

Carson îi întinse un meniu şi îl privi în ochi. Marty se prefăcu că nu sesizează nuanța triumfătoare din privirea ei.

– Îmi pare rău că vă aduc veşti proaste, anunță el, dar filmările au fost anulate. Azi luăm o pauză.

– Aşa ne-am închipuit şi noi, spuse Carson, înclinînd capul în direcția lui Torello. Frank nu se mai gîndeşte la ziua de azi, ci îşi face griji pentru restul săptămînii. Bineînțeles, i-am spus că nu vor fi nici un fel de probleme. În această perioadă a anului, aici nu plouă niciodată mai mult decît o zi. Sînt sigură că nu vom avea parte de o excepție.

Duse ceaşca de cafea la gură şi îl privi pe Marty cu ochi zîmbitori.

Deci Carson Page, în afară de vînătoarea de bărbați pe care o practica cu succes, mai era şi expertă în meteorologie. Marty nu avea chef să o contrazică, cel puțin nu la ora asta. Privi spre Torello şi spuse cu o voce mai încrezătoare decît se credea capabil:

– Nu-ți irosi timpul făcîndu-ți griji. Noi, cei de la Bergman, ştim că se pot întîmpla astfel de lucruri şi le anticipăm. De aceea băieții de la producție calculează bugetul pentru o zi în plus, ca să avem o rezervă.

– Sînt încîntat de profesionalismul vostru, mormăi el în ceaşca de cafea. Dar tare mi-aş dori să ştiu cum va fi restul săptămînii.

– Stai liniştit, Frank, spuse Arch Templeton, venind înspre masă. La sfîrşitul săptămînii, o să tînjeşti după puțină umbră.

Torello se încruntă la Templeton, a cărui statură impresionantă îi străjuia scaunul.

– De unde dracu' ai apărut, Arch? De ce te furişezi aşa peste tot? N-ai observat că viața nu e o manevră de război?

Templeton rîse şi aruncă o privire în direcţia lui Marty şi a lui Carson.

– Ei, acum că am fost întîmpinat călduros, pot să iau loc.

Torello rînji cu amabilitate şi îi trase un scaun.

– Stai jos.

– Mulţumesc, răspunse Templeton, aşezîndu-se şi băgîndu-şi picioarele lungi sub masă.

În mijlocul naturii, Arch Templeton îi părea lui Marty mai înalt şi mai solid decît în mediul de afaceri în care îl cunoscuse.

– Cînd ai sosit, Arch? întrebă Carson, împingînd meniul spre el.

– Cam acum o oră. A plouat tot drumul, de la San Pedro la Top Dollar.

Torello oftă din rărunchi.

– Asta înseamnă că vine o furtună dinspre ocean?

Templeton dădu din cap.

– Relaxează-te odată, Frank. Ploaia asta o să treacă la fel de repede cum a venit. Previziunile meteo pentru zilele următoare sînt cum nu se poate mai favorabile. Astăzi, de exemplu, poţi să stai şi să moţăi în hamacul de pe verandă. De ce nu te destinzi şi tu un pic?

Templeton nu aşteptă ca Torello să îi răspundă, ci i se adresă direct lui Marty:

– Cum a fost plimbarea cu Che aseară?

– Plimbarea a fost minunată, răspunse Marty. Che s-a purtat cu noi impecabil. Şi ştie atîtea poveşti... atîtea lucruri interesante despre civilizaţia maya şi despre junglă.

Templeton clătină precaut din cap.

Marty îi privi pe cei de la masă.

– Dacă tot o să plouă toată ziua, m-am gîndit să-l rog pe Che să facem o excursie în junglă.

Marty era nerăbdător să îi arate lui Che desenul pe

care îl făcuse Zak, în aceeaşi măsură în care voia să afle ce se petrecea cu adevărat în acel loc.

Carson îi aruncă lui Templeton o privire alarmată.

– Ţi se pare o idee bună, Arch? Che e bătrîn. Cine ştie ce ar putea să păţească Marty prin junglă.

– Are dreptate, Marty, aprobă Templeton. Iartă-mă că îţi spun, dar eşti totuşi un om de afaceri, nu un explorator. Cît despre Che, nu e decît un bătrînel, care uneori nu prea înţelege ce se petrece în jurul lui. Are o imaginaţie foarte bogată, să ştii. Pînă acum nu s-a rătăcit prin junglă, dar nu poţi şti niciodată.

– Sînt sigur că Arch îţi va găsi un ghid mai competent decît Che, sări Torello. Nu-i aşa, Arch?

Templeton dădu din cap.

– Dacă eşti hotărît să te aventurezi în junglă, ţi-l recomand pe Carlos, omul meu de încredere.

Toţi îl priviră pe Marty în aşteptarea unui răspuns. Era evident că Arch Templeton nu dorea nici în ruptul capului să-l lase prea mult timp în compania lui Che. Dacă Templeton ştia care sînt sentimentele lui Che în legătură cu Planetlife şi cu patronii lui, Marty nu putea să-l învinuiască că vrea să-l ţină departe de oaspeţi. Dar poate că era mai mult decît atît. Poate că lui Templeton îi era frică că indianul ar putea să-i dezvăluie lui Marty adevăratele implicaţii ale legăturii lui cu CIA.

Dacă în cazul lui Templeton exista o explicaţie, Marty nu înţelegea de ce Carson şi Torello se străduiau să-l ţină departe de Che. Ce îi făcea să se îngrijoreze? În egală măsură nelămurit şi intrigat, Marty afişă un zîmbet naiv.

– Sînt sigur că omul despre care îmi vorbeai, Carlos, va fi un ghid excelent. Dacă nu te deranjează, Arch.

– În nici un caz, răspunse Templeton.

Pentru a spulbera suspiciunile lui Carson şi Torello în privinţa legăturii lui cu indianul, Marty spuse:

– Che şi cu mine ne-am înțeles de minune din prima clipă. Mi-ar face plăcere să petrec în compania lui cîteva ore mergînd prin pădure şi ascultîndu-i istorisirile, chiar dacă nu sînt decît aiurelile unui bătrîn.

– Atunci rămîne stabilit, mormăi Torello.

Carson consultă meniul.

– Înainte de a pleca, Marty, lasă-mă să-ți dau un sfat, spuse Templeton cu un zîmbet de gheață. Ai grijă ce faci – nu uita că eşti în junglă.

33

Hello Holley se afla în partea de vest a oraşului Chicago, unde localurile nonstop adăposteau indivizi dintre cei mai dubioşi. Grăsunul proprietar al restaurantului, Holley Habacker, avea un cazier bogat – inclusiv trei condamnări pentru atac armat –, lung cît şarpele tatuat ce i se încolăcea în jurul mîinii şi al gîtului gros, ajungînd pînă la gulerul gecii de piele soioase. În ciuda trecutului nu foarte decent, Holley demonstrase rapid că poate să o ia pe calea cea bună. Fusese nevoie de multă voință, admitea el, dar devenise un cetățean respectabil, şi un tip stilat.

Deşi trecutul patronului era foarte pătat, Hello Holley devenise un local popular în rîndurile polițiştilor. Micul restaurant atrăsese oamenii legii, prin calitatea bucătăriei sale. În plus, un polițist „boboc" mînca gratis prima dată, la fel ca şi cel care ieşea la pensie. Holley făcea chiar şi schimb de „amabilități" cu polițiştii, dîndu-le cîte o informație, pentru ca ei să închidă ochii în cazul în care îl amenda Inspecția sanitară sau Forțele de muncă pentru că făcea angajări la negru.

Toți locuitorii cartierului de vest din Chicago, de la polițiști la escroci, știau că Holley Habacker o luase pe calea cea bună. Dar lăsînd deoparte aparențele și mesele gratis, Holley era departe de a fi un sfînt; cu treizeci de arginți oricine putea să-i cumpere loialitatea. Nu puțini au mîncat ultima masă la Holley, înainte de a fi găsit mort pe un teren viran.

Era încă întuneric în acea dimineață de miercuri, cînd Ford Sinclair opri în fața restaurantului Hello Holley. Rămase în mașină cîteva minute, tremurînd de frig, în timp ce umbla la butoanele radiatorului, încercînd să-și dea seama de ce nu funcționa. Pînă la urmă, renunță și încercă să scoată cheia din contact.

– Fir-ar să fie! mormăi el, smucind-o din butucul ruginit.

Soția lui se plînsese că își rupsese o unghie din cauza butucului, dar de radiator nu-i spusese nimic. Sinclair oftă. Crissie îi ceruse o mașină încă în urmă cu nouă luni. Privi interiorul deprimant al dubiței Taurus din 1986. În zece ani, copiii și cîinele ăla nenorocit îl făcuseră praf. Și Crissie era de vină. Nici măcar nu o ducea la spălat. Cînd se plîngea că, deși urmase colegiul, el și familia lui arătau ca și cum ar fi trăit din ajutor social, ea rîdea și-i răspundea: „Lasă iubitule, liniștește-te. Vezi și tu cum stau lucrurile. Ce rost are?“

Chiar, ce rost avea? se întrebă el, în timp ce își plimba mîna înmănușată peste bord. Studie stratul gros de praf de pe mînușă. Mizerabil, ca și restul rablei. Mizerabilă și gata să se dezmembreze. Radioul nu mai funcționa. Geamurile electrice nu mai funcționau, iar scaunele erau tocite și sfîșiate. Crissie acoperise bancheta din spate cu imitație de blană de oaie, iar scaunele din față cu huse din biluțe de lemn. Cică făceau bine la spate.

Poate că o să-i facă o surpriză de ziua ei, săptămîna

viitoare. Poate că o să meargă la Al Paemonte Ford şi o să-i cumpere un nenorocit de Eddie Bauer Explorer, din alea pe care le conduceau toate femeile din cartier. Sinclair zîmbi, încîntat de imaginea unei Crissie fericită, la volanul unui 4×4 strălucitor.

Îşi propti umărul de portieră cu intenţia de a o forţa să se deschidă, dar, observînd farurile unei maşini care venea în direcţia lui, se opri instinctiv şi îşi ţinu răsuflarea, aşteptînd-o să treacă. Venind dinspre Lake Forest, Sinclair observase că îl urmărea o maşină. Nu reuşise să-şi dea seama de model sau de firma producătoare, fiindcă aceasta menţinuse tot timpul o distanţă de trei maşini în spatele lui.

Privi cum maşina trece pe lîngă el şi o ia pe o alee lăturalnică. Nu putea spune dacă era sau nu cea care-l urmărise. Din momentul în care se apropiase de Marty English, fusese urmărit pas cu pas. Şi asta îl călca pe nervi.

Se împinse cu hotărîre în portiera care se deschise cu un scîrţîit şi păşi pe pavajul alunecos.

Tremurînd de frig, Sinclair privi în dreapta şi în stînga străzii; nevăzînd pe nimeni, scutură din cap. Îşi zise că o să ajungă la fel de stresat ca şi Marty English. Îi veni în minte imaginea lui Marty şi făcu o grimasă. El stătea în frig, alerga după cai verzi pe pereţi, îşi risca viaţa încercînd să afle cine îl lichidase pe Inglesia, iar Marty... Marty ce făcea? Era plecat în interes de serviciu într-un paradis tropical?

Mai mult ca sigur, Marty „muncea". Muncea la o femeie frumoasă, stînd sub o umbrelă şi bînd un cocteil cu rom.

Această imagine a lui Marty nu îi îmbunătăţi cu nimic dispoziţia. Ninsoarea slăbise în intensitate şi se transformase într-o ploaie îngheţată ce acoperea străzile, trotuarele şi

autostrăzile cu un luciu înşelător. Chiar şi conducătorii Mercedes-urilor aveau probleme pe o asemenea vreme.

Străduindu-se să nu alunece şi să cadă, Sinclair păşea cu atenție, auzind cum trosnesc granulele de sare sub ghetele sale Totes. Da, se gîndi el nervos, Marty probabil că dansa limbo şi salsa într-o frumoasă stațiune tropicală, în vreme ce el stătea în fața unui restaurant jegos, încercînd să nu se lase omorît. Sau cel puțin străduindu-se să nu-i înghețe scula şi să-i cadă.

Luminile din restaurant erau foarte slabe; lui Holley Habacker luminile mai puternice i-ar fi amintit de interogatoriile la care fusese supus în trecut. Sinclair profită de semiîntuneric, pentru a-l căuta cu privirea pe Stone Jackson. Cînd se apropie de tejgheaua roşie, Habacker îşi şterse mîinile de prosopul slinos de vase ce îi atîrna pe umăr şi îl salută:

– Ce mai faci, Ford? Nu te-am mai văzut pe aici, rînji el. Eşti cam ocupat cu bogătanii ăia din Lake County, nu?

Sinclair zîmbi.

– Da, aceleaşi rahaturi, Holley. O crimă după alta. Majoritatea tipilor îşi omoară soțiile, fiindcă le prind că se consolează cu profesorul de tenis. Chestii de genul ăsta, nimic nou.

Rîzînd, Habacker întinse o farfurie cu ochiuri şi pîine prăjită unui puşti care stătea pe un scaun la bar. Sinclair nu-l observase pînă atunci şi, în timp ce privirea lui experimentată îl cerceta din cap pînă în picioare, îşi dădu seama că ceva nu e în regulă cu el. Avea un walkman şi căşti la urechi, şi se învîrtea cu scaunul într-un ritm anume, nimic ciudat, numai că, observă Sinclair, caseta din walkman nu se rotea deloc. Iar asta era o chestie, într-adevăr, ciudată.

Sinclair se apropie de el, prefăcîndu-se că vrea să studieze meniul scris cu cretă pe o tablă de pe perete.

Nu, caseta nu se rotea. Sau? Privi din nou şi văzu caseta învîrtindu-se. Fir-ar să fie, avea vedenii. Detectivul înjură în sinea lui. Cum să nu fie stresat, cînd era urmărit tot timpul şi cu o zi în urmă căpitanul secției la care lucra declarase închis cazul Inglesia, din nişte motive puerile. La auzul veştii, Sinclair se dusese glonț în biroul lui Malone şi îi ceruse o explicație.

Acesta motivase închiderea cazului prin lipsa de dovezi şi a crizei de personal din secția Lake Forest. Ce rost avea să se irosească oameni şi timp ca să se constate dacă un criminal s-a sinucis sau a fost omorît. Cînd Sinclair insistase, căpitanul rămăsese mut ca un sfinx, expresie pe care detectivul o cunoştea prea bine. Nu avea nici un rost să mai încerce.

O altă întîmplare ciudată se petrecuse tot în acea după-amiază cînd, după discuția aprinsă cu Malone, fusese chemat din nou în biroul lui şi lăudat pentru eforturile şi contribuția lui. Drept răsplată primise două săptămîni de concediu, începînd cu ziua respectivă. Unui polițist nu i se putea întîmpla aşa ceva decît în vis. Era ceva putred la mijloc, dar nu putea să-şi dea seama ce anume. I se părea suspect faptul că acest concediu îi fusese acordat imediat după ce avusese o serie de convorbiri telefonice cu prietenul lui de la CIA – Stone Jackson.

Cînd Sinclair îi spusese soției că punea la îndoială motivele căpitanului, Crissie rîsese şi îi sugerase să consulte un consilier pe probleme de familie. Susținuse că se purta ca un tăntălău, nicidecum ca o persoană lovită de paranoia. „Calul de dar nu se caută la dinți“, afirmase ea.

Sinclair se hotărîse să ia lucrurile ca atare. Îi prindea şi lui bine să se relaxeze o perioadă, să se uite la televizor dimineața, să doarmă după-amiaza, să facă dragoste noaptea, să fie măcar o dată tată şi soț cu normă întreagă.

Dar, chiar dacă plănuia să acorde o atenție deosebită familiei sale timp de două săptămîni, nu putea să lase baltă cazul Inglesia. Îi spusese lui Marty că va afla ce hram purtau cei doi băieți de la CIA și intenționa să se țină de cuvînt. Avea sursele lui. Una din ele era Stone Jackson, care acceptase să-l ajute.

Sinclair cercetă din nou restaurantul în speranța că-l va repera pe vechiul lui prieten. La vederea unui bărbat negru așezat într-un separeu, îmbrăcat într-o haină de piele, Sinclair zîmbi. Se cunoșteau demult, el și „Sly"– încă de la facultatea IU. Se împrieteniseră datorită interesului lor comun pentru aplicarea legilor și, de ce nu, faptului că erau amîndoi negri și se izbeau de aceleași prejudecăți. Amîndoi se implicaseră în mișcarea lui Martin Luther King. Sinclair și Sly petrecuseră nopți întregi discutînd în contradictoriu pe această temă. Era în acea perioadă nebună, în care mai toți fumau iarbă.

Încetul cu încetul, lucrurile se shimbaseră. Au renunțat la fumatul de droguri și s-au cumințit. Le venise mintea la cap. Unul din ei a devenit familist, iar celălalt a rămas în continuare holtei. În orice caz, drumurile lor s-au despărțit; Jackson a fost recrutat de CIA, iar Sinclair s-a înscris la Academia de Poliție. Bineînțeles, au păstrat legătura. Fiind foarte ocupați amîndoi, relația lor se redusese la felicitările de Crăciun, ocazie cu care își comunicau unul altuia cum o mai duce fiecare.

Ajungînd la separeul în care se afla Jackson, Sinclair se așeză pe bancheta roșie de vinilin și ridică două degete în direcția chelneriței. Era nouă; n-o mai văzuse niciodată pe acolo.

– Două cafele, spuse el.

– Sigur, drăguțule, răspunse ea grăbindu-se spre bar.

Se întoarse cu ceștile pline cu o licoare neagră și uleioasă, înainte ca Sinclair să apuce să-l salute pe Stone Jackson.

– Ai nişte îndulcitor? o întrebă Sinclair.

Ea dădu din cap şi scose din buzunarul halatului soios un pumn de pliculețe de hîrtie, pe care le puse pe masă.

– Mai doriți şi altceva, băieți?

Jackson îl privi pe Sinclair cu seriozitate.

– Nu, mulțumim. Dacă ne-ai lăsa două minute în pace, ar fi perfect.

– Se rezolvă, şefu', spuse ea, făcîndu-i cu ochiul.

Sinclair se întoarse către Jackson.

– Sly, nu arăți prea bine în dimineața asta. Eşti foarte palid. Doar n-o să mă laşi baltă...

Jackson nu zîmbi şi cînd luă o înghițitură de cafea, Sinclair observă că îi tremurau mîinile.

Jackson puse ceaşca la loc pe masă.

– Am dat de belea, Ford, spuse el răguşit. Am intrat într-un mare rahat.

Sinclair se încruntă.

– Dar cum...

– Fii atent, spuse Jackson, am luat informațiile pe care mi le-ai cerut despre Harper şi Kemper. Te-am dezamăgit eu vreodată? Am luat tot ce se putea lua, adică foarte puțin. Îi întinse un plic mare, maro. Nu m-aş fi aşteptat din partea ta la o asemenea chestie încurcată. E groasă, Ford. E groasă rău.

Sinclair luă plicul şi îl cîntări în mînă. Avea dubii; dosarul nu cîntărea mai mult de o sută şi ceva de grame.

– Vrei să zici că asta e tot?

– Da. Asta e. Jackson începu să scotocească în buzunarul de la haină şi scoase un pachet de țigări. Ai un chibrit?

– Nu, n-am. Şi nici brichetă. De cînd te-ai apucat de fumat? Nu te-am văzut în viața mea cu țigara în gură, spuse Sinclair cu reproş.

– De cînd am citit nenorocitul ăsta de dosar. După cum ți-am spus, e groasă treaba.

– Groasă? întrebă ironic Sinclair, ridicînd dosarul. Chestia asta ți se pare groasă?

– Hai, citește. Lucrurile nasoale vin cu țîrîita, frățioare. Și dacă tot îți arunci ochii peste dosar, citește printre rînduri. Indivizii ăia doi nu sînt niște plimbători de hîrtii prin birouri. Sînt *răi*, Ford. Operațiuni sub acoperire, Forțe Speciale... tot tacîmul. Gîndește-te la ceva rău și fii sigur că ei ți-au luat-o înainte. Singurul motiv pentru care nu se află la zdup în clipa de față este faptul că sînt dispuși să facă orice pentru agenție, fără să pună întrebări. *Orice*, Ford. Agenției îi sînt foarte folositori oamenii de teapa ăstora.

Sinclair își privi prietenul cu atenție. Își pierduse calmul, el care nu ridica vocea nici la marșurile de protest. În toți acești ani, Sinclair nu-l văzuse niciodată panicat. Orice ar fi conținut acel dosar, era aproape sigur dinamită.

Sinclair desfăcu plicul cu nerăbdare. La vederea cîtorva foi decolorate, nerăbdarea i se transformă în deziluzie.

– Sînt originalele, continuă Jackson. A trebuit să fur tot dosarul. N-am riscat să fac cópii. Documentele ultrasecrete declanșează o alarmă, în momentul în care sînt copiate la copiatoarele agenției.

– Pe bune? se interesă Sinclair. Luă o pereche de ochelari din buzunarul de la cămașă și privi dosarul deschis. N-am mai auzit de așa ceva. O fi vreo șmecherie magnetică de ultimă oră. Ce-o să mai inventeze ăștia? se întrebă el.

Privi din nou dosarul. Ambele documente erau marcate ULTRASECRET. Unul era despre Harper, celălalt despre Kemper.

– Promit că nu o să te întreb cum ai reușit să sustragi documentele astea.

– Bine faci. Pentru că nici n-ai vrea să știi. Privirea lui Jackson se roti neliniștită prin încăpere. Hai mai repede.

– Ai puțină răbdare, răspunse Sinclair, în timp ce studia cele două foi.

Conform dosarului, numele adevărate ale agenților erau David G. Robertson și Frank W. Slater, deși puteau fi și frații James după ce scria în acel dosar, pentru că stîrniseră în ultimii treizeci de ani la fel de multe probleme ca ei. Erau lunetiști, specialiști în electronică și explozive și poligloți. Se antrenaseră la Langley și își puseseră în practică cunoștințele în Vietnam. Dar acesta nu a fost decît începutul unei cariere ilustre în domeniul atrocităților sancționate de către guvernul SUA. Aici povestea devenea inexplicabilă.

În anii șaizeci și începutul anilor șaptezeci, cei doi fuseseră angajați în calitate de consilieri militari sub acoperire: Vietnam, Cambodgia, Laos și Coreea. Trăiau și lucrau împreună cu localnicii, se culcau cu femeile lor, iar, cînd venea timpul, își chemau camarazii și treceau la lichidarea unor sate întregi.

Agenții au continuat să lucreze în Orientul Mijlociu. S-au cuplat cu o ramură radicală a Mossad-ului, care infiltrase diverse facțiuni islamice în Liban și Cipru, au aruncat în aer cîteva clădiri și au lichidat cîțiva inamici ai Israelului. Erau total lipsiți de scrupule.

În anii optzeci, Kemper și Harper au ajuns în America Centrală. Situația se acutiza în Guatemala și în Nicaragua, iar în Panama stătea să explodeze. Noriega, poreclit „Față de Ananas“, nu intra în joc. Transporturile lui de cocaină spre Miami se răriseră; era evident că se ferea. După ce renegații din CIA au aflat de acest lucru, nu a durat prea mult și s-a mobilizat armata americană. Harper și Kemper trăiseră încă o *aventură de neuitat.*

Într-adevăr, domnul Robertson și domnul Slater – dacă acestea erau numele lor adevărate – erau niște ticăloși cu acte în regulă.

Sinclair scrută lista cu locurile în care cei doi

efectuaseră pregătiri de comando. Ultimul, şi cel mai recent stat de pe listă era Belize. I se tăie răsuflarea.

– Fir-aş să fiu... acolo e Marty! spuse el cu voce tare.

– Cine? întrebă Jackson iritat.

– A, nimic, răspunse Sinclair rămînînd cu privirea fixată pe cuvîntul *Belize* şi cu gîndurile gonindu-i nebuneşte prin cap.

Băgă cele două foi de hîrtie la loc în plic şi i-l înmînă lui Jackson.

– Ai văzut cu ochii tăi, oftă Jackson, în timp ce îşi vîra plicul în haină. Eşti mulţumit acum?

Sinclair zîmbi.

– Bineînţeles că nu. Sînt eu vreodată mulţumit? Îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi. Ai vreo idee cine este superiorul lor direct?

– Trebuie să fie cineva foarte sus-pus. Bănuiesc că au şi o legătură în exterior.

– Legătură?

– Da, probabil cineva care nu e implicat direct în asemenea activităţi... cineva care rezolvă problemele.

Ochii lui Sinclair se îngustară.

– Ce fel de probleme?

– Cele care nu trebuie să iasă la suprafaţă; cele pe care Congresul nu le-ar aproba nici într-o mie de ani.

– Te referi la ceva asemănător cu complotul pentru asasinarea lui Castro din 1961?

– Exact.

Sinclair căzu pe gînduri.

– În afacerea Castro a fost implicată mafia. Crezi să şi-au băgat coada şi aici? Eu cred că da, îşi răspunse singur la întrebare.

– Mafia? Jackson privi în jur, apoi i se adresă lui Sinclair: Hai să plecăm de aici, da? Aruncă o bancnotă de zece dolari pe masă şi o porni spre uşă.

– Cum spui tu, zise Sinclair, luîndu-şi pardesiul.

Cînd trecu prin fața tejghelei, Holley Habacker îi făcu cu mîna şi strigă:

– Să nu-ți uiți vechii prieteni, Ford!

Zîmbetul lui Habacker dispăru în momentul în care uşa se închise după Sinclair. Îşi şterse mîinile de acelaşi prosop jegos de pe umăr, după care ridică receptorul şi formă un număr. La capătul celălalt al firului se auzi o voce:

– Iar cuvîntul zilei este...

– Dragoste, spuse Habacker cu un rînjet.

– Te ascult. Ce s-a întîmplat?

– I-am prins, Roger... îi avem la mînă, spuse Habacker făcîndu-i cu ochiul noii chelnerițe. Tipa asta a lui Shelby, Carla, e o bomboană, după cum mi-ai spus. A înregistrat totul pe casetă.

În clipa cînd ieşi pe uşa de la Hello Holley's, o rafală înghețată de vînt îi tăie răsuflarea lui Ford Sinclair. Îşi strînse fularul în jurul gîtului şi îşi puse mînuşile. Stătea acolo, tremurînd, încercînd să-şi acomodeze ochii cu întunericul din zorii unei zile de iarnă. Stone Jackson o luase deja înainte şi se oprise în fața unei maşini de serviciu GSA.

– Spune-mi şi mie, Ford, ce mama dracului se întîmplă? se răsti Jackson furios.

Sinclair se apropie de el, privind precaut în dreapta şi în stînga.

– Haide, Stone, nu te ambala chiar aşa.

Jackson dădu nervos din cap şi continuă în şoaptă:

– M-ai rugat să-ți fac rost de nişte informații cu privire la băieții ăia doi şi te-am ajutat. Te-am mai ajutat de cîteva ori pînă acum, ştii bine. Lucruri *neînsemnate*. Dar cred că,

de data asta, îmi ascunzi ceva. Acum nu e vorba de un lucru neînsemnat, ci de un mare rahat – îți dai seama, CIA avînd legături cu mafia şi... cine ştie cîte alte nenorociri. Făcu o pauză. Ce se petrece, Ford? Am dat de belea, nu-i aşa? Eu cred că da. Şi mai cred că tu ai fost cel care m-a băgat în rahat.

Sinclair oftă şi se lipi de el.

– Ascultă, Stone. Îmi pare nespus de rău. La dracu', aş vrea să-ți dau nişte răspunsuri, dar şi eu mă lovesc de sute de întrebări. Şi de cadavrul unui mafiot.

– Cadavrul unui mafiot? se încruntă Jackson. Vrei să spui că aceşti doi indivizi, Kemper şi Harper, au asasinat un cetățean american? Să facem abstracție de faptul că tipul era un criminal nenorocit. Vrei să spui că un american, unul de-ai noştri, a fost asasinat din ordinul unei agenții guvernamentale americane? Asta vrei să spui, Ford?

Sinclair dădu stînjenit din umeri.

– Despre cine e vorba? Pe cine au lichidat? Pe licheaua aia de Saul Effron? Nu, n-are cum să fie Effron... la dracu', Effron e un şmecher de doi bani şi nimeni nu s-ar fi deranjat să organizeze un asasinat la un asemenea nivel.

Sinclair nu-i răspunse.

– E vorba de şeful mafiei din New York, Carlo Caruso? Am auzit că îl supraveghează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru la închisoarea Marion. Crezi că brațul lung al justiției o fi ajuns şi într-o închisoare federală?

Sinclair continua să tacă.

– E şi mai sus?

Sinclair privi în altă direcție şi Jackson, dîndu-şi seama despre cine era vorba, păli brusc şi izbi cu pumnul în capota maşinii.

– Ticălos ce eşti! E vorba de Tony Inglesia, nu-i aşa? În jurul lui se învîrte toată nebunia asta. Jackson făcu o pauză, stupefiat. Vrei să zici că animalele alea două ale

căror dosare m-ai rugat să le iau l-au ucis pe Tony Inglesia? La dracu'! În raportul medicului legist se specifica faptul că s-a sinucis.

Sinclair făcu un pas înainte.

– La dracu' cu hîrtiile, Stone. Ascultă-mă ce-ți spun, a fost omorît. Pariez pe viața mea.

– Nu uita că momentan a mea e pusă la bătaie, şuieră Jackson. Dacă spusele ți se adeveresc, atunci faptul că am luat dosarul mi-ar putea face un rău mai mare decît nişte ani la mititica.

– Poate că mă înşel, Stone. La dracu', căpitanul Malone a fost de părere că exagerez.

– Probabil că acest nenorocit de căpitan e omul lor.

Sinclair clătină din cap.

– Probabil. Ieri a închis cazul, spunînd că nu fac altceva decît să mă învîrt în jurul cozii. Făcu o pauză şi adăugă cu amărăciune: Apoi idiotul m-a chemat şi mi-a dat un concediu de două săptămîni. Îți vine să crezi?

– E clar că se muşamalizează cazul, mîrîi Jackson. Trebuie să plec, spuse el, privind cheile de la maşină. Să nu mă mai cauți, ai auzit?

– Dar trebuie să mă ajuți să dau de capătul acestei afaceri, Stone.

Jackson îl privi pe Sinclair cu încrîncenare.

– Nu pot.

– I-am promis fiului lui Inglesia că voi afla ce s-a întîmplat. Chiar nu poți să mă mai ajuți?

– În nici un caz, Ford. Deja am mers prea departe. Ți-am mai spus, ți-am făcut un serviciu, fără să ştiu cît de departe se poate ajunge. Amice, de acum înainte eşti singur.

Vru să deschidă portiera, dar Sinclair îl apucă de braț.

– Ce s-a întîmplat, Stone? De ce ți-e atît de frică? Nimeni nu va şti că ai luat dosarul. O să-l pui la locul lui şi o să te întorci acasă liniştit, înainte ca şefii ăia ai tăi să-şi ia micul dejun.

Tremurînd din cauza unei rafale puternice de vînt, Jackson se întoarse cu spatele la el.

– Doamne, Stone, nu te-am văzut niciodată atît de afectat. Insinuezi că eu îți ascund ceva, dar tu ce faci? Nu cumva știi mai multe decît mi-ai spus?

Privirile li se întîlniră și Sinclair desluși în ochii prietenului său o frică teribilă.

– Nu, i-o reteză Jackson. Nu știu nimic. Lasă-mă naibii în pace, te rog.

– Ești un mare mincinos! Cu cine crezi că stai de vorbă? Sînt eu, Ford Sinclair, cel care stă în fața ta și tremură de frig, nu un nenorocit de agent CIA. Sînt eu, *Ford. Prietenul tău.*

Jackson deschise portiera și se urcă în mașină.

– Atunci ia de bun sfatul meu și las-o baltă.

– Știi că nu pot să fac asta... e prea tîrziu pentru mine.

Jackson zîmbi cu amărăciune.

– Din cîte mi-am dat seama, cred că e prea tîrziu pentru *mine*. Nu fi la fel de prost, ieși din rahatul ăsta cît mai poți, cît mai ai timp.

34

La vederea indianului cu pielea cafenie care îl aștepta la marginea pădurii tropicale, Marty zîmbi. Che semăna mai degrabă cu broscoiul din reclama de la Budweiser decît cu un indian sadea, așa cum stătea acoperit de o frunză imensă de palmier, ferindu-se de ploaie.

– Sper că nu mă aștepți de prea mult timp, se scuză Marty, observînd că hainele albe ale lui Che erau fleașcă.

– O, n-am stat să te aștept.

Văzînd expresia mirată de pe chipul lui Marty, Che îi făcu semn spre copacul de care se sprijinea.

– Acesta este copacul nostru național, ceiba. Cred că voi în America îi spuneți kapok. Mayașii cred că ceiba a fost primul arbore de pe pămînt și că el crește din centrul universului. Este considerat sacru. Îmi place foarte mult să stau sub el și să mă gîndesc la diverse lucruri. Astăzi spre exemplu, m-am gîndit la Ixobai, nimfa seducătoare a pădurii. Speram că o să vină să mă seducă. Unii spun că Ixobai este un mit, dar eu nu sînt la fel de sigur ca ei.

Stăpînindu-și un zîmbet, Che îl privi cu nevinovăție pe Marty.

Amuzat de viul simț al umorului pe care îl descoperea la indian, Marty rîse cu poftă.

– Poate că ar trebui să ne așezăm amîndoi și să așteptăm, sugeră el.

– Nu astăzi. Avem alte treburi de făcut. Vrei să facem o plimbare prin pădurea tropicală?

Marty dădu afirmativ din cap.

– Atunci voi fi onorat să te conduc.

Che porni pe o potecă noroioasă, croită prin tufișuri și iederă.

– Te rog, zise el, urmează-mă.

Pe măsură ce înaintau în pădure, Che, oprindu-se din loc în loc, îi descria trăsăturile unice ale junglei, îi vorbea de obiceiurile păsărilor invizibile care ciripeau în vîrful copacilor sau îi explica proprietățile medicinale ale unor plante.

Ajungînd în dreptul unui palmier înalt și subțire, cu coaja plină de țepi, Che se opri.

– Noi îl numim „ia și dă“, explică el. Primii conchistadori spanioli au văzut că mayașii își fac mături din frunzele lui, așa că l-au numit arborele *escoba*... adică arborele *mătură*.

– Deci acesta este copacul pe care Isaac Arrow l-a ales pentru noua linie de produse naturiste?

– Da. Spinii sînt înfricoşători, nu crezi?

– Mă întreb cît sînt de lungi – doisprezece, cincisprezece centimetri?

Che dădu din cap.

– Dacă ai nenorocul să te înțepi, vei simți nişte dureri cumplite... şi vei avea o sîngerare puternică. De aceea i-am dat noi, mayaşii, denumirea de „a da" acestui copac.

– N-aş vrea să-mi imaginez cum arată partea „a lua", glumi Marty.

– Arborele escoba ne învață semnificația echilibrului. Le aminteşte celor care trec prin fața lui că viața ia şi dă în acelaşi timp. Dumnezeu nu a creat viața sub un singur aspect. Dualitatea există în tot şi în toate, ceea ce noi numim „bine" şi „rău". La fel stau lucrurile şi cu acest copac. Spinii lui „dau" o înțepătură puternică, dar prin folosirea părții interioare a scoarței lui putem „lua" leacul, ca să oprim durerea şi sîngerarea.

– E uimitor.

– Într-adevăr. Escoba este un copac minunat... Vocea lui Che se pierdu şi el se încruntă. Fără încercarea omului de a face din el ceva mai bun sau ceva diferit.

– Faci aluzie la Isaac Arrow, nu-i aşa? De ce nu eşti de acord cu ce vor ei să facă?

– Vechii mayaşi credeau că natura nu poate fi îmbunătățită, spuse el sec şi tăie cu maceta o bucată de coajă, dînd la iveală miezul fibros al copacului.

Marty întinse mîna să-l atingă, dar Che îl apucă de braț.

– Niciodată să nu atingi miezul unui arbore escoba, îl preveni el cu fermitate. Lasă-i pe şamani şi pe oamenii de ştiință să facă asta. Este vorba de o substanță foarte puternică... şi foarte periculoasă.

– Parcă spuneai că miezul e folosit ca leac.

– Aşa e, dar numai în cazul în care este folosit cum

trebuie. Este un coagulant, foarte puternic, care se absoarbe prin piele. Folosit în concentrație mare, face ca sîngele să se îngroaşe şi să se coaguleze aproape instantaneu. Desigur, inima s-ar mai lupta, dar în van. Sîngele se întăreşte literalmente în vene. Persoana moare în chinuri.

– Mulțumesc că m-ai oprit. Ar fi fost destul de neplăcut să mor. Nu cred că m-aş comporta foarte demn într-o situație ca asta.

Che rîse şi, băgîndu-şi maceta la loc în teacă, îi făcu semn lui Marty să-l urmeze pe poteca din junglă.

– Pădurile tropicale asemeni acesteia, începu Che, acoperă doar o suprafață foarte mică a planetei. Cu toate acestea, jumătate din speciile de plante şi animale din lume trăiesc în ele. Ştiai că ajută la formarea ploii prin producerea de condens care formează norii? Dau oxigen, ne adăpostesc creaturile şi plantele vindecătoare. Oamenii de ştiință află abia acum ceea ce noi, mayaşii, ştim de veacuri: pădurea şi planeta trăiesc în strictă interdependență, luîndu-şi şi dîndu-şi ce îi este necesar fiecăreia. Fără pădurea tropicală... spuse Che cu tristețe.

– Nu ştiam toate astea.

– Se pare că sînt multe lucruri pe care nu le ştii, zîmbi Che cu amabilitate. Dar, din fericire, îți pui multe întrebări şi, prin aflarea răspunsurilor, înveți.

– Ceea ce-mi aminteşte... Marty se opri în mijlocul potecii şi scoase şervețelul de hîrtie din buzunar. L-am rugat pe amicul meu Zak să-mi deseneze hieroglifa despre care ți-am povestit. Îi întinse desenul lui Che. Ei, ce părere ai?

Che studie hieroglifa cu atenție.

– Nu-ți promit că voi reuşi s-o interpretez şi s-o traduc, dar voi face tot ce-mi stă în puteri. Pot să o păstrez puțin?

– Sigur, răspunse Marty, incapabil să-şi ascundă dezamăgirea.

– Vom vedea numai ce ne este dat să vedem, Marty, îl linişti Che, în timp ce împăturea cu grijă şerveţelul, punîndu-l în buzunarul de la pantaloni. Nici mai mult, nici mai puţin. Aşa funcţionează universul.

– Încep să cred că universul vrea să mă ţină în întuneric în privinţa multor lucruri, remarcă Marty cu amărăciune.

Che îl privi cu interes.

– Am auzit nişte lucruri ciudate despre Escoba şi Planetlife...

– Ciudate?

– Da, de exemplu că acest loc ar fi o acoperire pentru o bază CIA. E adevărat, Che? E adevărat că majoritatea oamenilor care vin aici sînt mai interesaţi de menţinerea intereselor lor economice în America Centrală, decît de conservarea pădurii tropicale şi a culturii maya? Nu asta voiai să spui aseară, cînd ne-ai adus aici?

Chipul, de obicei placid al lui Che, fu străfulgerat de o lumină ciudată, dar el continuă să meargă în tăcere.

– Să înţeleg că am dreptate? întrebă Marty, ţinîndu-se după indian.

Che se întoarse către el şi oftă.

– Cei care au venit aici au fost foarte cumsecade la început. Căutau liniştea. Apoi, puţin cîte puţin, lucrurile au început să se schimbe. Oamenii au început să vină şi din alte motive.

– Oameni ca Waters şi Templeton?

– Da.

– Cu ce scopuri au venit ei aici?

– Să facă afaceri.

– Afaceri? Ce fel de afaceri?

– Nu ştiu, Marty. Dar totul s-a schimbat. Se vorbeşte din ce în ce mai puţin de salvarea pădurii tropicale şi din ce în ce mai mult de politică, bani şi de „problema cu

indienii". Vin tot mai multe avioane şi tot mai mulţi militari. Che făcu o pauză. Şi se taie din ce în ce mai mulţi copaci.

– Se taie copaci? Poate se taie la Top Dollar, pentru plantaţia de cafea şi portocali şi pentru păşune...

– Nu. Ei taie copaci chiar din mijlocul pădurii, dintr-un motiv pe care nu pot să-l înţeleg.

– Cei care conduc Planetlife fac asta? Eşti sigur?

– Da. Dar nu o fac de capul lor. Mai sînt şi alţii implicaţi: Isaac Arrow, militari din armata americană, oameni de afaceri...

– Dar Carson mi-a spus că ei încearcă să-i ţină la distanţă pe indienii care vor să distrugă pădurea tropicală de-a lungul graniţei cu Guatemala, nu că se taie copaci.

Che zîmbi.

– Aşa a spus? Domnişoara Page are un fel foarte interesant de a se exprima. Desigur, e adevărat că indienii şi-au cam făcut de cap la graniţa dintre Guatemala şi Mexic, dar a neglijat să-ţi spună că au venit tăietori de lemne, care au luat şi buştenii. Nu indienii au profitat de ei. Tăietorii de lemne au construit drumuri şi adăposturi. După ce au plecat ei, au apărut fermierii şi bovinele. Acum, mii de acri de pădure tropicală au dispărut. În vis am avut o premoniţie, şi anume că această tăiere a copacilor escoba de către Isaac Arrow va provoca o distrugere la fel de mare. Această pădure tropicală va sfîrşi în acelaşi fel ca şi cea despre care mi-ai vorbit... dacă nu intervine cineva.

– Nu prea cred că salvatorii vor fi cei de la Planetlife, ce zici?

Che rîse cu amărăciune, apoi redeveni serios.

– Mai demult credeam că ei vor să ne ajute. Acum m-am convins că nu e aşa. Planetlife nu este ceea ce pare a fi. Contribuţiile sînt mici. Staţiunea Escoba nu poate primi simultan mai mult de treizeci de turişti. Anotimpul ploios este lung şi Escoba stă închisă din iunie pînă în

octombrie. Dar chiar şi atunci cînd este deschisă, nu are ocupată decît o treime din capacitate. Se întîmplă să treacă săptămîni şi să nu vină nici un turist.

– Nu prea pare o mină de aur. Probabil că a costat o avere construirea stațiunii. Ca să nu mai vorbim de pista de la Top Dollar.

– Da, costă foarte mulți bani să te ocupi de un loc ca ăsta, iar banii, cu siguranță, nu provin din profiturile stațiunii, ci din cu totul alte surse. Mulți ani, domnii Waters şi Templeton au transportat marfă cu avionul din şi în Top Dollar. Anticipînd următoarea întrebare a lui Marty, Che adăugă: Din nefericire, nu ştiu despre ce marfă este vorba. Zborurile s-au oprit acum cîteva săptămîni, exact cînd a început recoltarea copacilor escoba. Poate că se obțin foarte mulți bani din arborele „ia şi dă".

– Ei mi-au spus că oamenii de ştiință şi cercetătorii de la Arrow au nevoie doar de bucăți din acest copac, pentru a realiza noul produs.

Che dădu din cap cu tristețe.

– Vrei să-ți arăt zona în care se taie copacii?

Marty îi răspunse afirmativ.

– Atunci, te rog, ia-o pe aici.

Singurul semn că în zonă existaseră acei copaci maiestuoşi erau trunchiurile lor ciopîrțite, lăsate să putrezească la umezeală şi căldură, ca nişte jertfe ale unui ritual crud.

Che, cu ochii scînteind, se aşeză direct pe pămîntul umed al junglei. Marty se ghemui lîngă el şi privi şocat întinderea stearpă, ce fusese odinioară o superbă pădure.

Tăietorii de lemne nu lăsaseră în urma lor decît nişte grămezi de pietre şi de crengi uscate. Urmele unui buldozer de proporții impresionante se pierdeau în frunzişul des al pădurii, care mai rămăsese încă în picioare.

– Suprafața defrişată este doar de un acru, dar

odinioară era sălaşul regilor noştri, spuse Che în cele din urmă. De fiecare dată taie cîte un acru. Nici mai mult, nici mai puţin. Apoi pleacă mai departe. Nu-mi imaginez care poate fi motivul.

– Vrei să spui că mai sînt şi alte zone defrişate? exclamă Marty neîncrezător. Chiar aici, în cadrul rezervaţiei Planetlife?

– Există mult mai multe.

– Dar dacă arborii escoba sînt atît de valoroşi, de ce nu se taie în continuare? Marty privi în jur la pădurea care îi înconjura, încă verde şi deasă. De ce se opresc? De ce aleg de fiecare dată alt loc?

– Este o întrebare care mă frămîntă şi pe mine, zise Che.

– Doamne, aş vrea să pot să te ajut în privinţa asta.

– Poţi. Poţi să pleci de aici cu imaginea a ceea ce ai văzut astăzi. Încearcă să ţi-o întipăreşti în minte, în toată urîţenia ei. Întoarce-te în America şi spune lumii despre ceea ce se petrece aici, despre ipocrizia care se numeşte Planetlife.

Marty păli. Dacă ar face ce îi cerea Che, ar pierde cu siguranţă contractul cu Arrow.

– Un om poate să cucerească lumea, dar să-şi piardă sufletul, spuse Che deodată, făcîndu-l pe Marty să se întrebe dacă şamanul mayaş ştia să citească inimile oamenilor la fel de bine ca semnele junglei. Nu e nevoie să-mi răspunzi, Marty, înţeleg. Speram doar să nu port această povară de unul singur. Indianul oftă. Dar se pare că aşa va fi. Speram doar... într-un aliat.

– Dar eu *sînt* aliatul tău, răspunse Marty hotărît.

Se simţi brusc confuz, mînios şi trist în acelaşi timp. Mînios pe omul pe care îl vedea reflectîndu-se în ochii indianului, şi trist, pentru că acel om devenea tot mai străin de el.

– Acesta este destinul meu, Che? Asta vrei să spui? Pentru că dacă... ei bine...

Che scutură din cap.

– Nu pot cunoaşte cu exactitate destinul cuiva. Nimeni nu poate. N-ar fi exclus să vină o zi în care să fie nevoie ca tu să-mi ajuţi poporul. Sau poate că nu. Faptul că sînt şaman nu-mi permite să citesc viitorul. Făcu o pauză şi pe chip i se întipări o expresie dură. Un lucru pot să-ţi spun: cu fiecare copac pe care îl taie, aceşti oameni îşi scurtează viaţa. Această veche zicală mayaşă semnifică *dreptatea*, Marty.

35

Nici Max Harper, nici Roger Kemper nu zîmbeau cînd se urcară în camioneta bej Dorbett în dimineaţa aceea. Puricaseră apartamentul lui Marty English cu o precizie de ceasornicar, dar nu găsiseră nimic. Se consolau cu faptul că ştiau că Del Waters nu le va pune sub semnul întrebării profesionalismul cu care lucraseră. Waters ştia că Knute Shelby era cel mai bun în materie de calculatoare.

Shelby lucrase ore în şir la calculatorul lui Marty. În final, obţinuse totuşi un indiciu, şi anume că drive-ul CD-ROM fusese accesat de cineva în data de 9 ianuarie la ora 2:36 A.M. Atît şi nimic mai mult. În ciuda eforturilor sale, Shelby nu reuşise să obţină nici un nume de fişier sau extensie.

Del Waters nu era deloc mulţumit, şi acest lucru i se desluşea în glas, în ciuda legăturii telefonice proaste din Belize.

– Deci ce urmează, Del? întrebă Kemper stînjenit.

Se legănă în scaunul confortabil de piele moale, după

care se ridică în picioare, pentru a privi pe geamul străjuit de perdele mătăsoase.

Camera lui avea o priveliște minunată: de la etajul douăzeci și șase al hotelului Ritz-Carlton, de lîngă Piața Water Tower, Kemper putea să vadă lacul Michigan. La fel ca în celelalte hoteluri de lux pe care el și Harper le frecventau, la Ritz-Carlton erai tratat regește: room service douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, mini-bar; aparatura pentru fitness și exerciții ți se aducea la ușă, și aveai un valet la dispoziție toată noaptea. Un director executiv obosit sau un spion de talie internațională nu-și putea dori mai mult.

– La departamentul „Finanțe“ de la Wynn Bergman există un seif, spuse Del Waters, întrerupînd reveria lui Kemper. Carson a aflat lucrul ăsta săptămîna trecută, cînd a fost acolo. English i-a spus că își țin în el discurile de la clienți, ca să nu se deterioreze sau să fie furate. Poate că a pus acolo discul lui Inglesia înainte de a pleca.

Kemper dădu din cap îngrijorat. Nu era o treabă ușoară.

– Să nu uităm că s-ar putea ca English să nu posede discul, se aventură el, sperînd să potolească entuziasmul lui Waters în privința acestei idei.

– Îl are, cum să nu-l aibă?

– Cu polițaiul cum rămîne?

– Cu Sinclair?

– Da, e posibil să fie la el. Poate că a dat de disc, în timp ce căuta indicii în casa lui Inglesia. Sau poate i l-a dat chiar English.

– Nu, e imposibil. Pe Sinclair l-ați pus sub urmărire. Dacă discul ar fi la el, ați fi aflat cu siguranță.

– Ai dreptate, conchise Kemper cu un oftat. Sinclair s-a întîlnit cu Jackson la Holley azi-dimineață. Carla le-a înregistrat pe casetă întreaga convorbire. Sinclair n-a pomenit nimic despre disc.

– Deci Sinclair s-a întîlnit cu Jackson? Nu m-aş fi aşteptat din partea lui Jackson să frecventeze bombe de genul ăleia. Dar, ce să zic, negrii tot negri rămîn. Şi, ce i-a dat agentul Jackson lui Sinclair?

– Doar un dosar, din cîte ne-am dat seama. Nu e cine ştie ce, dar oricum, mai mult decît trebuie el să ştie. Sinclair ştie acum că sîntem de la Operaţiuni sub Acoperire. A aflat toate locurile în care am avut misiuni.

– Ştie şi de America Centrală? De Belize?

– Sigur. Însă habar n-are ce se petrece acolo, nici cine este superiorul nostru direct.

– Dar Sinclair ar putea să adune unu cu unu şi să facă legătura cu plecarea lui English în Belize.

– Ar putea, dar nu cred că avem motive de îngrijorare. Am vorbit cu şeful lui, şi l-a pus pe liber vreo două săptămîni. Din puţinele informaţii pe care Sinclair le-a obţinut de la Jackson, nu cred că o să facă legătura. E absurd să presupunem că pornind de la faptul că eu şi cu Max am lucrat în Belize, ar putea să deducă existenţa unei alianţe între Planetlife, Isaac Arrow şi organizaţia lui Tony Inglesia.

– Poate că English şi-a dat seama.

– Poate. Dacă va avea ocazia să stea de vorbă cu Sinclair cînd se va întoarce în Chicago.

– Ştiu unde baţi, dar de Sinclair mai avem nevoie. M-ai convins că o să ne ducă la disc.

– Şi cu Jackson cum rămîne, îl aranjăm?

– Bineînţeles.

36

Marty şi Che nu mai scoaseră nici o vorbă pe drumul de întoarcere la Escoba. Chiar şi atunci cînd se opreau pe marginea potecii şi Che tăia cîte o plantă agăţătoare, pentru

a bea din sucul rece şi dulce ce se scurgea din miezul ei fibros, rămîneau tăcuţi. Nu mai aveau nimic de spus. Vîltoarea gîndurilor îi făcea să nu mai piardă timpul cu vorbele. Ce aflase de la Che în legătură cu Planetlife şi Escoba fusese suficient. Marty rămăsese în primul moment şocat, pentru ca apoi să îl încerce diverse alte sentimente: neîncredere şi un fel de teamă.

Ştia la fel de bine ca oricine că una din cele mai importante calităţi ale unei companii farmaceutice este credibilitatea. Companiile de genul Isaac Arrow, dacă aveau simţul realităţii, cheltuiau mai mulţi bani pentru a-şi spori credibilitatea în ochii publicului, decît pentru cercetare şi dezvoltare. Nimic nu putea fi mai important decît încrederea consumatorilor. Aceştia trebuia convinşi că Isaac Arrow lucra la cele mai înalte standarde morale, etice şi ştiinţifice. În caz contrar, produsele lor ar fi la'fel de căutate ca şi un chirurg care nu se spală pe mîini. Lui Marty îi veniră în minte nume de companii ca Dow Corning, Union Carbide şi Exxon.

Dacă tot ce îi spusese Che în legătură cu Arrow era adevărat, atunci relaţia dintre Isaac Arrow şi Planetlife putea compromite iremediabil compania de produse farmaceutice. Asta se va întîmpla dacă s-ar afla despre afacerile dubioase ale Planetlife. Oricum, mai devreme sau mai tîrziu, tot avea să se afle; asemenea lucruri nu pot fi ascunse prea mult timp. Sînt ca nişte bombe cu ceas, care îl fac pe cel care le cunoaşte efectul mîrşav să înnebunească înainte de declanşarea exploziei.

Ce trebuia să facă? Răspunsul era evident: trebuia să-şi poarte de grijă, deci implicit să-şi protejeze clientul. Va continua filmările, folosind firma cu care vorbise mai devreme, ca să-l înlocuiască pe Jules Benson cu un alt regizor. Vor filma tot ce e necesar. Apoi, cînd se vor întoarce la Chicago, vor retuşa materialul brut, eliminînd

orice referință la Planetlife. Un spot TV instant. Nici o problemă. Nici o demascare.

Asta reprezenta partea ușoară. Adevărata „bombă" era serata de Super Bowl pe care Isaac Arrow o organiza la sediul Planetlife. La petrecere erau invitate personalități care atrăgeau atenția mass-media – lucru pozitiv, dacă cineva își dorea să facă senzație, dar deosebit de neplăcut dacă acea companie avea o piatră de gît de genul porcăriilor făcute de Planelife. Luminile reflectoarelor atrăgeau dușmani, detractori și curioși. Un reprezentant al *New York Times* putea foarte ușor să facă niște cercetări și apoi, cît ai zice pește, secretul murdar al Planetlife să apară pe prima pagină a cotidianului.

Marty își zise că dacă nu făcea niște schimbări și îi lăsa pe cei de la Isaac Arrow să-și continue campania împreună cu Planetlife, compania farmaceutică va deveni cu siguranță foarte vulnerabilă la speculațiile bursiere și, în cele din urmă, se va duce de rîpă. În acest caz, el va pierde un contract de publicitate în valoare de trei sute de milioane de dolari.

Dar Marty era fiul lui Tony Inglesia, nu un individ fără coloană vertebrală, care privea totul cu pasivitate, așteptînd să se petreacă dezastrul. Intenționa ca, la rîndul lui, să lanseze o bombă, dar nu în felul în care îi sugerase Che. Va discuta doar cu Torello.

Cînd Marty ajunse la Escoba, soarele apunea. Ziua se terminase și oaspeții se strîngeau la bar pentru ritualul de fiecare seară: cocteiluri și aperitive Yucatec. Marty îl găsi pe președintele companiei Isaac Arrow stînd singur pe veranda din fața restaurantului, privind printr-un binoclu coroanele copacilor, în speranța de a vedea o pasăre rară.

Torello îi zîmbi și îi făcu semn să se apropie.

– Vrei să te uiți și tu? zise Torello, întinzîndu-i binoclul.

– Nu, mulțumesc, Frank. Dar dacă ai la dispoziție cîteva minute...

– Sigur. Torello se încruntă. Ce s-a întîmplat? Nu eşti prea vesel, Marty. Ai avut vreo experiență neplăcută în junglă? Îl cercetă cu privirea şi se întunecă la față. La dracu'! E vorba de producție, nu-i aşa? Se anunță în continuare vreme rea? Sau de vină e dobitocul de Benson? Vrea să ne şantajeze, se crede indispensabil şi vrea mai mulți bani?

Marty rîse.

– Contrar opiniei generale, Frank, ne putem lipsi de Jules Benson. O să afle asta în scurt timp. Îi dau un şut în fund şi aduc alt regizor, un tip din New York, pe care îl cheamă Phil Gentry. Gentry e la fel de bun regizor ca şi Benson, în plus e mai tînăr, mai idealist... şi avid de glorie.

– Dar cum rămîne cu producția? exclamă Torello, mişcîndu-se pe scaun. Nu o să întîrziem? Dumnezeule, mîine e joi şi noi plecăm sîmbătă. Cum să terminăm filmarea în două zile?

– Totul va fi în regulă, Frank, îl linişti Marty, dorindu-şi din toată inima să fie lăsat în pace să-şi vadă de treabă.

Dacă Torello se panica atît de repede din motive minore, cum ar reacționa dacă i-ar spune despre măgăriile făcute de Planetlife?

Torello îi întrerupse şirul gîndurilor.

– Sper că începem mîine, nu?

– Totul va decurge conform planului. Gentry soseşte în seara asta. Mîine vom începe o dată cu răsăritul soarelui.

– Dacă nu Benson e problema, atunci despre ce e vorba? Torello îl privi curios pe Marty.

– Ca să fiu sincer, Frank, nu ştiu dacă pot să o numesc o problemă. Cel puțin nu încă.

Torello se aplecă spre el.

– Cred că trebuie să încep cu o întrebare. Ai auzit

vreodată ceva rău despre Planetlife? Sau despre Templeton şi Waters? continuă Marty.

– Niciodată, răspunse Torello pe un ton prea calm pentru o persoană cu înclinații isterice ca el.

Marty se aştepta ca reacția lui Torello să fie una de panică. Spre surpriza lui, Torello îşi ridică garda:

– Nu văd de ce să fi auzit aşa ceva. Toată lumea iubeşte fundația Planetlife: Clubul Sierra, *National Geographic*, Fondul de Conservare a Naturii... la dracu', nu există nici o organizație renumită care să nu laude fundația. În ce-i priveşte pe Templeton şi Waters, nu pot spune decît că sînt nişte băieți cu inimă de aur şi că reprezintă imaginea perfectă pentru o organizație ca Planetlife. Ştii tu, un fel de John Wayne, care pleacă să cucerească Regatul Sălbatic. Ce ar putea să-şi dorească publicul mai mult de atît? După cum ți-am mai spus, *nimeni* nu-i vorbeşte de rău pe cei doi... în afară de nebunul ăla de indian, cu care te-ai plimbat azi. Spunînd acestea, Torello se înroşi la față şi sări de pe scaun. Ăsta e motivul, nu? Nenorocitul ăla de Che te-a prins singur şi a început să debiteze tot felul de enormități, nu-i aşa? Probabil că ți-a plîns pe umăr despre poporul lui bătut de soartă şi a continuat să fabuleze pe tema tăierii copacilor escoba de către oamenii fundației Planetlife.

– Da, ceva de genul ăsta, recunoscu Marty jenat.

– Toate sînt nişte minciuni sfruntate, Marty. Auzi? Torello se plimba agitat pe verandă, dînd frenetic din mîini. Nişte minciuni gogonate. Uită că ai auzit ce ți-a spus ticălosul ăla.

Marty dădu din cap în semn că da, dar gîndurile continuară să-l frămînte. Ce-l apucase pe Torello? Individul nu părea deloc alarmat de ideea că firma lui ar putea colabora cu nişte şarlatani sau chiar mai rău; atitudinea aceasta nu-i era proprie lui Torello. Fusese foarte vehe-

ment în apărarea lui Waters şi Templeton, înainte să-l întrebe ce aflase, de fapt, de la Che. Cum era posibil ca un om în postura lui Torello să îşi permită aşa ceva? Cum putea să ignore o informaţie care avea un potenţial impact negativ asupra companiei sale fără să verifice? Lui Marty îi era clar că Torello nu dorea decît să-l convingă că Che e un mincinos. Iar el, Marty, putea să jure că Che îi spusese adevărul. Atunci de ce dorea Torello să-l înfăţişeze ca fiind nebun şi mincinos?

Inima lui Marty începu să bată mai repede, cînd privirea lui o întîlni pe a lui Torello. Nu exista decît o explicaţie: bărbatul care stătea în faţa lui era şi el implicat în afacere. Nu Torello era fraierul care căzuse în capcana lui Templeton şi Waters, ci el, Marty.

Cuprins de dezgust, Marty reuşi să-i zîmbească lui Torello. Niciodată să nu-i laşi să vadă că transpiri, îşi spuse el. În acel moment, era esenţial să-şi păstreze calmul şi să gîndească cu repeziciune. Ştia că trebuie să-l convingă pe Torello că accepta ideea de a fi minţit de Che. Trase adînc aer în piept şi începu să joace rolul vieţii lui:

– Doamne, Frank! exclamă el, ca şi cînd ar fi avut o revelaţie. Sînt şocat. Tipul ăsta, Che, mi s-a părut simpatic la început. Arch mi-a spus că e destul de confuz, că inventează tot soiul de poveşti, dar n-am crezut niciodată că o să încerce să mă tragă pe sfoară. Şi exact asta s-a întîmplat. Che voia să îl compătimesc, să mi se bage pe sub piele şi să-l iau cu mine în State, să-i fac rost de un permis de rezident. Dumnezeule, trebuia să-mi dau seama ce urmăreşte de fapt. Marty abordă o expresie jenată şi, făcîndu-se că glumeşte pe seama propriei naivităţi, îl privi pe Torello în ochi. La dracu', Frank. Trebuie să recunosc că indianul ăla bătrîn şi-a cam bătut joc de mine. Îmi cer scuze dacă te-am jignit.

– N-ai nici o vină. Din cîte am auzit, Che e nemulțumit de serviciul lui de la Escoba de mult timp.

– Treaba lui. America nu acceptă spălători de vase cîrcotaşi, nu?

Torello izbucni în rîs, aparent satisfăcut de faptul că Marty înghițise pilula.

– Acum că am scăpat de problema cu Che, ce-ai spune să luăm cina împreună? Specialitatea zilei e Veracruz.

– Îmi pare rău, Frank, se scuză Marty, ridicîndu-se de pe scaun. Trebuie să mă mai ocup de nişte detalii înainte de filmarea de mîine.

Torello dădu din cap.

– Înțeleg perfect, spuse el, punîndu-şi mîna pe umărul lui Marty. Mulțumesc că mi-ai spus despre Che. Planetlife şi Arrow se bucură de o reputație impecabilă, pe care noi vrem să o păstrăm. Corect?

Marty zîmbi cu toată sinceritatea de care era în stare.

– Corect.

– Ia te uită cine a apărut, spuse Benson din umbra verandei. Apoi dispăru în cabana luminată, trîntind uşa în urma lui.

Marty îl urmă.

Benson îl întîmpină cu un pahar şi o sticlă de scotch.

– Nu bei şi tu ceva, de dragul vremurilor bune de altădată?

– Nu, mulțumesc.

– Vrei să zici că asta nu e o vizită de curtoazie? Benson rînji şi ridică paharul, ca şi cum ar fi propus un toast. Lasă-mă să ghicesc... ai venit să-mi spui că m-ai înlocuit cu altcineva, că nu mai ai nevoie de mine. Aşa e? Dacă e aşa, te înşeli amarnic, zîmbi el arogant. Ai nevoie

de mine. Dacă nu te-a lăsat memoria, ar trebui să știi că eu lucrez pentru Todd. Şi pentru clientul lor, Hexall.

Ignorînd amenințarea mascată din vorbele regizorului, Marty rosti pe un ton impasibil:

– Singurul lucru care mă interesează în momentul de față e să nu mai lucrezi pentru mine. Eşti concediat, Jules.

– Nu prea cred. Benson îi făcu cu ochiul peste pahar. Am semnat un contract.

– Nul şi neavenit. Ai încălcat contractul cînd te-ai îmbătat și...

Benson îl întrerupse, izbucnind într-un acces de furie:

– Hai să lămurim treaba. Nu m-am îmbătat aseară. Nu mai sînt în halul în care eram mai demult. De cîțiva ani nu mai am probleme cu băutura. Mai beau şi eu un păhărel din cînd în cînd, asta-i tot.

Pe chipul lui Marty apăru o expresie glacială.

– Vreau să pleci mîine dimineață la prima oră.

– Cum vrei, răspunse Benson. E balul tău. Probabil că nici nu te-ai distra la fel de bine ca pe vremuri, văzîndu-mă cum muncesc de-mi sar ochii din cap. Ăsta e adevăratul motiv pentru care ai semnat contractul cu Benson Productions, nu-i aşa? Cred că mai urmează să mă calci cu maşina, dacă mă prinzi prin Chicago. Dar îți spun un lucru: nimeni nu mă calcă pe coadă fără să suporte consecințele. Poți să fii sigur că n-o să păstrezi NHP-ul, cît timp sînt eu la mijloc.

– Ai înțeles complet greşit, Jules. Bill Kidman te-a angajat, considerînd că eşti omul potrivit. Cît priveşte cele întîmplate aici, o să mă străduiesc să uit.

– Să uiți? răbufni Benson neîncrezător. Îți spun eu ce o să uiți: cecul pe care mi-l datorezi pentru că am venit în sălbăticia asta. Fir-ar să fie, toți mahării sînteți la fel. Stați la coadă să i-o trageți lui Jules Benson. Dar de data

asta, trebuie să recunosc, Marty: mi-ai tras-o de am văzut stele verzi.

– Nu, Jules, răspunse Marty. Ți-ai tras-o singur.

37

Marți dimineață, cînd expertul în calculatoare Jeff Macy a fost ucis în timp ce mergea la serviciu, Poliția din Chicago a declarat că cineva a tras din greșeală dintr-o mașină. Compania Universal Lock and Safe a intrat în derivă. Pe lîngă angajații șocați de moartea colegului lor și membrii îndurerați ai familiei acestuia, mai veneau și comenzi cu nemiluita din partea clienților. Glenn Youngblood, managerul companiei Universal, a fost nevoit să acționeze rapid în vederea angajării unui alt expert.

Youngblood a apelat la o agenție de plasare a forței de muncă în domeniul high-tech – „folosită de armata SUA, Pentagon și CIA“, îi spusese cineva la telefon – specializată în recrutarea de personal trecut prin toate filtrele de securitate, pentru proiecte de importanță majoră.

Eforturile lui Youngblood au fost răsplătite chiar în seara aceea, înainte de ora zece, cînd un personaj respectabil de vîrsta a doua, pe nume Knute Shelby, a trecut pragul companiei Universal. Managerul l-a simpatizat pe Shelby din prima clipă. I-a arătat unde sînt toaleta, cantina și i-a adus un pahar de cafea de la automat. Apoi, l-a însoțit pe Shelby în biroul lui Jeff Macy, scuzîndu-se că nu apucaseră, încă, să pună totul în ordine după moartea acestuia.

Din fericire, domnului Shelby nu i-a păsat prea mult de acest amănunt. S-a așezat la calculator și a început să lucreze, creîndu-i lui Yougblood o impresie excelentă.

În drum spre biroul lui, Youngblood s-a oprit să stea

de vorbă cu Carl Gibson, supraveghetorul de noapte. I-a explicat că în tot răul e şi un bine, chiar şi în cazul tragediei petrecute cu Jeff Macy, şi că recomandă angajarea permanentă a lui Knute Shelby, care, în opinia lui, era exact omul de care aveau nevoie.

Knute Shelby fusese întotdeauna o persoană agreabilă – cel puţin cînd dorise să pară astfel. Dar sociopaţii au întotdeauna acest comportament. Reuşise să intre pe uşa din faţă a Universal Lock and Safe Company, să strîngă mîna cu persoanele influente şi să pupe în fund pe cine trebuia – adică pe Youngblood. Apoi, fără nici o altă întrebare, i se acordase acces nelimitat la sistemul computerizat al Universal.

Singur în biroul lui Macy, Shelby a terminat nişte proiecte începute de răposatul, ca să nu pară nimic suspect, după care şi-a pus mintea la contribuţie, încercînd să acceseze contul Wynn Bergman.

Degetele lui Shelby zburau peste tastatură cu o dexteritate demnă de invidiat. Cînd monitorul a clipit de două ori, conducîndu-l spre meniul Bergman, a mai apăsat trei taste şi pe ecran au apărut următoarele:

WYNN BERGMAN ADVERTISING
SECVENŢĂ DE ACCES LA SEIF

JOI 0I-15
AUTORIZAŢIE: J. MACY 08294

DATA	ORA DESCHIDERE/ ÎNCHIDERE	PAROLA
MIERCURI, 0I-14	07:00/17:00	Crapă capra piatra? Abe cel sincer
JOI, 0I-15	07:30/18:00	Vorbitorul e sub apa? Peştele papagal

Shelby continuă să tasteze cu repeziciune, rupîndu-se de lumea înconjurătoare. Cînd termină, făcu o pauză pentru a-şi admira realizarea şi a bea o gură de cafea rece. Apoi apăsă *Enter* şi rînjit satisfăcut la apariţia următoarelor instrucţiuni:

DATA	ORA DESCHIDERE/ ÎNCHIDERE	PAROLA
VINERI 0I-06	03:30/04:30	Cine are nevoie de o pauză azi? Big Max.

– Bătrîne Shelby, eşti un geniu! se felicită el cu voce tare.

Acum, Max Harper şi Roger Kemper nu mai aveau nici o problemă să intre în seiful de la Wynn Bergman Advertising. Tot ce trebuia să facă cei doi agenţi era să treacă de paznicul de la clădirea Bergman – care era, de fapt, îngrijitorul-şef –, şi de echipa lui de oameni de serviciu. Şi, bineînţeles, să introducă codul corect în limita de timp dată. Iar asta, îşi zise Shelby, era simplu ca bună ziua.

Era ziua norocoasă a bătrînului Roy. Dacă ar fi ştiut, şi-ar fi pus uniforma maronie spălăcită în cui şi s-ar fi pensionat în clipa aceea. Dar bătrînul cu aparat auditiv, a cărui baterie nu mai funcţiona, habar n-avea cît de norocos fusese în acea dimineaţă de vineri că nu trecuse în lumea celor drepţi. De două ori era cît pe-aci să dea nas în nas cu cei doi agenţi, motiv pentru care aceştia i-ar fi tăiat beregata.

Lui Harper şi Kemper le plăceau misiunile uşoare, iar aceasta promitea să fie una foarte uşoară şi mai curată decît cea pe care băieţii lui D'Angelo o avuseseră în biroul

lui English. Nu le plăcea să intre şi să iasă din clădire – erau prea multe geamuri, prea multe lumini şi prea mulţi zeloşi, care rămîneau peste program. Or fi fost ei buni, dar nu puteau să se facă invizibili – aşa avea să-i explice mai tîrziu Kemper lui Del Waters. Totuşi, reuşiseră să depăşească sistemul de securitate şi să treacă neobservaţi prin faţa paznicului pe jumătate adormit. Se strecurară pe lîngă pereţii holului prost luminat şi urcară scările, spre departamentul de „Finanţe".

Deşi în birourile de la etajul al treilea al clădirii Wynn Bergman era întuneric, strălucirea metalică a uşii seifului se desluşea în lumina slabă a unui ecran de monitor, invitîndu-i parcă să-l deschidă.

– Exact cum a spus Knute, şopi Kemper în timp ce se îndreptau spre biroul pe care era aşezat computerul.

Monitorul clipi şi cei doi văzură următorul mesaj:

cine are nevoie de o pauză azi?

Agenţii priviră la cronometrul digital, care îşi făcuse apariţia în colţul din stînga jos a ecranului.

– Conform lui Knute, spuse Kemper, ai treizeci de secunde la dispoziţie să introduci parola. Grăbeşte-te.

– N-are rost să mă grăbesc, chicoti Harper, în timp ce introducea cele două cuvinte:

Big Max.

– E floare la ureche, rînji Harper, cînd văzu că uşa masivă de oţel a seifului începe să se deschidă.

Kemper lumină cu lanterna interiorul seifului.

– Să mă ia toţi dracii! exclamă Harper, privind peste umărul lui Kemper.

Se aşteptaseră ca în seif să fie cantităţi mari de materiale. Spaţiul imens – şase metri pe doisprezece – avea pereţii acoperiţi de jos pînă sus cu dulapuri ignifuge de metal gri.

Agenții deschiseră primul dulap de pe partea dreaptă. Înăuntru se aflau dosare, așezate în ordine alfabetică. Apoi deschiseră și închiseră încă douăzeci de asemenea dulapuri. Toate adăposteau dosare vechi. Se îndreptară apoi către partea stîngă a camerei securizate și începură să deschidă dulapurile aflate acolo. Ce le fu dat să vadă le tăie respirația: sute de dischete și CD-uri, poate mii, erau aliniate în fișierele metalice.

„N-aveam nici o șansă", îi spuseseră ei mai tîrziu lui Del Waters. Trebuia găsită o modalitate de a pune mîna pe discul lui Inglesia. Lucrînd în doi, nu ar fi reușit să-l găsească nici într-o lună, presupunînd că se afla printre celelalte. Era nevoie de un pluton întreg ca să întreprindă o căutare eficientă printre toate prostiile care erau depozitate în seiful Bergman.

Timpul se scurgea în defavoarea lor așa că, exact cum plănuiseră, la ora patru și jumătate a dimineții de vineri, Max Harper și Roger Kemper ieșiră din seif, închiseră ușa și părăsiră neobservați clădirea.

Vara, debarcaderul Navy Pier din Chicago îi amintea lui Stone Jackson de bîlciurile pe care le văzuse în copilărie. Structura de beton lungă de o mie de metri, ce se întindea peste lacul Michigan, era presărată cu pavilioane strălucitoare din oțel și sticlă. Steaguri viu colorate fluturau deasupra trecătorilor, iar imensa roată argintie de bîlci, înaltă de cincizeci de metri, sponsorizată de McDonald's, se rotea amețitor.

Navy Pier era înțesat de turiști transpirați, înarmați cu camere video ieftine și de tinere cupluri în pantaloni scurți, care își duceau copiii în cărucioare. Noaptea, vacarmul înceta: cuplurile se întorceau acasă la grătarele din curtea din spate, iar turiștii înfometați care tînjeau după o pizza în stil Chicago se îngrămădeau la restaurantul Uno.

Dar asta se întîmpla vara. Acum era iarnă. În noaptea aceea, cînd Stone Jackson se deplasa cu maşina pe Navy Pier, pontoanele erau acoperite de zăpadă. Roata, caruselul şi celelalte instalaţii se odihneau ţepene şi lucioase, scoţînd cîte un scîrţîit sinistru din cînd în cînd. Pentru gustul lui Stone Jackson, era mult prea linişte.

Cînd ajunse la capătul debarcaderului, Jackson îşi parcă maşina în faţa marii ancore decorative, provenită de la o navă de război. Ieşi din maşină şi rămase pe loc, căutînd în buzunar atingerea de gheaţă a metalului. Cînd pipăi arma, se linişti şi zîmbi. O fi avînd el o slujbă de plimbat hîrţoage, dar nu era tîmpit; adusese cu el un pistol, pentru orice eventualitate. Cu toate acestea, inima îi bătea nebuneşte în timp ce înainta prin zăpadă spre lanţurile grele, ce delimitau debarcaderul. Încercă să se calmeze, respirînd adînc şi la intervale egale. Se aşeză pe o bancă şi privi lacul îngheţat, încercînd să desluşească vreo mişcare în întuneric. Îşi asigurase spatele, iar simţurile îi erau în alertă maximă.

La ce dracu' se gîndise, cînd se luase după străinul care îi dăduse telefon? Jackson pipăi din nou pistolul din buzunar. De ce venise singur să se întîlnească la patru şi jumătate dimineaţa cu un tip, pe care nici măcar nu îl cunoştea? Înnebunise?

Jackson oftă. Nu, nu asta era cauza. Numele lui Tony Inglesia, pronunţat de persoana de la telefon, îi atrăsese atenţia. De aceea venise aici. Să rezolve un caz de omucidere. Şi pentru că misteriosul interlocutor, care îl trezise pe el şi pe soţia sa Doneeta în mijlocul nopţii, îi spusese că trebuie să vină neapărat. Ştiind ce întorsături luase cazul Inglesia, Jackson îl crezuse.

La auzul sunetului sec de gheaţă strivită sub picioare, Jackson strînse pistolul în mînă şi privi în jur. Era un cîine

vagabond, bătrîn şi osos. Jackson se amuză de spaima lui, în timp ce privea cum cîinele se îndepărtează, în căutarea unui loc cald unde să doarmă.

După ce cîinele dispăru în întuneric, Jackson îşi îndreptă din nou atenţia asupra lacului, gîndindu-se la Ford Sinclair şi la vremurile în care veneau împreună la debarcader. Se distrau de minune pe atunci. Încă mai visau, chiar dacă multe din vise le erau provocate de marijuana.

Jackson oftă. Visele erau lucru rar acum. Împlinise patruzeci de ani şi trebuia să se confrunte cu realitatea: nu avea nici o şansă să devină al doilea Quincy Jones şi nici să avanseze în cadrul CIA. Rîse încet, cu amărăciune, dar suficient de tare ca să nu audă că de la spate se apropiase o siluetă întunecată, care îndreptase ţeava unui pistol spre ceafa lui.

Da, nu era cu nimic mai breaz decît alţii; era unul dintre milioane de coduri numerice personale cărora le bătea inima.

Stone Jackson scoase un horcăit, în clipa în care glonţul de calibru 22 îi explodă în creier. Zgomotul se stinse, înăbuşit de vîntul rece.

Era vineri dimineaţa, ora cinci, cînd sună telefonul. Waters dormea. Toată noaptea avusese coşmaruri: iranienii, setoşi de sînge, încercau să-şi recupereze banii de la el. La auzul sunetului brutal al telefonului, tresări puternic.

– Waters, croncăni el în receptor.

– Salutare, Del. Vocea de la celălalt capăt al firului era prietenoasă şi calmă. Prea calmă, se gîndi Waters şi intră în alertă. Roger la telefon, spuse vocea.

– Te-am recunoscut, răspunse sec Waters. Se frecă la ochi, se ridică în picioare şi se întinse. L-aţi luat?

Urmă o clipă de tăcere.

– I-am verificat maşina din parcarea aeroportului, începu Kemper. N-am găsit nimic. Am intrat în clădire fără probleme. Şi în seif. Shelby a făcut o treabă de milioane cu parola aia. Uşa se crăcănase ca bulanele unei gagici, să mă ia toţi dracii... mă invita înăuntru.

Urmă o altă pauză şi Waters îşi aprinse o ţigară.

– Ascult.

– N-am găsit discul, Del.

– Vrei să spui că aţi ajuns atît de departe şi n-aţi fost în stare să-l găsiţi?

– Crede-mă Del, n-am putut.

– N-aţi putut? Watere se înroşi şi mîna i se încleştă pe receptor. Ştii la fel ca şi mine că nimic nu e imposibil. Nimic.

– Bine, atunci lasă-mă să reformulez, spuse agentul uşor iritat. Ar fi fost o adevărată *nebunie* să încercăm. Asta îţi sună mai bine? Nebunie, ceva imposibil, oricum i-ai spune, Del, ne-ar fi trebuit o lună să verificăm toate rahaturile care erau acolo. Mii de discuri, Del. Tot ce Bergman a produs de-a lungul anilor, de la reclame pînă la fişe contabile. N-aveam cum să găsim discul printre celelalte. Niciodată. Numai un individ sărit de pe fix ar fi putut să-şi închipuie că va reuşi; sau unul dispus să se holbeze mult şi bine la pereţii unei celule. Kemper făcu o pauză şi adăugă cu sarcasm: Aşa cum îţi aminteşti, am o mare problemă cu statul după gratii din cauza micii noastre aventuri din Cambodgia.

Waters încuviinţă în sinea lui. Îşi aducea aminte foarte limpede. Fuseseră închişi toţi patru: el, Arch, Max şi Roger. Neavînd nimic de mîncare, fuseseră nevoiţi să mănînce şobolani, gîndaci, noroi, orice. Dar acele trei luni petrecute în cuşca de bambus, înainte de a evada şi de a-şi ucide

duşmanii, îi făcuseră să devină nemiloşi şi invincibili, cum erau acum.

Waters oftă şi îşi trecu mîna prin părul tuns scurt. Niciodată, nici în momentele în care privise țeava unui AK-47 îndreptată spre el, nici în nopțile în care zăcuse întins pe pămîntul umed din cuşcă nu se simțise atît de disperat şi de furios.

– Cu dobitocul ăla de Jackson ce-ați făcut? întrebă el. Sau n-ați fost în stare să dați piept cu un funcționar?

– Nu, m-a sunat slinosul de D'Angelo şi mi-a spus că l-a lichidat fără probleme, rîse Kemper. Nu mă mir că agenția n-a vrut să-l treacă la munca de teren pe oligofrenul ăla.

– Mda, răspunse Waters absent. Nu-i de mirare.

– Dacă n-ai vreo idee genială cum să scoatem discul din seiful de la Bergman, îți spun la revedere.

Del tăcu.

– Totul e-n regulă, Del?

– Da, e minunat, ce dracu', e atît de bine, încît îmi vine să-mi iau cîmpii...

– Cînd te întorci? Sîmbătă dimineața?

– Da, răspunse Waters morocănos, gîndindu-se că atunci nu vor mai fi decît opt zile pînă la Super Bowl.

– Nu prea avem ce face acum. Ar trebui să aşteptăm pînă sîmbătă seara, cînd se întoarce English.

– Ai dreptate. Waters, plimbîndu-se furios prin cameră, continuă: În clipa în care aterizează avionul, acționăm. Spune-i lui D'Angelo să îşi pregătească o echipă; luați cîți oameni credeți că sînt necesari. Vreau capul lui English. Am terminat cu joaca. Am terminat cu *scuzele.* Marty English are discul şi sînt hotărît să i-l iau... indiferent cum. M-ai auzit? *Prin orice metodă.*

După ce închise telefonul, Roger Kemper zîmbi. Asta

îi plăcea la Waters: instinctul ucigaş. Ultima dată cînd simţise în tonul lui Waters nevoia de sînge, sfîrşiseră prin a omorî vreo douăzeci şi cinci de civili guatemalezi. Aşa, din principiu. Del se simţise mai bine după aceea. Cu toţii se simţiseră mai bine. Şi, în ce-l privea pe Roger Kemper, asta conta.

38

Reiki îi spusese de multe ori că există locuri cu „vibraţii negative", dar Marty nu crezuse niciodată. I se păreau poveşti de adormit copiii. Abia acum înţelegea despre ce era vorba: Escoba mustea de vibraţii negative. În ciuda acestui fapt, reuşise să se ţină de programul de filmări de joi, împreună cu Gentry. Păstrase aceeaşi atitudine docilă, repetînd de cîte ori avea ocazia ce treabă minunată făceau cei de la Planetlife, prefăcîndu-se că a înghiţit povestea lui Torello despre Che. De fapt, îşi dorea să se afle oriunde, numai în Escoba nu. Din nefericire, acest lucru era imposibil. Mai avea o zi întreagă de filmări.

Oftă şi privi pe fereastra cabanei. Afară, pe peluză, Bill Kidman păşea nervos înainte şi înapoi, în timp ce Zak, îmbrăcat într-o ţinută stil african şi aşezat într-un scaun de regizor, îi privea pe cei aproximativ treizeci de angajaţi, care mişunau pregătind următoarea scenă. Marty îşi deschise agenda de telefon şi răsfoi grăbit paginile pînă ajunse la litera *S*.

– Sinclair Ford, spuse el cu voce tare.

Formă numărul şi aşteptă.

– Secţia de poliţie Lake Forest, spuse o femeie pe un ton aspru.

– Cu detectivul Sinclair, vă rog.

– Îmi pare rău, domnule. Detectivul Sinclair e în concediu.

– În concediu? exclamă Marty, nevenindu-i să creadă. Îl caut pe *Ford* Sinclair. De la „Omucideri". Lucra la cazul Inglesia.

– Nu era nevoie să repetați, domnule. Am auzit foarte bine: Ford Sinclair. Dacă sunați în legătură cu cazul Inglesia, vă comunic că a fost închis.

– Închis? Sînteți sigură?

– Da, domnule. Sînt sigură. Doriți să vorbiți cu altcineva?

– Nu. Cînd se întoarce detectivul Sinclair?

– Pe douăzeci și șase, domnule.

Lui Marty nu-i veni să-și creadă urechilor.

– Pe *douăzeci și șase?*

– Da, domnule, răspunse femeia iritată. De luni într-o săptămînă. În ziua de după Super Bowl.

Auzind că ușa cabanei se deschide în spatele lui, Marty se întoarse și o văzu pe Carson. Încă de ieri dimineață nu îl lăsase o clipă singur și începea să-l scoată din sărite. Voia să-l găsească pe Che și să-l avertizeze în privința lui Torello, dar nu reușise, deoarece nu-l pierdea din ochi nici o secundă. Acum se ținea iar după el, ca ursul după miere.

– Marty, te cheamă Frank, spuse Carson privindu-l întrebător. *Marty*... repetă ea insistent.

Străduindu-se să își ascundă enervarea, Marty puse receptorul jos.

– Ai închis și nici măcar nu ți-ai luat la revedere. S-a întîmplat ceva?

Marty abordă din nou expresia docilă cu care își flata clienții și pe care o folosise după discuția cu Torello.

– Nici o problemă. N-am reușit să dau de un client. Cred că știi cum e.

– Da. Al dracului de frustrant.

– Deci ai înțeles, spuse el urmînd-o spre peluza unde se făceau filmările.

Într-adevăr, aşa era. Teribil de frustrant.

Pe la miezul nopții, Marty ieşi din cabană ca să-l caute pe Che. În ultimele două zile, se gîndise tot timpul la ciudata alianță dintre Templeton şi Waters.

Zăbovi o clipă pe verandă, încercînd să se acomodeze cu întunericul de afară. Îi trecu prin minte să o ia pe poteca luminată, dar renunță repede la idee. Era mult mai sigur să se furişeze prin întuneric, chiar dacă nu vedea pe unde calcă.

Începu să-şi croiască drum prin frunzişul des ce mărginea peluza de la Escoba. Trecu pe lîngă cabane, încercînd să găsească drumul de țară, despre care Che îi spusese că duce la colibele îngrijitorilor.

La auzul unor voci cunoscute – ce răzbăteau dintr-una din cabane, Marty se opri şi se ascunse în umbra palmierilor înalți. Din locul unde stătea, putea distinge trei siluete; una din ele se mişca păşind nervos prin fața lămpii din cabană.

– Ascultați-mă, amîndoi, porunci o voce groasă. Era Templeton. Stați liniştiți. Habar n-are ce se petrece aici. Ce dracu', Frank, doar ți-a spus despre Che...

– Mda, recunoscu Torello.

– Şi ce deduci din asta? Că e loial?

– Loial? întrebă ironic Templeton, izbucnind în rîs. Doamne Dumnezeule, Frank, tu chiar nu ți-ai dat seama ce fel de om e? E loial doar agendei de lucru. Nu-i pasă de altceva. A uitat de gagica lui, cînd a apărut Carson cu bugetul ei mare de afaceri.

Se auzi rîsul plin de răutate al unei femei, rîs pe care îl recunoscu ca fiind al lui Carson.

– Că bine zici, remarcă ea.

Lui Marty i se întoarse stomacul pe dos. Totul fusese o înscenare.

– Bine, Arch, poate că ai dreptate, concluzionă Torello. Poate că nu loialitatea îl motivează, dar nu-i prost. Doar e fiul tatălui lui.

Fiul tatălui lui. Cuvintele îl izbiră pe Marty ca un pumn în plex şi preţ de o secundă se clătină, fiind nevoit să se sprijine de trunchiul palmierului.

– Linişteşte-te, Frank. O să vorbesc cu Del, răspunse Templeton enervat, în timp ce siluetele se îndreptau spre uşa cabanei. Dar ştiu deja ce o să spună.

– Mda, spuse Torello grav, în timp ce vocea i se pierdea pe poteca ce ducea la restaurant.

Marty rămase la adăpost, paralizat de un amestec de frică şi şoc. Vorbele lui Torello îi bubuiau în minte: *Fiul tatălui lui.*

Ce legătură avea mafia cu o cacealma de fundaţie ecologică şi cu un gigant al industriei farmaceutice? Gîndurile i se amestecau într-un vîrtej care asocia aleator lanţul de evenimente din săptămînile ce trecuseră. Marty încercă să găsească o legătură, cît de mică între Arrow, moartea tatălui său, Escoba, civilizaţia maya şi hieroglifa...

Discul. Marty îşi ţinu respiraţia. Asta era legătura.

Carson îl tot întrebase în ziua aceea unde îşi ţinea discurile. Şi el îi răspunsese, povestindu-i de seiful agenţiei de la Finanţe.

Cînd îşi aminti că pusese discul tatălui său în acel seif înainte de a pleca în Belize, Marty păli.

– La dracu', şopti el nervos.

Începu să meargă, apoi o luă la fugă prin iarba umedă către cabana sa. Trebuia să ia discul din seiful agenţiei. Şi asta cît mai *repede*.

Tensiunea aşteptării era de nesuportat. Telefonul suna şi nimeni nu răspundea. În sfîrşit, Lee Wilde mormăi somnoroasă:

– Alo?

– Bună, Lee. Marty la telefon, spuse el cu răsuflarea tăiată, străduindu-se să se calmeze. Dormi?

Inima îi bătea nebuneşte.

– Dacă nu ai aflat pînă acum, majoritatea oamenilor dorm după miezul nopţii, remarcă ea cu sarcasm. La mine s-a dat stingerea demult.

– Ai făcut raportul de cercetare în privința NHP?

O auzi bodogănind.

– Cît dracu' e ceasul acolo? întrebă ea nervoasă. Nu-i acelaşi fus orar? Sau ai trecut la munca în schimbul de noapte?

– E, într-adevăr, acelaşi fus orar, la naiba, dar mă cunoşti de atîta timp. Muncă, muncă şi iar muncă.

Lee oftă exasperată.

– Daa, te cunosc.

– Deci ai terminat sau nu raportul?

– Bineînțeles că da. Nu că aş vrea să mă laud, dar e bun. Bun de tot. Şi tu mă cunoşti pe mine.

– Da, rapoartele tale sînt foarte reuşite, recunoscu Marty. Te rog frumos să mi-l aduci cînd vii să mă iei de la aeroportul O'Hare, da? Vreau să mă uit peste el duminică. Şi încă ceva. Du-te la „Finanţe" mîine la prima oră şi ia un CD cu date pe care l-am lăsat în seiful lor. Este datat marți, treisprezece ianuarie.

– La naiba, Marty. Era să uit. M-a sunat Reiki şi mi-a spus că vine şi ea la aeroport.

– Reiki s-a întors? Şi-a terminat treaba în Rwanda?

– Nu pari prea încîntat.

– A, nu... nu e vorba de asta. Şi-ar fi dorit să aibă parte de cîteva zile de singurătate, ca să îşi revină, înainte de a o întîlni pe Reiki. Doar că nu mă aşteptam să se întoarcă atît de repede.

– Şi ea a fost nedumerită. Cînd a ajuns la New York, i s-a comunicat că totul fusese o neînțelegere. Zicea că nu i s-a mai întîmplat niciodată aşa ceva.

Marty se încruntă. Poate că nu fusese o încurcătură. Poate că cineva aranjase ca ea să plece din oraş. Poate că procedaseră la fel şi în cazul lui, trimițîndu-l în Belize, ca să pună mîna pe disc. Inima începu să-i bată mai repede.

– Ascultă, Lee... Dă-i lui Reiki raportul şi discul. Neapărat. Şi spune-i să mi le aducă ea la aeroport. Nu uita, te rog. Să le aducă la aeroport. Ai înțeles? întrebă el, cu o voce gîtuită.

– Hei, nu m-am senilizat încă, răspunse Lee. Mă voi ocupa eu. Ezită un moment, apoi întrebă: Eşti bine, Marty?

– Da. De ce n-aş fi?

– E-n regulă atunci, zise ea, nu tocmai convinsă. Mai ai nevoie de altceva?

– Nu. Asta voiam să te rog. Îți mulțumesc.

– Pentru puțin, geniule. Vise plăcute.

– Da, mormăi el, vise plăcute.

Închise telefonul şi se lăsă să cadă cu capul pe pernă. Doamne, cît de mult îşi dorea să evadeze. Închise ochii şi adormi imediat.

În cabana întunecată, Marty zări ceva deasupra lui. Se auzi un sunet uşor, ca un fîlfîit de aripi, şi Marty întinse mîna să aprindă lampa. Se opri, cînd văzu că acel ceva coboară pe patul lui. Simți cum aşternutul se îngreunează, apoi ceva se urca pe piciorul lui.

Amorțit de groază, rămase nemişcat, aproape fără să respire, încercînd să-şi adune gîndurile.

Brusc, o lumină puternică spintecă întunericul. Se auzi un şuierat puternic, ca şi cum cineva ar fi dat drumul aerului dintr-un pneu. Marty simți că vietatea de pe corpul lui devine flască şi dispare.

Uşa cabanei lui de deschise şi se închise. Lui Marty i se păru că vede un chip cunoscut, dar nu fu în stare să-l identifice. Tot ce îşi amintea era cuvîntul „Kukulcan“, rostit în şoaptă. Şi bătaia unor aripi.

Marty deschise ochii. Era dimineaţă; soarele răsărise deja. Să fi fost totul doar un vis? Cum rămînea atunci cu chipul din uşă? Acela fusese real. Sau nu? Şi cuvîntul Kukulcan?

Se ridică din pat tremurînd, încercînd să se elibereze de sentimentul copleşitor de teamă, încercînd să recreeze visul la lumina zilei. Îi era din ce în ce mai clar că cineva – sau ceva – fusese în camera lui noaptea trecută.

Marty privi buimac în jur şi începu să-şi arunce la întîmplare lucrurile în geamantan. Nu mai suporta să stea în cabană.

La auzul unei bătăi de aripi venind de afară, Marty se cutremură. În clipa următoare, îşi aminti: *Che*. Che fusese în camera lui noaptea trecută. Che îi salvase viaţa, sau poate, sufletul, de ameninţarea unui rău ce nu avea nume.

Pe Marty îl trecură fiorii. Privi prin cameră şi îşi aruncă geanta pe umăr. Într-o oră pleca din Escoba. Trebuia să îl găsească pe Che.

39

Marty mergea grăbit spre colibele îngrijitorilor fără să-şi dea seama că Templeton şi Carson veneau după el.

– Marty, aşteaptă, strigă Carson.

Marty se opri şi le făcu cu mîna, încercînd să-şi ascundă starea de nervozitate. După ce auzise noaptea trecută, ştia că nu-şi putea permite să trezească bănuieli.

Nu trebuia să arate că-i era teamă şi că intenţiona să plece cît mai repede de acolo, să se întoarcă la Chicago. Dacă făcea o mişcare greşită, ei îşi dădeau seama că el nu va mai ajunge la Chicago.

„Linişteşte-te“, îşi spuse. În timp ce Carson şi Templeton se apropiau, trase aer în piept şi zîmbi. Torello spusese că era fiul tatălui lui... şi avea dreptate. În clipa aceea, nu-şi permitea să ignore acest lucru.

– Unde naiba mergi? întrebă Templeton.

– Te-am căutat peste tot, Marty, se plînse Carson. Petrecerea de rămas-bun are loc acolo – arătă ea spre restaurant. Frank e foarte emoţionat; vrea să îţi închine un toast. N-ar trebui să-l dezamăgeşti.

– Îmi pare rău, se scuză Marty. Voiam doar să mai privesc locurile astea superbe. Îi zîmbi lui Templeton. Este, într-adevăr, minunat aici, Arch. Aş fi vrut să văd mai mult, dar din ce am văzut, pot să-ţi spun că faceţi treabă bună. Or să-mi lipsească... ciripitul papagalilor de dimineaţă, mirosul junglei...

Templeton dădu din cap amabil, dar nu zîmbi.

– Te îndrepţi în direcţie greşită, dacă intenţionezi să faci o plimbare prin natură. Pe aici se ajunge la satul îngrijitorilor, care nu e nici pe departe o privelişte frumoasă.

Carson strîmbă din nas.

– Indienii sînt cam jegoşi.

– Îngrijitori? exclamă Marty, prefăcîndu-se mirat. Credeam că pe aici se ajunge la rîu. Se scărpină în cap şi privi în jur. Nu-mi spuneţi că m-am rătăcit.

– Ba te-ai cam rătăcit, declară Templeton, şi zîmbetul îi reveni pe buze.

– Probabil că peisajul arată cu totul altfel cînd plouă.

– Cu siguranţă, aprobă Templeton.

Carson îl luă de braţ pe Marty.

– Pe aici, Tarzan, spuse ea, îndreptîndu-se către restaurant. Trebuie să prinzi avionul.

– N-o să te mai scăpăm din ochi de acum, declară Templeton. Cine ştie de ce bucluc mai dai? N-au fost puţini cei care au plecat la plimbare în junglă şi nu s-au mai întors. N-ai vrea să fii unul din ei – privirea lui Templeton o întîlni pe a lui Marty –, nu-i aşa?

Jeep-ul gonea către pista de la Top Dollar. Marty îşi pierduse orice speranţă de a descifra hieroglifa. Nu mai avea cum să dea de Che, singurul om care l-ar fi putut ajuta. Dacă nu reuşea să descifreze hieroglifa, moartea tatălui său urma să rămînă o enigmă, deşi simţea că avea legătură cu CD-ul, cu hieroglifa, cu Arrow şi Planetlife.

Marty îl privi pe indianul tînăr de la volan. Nu aştepta nici un fel de ajutor din partea lui. Tipul era, probabil, un soldat antrenat de Templeton şi Waters. Hainele lui de camuflaj, pistolul şi maceta de la brîu îi aminteau lui Marty de un lunetist din Cong sau de un ucigaş plătit.

Cînd jeep-ul se opri lîngă pistă, Marty îşi dădu seama că totul e pregătit şi că vor pleca în cel mai scurt timp.

– Avionul dumneavoastră a sosit, domnilor, spuse şoferul arătînd înspre cer.

– Ia uite-l! strigă Kidman, privind spre aparatul Cessna ce se pregătea să aterizeze.

Aripile avionului cu patru locuri se înclinară spre dreapta, apoi spre stînga, în timp ce survola pista. Ateriză cu o smucitură şi un scîrţîit de roţi.

– E timpul să plecaţi, anunţă Carlos, în timp ce un bărbat cu faţa congestionată, păr slinos şi un trabuc în gură le făcu cu mîna pe geamul cabinei.

– Ăsta e pilotul nostru? exclamă Zak, luîndu-şi bagajele. Nu prea arată a pilot.

– Da' pe cine aşteptai? Pe Chuck Yeager? îl ironiză Kidman.

Auzind un claxon, Marty se întoarse şi văzu un jeep ce venea în viteză pe pistă. Rămase nemişcat, pînă cînd maşina se opri în dreptul lui.

– Che! exclamă el.

– Aveai de gînd să pleci fără asta? spuse Che sărind din maşină.

Îi întinse şervețelul de hîrtie şi zîmbi.

Marty privi în direcția lui Carlos.

– Tre' să plecăm, strigă Kidman. Pilotul e gata de decolare.

– Spune-i să aştepte un minut, îi porunci Marty trăgîndu-l pe Che deoparte.

– Sîntem supravegheați, şopti el.

– N-am timp de Carlos acum, răspunse Che aspru, în timp ce desfăcea şervețelul. Cunosc această hieroglifă, Marty, dar nu mi-am dat seama din prima clipă. A trebuit să o studiez cu atenție. Ştii, mayaşii au mulți zei. Acesta este unul din ei, de fapt, unul din cei trei zei care apar aproape întotdeauna împreună, jucînd jocul sacru cu mingea. Se numesc Triada Palenque. Noi îi numim Frăția Triadei. Sau cum îi catalogheazâ arheologii şi istoricii, Zeul Unu, Zeul Doi şi Zeul Trei.

– Şi care din ei este acesta?

– Acesta este Zeul Trei, zeul lumii subpămîntene, cel care stăpîneşte peste regatul morții. Este soarele nopții.

Marty privi cu atenție hieroglifa. Zeul lumii subpămîntene? Mintea îi lucra febril. Lumea subpămînteană era o altă denumire a crimei organizate. Deci nu era o coincidență faptul că tatăl său alesese această hieroglifă.

– Cum arată ceilalți doi zei? întrebă el.

– Este foarte greu să descrii imagini atît de complicate ca hieroglifele, dar pot să îți spun ce însemnătate are fiecare. Zeul Unu e stăpînul soarelui, primul dintre toți. Zeul Doi este perdeaua de fum, marea iluzie, zeul aparențelor înşelătoare. Aceşti trei zei apar în diverse

contexte, jucînd jocul sacru cu mingea împotriva eroului mitologic.

Che, auzind chemarea impacientată a pilotului, privi spre avion.

– Trebuie să pleci, zise el şi îi luă mîinile între mîinile lui.

Marty trebuia să-l pregătească pe Che, să-l prevină în privința lui Torello şi să-i explice de ce apucase să-i spună preşedintelui Isaac Arrow ce aflase de la el. Nu putea să plece fără să-l avertizeze.

Che, încă ceva...

Şamanul îl privi curios.

– Ce anume?

Marty se lupta cu sentimentul de teamă şi de ruşine care îl cuprinsese.

– Che, am avut azi-noapte un vis. Cred că şi tu erai acolo. Am auzit un cuvînt: „Kukulcan".

Che zîmbi.

– A, Kukulcan. Şarpele cu pene al mayaşilor. Se pare că ai fost binecuvîntat. Che susținu privirea nedumerită a lui Marty. De multe ori, natura recurge la starea de vis pentru a ne arăta că pericolul există chiar şi în cele mai frumoase locuri.

Marty era şocat. Che îi spunea că ştia ce se întîmplase, că nu fusese, de fapt, un vis? Simți că i se taie picioarele. Nu se mai îndoia că făptura aceea, care se încolăcise în jurul lui, fusese cît se poate de reală. La fel de reală ca prezența lui Che.

Din adîncurile ființei lui, se ridică imaginea terifiantă a unei entități necunoscute, care îi provoca mai multă groază decît însăşi moartea. Cumva, cu trupul sau cu spiritul, Che fusese acolo şi îl protejase. Sau îi dăduse o indicație, pe care Marty trebuia să o descifreze. Se simți dureros de vinovat. Îşi trădase omul.

Marty îşi drese glasul, străduindu-se să găsească cuvintele potrivite, dar Che dădu din cap.

– Mai bine taci, Marty. În viață nu există scuze, ci doar acțiuni potrivite. Ca şi în jocul sacru cu mingea – binele triumfă întotdeauna asupra răului. Pentru erou, moartea este provocarea supremă.

Che zîmbi trist, privindu-l ca şi cum ar fi vrut să-i fixeze pentru totdeauna în memorie acele vorbe. Ca şi cum ar fi fost foarte relevante pentru destinul despre care îi vorbise. Marty nu trebuia decît să le descopere însemnătatea.

40

În timp ce străbătea lungul pasaj al aeroportului O'Hare alături de Zack şi Kidman, Marty încerca să-şi facă curaj. În ciuda suspiciunilor şi îndoielilor pe care le avea în privința Planetlife şi Arrow, gîndurile i se îndreptau către ceea ce va face cînd se va întîlni față în față cu Reiki. Ea era, probabil, singura persoană din lume pe care nu o mințise niciodată. Oare era o minciună să taci, să păstrezi adevărul pentru tine?

În ultimele patru ore petrecute în avion, Marty încercase să se convingă că întîlnirea cu Reiki nu avea să difere de sutele – probabil miile – ocazii în care îşi privise clienții în ochi şi îi mințise cu neruşinare. Dar reuşise. Acum era altfel. Era vorba de Reiki, nu de un vreun capitalist cu bugetul gras, căruia îi îndrugi o minciună pentru a-i înşfăca contul.

Marty încă mai încerca să-şi dea seama cum va reuşi să o privească pe Reiki în ochi, cînd o văzu în mulțimea de prieteni şi rude care-i aşteaptă pe cei dragi. Îi studie chipul, acel chip deschis, cinstit, inteligent. În clipa aceea, o putea

privi. Din locul în care se afla, n-avea cum să-i citească vinovăția în ochi, chiar dacă privirile li s-ar fi întîlnit.

Cînd stătuseră de vorbă ultima dată, Reiki fusese distantă. Marty se temu că s-ar putea comporta la fel şi în seara asta, astfel încît el să folosească neînțelegerea lor drept motiv pentru a evita să o privească în ochi. În felul acesta poate că ar reuşi să se strecoare înapoi într-o relație normală încetul cu încetul, să se obişnuiască cu acea stare neplăcută. Ea va crede că e bosumflat şi s-ar supăra. Oare n-ar fi mai bine să se supere decît...

Da, se decise Marty, asta va face. Aşa se va comporta. Va merge o vreme. Dar, la naiba, un zîmbet şi o îmbrățişare uşoară n-ar strica, nu-i aşa? Nu, în cele din urmă, va opta pentru o comportare retrasă.

Îşi aminti că majoritatea tipilor se strecoară, fie pentru că n-au iubit cu adevărat, fie pentru că s-au autosugestionat că nu au făcut nimic rău. El era al naibii de sigur că făcuse ceva rău şi era conştient că o iubea. Erau deja două argumente împotriva lui. Era clar că o dăduse în bară şi se întreba dacă va reuşi să facă față.

O zări făcîndu-i cu mîna din mulțime şi, răspunzîndu-i, simți un gol în stomac. Nu voia să o piardă.

– Cum a fost călătoria? întrebă ea cu o veselie care parea forțată, adresîndu-le lui Zak, Kidman şi Marty acelaşi zîmbet politicos, aproape formal.

Nu-l îmbrățişă pe Marty, cum făcea de obicei. Ei bine, cel puțin nu va fi nevoit să facă pe distantul, îşi zise el. Reiki nu-i căută privirea. Ar fi trebuit să se simtă uşurat că scăpase în felul acesta. Dar nu, comportarea ei îl puse pe gînduri.

– Călătoria a fost grozavă, replică el cu fals entuziasm. Ai adus chestia aia de la Lee?

Ea încuviință.

– Da, e în maşină, în servieta ta. Se întoarse către Kidman şi Zak. Vreți să vă las undeva?

– Nu, mersi, răspunse Zak. Noi mergem pe Rush Street. Ştii cum e, cei răi n-au parte de odihnă.

– Bănuiesc că e valabil şi pentru tine, Marty, remarcă Reiki, în timp ce Zak şi Kidman se pierdeau în mulţime. Mă refer la partea cu cei răi, care n-au parte de odihnă. Ford Sinclair a sunat chiar înainte de a pleca eu de-acasă, şi a spus că vrea să vă întîlniţi cît mai repede.

– Bine. Am încercat să iau legătura cu el din Belize, dar mi-au spus că e în vacanţă. Îţi vine să crezi? Într-un moment ca ăsta, tipul şi-a luat concediu?

– Mie nu mi s-a părut că s-ar distra foarte tare. Părea destul de indispus.

– Indispus? Adică „supărat“?

– Nu. Mai degrabă părea retras. Făcu o pauză şi continuă: Nu ştiu. Hmm... speriat, poate. Da, părea speriat.

Marty se încruntă. Speriat? Nu era Ford Sinclair pe care îl cunoştea el. Şi-l închipuise pe detectiv ca pe un tip destul de calculat şi în orice caz nu era genul care să-şi facă griji degeaba. Cu siguranţă că se întîmplase ceva în Chicago în lipsa sa, ceva care îl speriase pe Sinclair. De altfel, lucrurile fuseseră destul de înfricoşătoare peste tot. Chicago nu făcea excepţie. Era nerăbdător să afle părerea detectivului despre ceea ce descoperise acolo.

– Unde vrea Sinclair să ne întîlnim? întrebă el.

– La locuinţa tatălui tău, la ora zece.

Marty îşi privi ceasul.

– E abia şapte. Ce-ar fi să vii cu mine să mîncăm ceva la Portello? O să fie plăcut, o îmbie el.

Îi înconjură umerii cu braţele într-un gest afectuos, dar ea se retrase. Voia să-i povestească despre Che şi despre hieroglifă. De altfel, asta era cam tot ce intenţiona să-i povestească despre Escoba. Cel puţin deocamdată.

– Dacă nu te superi, aş prefera să nu merg. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai duce înapoi la Astor. Ce zici?

Îşi luă mîna de pe umărul ei şi o privi.

– Sigur, spuse el repede.

Asta a fost tot ce-au discutat pe drumul spre parcare. Nici o întrebare despre cum fusese excursia lui – sau a ei. Nici un semn de amabilitate, nimic. Marty începu să se întrebe dacă nu cumva ea aflase despre Carson. Respinse repede această idee şi îşi zise că încă nu-i trecuse supărarea din dimineaţa cînd se despărţiseră.

Se urcară în maşină şi se îndreptară spre oraş pe autostrada Kennedy, fără să scoată o vorbă. Pînă la urmă, Marty sparse gheaţa:

– Se pare că ai avut parte de ceva zăpadă cît am fost plecat, nu-i aşa?

– Douăzeci de centimetri, spuse ea pe tonul unui prezentator meteo de la TV, continuînd să privească drept înainte.

Marty simţi că se enervează. Oare nu-şi dădea seama că el e obosit, că nu are chef de asemenea situaţii, imediat după ce a coborît din avion? Oftă.

– Bine, care-i problema? întrebă el.

Reiki îşi muşcă buza şi privi o clipă prin geamul lateral.

– La naiba, Reiki. Mă tratezi cu indiferenţă şi ştii cît urăsc asta. Haide, vorbeşte-mi.

– Probabil n-am nimic de spus.

– Mai eşti supărată pentru atunci?

Ea îşi întoarse faţa către el şi Marty remarcă tristeţea din ochii ei căprui.

– Nu, nu sînt supărată pentru ce-a fost atunci, Marty, sînt tristă.

Rostise vorbele pe un ton inexpresiv.

Marty tăcu, neştiind ce să spună.

– De cînd ai plecat, m-am gîndit mult la noi doi, la felul în care merg lucrurile.

– Şi?

Oare unde vroia să ajungă?

Emoţia ieşi la iveală, cînd Reiki închise ochii şi rosti pe un ton şovăitor:

– Adevărul este, Marty, fie că vreau sau nu să cred, că noi nu ne îndreptăm nicăieri. Înghiţi în sec şi respiră adînc. Te iubesc, Marty. Doamne, te-am iubit din clipa în care ne-am întîlnit prima oară. La naiba, poate te-am iubit prea mult. Vocea i se frînse. Tăcu o clipă şi continuă: Poate mi-a fost teamă să recunosc faptul că am irosit atîţia ani din viaţă. Acum ştiu că n-ar fi trebuit să aştept atîta vreme ca tu să mă doreşti, aşa cum te doresc eu. Reiki îi zîmbi printre lacrimi, cuprinsă de un tremur uşor. Dar, sînt o fată mare, nu? Ar fi trebuit să-mi dau seama.

El o privea, nevenindu-i să creadă ceea ce se întîmpla.

– Nu pot continua să sper că, într-o bună zi, lucrurile se vor schimba, continuă ea. *Tu* le vei schimba. Ştiu că există anumite lucruri în trecutul tău... care încă te rănesc. Dar la naiba, Marty, e vorba de trecut. Păstrezi în mintea ta toate acele lucruri care te împiedică. Alegerea este a ta. Trebuie să mergi mai departe şi să laşi trecutul în urmă.

Reiki îi căută privirea, aşteptînd răspunsul lui.

– Am fi putut avea atît de mult, tu şi cu mine, încheie ea. Dar tot ceea ce vezi tu este ceea ce nu ai.

Marty încercă să se apere.

– Te referi la preşedinţia agenţiei?

Ea înclină capul, pentru a-şi ascunde furia.

– Da, la preşedinţia agenţiei. Şi la toate celelalte scări, pe care tu crezi că trebuie să le urci. Îţi pot spune de pe acum că ele nu vor umple golul din inima ta. Singura care poate face acest lucru este dragostea. Şi încrederea. Ar fi trebuit să-ţi dai seama. Nu sînt ca mama ta – nu trebuie să te temi că o să te părăsesc.

El coti pe Walton Street şi îi aruncă un zîmbet amar.

– Dar asta vei face, nu-i aşa? Asta încerci să-mi spui acum? zise Marty.

– Este momentul să mergem mai departe, Marty, să ne continuăm viețile.

O lacrimă i se prelinse pe obraz şi ea şi-o şterse.

– Dar nu vreau să merg mai departe, se opuse el. Intră pe aleea de la Astor şi parcă maşina. Eu te vreau pe tine, spuse el încetişor. Asta vreau.

– Poate că mă vrei, dar oare *ai nevoie* de mine? Ştiu deja răspunsul la această întrebare: nu, nu ai nevoie de mine. Tu ai putere, bani şi un statut – acestea sînt lucrurile pe care ţi le doreşti. Lucrurile importante pentru tine...

– Nu-i adevărat, izbucni el, întrerupînd-o.

– Ba da, am dreptate... Şi mi-au trebuit şapte ani să recunosc acest lucru. Şapte ani, în care mi se amintea în fiecare zi că o companie nenorocită de pe Michigan Avenue este pentru tine mai importantă. Ai idee cum e?

Marty se gîndi la tatăl său. Da, ştia cum e să trăieşti şaptesprezece ani cu un om care nici măcar nu-ți povesteşte cum şi-a petrecut ziua. Care n-a venit niciodată la meciurile din Liga Juniorilor sau la meciurile de la şcoală? Cum poți numi asta? *Respingere* fu cuvîntul care-i veni în minte, dar nu-l rosti.

– O să-ți spun eu cum este, spuse Reiki deschizînd uşa maşinii. Doare, Marty. Să fii respins în felul ăsta zi de zi. Cred... că pur şi simplu nu mai rezist. Mi-am împachetat majoritatea lucrurilor. Mi-am găsit un mic apartament.

Se muta. Lui Marty i se puse un nod în gît.

– Doamne, Reiki, nu face asta. Hai să vorbim despre asta. La naiba, n-a fost niciodată altcineva în afară de tine.

Se simți vinovat, dar îşi zise că nu mințea: *nu* iubise pe alcineva. Cît despre Carson Page? Ei bine, ea reprezentase o aventură de o noapte, pe care avea s-o regrete toată viața.

– Reiki, spuse el încetişor, aproape implorînd. Te iubesc.

Ea coborî din maşină.

– Ştiu că mă iubeşti. Dar nu *ai nevoie* de mine, Marty, spuse ea, izbucnind în plîns. Dacă ai fi avut... ei bine, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar nu ai, aşa că trebuie să plec.

Noaptea era limpede, friguroasă, şi fără lună şi, cu toate că Marty gonea pe autostradă către Lake Forest, i se părea că totul se oprise în loc. *Am cu adevărat* nevoie de ea, își spuse el. Avea nevoie de părerea ei raţională în privinţa situaţiei de la Arrow, Planetlife şi a celei legate de tatăl său. În cine altcineva mai putea avea încredere? Cum va reuşi să facă faţă situaţiei, cu inima sfîşiată de durerea pierderii ei? Reiki se înşela. Avea nevoie de ea – acum mai mult decît oricînd.

Trebuia să recunoască cum că fusese obsedat de obţinerea preşedinţiei companiei. Auzise şi înainte aceleaşi reproşuri de la alte femei. Femei pe care le lăsase în urmă, în timp ce el mergea mai departe, urcînd treptele capitaliste ale succesului. Oare se întîmpla din nou acelaşi lucru? Oare cînd se va întoarce acasă în seara asta se vor apuca să-şi împartă CD-urile, furculiţele şi cuţitele? Şi ce va urma. Îşi vor spune simplu „ne mai vedem“ şi s-o ia de la capăt, colindînd barurile şi oferind necunoscutelor ceai în Long Island? Nici nu mai ştia ce dracu' e aia o întîlnire.

Marty nu putea să-şi amintească ultima data cînd îi venise să plîngă, ultima dată cînd simţise acel nod în gît. Genul de nod care creşte pînă nu mai poţi respira.

În timp ce intra pe aleea proaspăt deszăpezită a casei tatălui său, Marty scrută strada în căutarea maşinii lui Sinclair. Nu se afla acolo şi asta îl bucură – va avea mai mult timp la dispoziţie. Timp pentru ce? se întrebă el furios. Să-şi plîngă de milă? Pentru că nevoia asta o simţea. Într-adevăr, era un ticălos. Nu-şi imaginase niciodată că

viața lui va lua o asemenea întorsătură. În orice caz nu acum, nu în asemenea momente.

Trăise şapte ani cu Reiki. Iar acum, brusc, totul se sfîrşise? Trebuia să uite momentele de tandrețe, şoaptele dulci şi săruturile pasionale, în timp ce mîncarea chinezească se răcea în cutiuțele acelea ciudate de pe masă? Cum putea să lase deoparte toate aceste lucruri şi să meargă mai departe?

Dacă făcea acest lucru, ce semnificație ar mai fi avut tot timpul petrecut împreună... Marty înghiți cu greu, încercînd să scape de nodul din gît. Oare totul fusese în zadar?

Nu putea accepta aşa ceva.

Brusc, îşi aminti că se afla acolo nu pentru a-şi plînge de milă, ci pentru a se întîlni cu Ford Sinclair. Era cazul să se poarte ca un bărbat şi să accepte situația.

41

Del Waters se întoarse de la bar şi-i privi pe cei trei bărbați aflați în apartamentul său de la Athletic Club din Chicago. Le adresă un zîmbet care trăda cruzime.

Era capătul liniei, chicoti Waters – cel puțin pentru Marty English. Se aşeză în scaunul moale de piele şi zîmbi din nou, imaginîndu-şi cadavrul mutilat al lui Marty English, zăcînd undeva într-un lan de porumb. English va primi în curînd ceea ce merită, gîndi Waters.

Del Waters nu agrease niciodată să suporte capriciile altcuiva. O vreme, Marty English îşi permisese acest lucru. Dar nu va mai fi cazul, slavă Domnului. Da, situația avea să se răstoarne. Waters zîmbi din nou, ceva mai relaxat, şi îşi aprinse un trabuc Cohiba.

– Deci, începu Waters, cu o voce care-i trăda nerăbdarea, Marty English urmează să se întîlnească cu Sinclair în seara asta?

Harper aprobă dînd din cap; în prezența lui Waters părea mai degrabă un cățel ascultător decît un ucigaş plătit. În schimb, Kemper, care încerca să-şi păstreze orgoliul în prezența şefului lor, spuse:

– Da, asta au auzit Knute şi oamenii lui. Sinclair a sunat, a vorbit cu fata şi au programat totul pentru ora zece.

– Perfect. Waters zîmbi şi îşi frecă mîinile îngrijite cu neprefăcută satisfacție. Oricum nu mi-a plăcut ideea să-l ucidem la O'Hare... Prea aglomerat pentru gustul meu. În plus, adăugă el, în felul ăsta obținem doi la prețul unuia singur.

– E timpul să-l scoatem pe Sinclair din peisaj, mîrîi Kemper.

La ideea posibilului sfîrşit al lui Sinclair, Waters îl țintui pe Mike D'Angelo cu privirea.

– Apropo, Mike, se aude că nătărăii pe care tu îi numeşti întăriri sînt pe cale să facă un lucru bun. Zîmbi, dînd la iveală antipatia pentru D'Angelo. Stone Jackson trebuie să fi fost o țintă uşoară.

– Da, e adevărat, zise D'Angelo zîmbind.

În ultimele zile, începuse să-l urască pe Waters. Spre deosebire de Tony Inglesia, nu era suficient de priceput la înşelătorii.

Waters îşi scutură trabucul în scrumieră şi spuse cu nonşalanță:

– English n-o să stea cu brațele încrucişate, în timp ce un tăntălău îi bagă un glonț în cap. Iar Sinclair? Chiar dacă nu se mai află în Lake Forest, tot polițist rămîne.

– Aşa e, Del, aprobă Harper. Holley spune că Sinclair

e bun. Nu e un cretin care se înfundă toată ziua cu gogoşi. Va avea, fără îndoială, o armă asupra lui.

– Ei bine, să n-o daţi în bară. În primul rînd, eliminaţi-l pe Sinclair. Apoi, ocupaţi-vă de English. Nu uitaţi, îl vreau pe English viu. Să nu-i clintiţi nici un fir de păr de pe capul lui drăgălaş. Aţi înţeles? Nu înainte de a fi siguri că am pus mîna pe CD şi că acesta funcţionează. Apoi vom scăpa de English.

Îi reveni în minte imaginea lanului de porumb şi zîmbi.

– Dar dacă English nu cooperează? întrebă D'Angelo.

Waters îi aruncă lui D'Angelo o privire dispreţuitoare.

– Dacă se va întîmpla acest lucru, Arch Templeton va fi nevoit să poarte o mică discuţie cu el.

Kemper şi Harper rînjiră. Fuseseră de faţă la mai multe „mici discuţii" de-ale lui Templeton cu persoanele necooperante – adică la ceea ce suportaseră să privească. În linii mari, era vorba de tortură, metode pe care Templeton le învăţase de la luptătorii vietnamezi, ceva inimaginabil chiar şi pentru doi indivizi care văzuseră aproape tot ce se putea vedea şi aveau mîinile mai pătate de sînge decît conducătorul unui lagăr de exterminare. Deşi li se părea oribil, admirau felul în care Templeton se dedica muncii sale. Arch Templeton era un tip foarte inventiv; cîteodată lăsa coşmarurile sale să prindă viaţă. În acele momente era în cea mai bună formă – şi cea mai convingătoare.

– Deci, mîrîi Harper, l-ai chemat pe Arch pentru a purta o mică şedinţă de convingere cu English? Va fi interesant.

Îşi încrucişă braţele şi se lăsă pe spate în scaun.

– Nu cred că va fi necesar, spuse repede D'Angelo, mai repede decît intenţionase. Cred că-l putem face pe English să gîndească raţional... Poate nu de la prima încercare, dar se va răzgîndi. Îl cunosc. Ne va da CD-ul.

Waters surîse cu aroganță.

– Ce fel de mafiot ești tu, Mike? Cei ca tine nu se sfiesc să tragă oameni în țeapă, și brusc te crezi misionar?

Ochii lui D'Angelo sclipiră.

– Nu mă deranjează să forțez mîna cuiva, mîrîi el, ignorînd insulta. Cred doar că Marty English va coopera fără ca cineva să fie nevoit să recurgă la măsuri extreme. După cum am spus, știu cum gîndește. Va asculta de rațiune.

– Rațiune? chicoti Harper. Oricum, ce importanță are pentru tine? Vreau să spun, tipul e ca și mort.

D'Angelo îi răspunse cu o nonșalanță studiată.

– Sigur. Numai că eu prefer s-o rezolv repede. Știi tu... curat.

– Cred că vrei să spui *fără dureri*, mîrîi Waters ca un cîine care-și apără osul.

Un mafiot nenorocit voia să-i răpească plăcerea; și-l dorea pe Marty English pentru el.

– Se pare că te simți vinovat, Mike, îl acuză el, acum că am dat de belea și o să fie nevoie să-i facem de petrecanie. Încerci să-ți rezolvi problemele de conștiință cu o crimă „curată", despre asta-i vorba? Știi ce? O moarte tot moarte înseamnă. Waters făcu o pauză și dădu drumul unui rotocol de fum, înainte de a adăuga pe un ton sarcastic: Și totuși, poate că mafia ta nu cunoaște diferența.

– Cînd va fi timpul, se zburli D'Angelo, eu și băieții mei o să ne facem treaba.

– Nu, nu cred. Ești prea blînd cu puștiul. Am văzut asta încă de la Sears Tower. În ceea ce mă privește, eu cred că s-ar putea să te răzgîndești. Privi către Harper și Kemper. De aceea, în seara asta îi trimit cu tine pe Max și pe Roger. Nu vreau s-o dați în bară. Treaba asta trebuie făcută bine. Și, ca să lămurim lucrurile, cînd va fi momentul, eu mă voi ocupa de English, nu tu și cu amărîții tăi.

Roşu la faţă, D'Angelo încercă să protesteze, dar înainte să o poată face, Waters îşi strivi ţigara şi se ridică.

– Băieţi, ştiţi ce aveţi de făcut, spuse el, aruncînd un zîmbet răutăcios în direcţia lui Harper şi Kemper. Daţi-i drumul.

42

Clădirea impresionantă în stil Tudor părea un castel misterios separat de restul lumii.

În timp ce se îndrepta către uşa casei, cu servieta în mînă, Marty constată că prezenţa tatălui său rămăsese vie în memoria lui. Se opri un moment pe trotuar. N-ar fi vrut să se afle acolo.

Casa era mai întunecată decît o văzuse Marty vreodată. De obicei, la ora aceea era aprinsă lumina măcar în una din camere cînd trăia tatăl său. Ajunse la uşa principală şi încercă să introducă cheia în broască, dar la atingerea lui, uşa se deschise scîrţîind. Se trase înapoi şi alunecă pe scările îngheţate. Reuşi să se agaţe de balustrada de fier şi să-şi recapete echilibrul.

Marty respiră profund. Inima îi bătea aproape la fel de repede ca atunci cînd alergase prin Lincoln Park. Întoarse capul şi privi în jur. Nu se mai afla nici o altă maşină pe alee. Nici urmă de Ford Sinclair. Studie zăpada din faţa uşii. În întuneric, nu putea desluşi nici o urmă de picior. Oare era singur? Sau cineva voia să-l facă să creadă că este? Cu inima strînsă, se strecură prin uşa deschisă. Făcu un pas şi se opri, ascultînd; apoi mai făcu un pas. Ajunsese în faţa salonului, cînd simţi în coaste o ţeavă de metal rece, care-l împunse cu putere. Era o armă. Genunchii i se muiară. Pe faţă şi pe gît începu să-i curgă o sudoare rece.

– În regulă, prietene, distracția s-a terminat... mîinile sus.

Era o voce joasă, răgușită, autoritară, pe care Marty o recunoscu imediat ca fiind a lui Sinclair. Răsuflă ușurat.

– Sinclair... sînt eu, Marty, zise el fără să se miște. Îi era frică să nu-l sperie pe detectiv și acesta să tragă. La naiba, Sinclair, vrei să muți arma aia înainte s-o pățesc?

– Marty? Sinclair aprinse lumina și-l privi mînios. Doamne, băiatule, de ce te furișezi așa pe-aici? Era să-mi provoci un infarct.

– *Eu să-ți* provoc un infarct? Marty îl privi indignat. Tu cum crezi că m-ai făcut să mă simt?

– De unde era să știu cine se furișează în felul ăsta? De ce n-ai intrat și n-ai aprins lumina ca un om normal? Știi, asta e totuși casa *ta*.

– Ușa era descuiată. Ceea ce nu mi s-a părut normal. M-am gîndit că ar fi o idee bună să nu-mi fac o intrare zgomotoasă, în cazul în care vreun tip de la CIA se plimbă pe-aici. În plus, tu m-ai rugat să ne întîlnim aici la zece, nu-i așa?

– Ai venit devreme. E abia opt jumătate.

– Nu mi-ai văzut mașina? Doar o cunoști. Crede-mă, m-aș fi descurcat și fără primirea oficială pe care tocmai mi-ai făcut-o.

– Îmi pare rău, spuse Sinclair, dar verificam ușa din spate de la bucătărie. Cea din față era deschisă și cînd am ajuns eu. Apoi am auzit mașina, am crezut că e vreunul dintre nenorociții de la CIA. N-aveam chef să-mi asum riscuri.

– Unul dintre nenorociții de la CIA? rîse Marty forțat. Te sperii cam repede la bătrînețe, nu-i așa?

Îl privi pe detectiv cu atenție. Părea încordat ca un arc.

Chipul lui Sinclair deveni serios.

– Să știi că sînt speriat. Aruncă o privire afară și, cu

mîinile tremurînd, închise repede uşa. Crezi că mai e cafea în bucătărie? întrebă el, punîndu-şi arma în toc. Mi-ar fi de folos în momentul ăsta.

– Şi mie, aprobă Marty. A fost o zi lungă.

Nu intenţiona să-i spună cît de lungă şi nici să-l plictisească cu detaliile problemelor sale cu Reiki, dar voia să-şi descarce sufletul, povestindu-i descoperirile pe care le făcuse în Belize.

Marty făcu un ibric de cafea în vreme ce Sinclair, sprijinit de blatul de marmură, îl privea.

Sinclair rupse tăcerea:

– Deci, cum a fost în Belize?

– A fost ciudat, Sinclair. Al dracului de ciudat. Poate sînt eu paranoic, dar încep să cred că există conspiraţii oriunde merg. Se petrece ceva între clientul meu şi organizaţia de conservare a naturii cu care lucrează. Ştiu că pare aiurea, dar cred că au o legătură cu mafia şi cu uciderea tatălui meu... cred că toate se leagă.

– Cum aşa?

– Vezi tu, Arrow – acesta este clientul meu – foloseşte un arbore tropical, escoba, pentru noua sa linie de produse vegetale. Conform fundaţiei Planetlife, care se ocupă de conservarea acelei zone, se presupune că acest proiect este realizabil, cel puţin aşa susţine reclama care va rula peste opt zile în Super Bowl.

– Pare logic. Sînt ecologişti, nu?

– Da, aşa se presupune, dar în realitate, lucrurile stau altfel. Taie pădurea tropicală. Eu însumi am văzut defrişările.

– Aş spune că e destul de ciudat.

– Este. Şi s-ar dezlănţui un scandal la departamentul de „Relaţii cu publicul“ dacă s-ar afla că Arrow este implicată în aşa ceva. În consecinţă, am hotărît să discut cu preşedintele lui Arrow despre acest lucru. Şi ştii ceva? Tipul s-a supărat pe mine. La dracu', îi apăra pe cei de

la Planetlife, de parcă ar fi fost îngeraşi. Marty facu o pauză şi-l privi în ochi pe detectiv. Iar dacă nu îi numeşti *îngeraşi* pe tipii de la Forțele Speciale, înseamnă că mie-mi scapă ceva.

– Forțele Speciale? Chipul lui Sinclair deveni cenuşiu.

– Exact. Am descoperit că Planetlife şi Escoba sînt conduse de nişte foşti tipi de la Forțele Speciale, dintre care unul este chiar preşedintele consiliului Arrow.

– Şi micuții tăi prieteni de la CIA, Harper şi Kemper, au fost în Forțele Speciale. Conform surselor mele, ultimul loc unde au lucrat a fost Belize. Crezi că îl cunosc pe preşedintele tău?

– Aş spune că este posibil. Se zvoneşte că Escoba este un fel de acoperire pentru o operație secretă a CIA. La dracu', zona se află chiar pe granița guatemaleză şi are o pistă pe care ar putea ateriza şi nişte C-I30. Marty făcu o pauză, ducînd ceaşca la gură. Deci ce părere ai, detectiv Sinclair – coincidență sau conspirație?

Sinclair scutură capul.

– Dacă am învățat un lucru cît am lucrat la „Omucideri", acela este că nu există coincidențe. Cît timp ai lipsit, mi-am construit şi eu o teorie. Cred că Harper şi Kemper sînt cei care l-au otrăvit pe tatăl tău, Marty. Şi mai cred că au facut-o la ordinele cuiva important din CIA. Dar cum se leagă porcăria asta cu Planetlife şi Arrow, nu-mi dau seama. Vreau să spun, de ce ar tăia CIA şi un grup ecologist pădurea tropicală? Şi ce au toate astea de-a face cu o companie farmaceutică şi cu mafia?

Marty se gîndi să-i povestească detectivului despre disc. La urma urmei, era nodul de legătură în jurul căruia gravitau cu toții. Apoi se răzgîndi; poate că deja vorbise prea mult.

– Nici eu nu-l văd, Sinclair, spuse el.

Sinclair închise ochii pe jumătate.

– Oricare ar fi legătura dintre ele, instinctul îmi spune că e tare dubioasă.

– Poate instinctul tău e paranoic, zîmbi Marty, nerăbdător să schimbe subiectul. Apropo, nu ți-am văzut mașina pe alee. Ce dracu' ai facut cu ea? Ai devenit atît de prudent, încît ai lăsat-o în stradă și ai venit pe jos pînă aici?

– Am vîndut rabla; i-am luat micuței mele Crissie una nouă. Nu m-a lăsat inima s-o aduc prin hîrtoapele astea. M-a adus unul dintre băieții de la birou.

– Ești grozav, Sinclair.

Ford Sinclair icni în ceașcă, stropind împrejur.

– Da, spuse el, chiar că sînt grozav. Sînt un egoist nenorocit, asta sînt. Ochii li se întîlniră. Îl știi pe tipul de care ți-am zis că o să mă ajute la cazul ăsta?

– Prietenul tău de la CIA?

– Da, el. Numai că acum este prietenul meu mort.

Marty puse ceașca jos.

– Ce vrei să spui? întrebă el cu vocea stinsă.

– L-am omorît, Marty, spuse Sinclair, arătînd de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plîns. Nenorociții l-au urmărit și l-au ucis ieri-seară la Navy Pier. I-au zburat creierii.

Mîna cu care Sinclair ținea ceașca de cafea începu să tremure. Ridică privirea spre tavan, înghițind cu greu, încercînd să se stăpînească.

– Rahat, îl cunosc pe tipul ăsta de peste douăzeci de ani. Sîntem prieteni din anii șaptezeci. Iar acum, doar pentru că am vrut un nenorocit de dosar, e mort. Îl privi pe Marty. Bietul om a lăsat în urmă o soție, Doneeta, și trei copii. Unul din ei trebuia să intre la facultate – de-asta se zbătea Stone atît de mult. Zîmbi cu amărăciune. Acum nu prea mai poate fi vorba de așa ceva...

Clătinîndu-se, Marty se aşeză pe marginea mesei.

– Vrei să-mi spui că amicul ăsta al tău a fost ucis pentru că şi-a băgat nasul în cazul tatălui meu?

– Doamne, mîrîi Sinclair nervos, chiar vrei să-ţi spun pe litere?

– De-asta ai vrut să ne întîlnim în seara asta? Să vorbim despre acest, acest... Marty căuta cuvîntul potrivit, un cuvînt impersonal. Acest *incident?*

– Da, în parte. Am crezut că trebuie să afli cu cine ai de-a face. Indivizii ăştia îţi dau mai mult decît un şut în fund cînd se enervează.

Marty încuviinţă dînd din cap. Nu era sigur că voia cu adevărat să-i pună următoarea întrebare.

– Care este celălalt motiv pentru care ai vrut să ne întîlnim?

Sinclair suspină.

– Cazul tatălui tău a fost închis.

– Ştiu. Am încercat să te sun. Mi-au spus că eşti în concediu.

Lui Sinclair îi scăpă un hohot de rîs cinic.

– Ah, da, concediul meu. M-am distrat de minune toată săptămîna. Mai întîi, căpitanul a închis un caz fierbinte fără nici un motiv, mi-a dat un concediu pe care nu l-am cerut, şi m-a lăsat cu buza umflată. Apoi, singurul prieten pe care l-am avut vreodată a fost împuşcat ca un cîine. Sinclair înşfăcă un scaun şi se aşeză. Deci, ce părere ai, Marty? Crezi că e timpul să dăm cărţile pe faţă?

Marty privi ceaşca de cafea pe jumătate goală şi îşi cîntări alternativele. Era timpul să-l pună pe Sinclair la curent. Ridică servieta şi o aşeză pe masă. Îi va arăta detectivului CD-ul cu hieroglifa şi îi va povesti ce spusese Che. Poate împreună vor reuşi să pună lucrurile cap la cap.

– Cred că ştiu ce vor, începu el în timp ce deschidea servieta. Şi cînd spun *ei* mă refer la mafie, la CIA, Isaac Arrow, Planetlife – toţi.

Scoase cele două CD-uri identice cu B. B. King şi, după ce găsi zgîrietura pe care o făcuse pe una dintre carcase, o ridică. Asta caută, spuse el simplu.

– B. B. King? pufni Sinclair.

– Nu e un CD cu muzică, Sinclair. E un fişier imagine.

– Ce fel de imagine?

Marty îi întinse lui Sinclair printul cu hieroglifa.

Detectivul examină imaginea ciudată.

– Asta? exclamă el neîncrezător, lovind hîrtia cu dosul mîinii. Vrei să-mi spui că asta e pe CD? Indivizii ăia omoară oameni pentru asta?

Marty încuviinţă din cap.

– Aşa se pare.

– Bine, şi ce dracu' e asta? întrebă Sinclair, înapoindu-i-o.

– E o hieroglifă maya. Am stat de vorbă cu un indian în Escoba, care mi-a spus că reprezintă unul dintre cei trei zei din ceea ce mayaşii numesc Triada Palenque. Arătă către imagine. Acesta este zeul lumii subpămîntene.

Fred Sinclair căscă gura.

– Lumii subpămîntene? Îţi baţi joc de mine.

– Mă tem că nu.

Intrigat, Sinclair îşi trase scaunul mai aproape.

– Ai aflat de la indian ceva despre ceilalţi doi zei?

– Da, unul dintre ei este zeul soarelui. El e şeful cel mare, ca să spunem aşa. Celălalt este zeul iluziei, cel care nu e ceea ce pare a fi.

Sinclair se ridică exasperat şi, înfundîndu-şi mîinile în buzunare, începu să se plimbe înainte şi înapoi pe pardoseala de gresie. Se opri brusc şi se uită mirat la Marty.

– Despre ce dracu' e vorba?

– Aş vrea şi eu să ştiu. Uite-te la numerele astea. Marty îi arătă printul. Cred că reprezintă un fel de cod.

Sinclair se aplecă deasupra mesei.

– Cel de sus – nu ştiu. Dar cel de-aici, de jos... După părerea mea este un număr de transfer bancar.

– Poți să afli exact? Să-l verifici, să-l urmăreşti, să vezi unde duce?

– Da. Asta se poate rezolva în cîteva ore, spuse Sinclair, scriind grăbit numerele în carnețel, în timp ce Marty îl privea.

– Dar Sinclair, obiectă Marty, eşti în concediu. Cum poți să...

– La dracu' – Sinclair dădu din mînă, neluînd în seamă întrebarea, înainte ca Marty să o rostească –, am o secretară amabilă la birou. Rhonda o să mă ajute. Marty, zîmbi el larg, o să-i dăm de capăt.

Sinclair înşfăcă cu o mînă haina mototolită şi îşi scoase telefonul celular.

– E nouă şi jumătate. O să-mi sun un prieten să treacă să mă ia cu maşina.

Formă numărul şi spuse doar: „Ne vedem într-un minut".

– De ce te grăbeşti? întrebă Marty, ridicînd ibricul cu cafea. Stai jos şi mai bea o ceaşcă.

Sinclair rînji.

– Eşti o gazdă bună, Marty. Dar n-am timp să ard gazul acum. Vreau să rezolv problema asta repede. Vreau să-i pun pe ticăloşii ăştia la zid. Două crime, intrare prin efracție... şi, cine naiba mai ştie ce.

Sinclair făcu o pauză şi privi în jos către pumnii lui strînşi.

– După ce o să termin cu ei, spuse el cu vocea tremurînd de furie, nenorociții ăia nu vor mai vedea lumina zilei pînă la sfîrşitul vieților lor mizerabile. Între timp, nu scăpa CD-ul ăla din ochi. Îşi aruncă haina pe

umeri şi se îndreptă spre hol. Am plecat, Marty. Am de afumat nişte porci. Zîmbi, şi adăugă vesel: La propriu.

După plecarea lui Sinclair, Marty se plimbă o vreme prin casa mare şi goală. Urcă scările, intră în dormitor şi se aşeză pe vechiul său pat de arţar. Camera arăta exact aşa cum o lăsase – vechiul casetofon în colţ, chitara... Îşi aminti de o noapte din vara lui 1968, cînd avea şaptesprezece ani.

Se întinse pe cuvertura cu ciucuri şi studie pereţii. Erau acoperiţi cu acelaşi tapet fără personalitate, un amestec de stofă cadrilată şi armăsari, pe care mama sa îl alesese cu mulţi ani în urmă.

Nu-i plăcuse niciodată tapetul şi, de-a lungul timpului, făcuse unele modificări: doi dintre pereţii camerei erau acoperiţi cu fanioane şi rafturi, pe care erau aliniate trofeele de golf din liceu; ceilalţi doi erau tapetaţi cu un amestec ţipător de postere negre, lucioase.

Într-adevăr, era exact aşa cum îl lăsase. Acum, cînd privea camera, îi era clar că fusese destul de inconsecvent. De fapt, a spune că a trecut printr-o criză de personalitate părea o afirmaţie haioasă. Fusese mai degrabă vorba de o personalitate multiplă; Jimi Hendrix se întîlneşte cu Arnold Palmer undeva în zona crepusculară. Era mulţumit că se maturizase în cele din urmă, că nu mai trebuia să treacă din nou prin asta. Se ridică şi continuă să cutreiere prin casă, deschizînd dulapuri şi cotrobăind prin jur. Nu căuta ceva anume, poate doar cîteva amintiri. Cînd dădu peste un pachet vechi de Trojans al bătrînului, se simţi, deodată, ca un infractor. Stinse lumina şi coborî la parter. Se duse la bucătărie, şi în timp ce-şi îmbrăca haina, îşi aduse aminte de bibliotecă. Nu fusese acolo, deşi era în căutare de amintiri. La naiba, biblioteca reprezenta o plimbare pe drumul amintirilor. Marty intră în bibliotecă. Bîjbîind prin întuneric, găsi o lampă şi o aprinse. În oglinda din spatele barului se reflecta o siluetă. Marty tresări, apoi, dîndu-şi

seama că imaginea îi aparţine, izbucni în rîs. Era un rîs nervos, şi observă că mîinile îi tremură. Revino-ţi, îşi spuse el în timp ce-şi rotea privirea prin camera întunecată. Apoi îl copleşi tristeţea. Era din nou un băieţel, care se ascundea în spatele oglinzii false din biblioteca tatălui său. Băieţelul care asculta. Şi care auzea ce nu voia să audă.

Marty se întrebă ce voci răsunau acum acolo, în spatele peretelui cu oglindă şi, curios, se duse în spatele tejghelei din bronz şi marmură şi îşi puse mîinile pe oglindă. Era netedă la pipăit, aşa cum şi-o amintea. Îşi plimbă uşor degetele pe suprafaţa ei, pînă cînd simţi scobitura din sticlă care-l anunţă că a găsit locul. Ridică un deget şi ciocăni uşor. O uşă de oglindă se deschise fără zgomot, invitîndu-l în încăperea întunecoasă.

Marty apăsă pe întrerupător şi mica încăpere se lumină datorită neoanelor reci, albastre-fluorescente, aflate deasupra capului. Era o lumină crudă. O atmosferă perfectă, gîndi Marty, pentru un ritual al inchiziţiei sau pentru o extracţie dentară.

Fu surprins să constate că încăperea nu era mai mare decît un dulap. Îşi aminti că ultima oară cînd fusese acolo nu era decît un băieţel uscăţiv, căruia îi mijea mustaţa.

Ochii săi cercetară încăperea; nu semăna cu nimic din ceea ce îşi amintea. Tatăl său avusese un seif vechi, nişte dulăpioare de metal, un birou şi un scaun vechi. Nimic altceva. Acum totul era schimbat. Tatăl său intrase puternic în era electronicii. Vechiul scaun fusese înlocuit cu altul, de piele neagră, iar masa cu una artistic nichelată. Un monitor TV modern şi un video erau aşezate pe suprafaţa lucioasă. O modernă cameră video era montată pe un trepied, cu obiectivul îndreptat prin oglinda falsă către biblioteca de dincolo de ea.

Stive de videocasete, în carcase lucioase de vinil negru, cu etichete scrise grijuliu zăceau pe podeaua acoperită cu

mochetă cenuşie. Mai erau şi alte casete înghesuite în rafturi de oţel, care aproape că gemeau sub greutatea lor.

– Ce naiba reprezintă toate astea? mormăi Marty, în timp ce scotea caseta din camera video.

Spre deosebire de celelalte, aceasta nu avea etichetă. *Ce dracu'?* Tatăl său se apucase să facă filme de casă? Apoi, Marty înţelese.

Tatăl său îşi înregistra pe ascuns vizitatorii. Da, asta era, înregistrase totul pe casetă. Tony Inglesia, şeful mafiei, probabil că deţinea mai multe lucruri compromiţătoare în această cămăruţă decît întregul FBI. Dacă într-adevăr aşa era, pe casetele astea se aflau suficiente dovezi pentru a băga după gratii jumătate din Chicago, poate toată lumea interlopă a Americii.

Marty privi caseta din mîna sa, şi inima i se strînse. Cutremurat de un amestec de teamă şi anticipaţie, se aşeză la birou. În timp ce dădea drumul la monitor şi la video, respiră adînc încercînd să-şi potolească bătăile rapide ale inimii. Apoi introduse caseta. O clipă, ezită cu degetul deasupra butonului *Play*. Oare chiar voia să afle adevărul? Poate că vocile înregistrate pe casetă erau nişte stafii ale unui trecut înfiorător.

La dracu', fără doar şi poate, asta *trebuia* să fie. Şi, asemenea băieţelului de demult, nu era sigur că vrea să audă ce aveau de spus acele voci. Era vorba de secrete – secrete întunecate. Poate era mai bine să le lase în pace.

Pentru a juca un joc, ai nevoie de cincizeci şi două de cărţi; nu asta spunea tatăl său? În clipa aceea, Marty avea doar o jumătate de pachet. În ciuda fricii care pusese stăpînire pe el, mai respiră o dată adînc şi apăsă tasta Play. Toate cărţile urmau să fie pe masă acum. Dar chiar şi aşa, simţea că, într-un fel, jocul abia începuse.

Marty nu putea spune cîtă vreme stătuse acolo, în stare de şoc, în timp ce privea monitorul alb. Cele cîteva

secunde de rotire a benzii schimbaseră totul. Destinul îşi lansase chemarea. Şi, cum spusese Che, Marty nu avea de ales – trebuia să-i răspundă.

Îşi zise că n-ar fi trebuit să fie şocat de dezvăluirile benzii. Avînd în vedere trecutul său, ar fi trebuit să ghicească ceea ce va vedea, dar nimic nu-l avertizase în legătură cu oroarea care se derula pe ecran. Derulă caseta şi o repuse, încercînd să înţeleagă. Era greu de crezut. Repetă manevra şi porni din nou pentru a fi sigur.

Adevărul era şocant: Del Waters întîlnindu-se cu tatăl său. Carson Page şi Frank Torello întinzîndu-şi capcana. Detaliile colaborării lor de-a lungul anilor, în propriile lor cuvinte incriminante. Cuvinte care răsunau acum, înfricoşătoare şi sinistre, din difuzorul monitorului.

„În asta constă frumuseţea, Tony, spunea Del Waters. Cine s-ar putea gîndi că Isaac Arrow, cel mai respectat concern farmaceutic din lume şi Planetlife, o fundaţie pentru conservarea pădurii tropicale plină de liberali sensibili, sînt în legătură cu agenţi corupţi ai CIA şi cu mafia din Chicago?“

Într-adevăr, cine ar fi crezut aşa ceva? Marty îşi scutură capul. Cine ar fi putut crede că aveau patru sute cincizeci de milioane de dolari undeva, într-un cont? Şi că pentru a ajunge la ei era nevoie doar de un CD cu B. B. King? Da, după cum afirmase Frank Torello cu atîta simplitate în timpul întîlnirii, publicul n-ar fi crezut niciodată un lucru atît de absurd – chiar dacă i s-ar fi demonstrat negru pe alb.

Sau color. Carson Page rîsese spunînd asta. Marty se simţea copleşit de greaţă, dezgustat atît de propriul său amestec în acest urît complot, cît şi de amintirea nopţii petrecute cu ea.

Derulă caseta pînă la ora unsprezece şi treizeci în aceeaşi seară. Ştiind ce avea să urmeze, i se părea greu, aproape imposibil de privit.

Mike D'Angelo îi ucisese tatăl.

Camera ascunsă îl înregistrase pe D'Angelo strecurînd drogul în băutura lui Inglesia. Îl surprinsese cum nu se poate mai clar pe D'Angelo ignorînd strigătul de ajutor al muribundului, ca şi momentul în care toasta deasupra cadavrului rostind „*salud*", cînd totul se terminase.

„*Salud*" spusese D'Angelo. La auzul acestui cuvînt, inima lui Marty aproape că încetă să bată.

Stătu acolo în timp ce ecranul se albi şi vocile tăcură. Cu excepţia uneia care-i şoptea în ureche. Vocea tatălui său, transmiţînd din mormînt un mesaj tulburător, fiului său: „Prietenii au grijă de prieteni".

Cu ochii minţii, Marty îl văzu pe bandă pe şeful mafiei zîmbind cu răceală, îl auzi spunînd: „Iar duşmanii capătă ce merită".

Da, şi trădătorii primesc ceea ce merită. Iar Marty avea să se ocupe personal de asta.

43

Cu farurile stinse, două Ford-uri misterioase urcau lunga alee pietruită, oprindu-se la o sută de metri depărtare de casă. Un Jaguar din '63 era parcat lîngă uşă. Înăuntru, lumina ardea.

De pe bancheta din spate, Mike D'Angelo mîrîi:

– E English.

În faţă, Harper şi Kemper care îşi verificau încărcăturile pistoalelor ridicară privirea, rînjind nerăbdători la auzul celor spuse de D'Angelo.

– Unde e maşina nenorocitului de poliţist? întrebă Harper, scrutînd noaptea. N-o văd nicăieri.

– Asta pentru că nu e aici, replică Kemper, cu o notă de exasperare în voce.

Harper îşi scutură capul cu furie.

– La dracu'. Del o să se supere.

D'Angelo se încruntă.

– La dracu', n-avem ce face dacă tipul nu-i aici, spuse el, scoţîndu-şi pistolul din tocul de la şold.

– Corect. Întîi să ne ocupăm de ce-i mai important. Vom avea grijă de Sinclair mai tîrziu.

Cei trei oameni coborîră din automobil. D'Angelo făcu un semn cu mîna către maşina din spatele lui. Şase gorile cu armele pregătite coborîră şi li se alăturară.

– Împrăştiaţi-vă în jurul casei, ordonă D'Angelo. S-ar putea să încerce să fugă. Ţineţi minte, trageţi *doar* în caz de nevoie... şi numai pentru a-l opri. Dacă îl omorîţi, va fi ca şi cînd v-aţi trage singuri un glonţ în cap.

Harper şi Kemper clătinară din cap. D'Angelo şi gorilele sale cu gît de taur erau nişte proşti, nu-şi dădeau seama că Del Waters se folosea de ei. Războiul cere dintotdeauna carne de tun. Cînd această treabă se va sfîrşi, D'Angelo şi oamenii lui vor avea aceeaşi soartă.

D'Angelo nu observă figurile dispreţuitoare ale agenţilor, fiind ocupat să-şi urmărească oamenii împrăştiindu-se şi dispărînd în noapte. Nu o porni spre casă, pînă cînd scîrţîitul paşilor pe zăpadă nu încetă, semn că oamenii se aflau pe poziţii. D'Angelo se decisese să nu se întoarcă la Del Waters cu mîna goală; va pune mîna pe Marty English într-un fel sau altul. Acest lucru era mult mai important decît miza sau mîndria lui. Erau milioane, ba nu, miliarde de dolari.

– În regulă, spuse D'Angelo în cele din urmă. Hai să terminăm.

Agenţii îl urmară pe D'Angelo, strecurîndu-se pe aleea ce ducea spre casă.

Marty tocmai derulase caseta şi o scosese din video,

cînd auzi zgomotul asemănător cu cel al unui geam care se sparge.

Instinctiv, stinse luminile albastre, se repezi la uşa cu oglindă şi o închise. Uşa scoase un uşor fîsîit în timp ce se închidea, şi Marty se rugă să fie singurul care l-a auzit. Respirînd greu, aproape sufocîndu-se, se sprijini de perete şi privi prin oglinda falsă. Aşteptă secunde, poate minute, apoi auzi apropiindu-se voci supărate. D'Angelo, Harper şi Kemper năvăliră în bibliotecă.

La vederea lor Marty gemu uşor de teamă şi apoi de spaimă.

Rahat; îşi lăsase servieta, cu CD-ul înăuntru, chiar sub masa din bucătărie.

– Ai auzit vreodată cuvîntul *linişte*, D'Angelo? zise Harper batjocoritor.

Agentul îşi plimbă privirea prin cameră, ca şi cînd s-ar fi aşteptat ca cineva să se afle acolo, trăgînd cu urechea, după oglinda falsă. Inima lui Marty începu să bată mai repede. Oare putea să-i vadă umbra prin oglindă? Se dădu un pas înapoi.

– Hei, ripostă D'Angelo, manifestîndu-şi iritarea, n-am văzut ibricul de cafea pe marginea mesei, bine?

Harper rîse.

– Gura, amîndoi, izbucni Kemper, în timp ce traversă camera şi se duse în spatele barului.

Se opri la cîţiva centimetri de oglindă şi se uită fix la propria sa imagine, etalîndu-şi bine cunoscutul zîmbet plin de cruzime. Marty se simţi de parcă privirile li s-ar fi întîlnit prin oglindă. Îşi ţinu respiraţia, fiindu-i teamă că Kemper i-ar putea auzi inima bătînd.

Admirîndu-şi imaginea, Kemper îşi aranjă cravata şi se întoarse către însoţitorii săi.

– A verificat cineva pe-aici? întrebă el.

– Nu încă, răspunse D'Angelo, privind în jur cu ceea ce Marty luă drept o expresie nostalgică.

Probabil își amintește despre ultimele momente petrecute alături de mentorul său, gîndi Marty cu răutate.

– Oricum nu se află aici, continuă el.

În spatele oglinzii, Marty zîmbi.

Harper se îndreptă către șemineu și se aplecă, privind în sus prin coșul întunecat.

– Într-adevăr, aprobă el resemnat, n-avea unde să se ascundă aici.

– Poate ar trebui să căutăm din nou prin casă, sugeră D'Angelo. Poate ne-a scăpat ceva.

– Ne-a scăpat ceva? exclamă Harper surprins. Parcă ai spus că cunoști locul ăsta.

– Așa e, se apără D'Angelo.

– Atunci, unde dracu' e? întrebă Harper.

– Nu știu. Am căutat peste tot. Nu înțeleg.

– Crezi că a plecat cu polițistul? se încumetă Kemper.

– Nu, replică D'Angelo. Marty n-ar lăsa luminile aprinse. Este aici. Trebuie să fie.

– Dacă este, am face mai bine să-l găsim, declară Harper. În vocea lui, de obicei calmă, se deslușea teama. Nu mă pot întoarce la Del fără el. Ați văzut și voi – vrea CD-ul ăla nenorocit... Am face bine să i-l ducem.

– *Liniștește-te*, izbucni Kemper. Dacă Marty ne scapă, ne rămîne fata.

– Ei, încă n-o avem.

Harper se sprijini de perete.

– Ar fi trebuit să punem mîna pe ea înainte de a veni aici.

– Ai auzit ce-a spus Del. Vrea să-l prindem întîi pe English, mîrîi Kemper, pierzîndu-și răbdarea. Vom pune mîna pe fată.

Vom pune mîna pe fată. Genunchii lui Marty se înmuiară. Brusc, își dădu seama ce intenționau nemernicii

şi înţelese că el era singura şansă a lui Reiki. Dacă nu va ieşi de acolo ca s-o salveze, va muri înainte de răsăritul soarelui.

– Putem continua? întrebă Harper nerăbdător.

Kemper aprobă.

– Vom verifica fiecare cîte o parte din încăperi. Precis că English se află pe-aici pe undeva.

Cînd cei trei dispărură din încăpere, Marty îşi căută haina prin întuneric şi o îmbrăcă. Din păcate, era dintr-un caşmir moale, subţire, dar cel puţin, neagră fiind, îl va ajuta să se strecoare. În schimb, pantofii dintr-o piele fină ca cea de mănuşi nu-l vor apăra de cei douăzeci de centimetri de zăpadă. Clătină din cap: nu era tocmai echipamentul potrivit. Afară erau sub zero grade.

Marty înaintă pînă la panou şi îl deschise încet, centimetru cu centimetru, simţindu-se vulnerabil în lumina ce devenea tot mai puternică. Respirînd adînc, păşi în bibliotecă, se lăsă pe vine şi închise uşa în spatele său. Se uită la ceas. Orice s-ar întîmpla, nu putea pleca fără servietă.

Începu să se mişte, dar auzind voci la distanţă, înţepeni. Cei trei se aflau încă la etaj, dar vor coborî cît de curînd. Trebuia să plece imediat de acolo.

Traversă rapid holul şi ajunse în bucătărie. Cînd văzu servieta sub masă, zîmbi uşurat.

Vocile se auziră din nou, de data asta mai aproape. Acum se aflau pe scară, coborau, veneau către el. Era timpul să...

Mişcă, soldat! îi comandă o voce interioară.

Marty înşfăcă preţioasa servietă şi ţîşni prin uşa din spate, doborîndu-l pe unul dintre oamenii lui D'Angelo.

– Fuge! ţipă individul. Marty străbătu în fugă pajiştea acoperită de zăpadă şi escaladă un zid înalt de piatră.

Auzi pocnetul sec al unui glonţ şi se ghemui pe creasta zidului. Privi peste umăr, cercetînd împrejurimile.

Ping. Un alt glonț lovi piatra la picioarele sale, împrăştiind aşchii de rocă în toate direcțiile. Măsură din priviri distanța pînă la pămînt şi se pregăti să sară. Zidul era de cel puțin doi metri jumătate, dar ştia că al treilea glonț nu-şi va rata ținta aşa că aruncă servieta şi sări, aterizînd, pe suprafața dură.

Respirînd cu greutate, cercetă grăbit cu privirea întunericul din jur. Cunoştea împrejurimile şi spera că asta îl va ajuta să scape. Ştia că la două sute de metri se afla o stradă, despărțită de casă de o pădurice.

La auzul paşilor şi al strigătelor ce se apropiau de zid, înşfăcă servieta şi o luă la goană prin lăstărişul care mărginea pădurea, lăsînd în urmă pinii scunzi. După o sută de metri se opri, gîfîind, încercînd să-şi dea seama unde se aflau urmăritorii săi. Văzînd razele subțiri de lumină ale lanternelor, avu certitudinea că îi luaseră urma.

Începu din nou să alerge, plănuind să treacă pe proprietatea bătrînului Collins aflată pe cealaltă parte a străzii, şi să se ascundă într-o pivniță veche, pe care o descoperise în copilărie. I se părea un plan bun. Chiar şi planurile cele mai ingenioase nu funcționează întotdeauna, îşi spuse Marty, văzîndu-i pe doi dintre oamenii lui D'Angelo stînd sub stîlpul de iluminat aflat vizavi de proprietatea lui Collins. Planurile bune trebuie să fie flexibile, aşa că Marty trecu la varianta B: se ridică şi o luă la fugă înapoi spre o stradă laterală. Din cauza întunericului, se împiedică de o creangă căzută şi se rostogoli, aterizînd cu servieta ținută strîns la piept într-un boschet. Zăcu o clipă acolo, încercînd să-şi recapete puterile. Cînd privi către stradă, zări un taxi galben oprit la stop. Se părea că, în cele din urmă, planul B avea să dea roade.

Cu servieta sub braț, Marty ieşi dintre tufişuri în stradă. Imediat auzi gorilele din spatele său strigînd şi alergînd

după el. O rază de lumină îi tăie drumul către taxi, luminînd chipul şoferului cu ochii holbaţi de frică.

Urmară alte strigăte, şi o rafală de focuri de armă. Un glonţ lovi uşa taxiului, apoi altul. Motorul maşinii fu ambalat, dar cauciucurile se învîrtiră în gol pe gheaţă. Taxiul era singura şansă a lui Marty – în cîteva secunde, îl va părăsi.

Se aruncă pe capotă, faţă în faţă cu şoferul îngrozit din spatele volanului. Taxiul reuşi să demareze în timp ce şoferul răsucea volanul în stînga şi în dreapta încercînd să scape de pasagerul nedorit.

Marty auzi un zgomot de sticlă spartă şi constată îngrozit că un glonţ îi explodă şoferului în tîmplă. Ieşit de sub control, taxiul se izbi de parapet, aruncînd-l pe Marty pe asfalt.

Oamenii lui D'Angelo se apropiau. Ameţit şi şocat, Marty înşfăcă servieta, se ridică în picioare şi se aruncă spre portiera maşinii. În timp ce se căznea s-o deschidă, un glonţ îi atinse mîna. Crispat de durere, dădu la o parte trupul taximetristului, sări în spatele volanului, scoase maşina din parapet şi o readuse pe carosabil. Un alt glonţ sparse luneta şi îi şuieră pe lîngă cap, în timp ce el apăsa acceleraţia pînă la podea. Urmă o rafală de gloanţe.

Rana de la braţ era uşoară, dar sîngera. Marty se gîndi să treacă pe la camera de gardă a unui spital, dar cadavrul taximetristului îl determină să renunţe.

Ştiind că poliţia îl va lua la întrebări văzînd geamurile sparte şi pătate de sînge, Marty ieşi de pe autostradă şi o luă pe străzile secundare nesemnalizate, slab luminate, îndreptîndu-se spre oraş.

Era aproape miezul nopţii şi trebuia să ajungă la Reiki. De asemenea, trebuia să scape de maşină şi de cadavru. Marty conducea cu precauţie pe străzile înguste, nedepăşind şaizeci de kilometri pe oră. După ce trecu de

vechiul cartier, mări viteza, în timp ce străbătea un labirint de case şi depozite. În cele din urmă, ajunse la o gară părăsită din apropierea cartierului de vest.

Traversă calea ferată părăsită şi, după ce mai merse puţin, opri motorul. Oftînd adînc, dădu drumul volanului şi închise ochii, relaxîndu-se înainte de a porni din nou. Trebuia să o avertizeze pe Reiki. Coborî din maşină şi înainte de a închide uşa privi cadavrul însîngerat al taximetristului.

Îmi pare rău, amice, spuse el încet şi o luă la fugă.

– Alo, răspunse o voce obosită.

– Reiki, eu sînt, şopti Marty.

Nu ştia de ce vorbea în şoaptă în mijlocul pustietăţii, lîngă Domino. Nimănui nu-i păsa de un individ care stă şi îngheaţă într-o cabină telefonică în partea asta a oraşului.

– Marty, exclamă Reiki. Unde...

– N-am timp de explicaţii. Ascultă-mă, îi ordonă el. Mike D'Angelo l-a ucis pe tatăl meu, iar agenţii ăia falşi sînt şi ei implicaţi. La fel şi mahării de la Planetlife şi Arrow. Toţi vor CD-ul şi sînt gata să ucidă pentru el. Mă urmăresc, Reiki. Şi te caută pe tine. Vor ajunge acolo curînd. Vreau să pleci dracului de-acolo. Ia-ţi laptop-ul şi du-te la cuibuşorul de nebunii. Mă auzi? Cuibuşorul de nebunii. Aşteaptă acolo. Ai înţeles?

– A-ha. Cuibuşorul de nebunii. Părea derutată, speriată.

– Eşti bine?

– Sînt. Mai... e ceva?

– Da, spuse el, cu o voce tandră. Am nevoie de tine.

Reiki Devane era o femeie practică şi echilibrată. În cele cinci minute care se scurseseră de la discuţia cu Marty, îşi periase părul într-o coadă de cal şi îmbrăcase o pereche de blugi şi un pulover. Apoi se dusese la baie şi pusese

un săculeț cu cosmetice într-o trusă, alături de paşaport şi de cîteva cecuri de călătorie, pe care le mai avea după ce anulase excursia în Rwanda. Ajunsă în hol, se încălță cu o pereche de ghete Frye şi îşi puse o haină din păr de cămilă. Apoi, ridică o husă de computer din piele şi-o puse peste umeri. Nu e o ținută prea potrivită pentru Bermude, îşi zise ea, în timp ce închidea uşa. Coborî în fugă scara de serviciu şi se pierdu în noapte. Era grăbită. Marty avea nevoie de ea.

44

Ca majoritatea locurilor în care trăiau oameni săraci, cartierul de vest din Chicago era cunoscut doar celor care trăiau în el.

La fel erau şi toate acele domenii pline cu garduri Cyclone şi sîrmă ghimpată ruginită, pline de gunoaie. Iarna, străzile cartierului înghețau, obligînd maşinile care se aventurau pe acolo să meargă încet pentru a ocoli hîrtoapele.

Nimănui nu-i păsa de cartierul de vest, cu excepția drogaților, a peştilor şi a tîrfelor, care-şi pierdeau timpul pe-acolo, ducîndu-şi zilele printre vagabonzi şi bețivi. Dacă cineva voia să dispară o vreme, se pierdea în cartierul mizerabil, amestecîndu-se printre locuitorii lui.

Marty nu fusese niciodată la locuința ei, dar ştia unde locuieşte Suzy Q. O văzuse pe tîrfa de vîrstă mijlocie cu coafură retro, pantaloni strîmți şi pantofi înalți cum conducea cîte un bărbat la etajul clădirii dărăpănate.

Cînd ciocăni, Suzy deschise uşa, atît cît permitea lanțul pus şi privi prin crăpătura îngustă. Văzîndu-l pe Marty,

care stătea pe hol cu haina pe umăr, strîngînd servieta în brațe, chipul ei exprimă surpriză, apoi îngrijorare.

– Pot intra? întrebă Marty repede, strecurîndu-și mîna rănită în buzunarul hainei.

Nu voia să dea explicații în timp ce stătea în hol. Se gîndea cum avea să motiveze prezența lui acolo.

– Sigur, zise femeia încruntîndu-se, în timp ce desfăcea grăbită lanțul și deschidea ușa. Intră.

În timp ce Suzy, îmbrăcată într-un halat de baie roz și papuci asortați, aprindea luminile și scutura pernele, Marty îi studie apartamentul. Se așteptase la ceva mai mediteranean. Apartamentul de două camere era decorat în stilul anilor șaptezeci. Mocheta era verde deschis, uzată pe alocuri, și pereții acoperiți cu lambriuri negre. Pe unul dintre ele, atîrna un poster pe care scria mare TRA-GE-MI-O. La ferestre erau draperii cu vagi figuri geometrice; o cortină de mărgele de plastic acoperea intrarea spre bucătărie.

– N-ai venit aici pentru afaceri, decise ea și îi făcu semn să se așeze pe canapea.

– Nu, mărturisi el, așezîndu-se. O privi atent și îi spuse: Știi, arăți altfel în seara asta.

Ea rîse, își trase un scaun uzat și se așeză.

– Vrei să spui normal, nu? Adică nu port pantalonii ăia mizerabili, care te invită să mă ciupești și coafura cu care mă vezi mereu? Și nici nu sînt fardată.

– Da, aprobă el prudent. Cred că asta am vrut să spun.

– Ei bine, pentru cultura ta generală, n-am fost dintotdeauna tîrfă. Am avut și înfățișări normale. Ți-am spus vreodată că în liceu am fost Miss Fort Wayne?

El negă, clătinînd din cap.

– Ei bine, am fost. Apoi am făcut doi ani de facultate.

Marty își mască surprinderea.

– Asta se întîmpla prin anii șaizeci, continuă ea. Știi

cum era. Am călcat strîmb – prea multă distracție –, m-au dat afară. Eu şi tipul meu ne-am săturat de tot rahatul ăla cu „Give peace a chance“ şi am plecat să căutăm distracții mai mari decît marijuana şi cursele cu motocicleta în noaptea dinaintea unui examen. Au fost vremuri bune. M-am apucat de cocaină la începutul anilor şaptezeci, dar nu am suportat-o; îmi făcea inima să bubuie. Atunci am trecut pe droguri mai uşoare. Ridică din umeri. Cam asta au făcut. Hei, cînd o fată are un viciu, trebuie să muncească.

Marty se simți brusc jenat, ca un voyeur care priveşte printr-un geam viața altcuivă.

– Acum cîțiva ani, cînd omul meu a murit dintr-o supradoză, m-am lăsat. Am renunțat. Dar banii tentează. Unde mai poate cîştiga o fată opt sute de dolari pe săptămînă, neimpozabili?

Făcu o pauză ca să toarne cafeaua. Marty se întrebă unde se duseseră toți banii ăia neimpozabili.

Ca şi cînd i-ar fi citit gîndurile, Suzy zîmbi.

– Ştiai că strîng bani pentru o casă în Florida? Acolo vreau să merg, la Daytona Beach, departe de cartierul ăsta de rahat. M-am săturat de frig. Îşi strînse halatul pe lîngă ea.

– Poate ar trebui să plec, spuse el pe neaşteptate.

– Hei, e-n regulă. Ştiu că nu sînt genul tău, dar îmi face plăcere o companie adevărată. Cred că nu am prea mulți prieteni. Făcu un semn cu capul către buzunarul lui. Şi după cîte văd, nici tu.

Marty privi spre buzunar şi constată că e pătat de sînge. Gemînd, îşi scoase mîna. Suzy avea dreptate. Acum era de unul singur. Încă se mai întreba de ce apăruse sîngerînd la uşa ei, la trei dimineața. Chiar dacă ea îşi punea aceeaşi întrebare, nu-i ceru să răspundă. În cartierul de vest, oamenii nu-şi pun întrebări. Precum mafioții şi

miniştrii, Suzy Q îşi ţinea ochii şi urechile deschise şi gura închisă. Asculta. Ştia diferenţa dintre cineva care *are* necazuri şi cineva care *aduce* necazuri, şi mai ştia că Marty English face parte din prima categorie. Fusese şi ea la ananghie şi avea decenţa şi curajul să-l ajute pe cel în dificultate, indiferent cine era el.

Îi pansă mîna, îi dădu o pernă şi, arătînd către canapea, îl îndemnă să tragă un pui de somn.

– Orice ai avea de făcut, scumpule, poate aştepta pînă mîine.

45

Del Waters nu dormise toată noaptea; răbdarea nu fusese niciodată una din calităţile lui. După ce plecaseră cei trei musafiri, îşi preparase un Martini şi se uitase la CNN. Nefiind ştiri despre războaie, dezastre sau alte asemenea subiecte interesante, se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin apartament, în aşteptarea unor veşti despre Marty English. Apoi ieşi să se plimbe în noaptea rece din Chicago.

Cînd Harper, Kemper şi D'Angelo ajunseră în sfîrşit în apartamentul său din Chicago Athletic Club, era duminică, ora şapte dimineaţa. Waters citise deja *Tribune* şi luase un mic dejun frugal. Trecuseră aproape douăsprezece ore de cînd cei trei plecaseră de la Lake Forest, şi în tot acest timp Waters nu aflase nimic despre evoluţia situaţiei. Iar acum, îi asculta povestindu-i istoria unui eşec total.

– Deci, vreţi să îmi spuneţi că English a dat gata nouă oameni? Înarmaţi, îmi permit să adaug?

Waters îi privi insistent şi adăugă dispreţuitor:

– V-aţi luat armele, nu-i aşa?

– Rahat, Del, mai lasă-ne în pace, mîrîi Harper. Era întuneric. L-am pierdut în pădure şi cînd l-am regăsit, era prea tîrziu. A sărit într-un taxi şi şi-a luat tălpăşiţa. Agentul făcu o pauză şi adăugă: Am tras cîteva focuri, l-am omorît pe taximetrist şi l-am rănit pe English. Am crezut că va da în primire.

– E dur, nenorocitul, adăugă Kemper.

D'Angelo încuviinţă.

– Ce dracu', doar e fiul lui Tony Inglesia.

– Dar Sinclair? întrebă Harper. Ne-am putea ocupa de el.

– Nu te atinge de poliţist, izbucni Waters. Ţine-te de ticălos ca scaiul. El ne va conduce la English. Sînt sigur de asta.

Harper încuviinţă solemn.

Waters privi pe fereastră. Îi venea să-i omoare chiar în clipa aceea pe toţi trei, dar avea nevoie de ei. Calm, se întoarse cu faţa spre ei.

– Poate ar trebui să fiu şi mai clar, începu el, ca să nu existe neînţelegeri. Peste şapte zile, la ora opt fix, în duminica Super Bowl-ului, mă întîlnesc la Planetlife cu un mic grup de traficanţi de arme iranieni, foarte duri, cărora le datorez suma de o sută cincizeci de milioane de dolari.

D'Angelo păli brusc.

– Un fleac, nici o problemă, continuă Waters. Dar, din nefericire, o problemă ivită de curînd a schimbat situaţia. Îl fixă cu privirea pe D'Angelo. Moartea prematură a lui Tony Inglesia m-a pus într-o situaţie foarte neplăcută. Fără blestematul acela de CD, îmi va fi imposibil să returnez banii, iar fără bani... ei bine... Zîmbi cu

amărăciune. Oamenii cu care am de-a face sînt lipsiți de simțul umorului.

Făcu o pauză și spuse pe un ton poruncitor:

– Găsiți-l pe English; imediat. Și nu lăsați urme.

46

La vederea lui Old One, lui Che îi sări inima în piept Nu-și putea crede ochilor. Doar o dată în viața sa văzuse un jaguar. Își amintea vag că asta se petrecuse în copilărie.

Che se plimbase aproape toată viața prin pădurea tropicală cu speranța că-l va zări măcar o dată pe Old One – așa denumeau oamenii acea superbă felină. Emoția pe care Che o trăia era atît de puternică, încît aproape că scăpă mătura pe care o folosise să curețe potecile din Escoba. Apoi își aminti că era un șaman care știa că acest jaguar, care stătea în fața sa, reprezenta un semn din ceruri.

În vreme ce superba creatură căscă și se întinse la soare, Che îngenunche în spatele unui copac cheiba și continuă s-o privească. Oare ce mesaj îi adusese acel jaguar?

La auzul foșnetului frunzelor care picau pe pămînt, jaguarul privi fix la Che, care se relaxă. *Sînt un altul ca tine,* spuseră ochii lui, folosind salutul maya.

Frunzele foșniră din nou și Che privi peste umăr. Fu surprins să-l vadă pe Arch Templeton stînd acolo împreună cu Carlos.

– Ce faci, Che? întrebă Templeton.

Che își întoarse privirea către junglă; Old One dispăruse. Luă mătura și se ridică în picioare.

– Nimic, domnule. Imediat mă întorc la muncă.

– Pune mătura jos Che, ordonă Templeton.

Che îl privi surprins.

– Mai e ceva, domnule Templeton?

– Am discutat despre conversațiile pe care le-ai avut cu oaspeții, nu-i așa?

Che își simți mîinile tremurînd în jurul măturii, dar își păstră calmul.

– Da, domnule. Am discutat.

– Și după ce ai discutat cu Marty English și l-ai luat în pădure, nu ți-am spus să nu-i mai vorbești niciodată?

– Ba da, domnule.

– Dar tu n-ai ținut cont. Mi-ai încălcat ordinele fățiș. Nu-i așa ?

Che aruncă o privire nevinovată spre Carlos.

– Mi-am luat doar la revedere, domnule Templeton. I-am urat toate cele bune... nimic mai mult, vă asigur. Nici o clipă nu am avut de gînd să vă fac să credeți că nu vă respect.

– Că nu mă respecți ? mormăi Templeton. Minți, Che. Te aștepți ca eu să cred că doar v-ați salutat, că tu și Marty English n-ați vorbit despre Planetlife și Escoba?

– Ne-am salutat și atît.

– Ei bine, Carlos mi-a spus altceva. El susține că ai făcut mai mult decît atît. Zice că i-ai dat ceva lui Marty English, înainte de a se urca în avion. O bucată de hîrtie.

Che ezită. De ce ar fi Arch Templeton interesat de un desen al unui vechi zeu Maya, măzgălit pe un șervețel ? După cum se purta Templeton, părea că este ceva important, care valora cît viața lui Marty.

– Carlos greșește, domnule, răspunse Che liniștit. După cum am mai spus, eu și Marty English ne-am strîns mîinile în semn de la revedere.

Carlos dădu dezaprobator din cap.

– Eu ştiu ce am văzut, domnule Templeton.

– Minţi, Che, spuse Templeton calm. Ce i-ai dat lui Marty English? Nu-i lua apărarea. Ai văzut cît de mult ţine la tine. Primul lucru pe care l-a făcut, a fost să vină la noi cu acea poveste siropoasă pe care i-ai spus-o tu.

– Marty a făcut asta fără să vrea, obiectă Che. Nu ştia că face ceva rău. După cum am spus, nu i-am dat nimic.

Trăsăturile lui Templeton se relaxară într-un mod ciudat. Îşi scoase revolverul şi-l îndreptă spre Che.

– Eşti un mincinos, spuse el şi apăsă pe trăgaci.

La impactul cu glonţul, corpul lui Che tremură ca o trestie. Îşi duse mîna la piept şi-şi regăsi echilibrul.

– Nu, domnule, repetă el încet, zîmbind sfidător. Nu sînt un mincinos. Sînt Balam Che. Sînt un şaman şi un şef.

– Nu zău ? spuse Templeton batjocoritor, dîndu-i lui Carlos un ghiont.

Che privi în sus şi îl văzu pe tînărul maya scoţînd o macetă de la cingătoare. Deci, gîndi Che, de asta venise Old One la el. Acum ştia care-i va fi destinul.

Carlos îl apucă pe Che de păr, dîndu-i capul pe spate şi se uită în ochii victimei. *Sînt un altul ca tine,* citi în ei.

Carlos nu ezita şi procedă aşa cum proceda cu porcii, care umblau de colo pînă colo prin ferma lui – îi tăie beregata şamanului. Sîngele ţîşni din rana de la gît. Che încercă să-şi ridice capul, pentru a se uita la Carlos. Toate lucrurile se contopeau într-unul singur. Nu putea să-l urască pe acest om, dar nici nu se putea împotrivi destinului. Şi, exact ca strămoşii săi, oferi ofranda supremă: îşi dădu viaţa, pentru a-l proteja pe Marty English.

Che spera că şi-a urmat destinul cu înţelepciune şi

curaj. Ultima sa dorinţă era ca Marty English să fie în stare să procedeze la fel.

47

Ochii lui Marty se deschiseră. Inima îi bătea năvalnic. Încercă să-şi aminteacsă visul:

Se afla în cămăruţa secretă, şi privea prin oglinda falsă. Dar nu era biblioteca tatălui său, ci propiul lui birou de la Bergman. Agentul Kemper stătea în faţa biroului aranjîndu-şi cravata.

– Sinucidere, strigă Kemper zîmbind în oglindă.

– Minciuni, urlă Marty, uitîndu-se la agent.

Apoi realiză că nu era Kemper, ci Mike D'Angelo cu paharul ridicat pentru un toast.

– *Salud*, spuse D'Angelo.

– *Salud*, răspunse Marty şi biroul dispăru, fiind înlocuit de pădurea tropicală din Belize, unde Del Waters stătea într-un luminiş cu o drujbă în mînă.

El îi făcu lui Marty cu ochiul şi dinţii săi luciră în faţa lui Marty, ca gura hidoasă a unui monstru. Gura scrîşnea mecanic, cuvintele vîjîind ca viespile în jurul fagurelui.

– Cine se va gîndi la asta? Cine va crede? Chiar negru pe alb.

– Sau color.

O femeie rîse, în timp ce-i înmîna lui Marty o casetă video. Aceasta îi arse mîna cînd o atinse şi acum se străduia să o ţină.

„Reuşeşte eroul nostru să reziste?“, se auzi vocea unui crainic.

Apoi, se aşternu liniştea şi Che stătea în faţa oglinzii. Indianul îl fixă pe Marty cu o privire insistentă.

– Binele triumfă asupra răului în jocul sacru cu mingea. Pentru erou, moartea este jocul suprem.

Jocul suprem. Jocul suprem. Jocul suprem. Cuvintele se învîrteau în mintea lui Marty din ce în ce mai repede, pînă cînd nu mai putu să suporte şi-şi astupă urechile. *Jocul suprem.*

Se ridică în întuneric, încercînd să-şi revină, tremurînd în hainele scăldate de sudoare, în timp ce visul continua să-l bîntuie. Apoi, într-un final, îşi privi servieta aruncată pe jos şi zîmbi. Acum ştia ce are de făcut.

Cheia se învîrti în broască. Speriat, Marty privi cum uşa se deschide şi Suzy Q se furişează înăuntru.

– E în regulă, sînt treaz, spuse el încet.

Femeia aprinse lumina şi îi spuse zîmbind.

– Deci prinţul adormit s-a decis să se întoarcă printre cei vii? La naiba, începusem să mă întreb dacă te vei mai trezi vreodată.

Brusc, îşi aminti de Reiki. Se întrebă dacă ajunsese la aeroport şi aterizase în siguranţă în Bermude? Nu avea cum să afle.

– Cît timp am dormit? întrebă el.

Suzy rîse.

– Patruzeci şi opt de ore.

– La dracu'. Vorbeşti serios? Ce zi e azi?

– Marţi. Erai cam obosit, nu?

Marty încuviinţă. Fusese epuizat, ce-i drept. De mult nu mai dormise ca lumea şi oboseala îşi spusese cuvîntul.

– Cred că nici nu te-ai mişcat în tot acest timp, spuse ea, agăţîndu-şi în dulap o haină de blană dubioasă.

– Unde ai fost? întrebă el.

Ea îl privi surprinsă.

– La muncă.

– O, am crezut că din moment ce am fost aici...

– Ce? Crezi că nu mai plătesc chirie dacă nu o fac aici, în apartament. Mi-am continuat afacerea. La dracu',

bărbaţilor nu le pasă unde o fac... în maşină, pe trotuar – majoritatea se poartă ca nişte cîini. Gîndindu-se că l-ar fi putut jigni, adăugă: Nu toţi bărbaţii, bineînţeles.

– Bineînţeles, încuviinţă el.

Suzy se încruntă şi se aşeză pe scaun.

– Ei bine, începu ea, revenind la tonul, de obicei, matern nu dau buzna în sufletul omului dar, la naiba, îmi eşti prieten, aşa că trebuie să te întreb. Ai dat de belele, Marty? Trebuie să pleci din oraş? Tăcu o clipă şi-l privi cu atenţie. Trebuie doar să-mi spui cu ce te pot ajuta.

Marty o privi în ochi.

– Vreau să-mi faci o favoare, Suzy.

– Numeşte-o, scumpule, şi... se rezolvă.

48

Marţi dimineaţa, la ora nouă fix, Frank Torello şi Carson Page sosiră la birourile Wynn Bergman Advertising. Aveau întîlnire cu Marty English, îi explică Carson atrăgătoarei recepţionere, privind cu plăcere cum bietei femei îi pierea culoarea din obraji; aceasta ridică receptorul, şopti cîteva cuvinte, apoi închise.

– Durează doar un moment, se scuză recepţionera.

Carson şi Torello zîmbiră şi rămaseră în picioare, calmi şi răbdători, ca şi cum n-ar fi avut nici cea mai vagă idee că în agenţie domneşte haosul, datorită recentei dispariţii a directorului.

După cîteva minute, îşi făcu apariţia un însoţitor al agenţiei, care îi conduse în sala de conferinţe de la etajul optsprezece. Înainte de a-i lăsa singuri, însoţitorul îi invită să ia loc în două confortabile scaune rotative, le aduse două ceşti de cafea şi le oferi un platou cu gustări, pe care cei doi îl refuzară politicos.

– Domnule Bergman, doamnă Wilde, s-a întîmplat ceva? întrebă grosolan Carson, în momentul în care preşedintele şi directorul media al agenţiei intrară în sala de conferinţe.

– Mă tem că da, răspunse fără ezitare Wynn Bergman, făcînd un gest cu mîna pentru a minimaliza importanţa afirmaţiei sale.

Frank Torello şi Carson Page se arătară dezamăgiţi, dar, spre uşurarea lui Wynn şi a lui Lee, părură mulţumiţi de explicaţie.

– Ne mai putem vedea spotul? întrebă, Torello, plin de speranţă, împingîndu-şi ochelarii coloraţi spre baza nasului.

– Bineînţeles că puteţi! exclamă Lee, schiţînd acel zîmbet dezarmant, pe care-l păstra pentru persoanele dificile.

– Vom avea nevoie de aprobarea ta pentru a-l difuza, adăugă Bergman.

A fost nevoie de mai puţin de zece minute pentru a revedea spotul şi a pălăvrăgi despre cît de minunat era. Frank Torello îşi dădu aprobarea cu privire la difuzarea lui în Super Bowl, iar Wynn şi Lee, zicîndu-şi că au scos-o la capăt, zîmbeau întruna. Cu toate acestea, zece minute mai tîrziu se aflau tot în jurul mesei de conferinţe, deoarece Frank Torello anunţase că doreşte să-l aştepte pe Marty.

– Trebuie neapărat să-i mulţumim personal, fu de acord Carson.

Wynn şi Lee schimbară o privire scurtă. Nici nu se putea un moment mai nepotrivit. Trecură încă douăzeci de minute de conversaţie banală. Douăzeci de minute infernale, pe care Frank Torello şi Carson Page le savurară din plin.

– Unde Dumnezeu este Marty? exclamă Torello, pe un ton uşor iritat. Chiar nimeni de aici nu ştie cînd se va întoarce?

– Am putea să-i spunem lui Marty să ia legătura cu tine imediat ce se întoarce, se oferi Lee.
– Şi cînd crezi că se va întîmpla asta?
Lee şi Wynn le răspunseră cu o privire lipsită de expresie. Nu aveau nici cea mai vagă idee, dar nu puteau recunoaşte acest lucru. Ar fi vrut să dea un răspuns inteligent. Singura problemă era că nu le trecea nimic prin cap.
În clipa următoare, Frank Torello izbucni într-una din crizele sale caracteristice, în timp ce Carson stătea deoparte, ascunzîndu-şi cu greu zîmbetul.
– După ce am plătit milioane de dolari, cred că am dreptul să-mi văd contabilul, declară răspicat Torello.
Wynn înclină aprobator din cap şi îşi aprinse, probabil, a suta ţigară pe ziua respectivă.
– Bineînţeles, Frank, aprobă acesta împăciuitor.
Cei doi părăsiră, în cele din urmă, agenţia.
Întorcîndu-se în biroul său, Wynn Bergman zbieră că îi va trage lui Marty English un şut în fund, care îl va trimite direct în China.
– Va trebui să-ţi aştepţi rîndul, replică Lee. Se pare că va fi o coadă a dracului de lungă.

În după-amiaza aceleiaşi zile, Suzy Q împrumută maşina lui Harry Chong, un Lincoln negru nou-nouţ, pe care proprietarul chinez al spălătoriei îl scutise de taxe, graţie unui anunţ pe care-l plasase pe uşă şi pe care se putea citi: CURĂŢĂTORIA AER PROASPĂT. NOI PUNEM „CURĂŢENIA“ MAI PRESUS DE ORICE.
Chong era destul de agitat la gîndul că îşi împrumută bucuria şi mîndria vieţii sale cuiva care nu-i prea inspira încredere, dar Suzy jură pe ce avea mai sfînt că va avea mare grijă de maşină. Cînd va termina, o va aduce la spălătorie şi-i va face şi plinul. Acest lucru păru să-l mulţumească pe Chong şi astfel, fără alte parlamentări,

Suzanne Cameron, alias Suzy Q, porni spre Michigan Avenue.

O curvă bună trebuie să fie şi o bună actriță, afirmase Suzy, cînd Marty îi împărtăşise planul său. Nu avea de ce să se teamă; va reuşi să se achite de sarcină pînă la capăt. Locatarii de la Astor puteau să fie oricît de reticenți, ea le va învinge tot snobismul de doi bani, oricît de puternic ar fi el. Într-adevăr, Suzy ar fi putut cîştiga un Oscar pentru interpretarea sa.

Arăta trăsnet: părul strîns la spate, într-un elegant coc franțuzesc, sacou roz Chanel, brodat cu fir negru şi auriu, pantofi negri de lac şi o geantă-sacoşă elegantă. Din fericire, lui Marty îi mai rămăseseră cîteva cecuri de călătorie din excursia sa în Belize; hainele unicat costaseră o avere, dar Suzy justifică gaura din portofelul său, amintindu-i că a părea bogat costă.

Jack Flannigan, portarul de la Astor, nu avu nici cel mai mic dubiu că frumoasa femeie era, într-adevăr, bogată. Rezonabilă i se păru şi explicația potrivit căreia aceasta ar fi fost consultant particular al doamnei Devane. Suzanne Cameron explică politicos, arătînd spre geanta neagră din piele, că trebuia să returneze cîteva articole şi fusese rugată de doamna Devane să preia altele. Bineînțeles că avea cheia doamnei Devane, îi spuse ea lui Flannigan, şi-l rugă să fie drăguț şi să ajute o doamnă.

Jack Flannigan cunoştea regulile imobilului, dar perspectiva de a petrece cîteva minute în plus cu frumoasa femeie era destul de tentantă. În consecință, luă geanta grea pe umăr şi o conduse pe Suzy în camera lui English. Privind cum aceasta descuie uşa, îşi zise că i-ar fi plăcut să mai rămînă pentru a o cunoaşte mai bine pe respectiva doamnă, dar deja încălcase regulile, lăsînd holul şi uşa de la intrare nesupravegheate.

Suzy procedă întocmai cum fusese instruită de Marty. Acesta o avertizase că ei – fără să specifice cine erau aceşti *ei* – împînziseră mai mult ca sigur camera cu microfoane şi ascultau ce se întîmplă. Trebuia să facă cît mai puţin zgomot cu putinţă. Chiar dacă nu o vor auzi la început, nu le va lua mult ca să-şi dea seama ce se întîmplă; avea la dispoziţie zece, cel mult cincisprezece minute. Dar Suzy era expertă în astfel de lucruri. Zece minute de excitare manuală. Cinci minute pentru sex oral. Trei minute, cel mult, pentru sex normal.

Fără să mai zăbovească, intră în dormitor şi deschise şifonierul. Găsind smochingul şi costumul gri închis cu dungi pe care le ceruse Marty, le scoase şi le aşeză cu grijă în geanta mare de piele neagră. Adună apoi cîteva cămăşi, nişte pantofi, o curea şi o cravată. Marty avea nevoie şi de o servietă. Va găsi una pe raftul de sus, îi spusese el. O dădu jos şi îngrămădi înăuntru ceva lenjerie intimă şi nişte şosete. Puse totul în geanta mare de piele şi ieşi în fugă.

Jack Flannigan îşi scoase şapca, în timp ce-i deschidea uşa lui Suzanne Cameron. Era o bucăţică bună, avea să le povestească el mai tîrziu băieţilor strînşi în gheretă, pentru jocul de pinacle de marţi seara. Ar fi trebuit să o invite la o cafea. La dracu', l-ar fi plăcut. Un bărbat poate întotdeauna să-şi dea seama de asta.

49

Roger Kemper şi Max Harper supravegheau de cîteva zile casa lui Ford Sinclair: detectivul nu-şi părăsise locuinţa de luni. În dimineaţa zilei de miercuri, cei doi agenţi îşi doreau cu disperare o schimbare de scenariu.

Imediat după ora şase cei doi, cu ochii încercănaţi,

intrară la Hello Holley. Majoritatea celor care îşi luau în mod obişnuit micul dejun în local se aflau deja acolo – muncitori şi poliţiştii ieşiţi din tură – adunaţi în jurul meselor. Ca întotdeauna, Holley Habacker se afla în spatele tejghelei, cu un şervet pătat de grăsime aruncat pe umăr. Cînd îi văzu intrînd, Habacker îşi înclină uşor capul spre un vagabond aşezat la o masă.

– Lui Joe cel Jegos îi este foame, spuse el, făcîndu-le cu ochiul.

– Aşa am auzit şi noi, replică Kemper, uitîndu-se spre vagabond. O grimasă de dezgust îi apăru pe faţă.

Joe Jergens, cunoscut sub numele de Joe cel Jegos printre localnicii din cartierul de vest, nu avea decît cincizeci şi cinci de ani, dar arăta cu cel puţin douăzeci în plus. Pielea ce atîrna pe trupul scheletic al vagabondului era îngălbenită. Culoarea se datora ficatului făcut praf de băutură şi lipsei de mîncare.

Văzîndu-i pe agenţi că se îndreaptă spre el, Joe cel Jegos afişă un rînjet nervos.

– Hei, băieţi, care mai e treaba? spuse el.

– Toate bune, îi răspunse Harper, schiţînd un zîmbet în timp ce se aşeza lîngă vagabond, strîmbînd din nas. Joe cel Jegos mirosea – o combinaţie de vomă, transpiraţie, fum şi băutură. Lui Harper îi pieri pe loc orice poftă de mîncare, deşi nici el, nici partenerul său nu mai avuseseră parte de o masă ca lumea de duminică seara.

Kemper zîmbi amuzat şi se strecură pe locul de vizavi.

– Dar tu, Joe, ce mai faci? Cum îţi merge? Grea iarnă, nu?

Vagabondul aprobă din cap, sorbind din cafea. Apoi, tremurînd în haina sa subţire şi peticită îl privi pe agent.

– Ţi-e foame? îl întrebă, aproape cu blîndeţe, Kemper.

Clipind din ochii săi galbeni, Joe cel Jegos îşi înghiţi saliva şi confirmă cu o mişcare a capului.

– Hei, Holley! strigă Harper. Poți să-i aduci tipului un mic dejun? Harper își întoarse privirea spre vagabond. Ce spui de niște friptură cu ouă?

Joe cel Jegos zîmbi.

– Cu pîine prăjită? întrebă el încet.

– Bineînțeles, spuse Harper.

– Nici o problemă, confirmă Kemper.

Holley își făcu loc pînă la ei.

– Ce să fie?

– Friptură cu ouă și pîine prăjită, răspunse Kemper, rînjind apoi spre vagabond. Așa-i, Joe?

– Așa-i, fu de acord acesta. Mîinile sale pline de pete maronii tremurau lîngă ceașca de cafea.

– Și cafea pentru noi, continuă Harper.

– Vine imediat, strigă Holley peste umăr, în timp ce se întorcea la tejghea.

Atenția agenților se îndreptă din nou spre omul de lîngă ei. Kemper rosti încetișor:

– Deci, Joe, care-i povestea? Holley spunea că ai ceva noutăți...

– În legătură cu un individ pe care încercăm să-l găsim, completă Harper.

Joe cel Jegos ezită. Să tot fie – douăzeci de ani, poate chiar mai mult, de cînd îl vedea pe Marty English prin zona cluburilor de blues. Acesta îi dădea întotdeauna ceva mărunțiș. Îl plăcea pe puști. Holley Habacker îi spusese că English nu era, de fapt, un individ chiar atît de drăguț. Avea probleme cu legea, așa-i spusese Holley. Nu și-ar fi făcut oare datoria civică, spunîndu-le agenților ceea ce știa? În afară de asta, aici era cartierul de vest, și nu Barrington sau Oak Park. Trebuie să te îngrijești de propria ta piele aici. În concluzie, să-l ia dracu' pe Marty English.

– Poftim, Joe, declară Holley, împingînd o farfurie încărcată spre vagabond. Am pus și niște pîine de grîu

prăjită şi peltea de struguri, adăugă, făcîndu-i cu ochiul. Trebuie să te mai întremezi.

Vagabondul adulmecă mîncarea ca un bătrîn ogar hămesit şi îi aruncă lui Holley Habacker un zîmbet ştirb. Îl urmări pe proprietarul restaurantului îndepărtîndu-se, şi apoi apucă o furculiță şi o înfipse în pîinea prăjită.

– Sînt îngrozitor de grase, murmură, privindu-l încruntat pe Kemper. Ştii, grăsimea provoacă artrită.

Roger Kemper se înroşi la față. Dormise patru ore în ultimele trei zile. Nu mai avea nici un pic de energie şi nici răbdare.

– Joe, vrei sau nu să vorbeşti? mîrîi, aruncîndu-i o privire cruntă vagabondului aflat de cealaltă parte a mesei.

– Sigur. Sigur că vreau să vorbesc cu voi, băieți, replică acesta cu greutate, molfăindu-şi friptura cu cei cîțiva dinți pe care-i mai avea. O licărire de şiretenie îi apăru în ochii tulburi. Da' mi se pare că e destul de important, ştii, o chestie delicată.

Kemper se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, pe bune, replică vagabondul, ridicînd din umerii osoşi. Mă gîndeam doar că cinci sute de dolari şi un bilet de autobuz interurban ar pica foarte bine acum. Fiică-mea, Lucy, locuieşte în Phoenix.

Kemper înclină aprobator din cap, deşi clocotea de furie şi spuse pe un ton calm:

– Se poate aranja.

Joe cel Jegos nu se grăbea; ignorîndu-i, îşi îndreptă atenția spre farfurie, îndesîndu-şi mîncarea în gură. Într-un tîrziu, îşi linse buzele şi puse farfuria deoparte.

– Asta-mi place la voi, băieți, spuse el, ştiți cum să tratați un om.

Kemper observă că vagabondul devenise mai relaxat. Cîteodată, mîncarea avea un efect mai spectaculos decît băutura.

– Circulă zvonul, mormăi vagabondul, că English e încurcat cu o curvă din zonă.

– Asta e? exclamă Harper tăios şi neîncrezător. Asta-i nenorocita ta de informaţie?

Vagabondul confirmă din cap nerăbdător.

– Deci, cînd capăt biletul ăla...

– Ai idee cîte tîrfe locuiesc în cartierul de vest? i-o tăie Kemper.

Joe cel Jegos ridică timid din umeri.

– Multe, cred.

– Aşa-i, strigă Kemper. Multe. Ai vreo idee cum o cheamă, pe ce stradă locuieşte?

Devenind nervos, vagabondul scotoci în buzunarul cămăşii sale aspre după un chiştoc. Mintea întunecată de băutură îşi pierduse de mult ascuţimea.

– Nu ştiu, spuse, curăţîndu-şi cu un băţ de chibrit unghia maronie de la degetul cel mare. O tot văd ieşind la agăţat în zona Halsted. Pe acolo se învîrte de obicei. N-are nici un peşte, e pe cont propriu. Arată şi bine pe deasupra, ca Farrah Fawcett brunetă. Trase adînc din chiştoc şi izbucni într-o tuse grasă. Şi ce fund mişto are, spuse el scuipînd.

Harper se înroşi la faţă, iar Kemper îi aruncă o privire ameninţătoare.

– Gîndeşte-te, Joe, insistă Kemper. *Gîndeşte*. Cum o cheamă?

Joe cel Jegos scutură din cap şi trase şi mai abitir din ţigară.

– La dracu', ar trebui să ştiu... O văd tot timpul, arătîndu-şi marfa.

Cei doi agenţi îl studiau cu răceală pe vagabond.

– Gîndeşte, îi ceru Kemper.

Faţa gălbejită a vagabondului se lumină brusc.

– Ştiu! exclamă, pocnindu-şi degetele osoase şi

îngălbenite de tutun. I se spune Suzy. Da, asta e. I se spune Suzy Q.

Strategia era simplă: miercuri dimineața, Carson Page și Frank Torello trebuia – după cum sugerase Del Waters, în timpul micului dejun de la Ritz – să intre ușor în agenția de publicitate a lui Wynn Bergman și să-l preseze pe președinte care, în mod sigur, avea idee de locul unde se găsea English. În acest scop, trebuia să folosească drept stimulent cele trei sute de milioane de dolari pentru bugetul de publicitate pe care-i dețineau.

Conform planului, la ora zece fix, Carson Page și Frank Torello dădură buzna în biroul lui Wynn Bergman, cerînd să-l vadă pe Marty English. Cînd președintele agenției nu reuși să le satisfacă cererea, Frank Torello îl amenință că-și va retrage banii din Arrow.

Wynn Bergman reușise să-și cîștige prieteni și oameni influenți de partea sa. Această strategie îl ajutase și-l făcuse un om foarte bogat. În nici un caz nu era o persoană care să treacă peste anumite limite; nu-i plăceau intimidările și cu atît mai puțin amenințările. Isaak Arrow era legat de Super Bowl, îi informă el cu răceală pe Page și Carson. Dacă, cu toate acestea, doreau să-și retragă banii din agenție, erau liberi să o facă.

50

În timp ce taxiul galben în care se afla se strecura pe autostrada Eisenhower spre birourile corporației Hexall International, Marty citi cu atenție, pentru a patra oară în ultimele patru zile, studiul întocmit de Lee Wilde. Zîmbi

în sinea lui: ca de obicei, se descurcase bine. Închise dosarul, îl aşeză la loc în servietă şi îşi roti mîna lovită.

Arăta bine acum, aproape ca nouă. Putea să strîngă mîna cuiva cu convingere. Mulţumesc Domnului pentru asta, gîndi el, în timp ce taxiul cotea spre cartierul general al firmei Hexall. Şi, de asemenea, Îţi mulţumesc pentru Suzy. Trebuia să recunoască cum că se pricepea de minune să aleagă o cravată.

Panouri imense şi firme electronice cu Hexall International erau amplasate pe aproape treizeci de acri din domeniul Oakbrook. O duzină de construcţii identice din oţel şi sticlă neagră încadrau campusul companiei. Marty îşi zise că semănau cu nişte imense cuptoare de bucătărie. Lucru potrivit, cugetă el, pentru o companie care datorează femeilor cea mai mare parte a succesului financiar.

Cu servieta în mînă, Marty păşi cu hotărîre prin porţile de oţel de la Hexall şi pătrunse într-un hol imens şi animat. Aşteptă la rînd în faţa unui lift aglomerat, revizuindu-şi încă o dată planul. La etajul cinci, uşile se deschiseră şi Marty coborî.

Cînd văzu inscripţia: STRATEGII DE MARKETING ŞI PUBLICITATE, pulsul i se acceleră din cauza emoţiei. Se simţea ca pe vremea liceului, cînd avea o întîlnire trăsnet. Se îndreptă spre o uşă dublă care dădea spre recepţie.

– Bună dimineaţa, îl întîmpină tînăra zîmbitoare din spatele biroului cromat. Sînteţi Marty English, nu-i aşa?

– Corect, răspunse acesta zîmbind, în timp ce analiza situaţia. Întotdeauna recepţionerele şi secretarele adoptă atitudinea şefului. În concluzie, interpretă primirea prietenoasă de care se bucurase drept un semn bun. Două puncte pentru băieţii buni, se gîndi el cu plăcere, amintindu-şi de Jules Benson.

– Domnul Bryant vă aşteaptă, domnule English, îl

informă recepționera, conducîndu-l de-a lungul holului pînă în fața biroului directorului de marketing.

Totul era din crom, culoarea predominantă fiind negrul. Ferestrele uriașe ofereau o priveliște plăcută spre o curte interioară amenajată, în centrul căreia trona o statuie de oțel. Un bun-gust desăvîrșit, auster, în stil european. *Conștient de buget.*

Marty își întipări în memorie acest fapt, în timp ce se întorcea pentru a face cunoștință cu directorul de marketing de la Hexall.

John Bryant, un bărbat de peste cincizeci de ani, îmbrăcat foarte conservator, ieși de după birou și îi strînse mîna lui Marty cu căldură, aproape cu nerăbdare.

E gata să joace, gîndi Marty.

– În sfîrșit, îl cunosc pe omul care pretinde că poate să mă facă vedetă, declară Bryant cu un zîmbet larg.

Marty zîmbi.

– Am afirmat eu acest lucru, domnule Bryant?

– Spune-mi John, te rog. Ei bine, orice ai spus, cert este că mi-ai captat atenția. Să luăm loc, sugeră el, îndreptîndu-se spre un grup de scaune din piele.

Marty zîmbi pentru el.

– Am aruncat o privire pe raportul pe care mi l-ai trimis, începu Bryant, și trebuie să mărturisesc că sînt impresionat.

– Mă bucur să aud acest lucru. După cum știi, Wynn Bergman nu scapă nimic din vedere. Spre deosebire de alții, noi luăm în considerare și limita de jos a clientelei noastre. Ducem treaba pînă la capăt – își alese următoarele cuvinte cu grijă și aruncă momeala – fără înflorituri sau exagerări.

Bryant se înclină ușor în față, vizibil intrigat. Directorul de marketing de la Hexall nu putea rezista să nu verifice momeala.

– Ești sigur că poți reuși? întrebă Bryant. Chiar ești convins că ne poți mări cota de piață cu cinci procente,

micşorînd costurile de fabricaţie? Să reducem radical fondurile de producţie, să investim în media şi, cu toate acestea, audienţa să ne crească *efectiv?*

– Fără îndoială, zise Marty. Dacă Hexall se va alătura familiei Wynn Bergman, vă garantez un „profit fără limite".

Apelase la acest vechi clişeu, ştiind că va prinde.

Bryant clătină din cap, apoi, ca şi cum i-ar fi venit o altă idee. Îl privi pe Marty.

Marty se puse imediat în gardă.

– Mai există o problemă pe care dorim să o ridicăm. spuse Bryant. Este vorba despre Jules Benson.

Marty se strădui să-şi ascundă uimirea.

– Poate că eşti la curent, sau poate nu, cu faptul că agenţia cu care lucrăm în mod obişnuit, Todd, Gattwick şi Lorenz, are un contract cu compania de producţie a domnului Benson. Jules Benson ne produce reclamele de televiziune de ceva vreme.

– Mi se pare că am auzit nişte zvonuri în legătură cu acest lucru, zîmbi Marty.

– Ei bine, şi noi, cei de la Hexall, am auzit nişte zvonuri, remarcă Bryant, adoptînd o expresie imposibilă, de-a dreptul enervantă. E adevărat că l-aţi concediat pe Benson şi că i-aţi tăiat finanţarea, chiar în mijlocul unei filmări în Belize?

Marty înclină afirmativ din cap, hotărît să joace dur.

– E adevărat, John. Făcu o pauză şi zîmbi. Dar nu eram în mijlocul unei filmări, eram la termenul limită pentru un spot publicitar, pentru Super Bowl-ul de duminica aceasta.

Bryant păru impresionat.

– Trebuie să fi fost destul de stresant, remarcă cu o notă admirativă în glas, să-l concediezi pe Benson, aşa, pe ultima sută de metri.

Marty îl privi pe directorul de marketing de la Hexall. Aruncase momeala, şi tipul părea interesat. Cum putea

oare să-l prindă şi, în acelaşi timp, să iasă cu bine din porcăria asta cu Benson? Bingo:

– De fapt, nu a fost nimic stresant. Era vorba doar de o afacere profitabilă. Clientul nostru, Isaac Arrow Pharmaceuticals, nu-şi putea permite să lucreze cu incompetenți. Şi, îmi pare foarte rău s-o spun, Jules Benson este o persoană incompetentă, pe care nu te poți baza.

Îl privi pe Bryant în ochi în timp ce rostea aceste cuvinte. Capcana fusese întinsă.

Bryant îl studie o clipă pe Marty, şi spuse:

– Mă bucură să aud asta. Presupun că eşti la curent cu faptul că Hexall cumpără NHP. Cînd lucrurile se vor linişti, vom avea nevoie de o agenție care să protejeze interesele noastre, nu de una care să tolereze nu ştiu ce vedetă ce se crede Cecil B. DeMille.

– Agenția cu care lucrăm în mod obişnuit se pare că nu-şi dă seama că a sosit timpul să-l concedieze pe Jules Benson. Cu peste un miliard şi jumătate de dolari aflați acum în joc în domeniul reclamei, avem nevoie de oameni inteligenți şi curajoşi.

Marty zîmbi. Era timpul să-l îmbrobodească definitiv.

– În acest caz, aş spune că agenția Wynn Bergman Advertising este cea de care aveți nevoie.

– Aşa aş spune şi eu, răspunse Bryant. Rămîne să vedem dacă şi Consiliul Director va fi de acord.

51

Miercurea aceea se dovedise a fi cea mai bogată în evenimente din ultima vreme, cel puțin din cîte îşi amintea Jack Flannigan. În toți anii cît lucrase ca portar, avusese ocazia să vadă destule lucruri ciudate. Deschisese uşa pentru toată lumea, de la medici la oameni din media, dar

nu văzuse niciodată atîția oameni ai legii intrînd și ieșind dintr-un singur loc, în aceeași zi. Totul i se părea atît de ciudat încît îl sună pe cumnatul său, rugîndu-l să verifice scanerul său pentru frecvența radio a poliției pentru a afla ce naiba se întîmplă. Acesta îi comunică că nimeni nu pălăvrăgise pe scaner despre ceva care să aibă legătura cu acea zi. Lui Flannigan nu-i venea să creadă.

La prima oră a dimineții, doi tipi de la DEA trecuseră pe la Astor, arătîndu-și insignele și punînd întrebări. Urmară niște tipi de la vamă care puseră și mai multe întrebări, majoritatea în legătură cu Marty English. După-amiază, polițiștii din zonă făcură și ei o vizită, spunînd că trebuie să arunce o privire, deoarece se anunțase o spargere în zonă.

La sfîrșitul zilei, doi tipi de la FBI îl încolțiră pe Flannigan în holul de la Astor. El le spuse agenților că marți o singură persoană necunoscută intrase pe ușa hotelului Astor – o femeie. O doamnă drăguță, care nu ar fi făcut rău nici măcar unei muște.

– Cum arăta? întrebară agenții.

Flannigan se gîndi o clipă și spuse cu toată seriozitatea:

– Ca prințesa Grace. Haine frumoase, marca Chanel. Un rafinament absolut.

– Ai văzut cumva ce mașină conducea?

– O mașină de oraș, foarte fistichie. Cum am spus, o doamnă cu adevărat rafinată.

– A spus pentru cine lucrează?

– Nu, răspunse Flannigan, dar mașina avea scris pe una din portiere un nume de firmă. Își încruntă fruntea, îngîndurat: – Curățătoria Aer Proaspăt. Noi punem „curățenia“ mai presus de orice, asta scria.

– I-ai reținut cumva numele?

– Suzanne Cameron, răspunse imediat Flannigan.

– Aveți o memorie foarte bună, domnule Flannigan, îl complimentă unul din agenți.

– Doar lucrez în securitate, spuse Flannigan, plin de sine.

Mike D'Angelo își stabili centrul de comandă al trupelor la depozitul de produse de import Curandero, de pe Goose Island. Douăzeci și patru de oameni, postați în jurul cartierului de vest, cercetau împrejurimile, punînd întrebări, răscolind întreaga zonă în încercarea de a da de urma tîrfei numite Suzy Q.

Joi spre seară, unul din oamenii lui D'Angelo primi o informație. Un farmacist pretindea că o femeie ce corespundea semnalmentelor trecuse pe la el miercuri și cumpărase niște antiseptice și bandaje.

Conform declarațiilor proprietarului, aceasta venea în farmacie în mod aproape regulat, pentru a cumpăra prezervative. De obicei purta pantaloni strîmți, corset și pantofi cu toc înalt. Care era numele ei? întrebase omul lui D'Angelo. „Suzy Q" răspunse farmacistul. „Ca în cîntec, știi".

În timp ce seara se lăsa peste cartierul de vest al orașului Chicago, o dubiță Ford încărcată cu echipament de supraveghere parcă în fața curățătoriei lui Harry Chong. Oamenii lui Del Waters localizaseră mașina în cursul zilei; era parcată pe alee. Nu exista, însă, nici o femeie care să corespundă descrierii făcute de Flannigan.

Vineri, la ora două dimineața, Holley Habacker obținu un pont de la un personaj de ultimă speță numit Hector, un pește strident îmbrăcat, plin de resentimente, din cauza competiției acerbe dintre tîrfele cartierului. Hector îi spusese proprietarului restaurantului că Suzy Q ieșea pe stradă mai tîrziu decît majoritatea celorlalte fete; nu apărea mai devreme de ora unu noaptea. Își făcea treaba și pleca cel tîrziu pe la trei, trei și jumătate.

Pentru a-i mulțumi, Holley Habacker îl trimise pe

Hector la unul din patronii localului, care dorea serviciile pe care acesta le oferea. Puse apoi mîna pe telefon şi-i sună pe Kemper şi Harper. Agenţii se aflau la pîndă lîngă casa lui Sinclair, plictisiţi de moarte. Habacker îşi imagină că informaţia pe care o obţinuse va precipita puţin lucrurile. Spera ca cei doi să-i rămînă datori pentru serviciul făcut.

În timp ce se deplasau în viteză pe Madison, spre Halstead, agenţii îl sunară pe mobil pe Del Waters. Tîrfa va vorbi, vor avea ei grijă de asta, îl asigură Kemper pe Waters. Era aproape ora trei dimineaţa.

52

Suzy Q adoptă poziţia sa obişnuită, ridicîndu-şi fusta scurtă din piele roşie, împingîndu-şi un picior înainte şi mişcîndu-şi şoldurile în mod provocator. Bărbaţilor le place prostia asta. Trecură cîteva maşini; Suzy strigă şi le făcu semn cu mîna, dar şoferii îşi văzură de drum. Brusc se simţi bătrînă şi obosită. Era nevoită să recunoască faptul că bărbaţii nu se mai opreau la ea ca înainte; în ultimul timp treceau mai departe, preferînd una din fetele mai tinere.

Suzy îşi privi ceasul; nu era decît ora trei. Dacă totul avea să meargă conform planului lui Marty, Ford Sinclair trebuia să apară din clipă în clipă. Totul era aranjat; avea ceva timp. Nervoasă, scoase un Marlboro şi încercă să-l aprindă, dar o pală de vînt rece o făcu să-şi strîngă cojocelul alb din blană de iepure în jurul decolteului. Începu să viseze la plaja însorită din Florida.

Cînd va avea locul ei în Daytona, va sta pe plajă în fiecare zi, citind romane siropoase şi mîncînd cîte Little

Debbies și Ding Dongs va dori. Și se va bronza. Îi stătea bine bronzată.

O dubiță cu ferestre negre apăru de după colț și opri lîngă ea. Geamul mașinii se lăsa în jos.

– Ce-ți dorește sufletul? întrebă, mestecînd Juicy Fruit.

– Un anunț publicitar de calitate.

Zîmbi și se aplecă peste geam.

– Detectivul Sinclair?

Ceva nu era în ordine. Marty simțea clar acest lucru și, palid ca o coală de hîrtie, ridică colțul draperiei mucegăite și privi în stradă, sperînd să o zărească trecînd pe bruneta cu coafură înaltă. În afară de becul de stradă care lumina intermitent, nu se vedea nimic. Nici urmă de Suzy.

N-ar fi trebuit pentru nimic în lume s-o lase să plece. Era mult prea periculos, știa acest lucru. La naiba, doar îi spusese că trebuia să găsească altă modalitate de a aranja întîlnirea cu Sinclair, dar ea nu voise să asculte.

Dacă ar fi pus mîna pe Suzy, ar fi făcut-o să vorbească. O dată ce ar fi aflat unde este el, nu ar fi pierdut nici o secundă. Marty privi în jur. Dacă ar fi venit după el, ar fi fost încolțit. Inima începu să-i bată cu putere. Nu ar fi avut nici o șansă.

Marty ridică draperia. O ceață cenușie acoperea cerul. Se va lumina curînd și atunci ar fi fost pierdut. Lăsă draperia să cadă. Trebuia să plece de acolo.

Nimeni nu-i acordă prea multă atenție vagabondului zdrențăros care se strecura afară din casa scărilor. Ca toți vagabonzii, era invizibil. Nici un cap nu s-a întors cînd vagabondul, cu un cărucior de cumpărături ruginit, plin ochi de cîrpe, cutii de aluminiu și ziare trecu prin zonă.

Nimeni nu băga de seamă că soarele răsărea peste

Chicago în acea dimineață de vineri. Vagabondul își trase căruțul prin ușa dublă a Misiunii Sfintei Biblii și ceru adăpost.

53

Inițial, masivul stadion de atletism numit Cîmpul Soldatului fusese construit în onoarea celor uciși în primul război mondial. Arhitectura neoclasică, coloanele în stil doric, colonadele gemene și pavilioanele pavate aveau menirea să amintească de circurile Romei antice, unde gladiatorii se luptau pe viață și pe moarte în ovațiile mulțimii. Acum, după aproape șaptezeci de ani, Cîmpul Soldatului era gazda echipei de fotbal Bears. Dar, indiferent ce competiție s-ar fi desfășurat aici, cineva trebuia să piardă.

Marty îi spusese lui Suzy să-i transmită lui Sinclair că-l așteaptă sîmbătă, la ora două noaptea, la standurile de lîngă scările din sectorul de est al Cîmpului Soldatului. Mesajul fusese cît se poate de clar, își zise Marty nervos. Unde naiba era Sinclair? Detectivul n-avea probleme să intre în stadionul părăsit; reducerile de buget slăbiseră considerabil paza publică în ultimii ani. Unicul obstacol era un gard, a cărui poartă era închisă cu lanțuri. Tremurînd, Marty își ridică ceasul în lumina lunii. Trecuse de două și jumătate.

Brusc, simți un nod în gît, gîndindu-se că s-ar putea ca Ford Sinclair să nu apară. În ciuda dispariției lui Suzy și a certitudinii că ceva nu mersese bine în noaptea precedentă, Marty refuza să se lase pradă gîndului că atît ea, cît și Sinclair ar putea să plutească cu fața în jos pe rîul Chicago.

Dacă Sinclair nu apărea, la cine altcineva mai putea apela? Marty zîmbi cu amărăciune. Nu era nici conştient că ar fi fost singur. La dracu', nu era prima dată cînd se afla într-o astfel de situație. Oftă şi murmură:

– Da, aşa-i, fir-ar să fie.

– Ai început să vorbeşti singur? se auzi o voce în spatele lui.

Marty se întoarse şi-l zări pe Ford Sinclair în lumina tremurătoare a lunii.

– Ştii, Sinclair, prost obicei ai să iei oamenii prin surprindere.

Marty îi zîmbi bucurîndu-se în sinea sa că polițistul trăieşte.

– Bine că n-am „plecat".

Sinclair chicoti, dar privirea îi era extrem de serioasă, în momentul cînd se aşeză.

– Începusem să mă îngrijorez că ți-ai pierdut calitățile.

– Amîndoi le-am pierdut.

Sinclair examină veştmintele lui Marty.

– Ai dat o raită prin mahala, nu? întrebă ironic.

– E ultima achiziție din noile Haine ale Împăratului, replică Marty cu un rînjet. Poartă-le şi devii instantaneu invizibil. Se opri, şi zîmbetul îi dispăru. Ce s-a întîmplat noaptea trecută? Suzy nu s-a mai întors.

– Lucrurile au luat-o razna rău de tot azi-noapte, începu Sinclair. Am luat-o pe Suzy de pe Green Street. M-a pus la curent cu situația ta, mi-a spus că ai fost rănit în noaptea în care am plecat.... Privi mîna lui Marty. Mi-a spus că vrei să ne întîlnim aici în noaptea asta. La dracu', mai aveam de mers doar un cvartal în josul străzii, cînd am oprit la un semafor şi amicii tăi, Harper şi Kemper, au oprit în spatele nostru. Sînt aproape sigur că m-au filat toată săptămîna, spuse el privind nervos peste umăr. Oricum, mi-a venit o idee al naibii de bună. Am împrumutat dubița vecinului meu azi-noapte. Are nenorocitele alea de

geamuri negre. Ele ne-au salvat. Nu ne-au văzut. Am continuat să conduc şi am făcut înconjurul cartierului de cîteva ori. Mi-am dat destul de repede seama că locul era împînzit cu agenţi secreţi. Mi-am închipuit că te caută pe tine... poate şi pe Suzy. La naiba, n-o puteam lăsa în stradă. Cine ştie ce i-ar fi făcut? Părerea mea e că cineva din zonă a ciripit.

– Şi unde-i Suzy acum? E teafără, sper?

– Crezi că nu sînt în stare să protejez un cetăţean? Bineînţeles că e teafără. I-am dat nişte bani şi am urcat-o într-un autobuz spre Kentucky. E în hotelul Marriott, peste rîul Ohio, pe autostrada douăzeci şi patru. I-am spus să stea liniştită pînă o căutăm. Sper să nu-i vină ideea să se întoarcă. Era destul de marcată, cînd am suit-o în autobuz.

– Bun plan, remarcă Marty absent.

Sinclair ridică o sprînceană.

– Deci, mai ai ceva să-mi spui?

– Mda, mai am. Noaptea trecută, după ce ai plecat, am aruncat o privire prin casă. Aşa, de dragul vremurilor apuse. Am ajuns în bibliotecă...

– Unde l-am găsit pe tatăl tău?

– Mda. Nu ţi-am spus niciodată, dar acolo există un dulap secret... în spatele barului, unde sînt oglinzile, nu-s nişte simple oglinzi. Obişnuiam să mă ascund în dulapul acela cînd eram copil.

– Înţeleg că ai decis să-l verifici?

Marty aprobă din cap, adăugînd repede:

– Tata avea o cameră de luat vederi ascunsă acolo. Îşi filma toate întîlnirile. Sînt sute de casete acolo... sute.

Sinclair lăsă să-i scape un fluierat uşor.

– N-am avut timp să vizionez decît una, înainte să apară Harper şi Kemper împreună cu Mike D'Angelo.

– Erau *împreună?* exclamă Sinclair. Mîna dreaptă a tatălui tău şi CIA? Înseamnă că am avut dreptate.

Marty înclină capul.

– Înainte ca ei să apară, am văzut *ultima* casetă, Sinclair, ultima înregistrată de tata înainte să moară.

Sinclair înghiți în sec.

– Ascult.

– Mike D'Angelo mi-a ucis tatăl... A fost otrăvit, aşa cum mi-ai spus. Totul e înregistrat pe casetă.

– Şi ceilalți tipi? În ce măsură sînt implicați? Apar şi ei în înregistrare?

– Apar oamenii de la Arrow – Frank Torello, preşedintele, şi Carson Page, directorul de marketing. Şi Del Waters. Ăsta-i tipul care conduce Escoba şi Planetlife.

– Preşedintele Consiliului Director de la Arrow, pe care l-ai menționat înainte?

– Mda, şi aşa cum am bănuit, şi el face parte din CIA. Pun pariu că lui îi raportează Harper şi Kemper.

Sinclair scutură din cap.

– Deci, am avut dreptate. Arrow e în cîrdăşie cu mafia şi CIA, Doamne Dumnezeule. Ce dracu' mai pun la cale nenorociții?

– Cred că ştiu. La întîlnire discutau despre felul în care tatăl meu ajuta CIA în operațiuni cu droguri în ultimii cincisprezece ani. Cred că totul mersese bine, pînă cînd Waters a venit cu un nou plan. Acesta era subiectul întîlnirii... Micul plan al lui Waters de a folosi un copac tropical...

– Escoba?

– Corect. Plănuiau să producă din el un nou drog de stradă în laboratoarele Arrow...

– Un drog de zece ori mai puternic decît cocaina, completă Sinclair, aducîndu-şi aminte de întîlnirea avută în urmă cu două săptămîni cu chimistul.

– Planul lui Waters era să elimine Cartelul columbian. Tata nu era prost; nu voia să se amestece în aşa ceva. În schimb, D'Angelo era dispus. Bănuiesc că acesta este motivul pentru care l-au omorît pe tata. Din cîte pot

să-mi dau seama, Arrow, Waters şi tata aveau un cont comun în bancă şi îşi împărţeau profitul periodic. Cînd tata a murit, ceilalţi parteneri au rămas pe dinafară. Au nevoie de compact-discul lui pentru a accesa contul.

– Corect. Fără el, sînt pierduţi. Ca răspuns la expresia uimită a lui Marty, Sinclair îşi scoase agenda şi rînji. Mulţumită unui mic ajutor din partea FBI, American Banking Association şi Interpol-ului, mi-am dat seama ce înseamnă acea serie de numere. Este un cod bancar de la un cont din Geneva. Pentru a-l accesa, ai nevoie de trei coduri de securitate diferite. Fiecare dintre acestea este unic, asemenea unei amprente.

Asemenea unei amprente. Cuvintele răsunară în mintea lui Marty. Zack spusese exact acelaşi lucru cînd se uitaseră pentru prima dată la hieroglifă. Spusese că numerele formează un cod de identificare, că ai nevoie de ele pentru a reproduce exact imaginea.

– Cîte un cod pentru fiecare partener, zise Marty.

– Aşa-i. Are şi o modalitate de utilizare destul de neobişnuită: toate cele trei coduri de securitate trebuie să fie introduse din locaţii diferite, la intervale de o oră.

– Ceea ce explică de ce au nevoie de compact-discul tatălui meu.

Sinclair scutură din cap.

– Iisuse, trebuie să fie o grămadă de bani în contul ăla.

– Destui încît să merite să ucizi pentru ei.

– Chiar de mai multe ori.

– Trebuie să ducem caseta la Departamentul de Justiţie, spuse Sinclair, şi să-ţi obţinem cumva o formă de protecţie. Se opri, strîngîndu-şi pumnii. Trebuie să-i facem praf, Marty.

– Nu, răzbunarea e un joc individual, Sinclair. Ai făcut deja destul.

– Nu mă ispiti, spuse Sinclair, zîmbind ironic, aş putea să plec dracului de aici chiar acum... de parcă nu ne-am

fi întîlnit niciodată. Făcu o pauză şi zîmbetul îi dispăru de pe chip. Dar nu pot să fac asta. Ţii minte ce ţi-am spus despre tatăl tău în noaptea cînd ne-am întîlnit? Ţi-am spus că bătrînul tău are un simţ propriu al onoarei şi că admir acest lucru.

– Mda.

Marty închise ochii şi gîndurile îl purtară înapoi în timp.

– Ei bine, îmi place să cred că şi eu am un simţ propriu al onoarei.

Marty îl privi în ochii pe Sinclair şi spuse încet:

– Cred că eşti cea mai onorabilă persoană pe care am întîlnit-o vreodată, Sinclair.

Sinclair întoarse brusc capul şi privi cerul întunecat.

– Ce chestie, nu-i aşa? spuse într-un tîrziu. Tu şi cu mine stînd aici în felul acesta. Un negru şi un alb, stînd de vorbă ca şi cum am fi prieteni.

– *Sîntem* prieteni.

Marty îşi dădu seama că nu îl mai privea pe Sinclair ca pe un poliţist. În acel moment, avea încredere în el mai mult decît în oricine altcineva.

– Dacă faceţi o mişcare, sînteţi morţi, se auzi o voce în spatele lor.

Se întoarseră şi îi văzură pe Harper şi Kemper încolţindu-i, cu pistoalele Beretta armate.

– În regulă, mîinile sus... mîinile sus, ceru Kemper, făcîndu-le semn cu arma. Ridicaţi-le.

Sinclair ridică din umeri.

– Hei, amice, care-i treaba...

– *Am spus*, ridicaţi dracului mîinile, repetă Kemper cu un şuierat. Acum, înainte să vă împrăştii creierii pe asfalt.

– Gata, gata, mormăi Sinclair, în timp ce amîndoi ridicau mîinile. Nu te ambala.

– În regulă, spuse Kemper. Acum ridicaţi-vă uşor...

Începură să se ridice.

– Am spus *uşor* – şi rămîneţi cu mîinile sus, ca să le pot vedea.

Harper ţinea arma îndreptată spre ei, în timp ce Kemper îl percheziţiona pe Marty.

Ochii lui Sinclair îl ţintuiau pe Marty.

Nu, Sinclair, îi răspunse Marty din priviri. *Nu încerca să faci pe eroul.Nu.*

Mîna lui Kemper scoase din buzunarul lui Marty un CD cu B.B.King.

– Fir-aş al naibii să fiu, exclamă el. Ia te uită, Max. Se întoarse şi-i arătă captura.

Ochii lui Harper sclipiră.

– Ca să vezi, spuse el. E nenorocitul ăla de CD.

Sinclair prinse momentul şi, cu o mişcare bruscă, îşi scoase pistolul de sub haină.

– Fugi, Marty! strigă, trăgînd două focuri spre Max Harper.

Pentru o fracţiune de secundă, Marty încremeni. Totul se desfăşura, parcă, cu încetinitorul. Apoi, zărindu-l pe Kemper ridicîndu-şi arma spre Sinclair, se năpusti asupra lui, culcîndu-l la pămînt.

– S-o ştergem dracului de-aici! strigă Sinclair.

Marty privi peste umăr. Sinclair strigă:

– Sînt în spatele tău, prietene.

Marty se năpusti către şine. *Bang*. Auzi o împuşcătură în spatele său, apoi încă una. Fără să se uite înapoi, alergă spre şinele de fier şi ateriză cu un zgomot sec pe platforma de beton de dedesubt. Un glonţ şuieră în apropiere şi ricoşă din pereţii de beton. Se ridică şi se strecură în josul scărilor, făcîndu-se nevăzut în interiorul stadionului părăsit.

Kemper privi CD-ul pe care-l ţinea în mînă şi pe chipul său impasibil înflori un zîmbet. Apoi, cu un ochi experimentat în evaluarea pagubelor umane, studie terenul de luptă.

Ford Sinclair se tăvălea pe jos într-o baltă de sînge,

dînd spasmodic din picioare, într-un macabru dans al morții. La vederea scenei, Kemper zîmbi cu răceală. Îl doborîse pe polițist de la prima împușcătură. A doua pusese capăt vieții acestuia, într-o măsură mai mare sau mai mică. Auzind un geamăt, Kemper se întoarse spre Max Harper. Partenerul său încasase un glonț în picior și altul în umăr. Pentru un polițist, Ford Sinclair se dovedise a fi un foarte prost trăgător. Dar chiar și așa, rana de la picior a lui Harper arăta foarte rău. Bucăți de os, contrastînd cu roșul aprins al sîngelui, se ridicau din rană.

– Roger, gemu Harper. Tre' să plecăm dracului de-aici.

Să nu-ți părăsești niciodată camaradul, soldat.

Roger Kemper dădu din cap.

– Bineînțeles, Max, spuse în timp ce îndrepta țeava pistolului spre capul lui Harper și apăsă pe trăgaci.

Chipul acestuia se prefăcu într-o fracțiune de secundă într-o masă informă. Kemper apăsă din nou pe trăgaci și fața deveni imposibil de identificat.

Pentru o clipă, Kemper privi impasibil cadavrul lui Harper. Circumstanțele fuseseră de asemenea natură, încît nu avusese de ales. Să nu lase urme: aceasta era deviza lui Del.

Kemper se gîndi la Marty English și gîndul acesta îi umbri fața nepăsătoare; nu mai avea cum să-l găsească pe English deocamdată, dar nu mai conta. Kemper scoase din buzunarul hainei CD-ul și zîmbi.

54

Del Waters tremura de emoție de pe locul din spate al limuzinei sale. Ochii săi adînciți în orbite scrutau ceața dimineții ce acoperea Goose Island.

Avea compact-discul. Un zîmbet involuntar îi lumină chipul cenuşiu şi obosit. Bineînțeles, Waters ştia că jocul nu se sfîrşise. Nu cîştigase încă, nu-şi îngenunchease inamicul. Dar acest lucru se va întîmpla destul de curînd, îşi zise el. Curînd, Marty English va fi al său. Şi atunci...

La acest gînd, Del Waters zîmbi din nou. Şi apoi ce se va întîmpla? După ce va termina cu English? Atunci duşmanul său va fi azvîrlit într-un şanț şi lăsat să putrezească ca o victimă neimportantă a unui accident auto.

Dar mai întîi lucrurile importante: banii.

Limuzina întoarse pe o suprafață pietruită şi se opri cu un scrîşnet de roți în fața unui depozit dărăpănat de metal. CURANDERO IMPORTS, scria pe firma decolorată. Waters se încruntă; dispreţuia locul acesta şi pe oricine era legat de el. Dar, cînd şoferul îi deschise portiera şi Mike D'Angelo se năpusti în direcția sa, lui Del Waters îi reveni zîmbetul pe buze. *Avea compact-discul.*

– Sînt cu toții aici, Del, spuse emoționat D'Angelo, conducîndu-l pe Waters înăuntru şi luîndu-i haina. Aşteaptă în birou.

Waters dădu din cap, dar nu răspunse. La vederea imensului depozit, cu pereții scorojiți, plini de mucegai, gîndurile îi zburară la viitor, la ceea ce va însemna acesta: bogăție, putere, influență internațională. Acum, avea toate aceste lucruri. Dar, la urma urmei, cine poate spune că are destul?

Waters se opri în uşa care ducea spre birou. Uşa grea de oțel era singura cale de acces, ceea ce făcea locul claustrofobic. Dar Waters era un maestru al autocontrolului, aşa că, înăbuşindu-şi anxietatea, arboră un zîmbet lejer şi intră în cameră.

Biroul era spațios, de un alb specific laboratoarelor. Şi steril, asemenea laboratoarelor de studiu comportamental, pe care Del Waters avusese plăcerea să le viziteze la Bethesda şi la Stanford. Dar, spre deosebire de acele

laboratoare, care miroseau a chimicale şi formol, biroul de la Curandero duhnea a peşte mort şi gunoi.

Era un miros care-i amintea lui Waters de cîmpurile inundate de orez, de putreziciune, de închisorile din bambus, de toate lucrurile pe care dorea să le uite. Şi, pentru o fracţiune de secundă, anxietatea îl copleşi. Îşi reveni rapid şi privirea sa rece ca gheaţa poposi asupra unei mese imense de conferinţe, cu un monitor de calculator aşezat la unul din capete.

Frank Torello şi Carson Page stăteau acolo şi-l priveau întrebător. D'Angelo se aşeză lîngă ei. Sprijiniţi de pereţii albi şi goi stăteau înşiraţi Roger Kemper, Knute Shelby şi opt dintre oamenii lui D'Angelo.

– Del, e încă undeva în libertate, aşa-i? English nu a fost prins? spuse Frank Torello cu o voce stridentă ca de femeie.

Waters se încruntă.

– Aşa se pare, Frank, răspunse acesta sec, fără a se scuza. Ţintuindu-l cu privirea, adăugă: Ţi-e teamă că nu pot rezolva situaţia?

Lui Torello îi pieri culoarea din obraji.

– Bineînţeles că nu, Del; spuse acest lucru scuturînd din cap, pînă ce o buclă a părului său slinos îi alunecă peste ochelari. Hei, ai pus mîna pe compact-disc. Ăsta-i cel mai important lucru. Se uită la ceilalţi. Nu-i aşa, oameni buni?

– Din cele întîmplate în ultimele zile, Del, spuse Carson, adresîndu-i un rînjet de felină, aş spune că poţi rezolva orice îţi mai stă în drum.

Toţi cei din încăpere aprobară dînd din cap, în timp ce îl urmăreau pe Waters, care înainta spre capătul mesei. Se opri, scoţînd CD-ul din buzunar cu o mişcare dramatică şi-l ţinu ridicat în faţa ochilor asistenţei, asemenea unui preot însărcinat cu împărtăşania la slujba de duminică.

Toți își ținură respirația, în timp ce el scoase meticulos CD-ul din carcasă, îl introduse în calculator și apăsă pe mouse. Așteptau, cu respirația tăiată, ascultînd în liniștea apăsătoare zgomotul surd pe care-l făcea calculatorul, procesînd compact-discul.

Waters zîmbi în sinea sa. Pînă la Super Bowl-ul de duminică mai erau treizeci și șase de ore; nu-i plăcea s-o termine atît de brusc. În orice caz, iranienii își vor primi banii, iar el își va vedea de viața sa. Nerăbdător, se aplecă peste ecran.

Din difuzuarele computerului, vocea lui B.B.King începu să cînte „The Thrill Is Gone".

Del Waters se holbă la ecranul calculatorului cu ochii goi ca ai unui mort. În mod ciudat, fața îi era lipsită de orice expresie.

– Ce mama dracului... izbucni Torello cu mîna la inimă, ca și cum s-ar fi aflat pe punctul de a face un atac de cord.

Un chicotit amar îi scăpă lui Mike D'Angelo.

– English a schimbat CD-urile. Asta s-a întîmplat.

Del Waters închise calculatorul. Gîtul i se uscase și fu incapabil să rostească vreun cuvînt. Gîndurile i se învălmășeau, și imaginile oribile, uitate ale închisorii de bambus îi reveniră în minte. I se păru o eternitate pînă cînd reuși să le alunge, dar, în final, Waters înțelese.

Fusese rău.

Apoi, limpezindu-și mintea, adunîndu-și întreaga voință, asemenea soldatului rănit ce evadase din închisoarea de bambus cu mult timp în urmă, Del Waters spuse simplu, pe un ton egal:

– Vă dau treizeci și șase de ore să-l găsiți pe English.

– *Treizeci și șase de ore,* repetă Waters, străpungîndu-l pe Kemper cu ochi de gheață. Contactează-i pe prietenii tăi de la agențiile federale. Vorbește la Vamă, la DEA și la

FBI. E timpul să chemăm întăriri. Şi dacă tot discuţi cu ei, ai grijă să pui în cîrca lui English cele două crime de la Cîmpul Soldatului. Vreau să se declanşeze cea mai mare vînătoare de capete care s-a văzut vreodată în oraşul ăsta.

– Se face, spuse Kemper încet.

Del Waters pusese la bătaie o groază de oameni pentru treburi mai mărunte decît rahatul în care se băgase acum. Kemper ştia foarte bine cum stau lucrurile. Mai avea o încercare; era ca şi mort dacă nu aducea pe tavă capul lui English.

– O să-i mobilizăm pe toţi, interveni Shelby. La prînz o să avem la dispoziţie cel puţin o sută de oameni.

– Băieţii mei o să păzească aeroporturile şi autostrăzile, adăugă D'Angelo. Ne vom posta şi în cartierul de vest.

– Cu fata cum rămîne? întrebă Carson. Dacă punem mîna pe Reiki Devane, avem un as în mînecă şi, pun pariu, şi CD-ul. English n-o să o lase baltă.

– E o idee bună, aprobă Waters. Luaţi legătura cu serviciile on-line. Monitorizaţi orice transfer de bani, orice cărţi de credit, orice rezervare la hoteluri din ţară sau străinătate. Oriunde ar fi, tot trebuie să mănînce şi să doarmă.

Knute Shelby începu să vorbească, dar văzînd expresia de pe chipul lui Waters, îşi înghiţi cuvintele.

– Nu vreau scuze, îl avertiză Waters. Vreau fata.

Shelby dădu din cap cu resemnare.

– Între timp, Del, sugeră Carson, de ce să nu facem o cacealma cu English, să-l facem să creadă că avem deja fata. Băieţii lui Mike o să împrăştie vorba că dacă English nu predă CD-ul pînă la avertizarea de două minute din Super Bowl, prietena lui o să îşi ia zborul spre o lume mai bună.

Chipul lui Waters se lumină preț de o clipă în semn de admirație față de Carson. Făcu un gest către D'Angelo.

– Împrăștie zvonul, *pronto*.

– E ca și făcut.

Frank Torello se încruntă.

– Cum rămîne cu petrecerea de la Planetlife de mîine seara, Del? bîigui el.

– Ce-i cu ea?

– Cînd se întoarce Arch? Poate ar trebui să contramandăm petrecerea.

Waters privi cu dispreț către președintele Arrow.

– Să o contramandăm? urlă el. Petrecerea e piesa de rezistență a unei acoperiri foarte grijuliu construită și al dracului de scumpă, Frank.

Carson îl privi pe Torello, apoi zîmbi sincer în direcția lui Waters.

– Orice ar fi, Del, promise ea în timp ce își stingea țigara, știi bine că Arrow se ține de cuvînt.

– Și noi la fel, promise D'Angelo la rîndul lui. O să-l găsim pe English. N-o să tragi tu ponoasele mîine seară la petrecerea Planetlife. Poți să contezi pe asta.

Toți aprobară printr-un gest din cap.

Del Waters schiță un zîmbet tăios. Privirea lui îi diseca pe toți întocmai bisturiului unui chirurg.

– Să contez pe asta? strigă el lăsînd să-i scape un rîs sfredelitor de nebun. Drăguților, cred că vi se pare că sînt singurul în pericol. Permiteți-mi să vă luminez. Scurt pe doi, n-am nici un chef să mă întîlnesc cu iranienii după Super Bowl, cu mîna goală. Dar dacă se va întîmpla asta, capul meu n-o să fie singurul care o să cadă.

Toți păliră.

– După cum bine știți, continuă el, sînt o ființă sociabilă prin însăși natura mea. O persoană care caută compania celorlalți... un om de echipă. Deci mi se pare normal să

veniți toți cu mine pe fundul înghețat al lacului Michigan. Făcu o pauză și zîmbi cu cruzime. Soartă pe care, vă asigur, iranienii ne-o vor asigura cu cea mai mare plăcere.

55

Banda oficială care indică locul unei crime înconjura Cîmpul Soldatului pe o distanță de o sută de picioare și arăta ca o panglică galbenă legată de un stejar, așteptînd, parcă, întoarcerea soldatului.

După ce personalul descoperise în acea dimineață de duminică victimele dublului asasinat, forțele de ordine năvăliseră la locul crimei, răscolind stadionul în căutare de indicii. Pe la ora opt și jumătate, căpitanul Bill Malone de la poliția locală din Lake County ajunsese la locul crimei și confirmase solemn identitatea uneia dintre victime ca fiind detectivul Ford Sinclair. Celălalt cadavru rămase neidentificat, datorită lipsei portofelului și a capului complet zdrobit. Au fost luate amprente, pentru a fi trimise spre identificare FBI-ului.

Căpitanul Malone dădu o declarație Departamentului de Poliție din Chicago, precizînd că ofițerul Sinclair fusese în concediu în ultimele două săptămîni. Ce căuta detectivul la Cîmpul Soldatului în mijlocul nopții (medicul legist stabilise că decesul se produsese în jurul orei trei dimineața), căpitanul nu-și putea imagina. În ceea ce privea al doilea cadavru, Malone spuse că în districtul său nu se raportase nici un dispărut. Pînă la orele nouă în acea duminică dimineața, trei agenți de pază din Chicago, departamentul șerifului din Cook County și paza publică din Chicago își uniră forțele instalîndu-și, temporar, cartierul general pe Cîmpul Soldatului.

Instalat confortabil în biroul său cu lambriuri din lemn de la Planetlife, Del Waters își puse la punct strategia: sub pretextul unei amenințări teroriste internaționale, va scoate pe străzile din Chicago optzeci și patru de agenți CIA – paisprezece echipe formate fiecare din șase oameni. Oamenii de pe teren îi vor raporta lui Roger Kemper, care, în mod sigur înțelesese că în joc se află ceva mult mai important decît slujba sa. De asemenea, va contacta Washington-ul și va cere să-i fie trimiși cinci experți în comunicații, pentru a-l asista pe Knute Shelby în filarea electronică.

Fără îndoială, aceasta va fi cea mai îndrăzneață operațiune din întreaga carieră a lui Del Waters, dar spera să nu fie și ultima.

Cerneala ediției de duminică a ziarului de dimineață din Chicago nu se uscase încă, atunci cînd vestea despre prietena lui Marty English făcuse înconjurul lui Goose Island, ajungînd pînă pe Kingsbury Street spre Merchandise Mart, trecînd din gură-n gură, asemenea unei sticle ieftine de vin: „Tipii din mafie au un mesaj pentru Marty English. Trebuie s-o facă înainte de avertizarea de două minute. Mda, asta spuneau, *s-o facă*... sau prietena lui e pierdută". Nimeni nu puse nici o întrebare. Erau doar un canal de informații, o conductă subterană și nimic mai mult; asemenea unui canal de scurgere, ei doar duceau mai departe mizeria.

56

Marty își petrecu restul nopții într-un hotel ieftin, din Loop. Trecu în revistă cele întîmplate.

În adîncul sufletului, știa că Ford Sinclair era mort și

că Waters şi oamenii săi se aflau în zonă, încercînd să-l transforme în următoarea victimă.

Marty îşi zise că, dacă viața i-ar da un avertisment cu două minute înainte de a se întîmpla ceva, fluierul prevestitor ar fi trebuit să se audă chiar în acel moment. După ce Del Waters va descoperi că oamenii săi căzuseră în cea mai veche capcană – aceea a schimbării CD-urilor –, va fi mai hotărît ca niciodată să-l găsească. În consecință, va împînzi oraşul şi va fi ajutat în acest scop de mafia lui D'Angelo.

Ce s-ar întîmpla dacă l-ar înhăța acum? Nimic nu-l va salva, jucau care pe care. Şi el, şi Del Waters cunoşteau regulile. Amîndoi ştiau că, în final, doar unul dintre ei va rămîne în picioare cînd totul se va termina.

Şi dacă va pierde? Ce va lăsa moştenire? La dracu', răspunsul la această întrebare era simplu: moştenirea sa vor fi cele treizeci de secunde de imagine, sunet, mişcare şi emoție: treizeci de secunde în Super Bowl.

Sîmbătă dimineața la nouă şi jumătate Marty intră în agenția de închiriat maşini Ugly Duckling de pe Wells Street şi închirie un Olds din '84 de la un bătrînel slinos, numit Vinnie, care purta o pălărie turtită şi o haină din poliester bună de purtat şi vara şi iarna. Firma nu mergea prea bine în ultima vreme, iar Vinnie era singur precum Maytag Man. Ar fi vrut să mai stea la taclale, dar Marty trecu direct la afaceri. Plăti în numerar pentru trei zile şi-i strecură pe sub tejghea o bancnotă de o sută lui Vinnie, pentru a nu-i înregistra numărul cărții de credit şi al permisului auto.

Vinnie nu ezită nici o clipă: băgă în buzunar bancnota cu chipul lui Ben Franklin, luă un set de chei de pe panou şi, cu un zîmbet conspirativ, i le întinse peste tejghea. Era zece fără un sfert, cînd Marty plecă de la agenția de închirieri cu plinul făcut şi cu un cuțit de spart gheața drept bonus.

57

În timpul unui mic dejun la Hello Holley, trei dintre băieţii lui Roger Kemper prinseră o informaţie trăsnet: un individ care se potrivea descrierii lui Marty English fusese zărit la Misiunea Sfintei Biblii.

Agenţii plecară în grabă spre misiune, unde soţii binefăcători care conduceau adăpostul îi informară că un vagabond, pe care nu-l mai văzuseră niciodată, poposise la ei vineri dimineaţa devreme.

Cuplul mărturisi că nu-l luaseră în mod special la ochi pe tip, dar două lucruri li se păruseră ciudate. În primul rînd, vagabondul nu-şi scosese mînuşile pînă la cină în acea seară, şi cînd o făcuse, observaseră că mîinile şi unghiile acestuia erau curate, lucru ciudat pentru un tip care-şi folosea unghiile pentru a căuta prin gunoaie.

– Celălalt lucru care a fost? întrebară agenţii.

– Individul a spus că tocmai venise din Memphis.

– Şi unde-i ciudăţenia?

– Ei bine, se ştie clar, spuseră cei doi făcători de bine, că nici un vagabond care se respectă nu vine iarna în nord.

Sîmbăta de dinaintea Super Bowl-ului era întotdeauna infernală pentru agenţii de pariuri din Chicago. Orice amator de pariuri dorea să ia parte la acţiune. Însă, ziua de azi fusese cea mai grea. Agenţii de pariuri avuseseră de transmis mai mult decît zvonuri.

– Tipii din mafie au un mesaj pentru Marty English, şopteau în timp ce se mutau dintr-un loc în altul. Trebuie s-o facă înainte de avertismentul de două minute. Mda, asta spuneau, *s-o facă*... sau prietena lui e moartă.

Şi care erau şansele ca English s-o facă? doreau să ştie clienţii. Doi la unu, spuseră agenţii. Doi la unu.

58

La începutul după-amiezei de sîmbătă, Marty cumpără o Coca-Cola şi două sandvişuri italiene cu carne de vită de la Portello, pe care le îngurgită rapid în drum spre un magazin cu materiale video şi muzicale de pe Clark Street. Nu era un blockbuster. Înăuntru, ziua şi noaptea se confundau, la fel ca în Las Vegas, unde nu era niciodată destul întuneric pentru a ascunde toate lucrurile perverse, pe care oamenii doreau să le facă sau să le privească, aşa încît cineva avusese strălucita idee să fie noapte mereu.

Marty stătu la coadă la casă, încărcat cu un vraf de CD-uri cu muzică şi douăzeci şi cinci de casete video neînregistrate, sub privirile fixe ale bătrînilor şi ale adolescenţilor cu casete porno în mîini. Plăti şaptezeci şi opt de dolari în numerar unui vînzător în vîrstă, cu un început de chelie.

De acolo, Marty merse cu maşina spre sud pînă la Washington, iar apoi spre birourile Federal Express din Wabash, de unde ridică douăzeci şi cinci de bilete, pungi şi cutiuţe FedEx de la o femeie între două vîrste, foarte interesată de treburile altora.

– Lucrezi în week-end? dori să ştie femeia.

– Ca toată lumea, răspunse el în timp ce ieşea pe uşile batante îndreptîndu-se spre un telefon public de pe partea cealaltă a străzii.

Marty se opri pe marginea şoselei, în faţa telefonului, încercînd să-şi adune gîndurile, înainte de a folosi cartela telefonică pentru a suna în staţiunea Raleigh Beach din Bermude şi a face o comandă pentru Lighthouse Cottage.

După o pauză, o voce nesigură şopti în receptor:

– Alo.

– Reiki... eu sînt. Marty. I se păru că vocea îi sunase de parcă ar fi avut respiraţia tăiată. Nu voia să pară speriat

sau lipsit de control; nu dorea s-o înspăimînte. Bună, spuse, încercînd să pară voios. Eşti bine?

– Bineînțeles că *sînt* bine! exclamă ea într-un mod care-l făcu să se întrebe dacă nu cumva era furioasă. Apoi o auzi apoi înăbuşindu-şi un oftat. Dar tu? Tu eşti bine? Doamne, aproape că am luat-o razna aici. Mi s-a părut ciudat să mă strecor afară din oraşul ăla blestemat. Începuse să mi se pară că la fiecare colț de stradă sînt ucigaşi plătiți.

Marty rîse amar.

– Sînt.

– Ha, ha, ha. Ascultă, a trecut o săptămînă de cînd m-ai sunat în toiul nopții să-mi spui să fug, pentru a-mi salva viața. Am stat de atunci aici, în căsuța asta blestemată, aşteptînd, întrebîndu-mă ce naiba s-a întîmplat, întrebîndu-mă dacă ai murit sau mai trăieşti. Am vrut să sun pe cineva, să aflu nişte veşti...

– Sper că n-ai făcut-o, o întrerupse el.

– Nu, dar am trecut prin iad, Marty, stînd fără să ştiu nimic. Se opri. E destul de rău, nu-i aşa?

– Mda, recunoscu el. Şi va fi din ce în ce mai rău... Lucrurile încep să se precipite. După părerea mea, situația se va înrăutăți.

– Mă înspăimînți, Marty.

– *Eu* o înspăimînt pe Reiki Devane? se strădui el să chicotească. Pe ziarista dată dracului care se fereşte de gloanțe şi țopăie prin cîrciumi cu bandiții?

– Nu pentru *mine* mi-e frică, îl corectă ea cu vocea scăzută. Pentru *tine* îmi fac griji.

– Ei bine, nu trebuie să-ți fie teamă, porunci el. Acum taci şi ascultă. Nu mai pot vorbi mult.

– În regulă. Ascult.

– După ce închizi, vreau să te duci la Banca Bermudelor, pe strada principală din Hamilton, şi să cauți un domn care se numeşte Everitt Peeler.

– Peeler?

– Da, ții minte? Peeler e tipul care a rezolvat nişte transferuri peste ocean pentru noi. E vicepreşedintele însărcinat cu conturile din străinătate. Roagă-l să deschidă un număr de cont pentru tine la Corporația Băncilor Elvețiene din Zürich. Nu va pune întrebări: banca se mîndreşte cu discreția de care dă dovadă. După ce va deschide contul, îți va da trei serii de numere: un număr de cont, un număr de transfer şi un cod PIN.

– Cont, transfer, PIN, repetă ea. Şi-o putea imagina dînd din cap, în timp ce repeta. În regulă, pot să fac asta. Şi apoi?

– Apoi întoarce-te la Raleigh, conectează-ți modem-ul laptop-ului la casca telefonului şi aşteaptă un semn de la mine.

– Mă vei contacta prin e-mail?

– Nu, nu putem risca să folosim e-mail-ul; pot intercepta serviciile on-line.

– Par destul de sofisticați.

– Sînt, deci nu se vor aştepta să folosim faxul. În afară de asta, voi avea nevoie de o copie a hard-ului. Îți voi da un fax direct de pe calculatorul meu, cînd voi fi gata să-mi trimiți numerele, dar trebuie să ştii că va dura.

– Nici o problemă. Voi aştepta.

– Bine. Acum ia aminte, te duci direct la bancă şi te întorci imediat. Nu cred că au aflat unde eşti, dar nu putem fi siguri de nimic, cînd e vorba de indivizii ăştia.

– Retrag ce-am spus înainte. Cred că mi-e frică pentru *noi*, Marty.

– Şi mie mi-a fost frică pentru noi – *înainte* – cînd credeam că te voi pierde. Dar nu am să permit să se întîmple acest lucru, Reiki. Vom trece prin asta împreună. Mă auzi? *Împreună*. Înghiți cu greu şi continuă pe un ton mai blînd: Mă refer la toată viața, Reiki. *Angajament*. Ştii tu, rochie albă, două pisici în curte. Şi copii, dacă asta-ți

dorești. Tot ce avem de făcut este să trecem peste următoarele douăzeci și patru de ore. Apoi vom fi acasă, liberi. Am de gînd să-i fac praf pe tipii ăștia. Vor plăti scump. Apoi, tu și eu... ne vom găsi micul nostru colț de paradis. Se opri. Te iubesc, Reiki.

– Și eu te iubesc... vocea ei se frînse. Dar...

– Dar?

– Dar ar trebui să știi, nimic din chestia aceea cu casa la țară... nimic n-ar avea nici un sens fără tine. Ai grijă, Marty. Nu voi respira ușurată pînă cînd nu vei fi lîngă mine – teafăr și nevătămat.

59

Cu arhitectura sa romantică și sutele de polițiști, elicoptere, cîini și mașini, Cîmpul Soldatului oferea un peisaj dramatic în acea după-amiază de iarnă. Și, fiind un maestru în relațiile cu publicul, primarul orașului Chicago, Walt Camden, știa să recunoască un cadru bun pentru fotografii, atunci cînd exista unul. În ciuda frigului, el insistă să țină conferința de presă de la ora două afară, în fața stadionului. Sîmbetele erau zile sărace în știri, așa încît primarul spera să obțină o audiență maximă.

Atît primarul, cît și superintendentul poliției erau extrem de emoționați în acea după-amiază – în timp ce explicau presei asasinatele înfiorătoare ce avuseseră loc pe Cîmpul Soldatului. Expresia „soldatul căzut“ fusese folosită de cîteva ori, pentru a descrie uciderea ofițerului Ford Sinclair. Pentru aflarea identității celeilalte victime au fost făcute apeluri pînă la apusul soarelui.

Primarul Camden îi promise superintendentului poliției Murphy toate resursele necesare în efortul de a-l aduce pe ucigașul de polițiști în fața justiției. Orașul Chicago,

declară primarul, va fi martor la cea mai mare vînătoare de criminali din istoria sa.

Pike Stevens nu se uită la ştiri. Ştirile din Chicago erau deprimante, iar Pike îşi dorea mai mult decît orice să scape de depresia provocată de oraş. Voia să navigheze în jos, pe rîul Chicago, să iasă în lacul Michigan şi să nu mai privească niciodată înapoi. Să navigheze în jurul lumii, eventual să caute comori. Să facă scufundări în marile recifuri, dacă sinusurile nu-i vor da bătaie de cap.

Bătrînul suedez se apropiase cel mai mult de visul său, atunci cînd, noaptea tîrziu, un escroc îl plătise să transporte o încărcătură de deşeuri, în mare parte cutii de tablă colorate şi baterii, în josul rîului Chicago, în mica sa rablă, *Annie*, şi să arunce întregul gunoi în lacul Michigan.

În mod obişnuit, Pike era tîmplar, lucra pentru marina portului Burnham Park. Amplasat pe Lake Shore Drive, portul era frecventat de ambarcaţiuni de lux. Pentru a-şi plăti barca, Pike îndeplinea tot felul de slujbe ciudate sau curăţa spuma de pe iahturile şi ambarcaţiunile altora. Majoritatea indivizilor care veneau în portul Burnham erau fie nişte hodorogi împuţiţi cărora le făcea plăcere să-şi etaleze bogăţia, fie nişte snobi nenorociţi cu nasul pe sus. Cu excepţia lui Marty English, bineînţeles.

De cîte ori Marty trecea prin port la bordul ambarcaţiunii agenţiei sale de publicitate, *Wynner*, îşi făcea timp să dea o raită prin jur, să dea bineţe tuturor şi chiar să ofere o revistă de navigaţie. Cînd bătrînul îl văzu pe Marty de trei ori în acea după-amiază tîrzie de sîmbătă cărînd grăbit de pe chei pe *Wynner* tot felul de lucruri, îi făcu entuziasmat cu mîna.

Marty îi răspunse la salut, dar nu se opri aşa cum făcea de obicei, lucru care îl îngrijoră pe Pike Stevens. În consecinţă, hotărî să afle neapărat ce se petrece.

– Ai nevoie de ajutor, Marty? întrebă Pike, ajungîndu-l din urmă la al cincilea drum spre iaht.

– Nu, mulțumesc Pike, îi răspunse Marty, lăsînd jos un teanc de materiale FedEx și, scotocind prin buzunar, scoase un trabuc Robusto, pe care-l cumpărase din oraș. M-am gîndit că ți-ar face plăcere să tragi un fum diseară cînd te uiți la *Vînătoarea pe mare*, spuse întinzîndu-i trabucul.

– Ei, Doamne... plescăi suedezul din buze. Doar știi că bătrînul Pike are o slăbiciune pentru trabucuri de calitate.

– Deci, încotro pleci la noapte? întrebă Pike, în timp ce Marty porni din nou spre iaht.

– La pește, strigă acesta peste umăr.

În timp ce scutura din cap, un chicotit îi scăpă bătrînului printre buze. Pentru un om care lucra în publicitate, Marty era un actor al naibii de prost.

La ora șase, pe Cîmpul Soldatului, Departamentul Poliției din Chicago ținu a doua conferință de presă din acea zi. Murphy, superintendentul poliției, comunică sobrei adunări că cea de-a doua victimă a măcelului fusese identificată drept un anume Maxwell Harper, veteran decorat din Vietnam, angajat al CIA ca specialist în operațiunile de contrabandă.

– Așa cum mulți dintre dumneavoastră cred că își amintesc, spuse Murphy, ridicînd vocea, aceasta este a doua crimă comisă asupra unui agent CIA în tot atîtea săptămîni. Prima l-a implicat pe funcționarul agenției Stonewall Jackson, care a fost găsit împușcat pe Navy Pier.

Superintendentul făcu o pauză și din rîndurile auditoriului se ridicară cîteva mîini, dar el continuă.

– Atît Departamentul Poliției din Chicago, cît și CIA au ajuns la concluzia că între aceste asasinate există o legătură. Mă aflu aici alături de reprezentantul CIA Richard Taylor pentru a vă anunța că, începînd cu data de

sîmbătă, douăzeci şi patru ianuarie, la ora şase post meridian, CIA, agenție a Guvernului Federal, s-a alăturat oficial anchetei Departamentului de Poliție Chicago, anchetă denumită de presă „Uciderea soldatului".

Richard Taylor păşi în față, privi direct în obiectivul camerelor de luat vederi şi spuse:

– Cerem cetățenilor să ne ajute în capturarea individului sau indivizilor responsabili pentru această tragedie. Persoanele care dețin informații cu privire la aceste crime să ia legătura fie cu CIA, fie cu Departamentul de Poliție Chicago.

Din nou, mîinile se ridicară şi reporterii începură să pună întrebări, dar superintendentul Murphy îi opri ridicînd brațul:

– Domnul Taylor şi cu mine nu vom răspunde la întrebări de data aceasta.

– Cînd vom afla noutăți?

– Cînd le vom avea, replică sec Murphy.

60

Wynn Bergman se îndrăgostise de luxosul iaht lung de patruzeci de metri, Oceanco, în timpul unei vizite făcute unui client în Fort Lauderdale. Deşi fusese dragoste la prima vedere, ceea ce îl impresionase în mod deosebit pe preşedintele agenției fusese ciudatul design interior, ultramodern, şi faptul că, ținînd cont de cele douăzeci şi nouă de picioare lățime şi cele patru încăperi, mai rămînea destul spațiu pentru alte amenajări.

Aşa cum procedase şi cu birourile agenției şi cu jetul său Gulfstream, Bergman transformă iahtul într-un fel de

tărîm magic al tehnologiei, o piesă plutitoare din stilul ultra modernist al companiei. Bergman puse iahtul la punct şi, cîteva săptămîni mai tîrziu, acesta fusese botezat *Wynner* şi ancorat în Burnham Park, portul oraşului Chicago.

Bineînţeles că acesta fusese doar începutul în ceea ce priveşte instalarea drăciilor electronice atît de îndrăgite de Bergman. Cînd totul se termină, era posibil ca *Wynner* să nu fie în stare să-şi transporte pasagerii pe planeta Vulcan, dar în orice caz arăta bine, aproape ca nava spaţială *Enterprise*.

Marty English era unul dintre cei trei oameni din Wynn Bergman Advertising care aveau acces la iaht, o facilitate de care ar fi dorit să se poată bucura mai des. Dar ceea ce făcea acum nu se putea numi exact o călătorie de plăcere, îşi aminti Marty, în timp ce forma combinaţia tastelor pentru a descuia uşa cabinei electronice a navei.

Odată, în timpul unui cocteil oferit de agenţie, Marty îl auzise din întîmplare pe Wynn referindu-se în glumă la cabină ca la o cameră de război, comparaţie potrivită, gîndise el atunci, pentru ceva ce aducea mai mult cu carlinga unui elicopter militar sau cu o punte de comandă a unei nave de luptă, decît cu o cameră pentru media dintr-un iaht luxos. În timp ce deschidea metodic staţia de calculator şi monitoarele se aprindeau, strălucind asemenea unor soldăţei albaştri, acele cuvinte îi răsunară din nou în minte – *Camera de război*. Vorbele acestea îl purtară înapoi în timp, la lumina albăstruie intermitentă, orbitoare, a artileriei inamice pe cerul senin al nopţii şi la zgomotul gloanţelor lovind pereţii casei.

Marty trase aer în piept. *Camera de război*. Ei bine, era pregătit să iasă la luptă. Îşi îndreptă umerii şi introduse cinci casete video neînregistrate în nişele pentru copiat înşirate de-a lungul peretelui.

Le înregistră una după alta, în mod mecanic. Cînd toate se aflară la locul lor, i se păru că, în carcase, erau nişte arme gata de luptă.

Îşi deschise apoi servieta şi scoase caseta cu ultima întîlnire a tatălui său. Rămase nemişcat, privind-o fix, permiţînd imaginilor să se deruleze în mintea sa, lăsîndu-se pătruns de adevăr. Simţi ura şi dorinţa de răzbunare măcinîndu-i măruntaiele.

Inamicii nu se iartă, şopti vocea sa lăuntrică.

Pe chipul lui Marty apăru zîmbetul soldatului-vînător a cărui rugăciune este ultima. Cu ochii strălucind în lumina de un albastru rece a monitoarelor, introduse caseta în fanta de deasupra căreia se putea citi CASETA SURSA ORIGINALĂ, şi apăsă pe „înregistrare".

Era ora opt seara cînd luminile de înregistrare ale aparaturii video se stinseră. El scoase ultimele cinci casete din aparat şi începu să le aşeze pe masă, alături de celelalte douăzeci, pe care deja le copiase. Cu mişcări lente, Marty introduse casetele în carcase şi le împachetă pe rînd în cutiile Federal Express, adresate, cu litere ordonate de tipar, către douăzeci şi cinci dintre cei mai importanţi oficiali ai forţelor de ordine, congresmeni şi şefi de agenţii media.

Era opt şi jumătate cînd Marty auzi zgomotul sec, cu care cele douăzeci şi cinci de cutii cădeau în containerul FedEx, aflat pe strada de vizavi de portul Burnham Park. Majoritatea dimineţilor de luni erau, probabil, lipsite de orice eveniment, gîndi Marty, dar micile scenarii de pe aceste casete ar trebui să remedieze acest fapt.

În timp ce se grăbea să ajungă la adăpostul sigur al iahtului, Marty zîmbi în sinea lui, zicîndu-şi că trăsese abia primul foc.

61

Bing Valentine, un bătrîn vînzător cu normă întreagă de casete video porno, dorea să fie racolat. Cînd trei dintre adepții fideli ai lui Mike D'Angelo intrară în magazinul video, căutînd un tip pe nume English, Valentine fu dezolat; neavînd nimic de raportat, își imagină că pierduse șansa vieții lui.

Valentine medită la acest fapt toată săptămîna, iar sîmbătă dimineața păru că norocul îi va surîde. Un individ intră în magazin și cumpără douăzeci și cinci de casete neînregistrate. De obicei pedofilii și alți perverși cumpărau atît de multe casete deodată. Bing Valentine îl privi cu atenție și – bingo! Tipul din fața lui se potrivea la fix cu descrierea lui English.

După ce bărbatul plecă, Valentine ezită îndelung să se hotărască cui să transmită informația. În final, îi telefonă unui cunoscut, un tip dur care purta o groază de bijuterii din aur și lucra la calea ferată. Spre imensa satisfacție a lui Valentine, vorba circulă cu repeziciune în lumea interlopă și, ceva mai tîrziu, în aceeași seară, zeița norocului îi surîse. Durul îl sună și, drept mulțumire din partea șefului său, îi furniză lui Bing Valentine un pont.

Din ceea ce băieții lui Roger Kemper reușiră să afle de la extravagantul funcționar al dărăpănatului hotel Arcade, Marty English își petrecuse primele ore ale dimineții de sîmbătă în Loop. Funcționarul îi informase că un tip, care semăna perfect cu cel pe care-l căutau, ieșise pentru o vreme. Se întorsese sîmbătă, în jurul orei trei dimineața.

Individul era îmbrăcat asemenea unui vagabond cînd se cazase vineri noaptea tîrziu, dar dimineața cînd plecase, în jurul orei opt, era îmbrăcat cu adevărat elegant, ca o vedetă de cinema: jachetă de piele ultimul răcnet, blugi strîmți, cizme. Purta, de asemenea, o servietă scumpă și

o sacoşă-geamantan de piele neagră. Mda, era o schimbare, îşi aminti funcţionarul, oftînd. La urma urmei, mărturisi el, fusese întotdeauna de părere că hainele îl fac pe om.

Cînd tîrfa în haină de vulpe roşie intră în departamentul local al şerifului din Cook, în jurul orei nouă şi jumătate în acea seară de sîmbătă, şi spuse că doreşte să dea o declaraţie cu privire la crima de la Cîmpul Soldatului, avu parte de o primire entuziastă. Bineînţeles că se aşteptase la asta. Băieţii lui D'Angelo o avertizaseră în legătură cu vîlva pe care o va stîrni. Cum o plătiseră destul de bine pentru ceea ce făcea, acest fapt nu o deranja cîtuşi de puţin. Dacă exista ceva cît de cît palpitant, la naiba, cărei tîrfe nu-i plăcea să fie în centrul atenţiei?

După ce fu tratată cu o cană de cafea neagră, o gogoaşă cu jeleu şi o ţigară, buzele sale strident rujate se deschiseră şi povestiră detectivilor tot ce doreau să ştie. Le spuse cum agăţase un tip nu mult după miezul nopţii, care o dusese la hotelul Arcade din Loop.

– Tipul se purta foarte ciudat, mărturisi femeia, aproape ca un nebun.

– A spus cumva ce-l înfuriase atît de mult? întrebară detectivii.

– Normal că a spus. Dădu din cap, amuzîndu-se de felul în care îi adusese pe punctul de a sări de pe scaune. A spus că tocmai aranjase un „poliţai cioroi". Fata le contemplă chipurile, în timp ce-şi aprindea ţigara. Apoi le aruncă apoi un zîmbet şiret şi adăugă: La Cîmpul Soldatului.

– Poţi să ne faci o descriere a individului? întrebară tulburaţi.

– Bineînţeles, zise ea făcîndu-le cu ochiul.

Pînă la ştirile de la orele zece din acea sîmbătă seara, toate ziarele şi posturile de televiziune din oraş erau în posesia unui desen cu chipul celui pe care poliţiştii îl

desemnaseră suspectul principal în cazul „Uciderii Soldatului".

Nu mai aveau nevoie decît de numele lui.

De paisprezece ore, Knute Shelby aproape că nu părăsise biroul apartamentului său de la Ritz-Carlton, pe care Roger Kemper îl denumise „centul de comandă principal".

Shelby nu se dezlipise de lîngă telefon şi calculator toată ziua, ingurgitînd tone de cafea şi *crème brûlée,* în timp ce lătra ordine către oamenii de pe teren. Lovea cu putere tastatura computerului, căutînd vreun semn că doamna Reiki A. Devane folosise recent o carte de credit sau un serviciu on-line.

Se făcuse ora zece. Shelby era epuizat şi foarte plictisit. Se ridică în picioare şi, căscînd, deschise televizorul. Privind ştirile legate de „Uciderea Soldatului" şi portretul-robot al suspectului, Shelby chicoti satisfăcut: Marty English nu mai avea nici o şansă.

Totuşi, conform spuselor reporterului aflat la Cîmpul Soldatului, comandanţii forţelor de ordine nu erau la fel de entuziasmaţi ca Shelby; mai aveau nevoie de numele individului. Ei apelaseră la ajutorul cetăţenilor şi deschiseseră o linie fierbinte, unde potenţialii informatori puteau lăsa mesaje.

Knute Shelby se aşeză în faţa tastaturii şi zîmbi; nu putea să nu-şi facă datoria tocmai acum. Întotdeauna se considerase un fel de slujitor al comunităţii.

– El era la ştiri adineauri, nu-i aşa, Wynn? întrebă Lee Wilde, cu mîna crispată pe receptor. Marty era.

După o pauză Bergman spuse:

– Portretul-robot aducea vag cu el.

– Vag? Îţi baţi joc de mine? Dumnezeule, Wynn, ar putea fi chiar el?

– Bineînțeles că nu! izbucni Bergman.

– Probabil că se ascunde, de aceea a lipsit toată săptămîna, continuă Lee cu presupunerile. La naiba, ar fi trebuit să anunțăm poliția cînd n-a apărut la lucru luni și n-am putut da nicăieri de Reiki.

– Nu, spuse grăbit Bergman. Am făcut ceea ce trebuia, neimplicînd poliția. Nu era cazul să punem în pericol un cont de trei sute de milioane de dolari.

– De parcă asta ar schimba ceva.

Bergman ignoră sarcasmul ei și continuă:

– Trebuie să existe o explicație plauzibilă, Lee...

– Vrei să spui una mai plauzibilă decît aceea că Marty English este un criminal?

– Exact la asta mă gîndeam.

– Ei bine, să mă ia naiba dacă pot să găsesc vreuna... tu poți?

– Nu, nu pot, recunoscu el. Dar asta nu înseamnă că nu există.

– La știri spuneau că poliția se află în căutarea unui nume...

– Las-o baltă, Lee, spuse brusc Bergman. Marty nu e un criminal. Știi lucrul acesta la fel de bine ca și mine.

– Totuși, se poartă de parcă ar fi. De ce nu se predă? Vreau să spun, dacă n-a făcut nimic rău, de ce se ascunde?

Pentru prima dată în cariera sa strălucită, Wynn Bergman era total confuz.

– Aș da orice să știu.

62

Dacă mayașii fuseseră mai mult decît simpli jucători cu mingea, și ridicaseră arta războiului la nivelul unui joc sacru, atunci trebuie să fi fost niște strategi străluciți. La

urma urmei, sporturile sîngeroase nu erau făcute pentru proşti. Jocurile pe viaţă şi pe moarte erau pentru cei inteligenţi, cei aleşi, pentru oameni de o cruzime rafinată, pentru artişti. Triada însemna toate aceste lucruri, şi chiar mai mult, îşi zise Marty emoţionat, în timp ce studia site-ul Bibliotecii Tozzer de la Harvard pe care tocmai îl deschisese pe computerul iahtului.

Spusele lui Che se dovediră exacte: trei atribute într-unul singur. Zeul soarelui, zeul lumii subpămîntene, zeul iluziei. Erau toţi trei împreună, într-un perfect dans al morţii, numit „jocul cu mingea".

Tot ce-i rămînea de făcut lui Marty era să-i separe.

Marty se afla în faţa staţiei grafice a computerului de pe iaht, cînd sosi faxul de la Reiki. Sulul de hîrtie se desfăşură în mîna sa nerăbdătoare asemenea unui papirus antic. Îl ridică în lumina albastră a monitorului şi citi:

DATA 0I.24 ORA 23:04 PAGINA 1 DIN 1

CĂTRE: BROSCOI
FAX: 312.427.3618
DE LA: CRINUL
FAX: 441.233.5421

Marty făcu o pauză. Un zîmbet îi lumină o clipă chipul obosit. Nimeni n-o putea acuza pe Reiki Devane de lipsă de profesionalism, în ciuda numelor acvatice prosteşti, pe care le folosise pentru a ascunde identităţile.

Zîmbetul dispăru cînd citi în continuare.

BROSCOIULE, IATĂ

CORPORAŢIA BĂNCII ELVEŢIENE, ZÜRICH
NR. TRANSFER 062007755

NR. CONT 357-9ES-549
NR. PIN 10848

AI GRIJĂ. CRINUL TE IUBEŞTE
DOUĂ PISICI AR FI DRĂGUŢ, DAR PUTEM AVEA ŞI UN CÎINE?

– Mda, poţi să ai un cîine, spuse el cu blîndeţe. Şi un elefant. Dacă reuşesc să scap din povestea asta... cu viaţă.

Următoarele ore, Marty şi le petrecu disecînd Triada în trei părţi diferite. Introduse imaginile în fişiere separate şi potrivi caracteristicile fiecăreia cu cele ale CD-ului cu B.B.King.

Ca orice imagine computerizată, fiecare zeu al Triadei era format dintr-un număr unic de biţi. Dacă presupunerea lui Marty era corectă, acel număr reprezenta unul dintre cele trei coduri de securitate, de care avea nevoie pentru a sparge contul. Începu să se grăbească, conştient că timpul nu curgea în favoarea sa.

De-abia la ora două noaptea reuşi să termine ce-şi propusese să facă. Pe masa din faţa sa se aflau trei CD-uri lucitoare, strălucind asemenea unor gloanţe de argint în aşteptarea unei arme.

63

După ce portretul-robot al suspectului apăru la ştirile de la ora zece, linia fierbinte deschisă de poliţie fu asaltată de telefoane. Pînă şi liniile telefonice obişnuite din secţie erau blocate; nimeni nu putea contacta 911. Informaţiile

despre suspect apăreau precum ciupercile după ploaie, la fel de credibile ca şi întîlnirile de gradul trei.

Apoi, duminică pe la trei dimineața, Departamentul de Poliție din Chicago dădu lovitura, cînd un disc-jockey de noapte de la postul de radio WLS zări icon-ul e-mail-ului clipind pe monitorul stației. Accesă e-mail-ul şi rămase încremenit, după ce citi următorul mesaj:

CĂTRE: WLS RADIO
DE LA: UN FAN
REFERITOR LA: UCIDEREA SOLDATULUI

OMUL CĂUTAT DE POLIȚIE ESTE MARTY ENGLISH, ALIAS MARTINO INGLESIA, FIUL RECENT DECEDATULUI ŞEF AL MAFIEI DIN CHICAGO, TONY INGLESIA.

Cînd DJ-ul sună la departamentul de Poliție din Chicago şi citi mesajul detectivului-şef, polițiştii o luară razna. Era clar, aveau un nume. Şi încă ce nume?

Pike Stevens nu refuză cînd un tip cu o voce răguşită îl trezi în toiul nopții şi-l rugă să facă o cursă pe rîu în sus pentru un transport. Micile sale incursiuni în lumea afacerilor murdare aduceau un pic de variație existenței sale, altfel, foarte plicticoase. În afară de afacerile destul de suspecte, pe care le făcuse în ultimii cîțiva ani, nu se putea lăuda cu altceva.

Era trecut de trei şi jumătate noaptea şi afară beznă, cînd *Annie* trecu de lacul Michigan. Rabla porni în sus pe rîul Chicago, hurducăind pe sub o mulțime de poduri, trecu de Turnul Marinei, de Promontoriul Lupului, alunecînd pe lîngă o groază de depozite şi şine de cale

ferată, înainte ca Pike Stevens să oprească motoarele în fața docului dărăpănat din Goose Island.

Lucrurile se petreceau întotdeauna la fel. Patru bărbați zdraveni, docheri în timpul zilei, după cum își imagina Pike, încărcau cala navei cu acei saci de gunoi Hefty, se aruncau, apoi, în maşina care-i aştepta şi demarau în trombă.

În acel moment, bărbatul cu vocea răguşită ieşea din penumbră şi, înmînîndu-i lui Pike două sute de dolari pentru transport, şoptea:

– Să nu sufli o vorbă.

Pike răspundea întotdeauna:

– Da, să trăiți, căpitane, pentru a mai înveseli atmosfera, şi totul se termina. Fiecare îşi vedea de drum.

Totul decurse ca de obicei, pînă în momentul în care bărbatul cu voce răguşită apăru din întuneric. În timp ce-i întindea banii, omul şopti:

– Împrăştie vestea... Tipii din mafie au un mesaj pentru Marty English. Trebuie s-o facă înainte de avertizarea de două minute.

– *S-o facă?* întrebă Pike, năvălindu-i în minte o sumedenie de întrebări – ca, de exemplu, de unde îl cunoştea individul pe Marty English.

– Da, asta au spus – *s-o facă*... pînă la avertizarea de două minute, sau prietena lui e ca şi moartă.

– Am înțeles, să trăiți, căpitane.

Pike Stevens dădu din cap, încercînd să-şi domolească bătăile inimii. Nu puse nici o întrebare. La urma urmei, nu era decît mesagerul. Totuşi, nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva peştele pe care Marty avea de gînd să-l frigă era prea mare pentru omul de publicitate.

64

Realizarea unei reclame TV poate părea simplă: „lumini, cameră, motor“.

Dar, indiferent de cît de minunată ar fi fost filmarea sau cît de bine ar fi ieşit cadrele, în final se ajungea tot la montaj, cea mai plicticoasă parte a procesului de producţie, cel puţin asta era părerea lui Marty. În realitate, abia în cadrul monotonului proces de montaj, un regizor plin de creativitate lua grămada aceea de imagini numite cadre şi le dădea sens şi viaţă. Pînă în acel moment, totul însemna doar vorbărie şi echipe de filmare bine plătite.

Montajul îi provoca întotdeauna lui Marty o stare de somnolenţă. Aşa se întîmplase pînă în acel moment. Acum, în timp ce stătea în cabina electronică a iahtului, montînd caseta cu ultimele ore din viaţa tatălui său într-o reclamă de treizeci de secunde pentru televiziune, sunetul casetei derulată înainte şi înapoi în aparat pe măsură ce alegea scenele cele mai incriminatoare îi aminti lui Marty de Vietnam şi de zgomotul respiraţiei sale, în momentul cînd privea prin luneta armei spre inamic. Sunetul respiraţiei sale, inspiraţie şi expiraţie – încet, încet, apoi din ce în ce mai accelerat. Hipnotizant, aşa fusese.

Dar pe vremea aceea nu era nimeni care să tragă sforile. Atunci, inamicul era în faţa ochilor. Şi Marty ştia ce are de făcut.

Apasă pe trăgaci, soldat.

Apăsă pe înregistrare. Înapoi, înainte.

Rămase ca în transă, fixîndu-şi duşmanul cu privirea, în timp ce sunetul şi imaginea casetei se derulau asemenea unui desen animat de coşmar.

Del Waters. Înainte şi înapoi. Înainte. Înapoi. Apăsă pe înregistrare.

– Cine s-ar fi gîndit...

Huruitul, şuieratul casetei erau singurele sunete ce se auzeau. Şi din nou înainte şi înapoi.

Mike D'Angelo. Apăsă pe înregistrare. Şuieratul casetei. Carson Page. Frank Torello. Apăsă pe înregistrare. Înainte, înapoi. Tony Inglesia. Înainte, înapoi. Apăsă pe înregistrare. Încă o dată şi încă o dată, pînă cînd totul se comprimă într-o creaţie de treizeci de secunde.

Marty derulă caseta şi o revăzu cu atenţie. În acel moment, îşi dădu seama că-i adusese tatălui său cel mai înalt omagiu de care era în stare: îl făcuse personajul principal al unei capodopere.

Marty nu apreciase niciodată corect uriaşul potenţial al comunicaţiilor prin satelit al agenţiei. Bineînţeles, se folosise de sistem, discutînd cu vreun director din Frankfurt despre cum se face o reclamă la robineţi sau asistînd la o conferinţă asiatică despre cipuri, dar nu luase niciodată în calcul toate posibilităţile. O simplă schimbare de cod ISCI, cîteva noi instrucţiuni de transmisie, cîteva taste apăsate pînă cînd reuşeşti să intri în sistem şi – iată! oricine poate schimba cursul istoriei.

Într-adevăr, posibilităţile de a folosi în mod abuziv satelitul agenţiei erau ameţitoare şi, în mîinile cui nu trebuia, puteau avea efecte devastatoare. Stînd în faţa consolei satelitului şi introducîndu-şi într-o fantă creaţia sa video de treizeci de secunde, Marty nu-şi putu reţine un zîmbet.

Era pe cale de a trimite o bombă de două milioane de dolari la sute de mile în spaţiu, pentru a o lăsa apoi să cadă din reţeaua de sateliţi spre milioanele de televizoare existente.

În mai puţin de douăsprezece ore, întreaga omenire avea să cunoască un om pe nume Del Waters. Marty era convins că nu le va plăcea ce vor afla.

65

Duminică dimineața, la răsăritul soarelui, cînd afară mai persista un pic de ceață, Pike Stevens terminase de aruncat încărcătura toxică în apele adînci ale lacului Michigan. În timp ce își conducea mica ambarcațiune spre locul său de acostare din portul Burnham Park, se gîndea cum să-și petreacă restul zilei. Întîi va da o raită pe *Wynner* și-i va transmite lui Marty English mesajul omului cu vocea groasă. Apoi, va gusta niște biscuiți cu sos pe *Annie*, va deschide televizorul, poate chiar va aprinde trabucul cel scump. Și, bineînțeles, mai tîrziu, va asista la transmisia de la Super Bowl. Nu voia s-o rateze.

Pike oftă. Programul nu era prea tentant, dar, la naiba, cînd ai optzeci de ani la ce te mai poți aștepta? Nu la prea multe, concluzionă Pike, strecurîndu-se în port. În clipa următoare, zări trei bărbați stînd pe doc și urmărindu-l cu privirea.

Sînt polițiști, își zise Pike, și se întrebă despre ce putea fi vorba: „Marea lovitură" – așa o numiseră la televizor. Poate că polițiștii aflaseră de slujba sa de noapte, și veniseră să-l aresteze. Ar arunca oare un bătrîn ca el în închisoare? Nu credea, dar, la urma urmei, nu era atît de sigur că justiției îi va păsa ce vîrstă avea vinovatul.

– Ce mai faci, bătrîne? strigă cel mai înalt dintre bărbații de pe mal.

În timp ce Pike își ancora șalupa, ridică din umeri și abordă cel mai larg zîmbet de care era în stare un bătrîn.

– Eee, mie și lui *Annie,* prezentă aici, ne place să facem cîteva ture duminica. Pune sîngele în mișcare, dacă pricepeți ce vreau să spun.

Bărbatul dădu din cap și Pike îl surprinse făcînd cu ochiul tovarășilor săi. Deci, îl considerau un biet bătrînel fraier.

– Prietenii mei şi cu mine am dori să vă punem nişte întrebări, domnule – dacă nu vă deranjează.

Cei trei bărbaţi îşi fluturară insignele şi zîmbiră asemenea unor şcolari. Sîntem de la Departamentul de Poliţie din Chicago. Detectivi de la „Omucideri".

– Înţeleg, spuse Pike amabil.

„Omucideri"? Cel puţin ştia că nu avea de ce să se îngrijoreze. El aruncase doar ceva substanţe otrăvitoare în apele publice, nu omorîse efectiv pe nimeni.

– Putem urca la bord, domnule...?

Pike zîmbi prietenos, arătîndu-şi toţi dinţii.

– Stevens. Pike Stevens. Numele adevărat este Gustaf Stevens, dar prefer Pike. Se opri şi scutură din cap. Îmi iertaţi proastele maniere, nu-i aşa? îi invită el, cu un gest al mîinii: poftiţi la bord, dar aveţi însă grijă pe unde călcaţi.

Detectivul cel înalt şi cei doi însoţitori ai săi se urcară pe şalupă.

– Ei bine, Pike, începu acesta, cercetînd cu privirea ambarcaţiunea, locuieşti aici, nu-i aşa?

Pike aprobă din cap cu precauţie.

– Ho-ho. Se fac patruzeci şi cinci de ani primăvara asta.

– Ai un televizor la bord? Te uiţi la ştirile de la ora zece?

Pike îşi zise că aceasta era o întrebare ciudată.

– Da, am un televizor, răspunse, trăgîndu-şi bereta roşie, tricotată peste urechi. Dar nu pot să spun că mă uit la ştiri. *Vînătoarea marină*, ăsta-i programul meu preferat. Începe la aceeaşi oră cu ştirile.

Detectivul scoase un desen.

– Îl căutăm pe bărbatul ăsta. Fotografia lui a apărut aseară la ştiri. Bănuim că numele său ar putea fi English, Marty English. Sîntem aproape siguri că se află prin zonă. L-ai văzut prin preajma portului?

Pike luă desenul cu o mînă sigură. Chipul exprima

inocență, mîinile nu-i tremurau. Se purta ca unul dintre șmecherii pe care Columbo îi interoghează mereu la televizor – calm și rezervat. Pike se felicită pentru stăpînirea de sine. Nu credea că indivizii din fața sa erau la fel de deștepți precum Columbo. Precis că se vor lăsa păcăliți de un bătrînel simpatic.

Pike se uită șașiu, studiind desenul preț de un minut. Apoi, stăpînindu-se foarte bine, își ridică privirea și scutură hotărît din cap.

– Nț. Mă tem că nu l-am văzut pe tip prin zonă. Înapoie detectivilor desenul și întrebă pe un ton indiferent: Ce-a făcut?

– A omorît un polițist și un agent CIA pe Cîmpul Soldatului, noaptea trecută. La televizor au numit crima „Uciderea Soldatului". S-ar putea să mai fi asasinat și un alt agent săptămîna trecută. Nu știm încă sigur.

– Pare un individ periculos, remarcă Pike, căscînd ochii injectați. Deci, de asta era zarvă la stadion ieri dimineață?

– Da, domnule.

Detectivul cel înalt încuviință, dînd din cap.

Pike îl privi drept în ochi și spuse cu sinceritate:

– Ei bine, mi-ar fi făcut plăcere să vă pot ajuta, dar nu l-am văzut pe individul pe care-l căutați. Dacă-l voi zări, am să vă sun precis – se opri și zîmbi – fără zăbavă.

– Poate ar fi bine să mai aruncați o privire, sugeră unul dintre detectivi. Purtați ochelari de citit, domnule Stevens? Poate că ar trebui să vi-i puneți.

Ofensat, Pike izbucni asemenea unui cocoș înfuriat:

– Uite ce e, fiule. Sînt pe acest pămînt probabil cu peste cincizeci de ani înaintea ta. Poate că am nevoie de ochelari din cînd în cînd, ca să citesc paginile dedicate curselor, dar, dacă l-aș fi văzut pe tipul pe care-l căutați mi-aș aminti, cu siguranță. Doar pentru că tu ești tînăr, nu înseamnă că eu sînt un bătrîn prost și orb, să știi.

– Nu, domnule, bineînțeles că nu, se grăbi să se scuze polițistul, aruncîndu-le priviri de atenționare tovarășilor săi, în timp ce urcau din nou pe doc. Mulțumim oricum, domnule Stevens.

– Vă doresc o zi bună. Și dacă observați cumva ceva suspect, dați-ne neapărat un telefon.

– Fără zăbavă.

Pike dădu din cap, făcîndu-le vesel cu mîna.

În timp ce se îndreptau spre mașină, detectivii izbucniră în rîs.

– Bătrîni nebuni, comentară ei. Toți sînt la fel.

Pike așteptă să treacă ceva vreme de la plecarea detectivilor, înainte de a urca pe doc și a se îndrepta spre *Wynner*. Căra după el o găleată și o mătură, doar ca să facă impresie, și nu se grăbi să ajungă la destinație. Cînd, în fine, urcă la bordul iahtului, se opri și privi nervos peste umăr. Ochii săi de un albastru lăptos supravegheau parcarea, în timp ce bătea în ușă.

– Cine-i? dori să afle o voce de cealaltă parte a ușii.

– Pike. Își coborî vocea și spuse: Voiam să-ți zic că peștii ăia ai tăi au început să se împută.

Marty deschise brusc ușa.

– Lasă-mă să intru și nu pune întrebări, șopti bătrînul. Ai necazuri, fiule.

66

Trecuseră cinci ore de cînd forțele de ordine aflaseră identitatea suspectului în cazul „Uciderea Soldatului“. Era deja duminică dimineață și puterile începuseră să-i părăsească. Cu toate eforturile depuse și energia consumată, nu dăduseră de nici o urmă care să-i conducă

la cel pe care-l căutau. Apoi, în jurul orei opt dimineața, se ivi un nou indiciu. Un angajat al companiei Federal Express sună la linia fierbinte și îi informă că English fusese la filiala din centru a birourilor FedEx sîmbătă și comandase o mulțime de timbre poștale și cutii. Conducea un Olds cenușiu din '84, spuse cel care telefonase.

Era indiciul de care polițiștii aveau nevoie. English conducea probabil o mașină închiriată, deoarece Jaguarul său fusese găsit abandonat la reședința Inglesia din Lake Forest. Informația, transmisă de dispeceratul poliției, făcu înconjurul orașului. Într-un sfert de oră, toate agențiile de închiriat mașini din trei ținuturi fură asaltate de mașini de patrulare, încărcate pînă la refuz cu polițiști și detectivi.

La agenția de închirieri Ugly Duckling, un vînzător pe nume Vinnie se arătase încîntat, inițial, de perspectiva unei companii, dar cînd detectivii îi arătară portretul-robot al suspectului, creierul îi amorți pe loc și jură că nu putea să-și aducă aminte prea multe din cele întîmplate în ziua precedentă. Bancnota verde fluturată în fața ochilor lui Vinnie de către un polițist inteligent, care lucra sub acoperire, îi împrospătă acestuia memoria. În cîteva secunde, informația fu transmisă prin stațiile mașinilor de patrulare: se căuta numărul de înmatriculare Illinois UDR-661.

Duminică în jurul prînzului, Chicago se afla sub asediu. Primarul și superintendentul poliției organizară o altă conferință de presă. Ei asigurară publicul că suspectul, identificat acum drept un oarecare Marty English, se va afla în spatele gratiilor pînă la căderea nopții.

Puțin după aceea, Departamentul Poliției din Chicago și departamentul șerifului din districtul Cook își mobilizară forțele pentru o acțiune-fulger în centrul orașului. Pînă la ora unu, mașini inscripționate sau nu, cu girofarurile

albastre aprinse, străbătuseră oraşul, într-o cursă infernală. Detectivi în pardesie răscoliseră centrul, interogînd pe toată lumea, de la lucrătorii din parcări la agenți şi casnice. Pînă în jurul orei două, trupele statului periaseră toate cvartalele din nord, sud şi vest, în timp ce polițiştii patrulau cu maşinile străzile oraşului.

Era ora cinci şi deja se întuneca, cînd doi polițişti aflați în pauza de masă parcară în portul Burnham Park. Farurile lor se opriră asupra unui Olds gri din '84 cu numărul de înmatriculare UDR-661. Bingo: dăduseră peste maşina suspectului. Tot ce mai aveau de făcut era să-l găsească.

În timp ce Pike Stevens îşi conducea micuța şalupă prin port, privirea îi rămase fixată pe cele aproximativ o duzină de maşini de poliție, care descindeau în portul Burnham Park. Luminile de pe capote erau aprinse ca la o paradă de Crăciun, dar sirenele tăceau. Semn rău, se gîndi bătrînul. Mai mult ca sigur că pregăteau un atac-surpriză, aşa cum se întîmplă din cînd în cînd în *Matlock*.

Cînd trase şalupa lîngă *Wynner*, o umbră se prăvăli pe punte cu o bufnitură, Pike deschise repede uşa cabinei şi şopti printre dinții săi îngălbeniți:

– Du-te dedesubt şi rămîi acolo... pînă-ți spun eu.

Nimeni nu răspunse, doar o umbră se strecură pe lîngă el, dispărînd înăuntru.

– Sînt ca puricii pe plajă, spuse Pike cu voce tare, abia acoperind zgomotul infernal al motoarelor. Se înghesuie în jurul maşinii dumitale... Vocea îi scăzu în intensitate. Hait, la dracu'... parcă-ar fi nişte polițişti pe doc, care-mi fac semne cu mîna... Fir-ar al naibii.

Pe măsură ce şalupa se apropia, Pike îl recunoscu pe detectivul înalt şi pe cei doi însoțitori ai săi.

– Salutare, băieţi, strigă cu tot curajul de care fu în stare. Ce-i cu agitaţia asta?

– Nişte ofiţeri au găsit maşina suspectului, domnule Stevens, aici, în parcare, zbieră detectivul înalt. Aţi observat ceva ieşit din comun?

Pike scutură din cap.

– Nu. Dar n-am fost atent. Începuse *Vînătoarea marină*. Zîmbi prin întuneric către detectivi.

– Ei bine, dacă se întîmplă să observi ceva, dă-ne de ştire.

– Fără zăbavă, strigă Pike, acoperind zgomotul motorului şalupei. O să le dau de ştire băieţilor voştri... fără zăbavă.

67

În timp ce urca scările, Del Waters se opri pentru a privi sutele de oaspeţi importanţi. Pe faţă, îi înflori un zîmbet ce exprima mulţumire de sine; era satisfăcut să constate că o mică diversiune, cum ar fi o vînătoare locală de oameni, nu scăzuse entuziasmul iluştrilor petrecăreţi de la Planetlife. Ajunsese tîrziu; petrecerea era în plină desfăşurare, o grămadă de musafiri se înghesuiau în jurul meselor încărcate cu fructe exotice şi brînzeturi, caviar, pateu, creveţi şi scoici Rockefeller.

Toţi se distrau de minune, iar astrele preziceau că presa va fi mai mult decît laudativă. Cu ochii minţii, Waters parcă şi vedea titlurile: FUNDAŢIA PLANETLIFE MARCHEAZĂ ÎN STIL MARE ÎN TIMPUL SUPER BOWL-ULUI.

Waters zîmbi încîntat acestei imagini. Totul mergea după cum plănuise. Barosanii, politicienii şi producătorii

se aflau cu toții acolo, cu pahare de martini și Manhattan în mîini, fiecare țintind spre titlul de cel mai mare donator pentru Fundația Planetlife, așteptînd nerăbdător avertismentul de două minute dinaintea începerii Super Bowl-ului și momentului în care spotul publicitar, creat de televiziunea lui Isaak Arrow pentru Planetlife, va apărea pe enormele monitoare TV, amplasate în jurul sălii de bal.

Aruncă o ultimă privire mulțimii gălăgioase de sub el. Ochii săi albaștri străluceau ca ai unui tînăr martor la prima lansare de rachetă de la Cape Canaveral. Continuă să urce scările zîmbind, încă în timp ce parcurgea coridorul. Intră în biroul directorului de la Planetlife și privirea sa întîlni un Arch Templeton morocănos, așezat la masa de conferințe, cu papionul desfăcut. Waters zîmbi din nou.

Templeton îl fixă îmbufnat.

– Nu arăți ca un om care se pregătește să moară, remarcă, ducînd un pahar cu scotch la gură.

Waters nu răspunse și continuă să-l privească, zîmbind fericit, pe Arch Templeton.

Pentru prima dată în viață, Waters era dezamăgit de prietenul său; Arch Templeton îl subestimase. Nu va uita lipsa lui de încredere.

– Sper că nu aștepți demult, Arch, spuse Waters politicos.

Templeton așeză paharul pe masă și îl privi pe Waters neîncrezător; tonul pe care i se adresa și veselia întipărită pe chipul său demonstrau o lipsă totală a conștientizării pericolului în care se aflau.

– Nu, abia am ajuns.

– Ia loc, Del... și lămurește-mă și pe mine care e poanta.

– Nu e nici o poantă, spuse Waters pe un ton impersonal. Și, dacă nu te deranjează, am să rămîn în picioare. Nu e cazul să lipsim prea mult timp de la petrecere. La

urma urmei, nu dorim ca oaspeții noştri să se simtă părăsiți, nu-i aşa?

Templeton îi aruncă o privire duşmănoasă, apoi se uită la paharul pe care-l ținea în mînă.

– Sînt sigur că Frank şi Carson pot ține situația sub control cîteva minute, mormăi el, turnîndu-şi încă un pahar.

– Frank Torello nu e în stare să-şi țină sub control propria sculă, pufni Waters disprețuitor, cu atît mai puțin o încăpere plină cu oameni de stat şi milionari.

Waters începu să rîdă. Templeton îl privi nedumerit. Îl cunoştea pe Del Waters de peste treizeci de ani – fuseseră extrem de apropiați – şi, în tot acest timp, Del nu-şi pierduse niciodată cumpătul, în nici o situație. La dracu', Del Waters fusese întotdeauna de un calm desăvîrşit.

– Părerea mea este că ne-a luat dracu', Del. Îşi ridică paharul şi sorbi din băutură, privindu-l pe Waters şi aşteptînd o reacție normală din partea lui. Polițiştii se aflau peste tot în port cu puțină vreme în urmă, adăugă el. Nici urmă de English.

– Şi nici de CD, adăugă cu nonşalanță Waters.

Templeton se aplecă înainte, aruncîndu-i o privire cruntă.

– Ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa, Del? Vocea sa profundă căpătase un tremur nervos. Înseamnă că nu vom avea banii pentru prietenii tăi iranieni traficanți de arme, cînd vor apărea în seara asta.

Waters aprobă dînd absent din cap şi, în ciuda faptului că nu mai dormise de zile întregi, ochii îi străluciră de o inexplicabilă răutate.

– În regulă, Del, izbucni Templeton. Te-ai distrat destul. Micul tău joc nenorocit s-a terminat. Ce dracu' se întîmplă? Amîndoi ştim că nenorociții ăia or să fie aici în mai puțin de o oră.

– Nu, spuse Waters, sigur pe el. Un zîmbet îi înflori pe buzele subțiri. Nu, nu vor fi.

Templeton trînti paharul pe birou.

– Hai să revenim la realitate, zbieră el. Iranienii or să ne *omoare*. Pricepi? Mă asculți, Del? S-a terminat.

– Nu, Arch, spuse simplu Waters. Noi îi vom omorî *pe ei*.

Templeton îi aruncă lui Waters o privire uimită.

– Despre ce dracu' vorbești?

Waters nu-i răspunse. Zîmbind conspirativ, se îndreptă spre birou și ridică receptorul telefonului. Templeton privi fascinat cum Waters forma numărul.

– Roger, rosti Waters în receptor, treci la treabă. Sună la poliție, la FBI, la naiba, știi tu, lista numărul unu. Spune-le că iranienii ăia – ții minte, ăia despre care am vorbit cu Washington-ul? Ei bine, spune-le polițiștilor că tu și Knute tocmai i-ați localizat în urmă cu cîteva minute... la hotelul Drake. Spune-le că echipa de supraveghere a lui Knute a aflat că plănuiesc să arunce în aer jumătate din celebritățile lumii libere aflate la sediul unei fundații caritabile, numite Planetlife. Fă-i să priceapă că sînt niște ucigași periculoși, care nu ezită să moară pentru Allah. Spune-le că, ținînd cont de asta, ai nevoie de o trupă bine dotată de luptători antitero. Ai grijă să faci rost de cît mai multe întăriri, vreo două echipe SWAT. La dracu', chiar mai multe, dacă poți.

Un zîmbet larg apăru pe chipul lui Arch Templeton, în timp ce șoptea ca pentru sine:

– Măi, să fiu al naibii.

– Îi vreau pe mizerabilii ăștia, Roger, continuă Waters. Vii sau morți. De preferat morți. Dar, dacă reușești să-i prinzi vii, amețește-i cu niște Thorazin, înainte de a apuca să vorbească cu cineva și apoi bagă-i la zdup. După aceea, am să vin și eu să preiau acțiunea. Închise telefonul și i se adresă lui Templeton: Să sperăm că nu va fi necesar.

Templeton îl privea admirativ.

– Fir-ar să fie, Del, eşti un nenorocit de geniu.

Waters refuză complimentul cu un gest indiferent.

– Reține, Roger, sînt cinci. Le ştii numele, nu-i aşa? Ai vreun act de-al lor?

Waters dădu afirmativ din cap.

– Bun. Cum am spus, sînt cazați la Drake şi cred că vor pleca spre Planetlife din clipă-n clipă.

Waters privi elegantul ceas de bronz de pe birou. Apoi, ochii îi căzură pe monitorul albăstrui al computerului. Îngheță. Receptorul îi căzu din mînă şi lovi podeaua cu un zgomot sec.

– Ce s-a întîmplat, Del? strigă Templeton. Waters încremenise cu respirația tăiată; Templeton se repezi spre el. Ce-i? Ce s-a întîmplat? Templeton privi şi el spre ecran şi înțelese totul.

ORA: 19:10:00

TIMPUL RĂMAS PÎNĂ LA TRANSFER: 50 MIN. 00 SEC.

DECODAREA CONTULUI CENTRAL

LOCAȚIA SECURITATEA CALEA DE ACCES PIN

PLANETLIFE AUTORIZAT TRANSFER ÎN CURS DE DESFĂŞURARE ACTIV

CURANDERO INACTIV ACCES REFUZAT LA ACEASTĂ LOCAȚIE INACTIV

1. ARROW INACTIV ACCES REFUZAT LA ACEASTĂ LOCAȚIE INACTIV

Incapabil să scoată o vorbă, Waters se holba la monitor, ca şi cum uitîndu-se fix la el l-ar fi putut face să dispară. Marty English reuşise, într-adevăr, să realizeze

ceva ce el nu fusese în stare: Marty English spărsese ceea ce era imposibil de spart, codul Triadei.

Camera începu să se învîrtă cu el. Făcîndu-i-se brusc cald, Waters își duse mîna la frunte și se clătină pe picioare. Inima i-o luase razna. Se gîndi pentru o fracțiune de secundă că o să leșine sau o să înnebunească. Dar nu, își imagină un cîmp de porumb din Illinois și pe Marty English zăcînd în mijlocul lui. Se adună și se uită din nou la computer.

Da, era clar: Marty English pătrunsese cumva în interiorul Planetlife și chiar în acel birou, fără a fi nevoit să ridice măcar o sprînceană. Și, ceea ce era și mai uimitor, English intrase în Trinitate, accesase contul lui Waters și activase transferul.

Cuvintele GAME OVER clipiră asemeni unor luminițe de pinball în mintea lui Waters, care începu din nou să transpire.

– Cînd naiba a intrat aici, Del? strigă Templeton, într-un tîrziu. Fața sa bronzată devenise palidă. Și, pentru numele lui Dumnezeu... *cum?* Cum a reușit nenorocitul să treacă de toată lumea...

– Probabil că nu i-a fost greu, i-o reteză Waters, cu vocea atît de slabă, încît abia se auzea. Nu lui Marty English. Îmi închipui că și-a pus un smoking și a intrat. Primise o invitație, ții minte. În afară de asta, English e un actor desăvîrșit. Să se piardă într-o încăpere plină de politicieni succes și milionari nu reprezintă o problemă pentru el. La dracu', doar face parte dintre ei. Oricum, nu mai contează *cum* a reușit. Tot ceea ce contează este faptul că are CD-ul și că știe să-l folosească.

Templeton încuviință îngîndurat din cap, în timp ce Waters se întoarse spre monitorul computerului. Din momentul în care activase discul de la Planetlife, English avea la dispoziție o oră pentru a completa tranzacția. Cronometrul de pe ecran începuse numărătoarea inversă;

mai erau patruzeci şi nouă – nu, patruzeci şi *opt* – de minute. English trebuia să activeze şi celelalte două locații, pentru a putea face transferul.

Inima lui Waters începu să bată mai repede. Avea, încă, timp să-l oprească. Marty English trebuia să ajungă la Curandero şi la Arrow. Trebuia să-l intercepteze undeva pe traseu. Cuvintele GAME OVER apărură din nou în mintea lui Del Waters, dar de data aceasta le alungă şi porni în goană spre uşă.

– Cheamă-l pe dobitocul ăla de D'Angelo! strigă el. Spune-i că English se îndreaptă spre Goose Island şi are de gînd să intre în calculator. Trebuie să-l oprească.

– Are vreo şansă?

Întrebarea lui Templeton lovi cu precizia unui glonț tras de un lunetist.

Waters se răsuci pe călcîie.

– Există un *singur* mod de a opri un om precum Marty English, şuieră, el. Omorîndu-l.

68

Luminile lui *Annie* se stinseră, iar motoarele îşi reduseră turația. Huruitul şalupei se transformă într-o tuse răguşită al cărei ecou, pe care Pike Stevens îl considera enervant de puternic, răsuna peste apele întunecate ale rîului Chicago.

Bătrînul suedez stătea pe puntea şalupei şi era o siluetă tremurătoare în noapte, mutîndu-şi tot timpul greutatea de pe un picior pe celălalt. Ultima oară cînd lui Pike Stevens îi mai fusese atît de frig, fusese cu cincizeci de ani în urmă, cînd se trezise înotînd în apele înghețate ale coastelor Normandiei. Dar nu frigul îi făcea pielea de găină bătrînului suedez în noaptea aceasta, ci aşteptarea.

Marty îi spusese că avea de gînd să strice o petrecere. Pike scutură din cap. Măi să fie, ce poveste trăsnită o fi şi asta? Dar cine ştie, poate că nu era o poveste. Poate că motivul pentru care aştepta de atîta vreme era acela că Marty fusese prins. Poate că puştiul nu avea să se mai întoarcă.

Pike îşi privi ceasul pentru a vedea cît timp trecuse, dar era prea întuneric ca să poată desluşi cifrele de pe cadranul de sticlă zgîriat al vechiului său ceas Bulova. Aprecie că trebuie să fie în jur de şapte şi un sfert, ceea ce însemna că pierduse destul de mult din transmisia de la Super Bowl. Îşi zise că n-avea importanţă, deoarece ceea ce făcea el era mult mai incitant decît vizionarea unui nenorocit de meci de fotbal. La naiba, jocul ăsta era real, şi el îl ajuta pe liderul echipei. Bătrînului nu i se ofereau prea des asemenea ocazii.

La auzul zgomotului de paşi pe asfalt, Pike se întoarse, întinzîndu-şi gîtul, pentru a privi dincolo de linia malului rîului Chicago, încercînd să desluşească ceva prin luminile şi umbrele nopţii.

– Eu sînt, Pike, strigă Marty, cu răsuflarea tăiată, în timp ce se urca la bord.

– Ce ţi-a luat atîta timp? mormăi Pike, mai mult speriat decît supărat.

– Ei, cîteva mici detalii, rînji Marty. Cum ar fi să trec de două sute de invitaţi la petrecere, cîteva duzini de poliţişti... chestii dintr-astea.

Pike holbă ochii.

– Te-a văzut cineva?

– Nu-ţi fie teamă, Pike. Nu m-a recunoscut nimeni. Am intrat printr-o uşă de serviciu, am dat peste cîteva personaje... dar erau toţi prea ocupaţi pentru a acorda atenţie încă unui tip în smoking.

– Care se plimba ca la el acasă, completă Pike plin de admiraţie.

Marty chicoti.

– A durat cam mult şi tensiunea nervoasă a fost imensă.

Se uită grăbit la ceas.

– Şi încă nu s-a terminat. Hai s-o tăiem de-aici. Nu am la dispoziţie decît patruzeci şi cinci de minute.

– Da, să trăiţi, spuse Pike, în timp ce punea în funcţiune motoarele, ambalîndu-le la maximum. Patruzeci şi cinci de minute pentru ce? se miră el, dar nu întrebă nimic, la fel cum nu pusese nici o întrebare în legătură cu plecarea lui Marty la o petrecere într-un asemenea moment.

În timp ce şalupa urca pe rîu, Pike îi aruncă lui Marty o ultimă privire, aşa cum îl văzuse făcînd pe detectivul ăla, Columbo, cu suspecţii săi, în speranţa de a obţine nişte răspunsuri.

Poate că Marty fusese la o petrecere, dar starea lui de spirit nu părea deloc festivă. Nu, Marty era la fel de agitat ca un motan vagabond. Ochii lui întunecaţi priveau neliniştiţi în jur, ca nişte afurisite de reflectoare, în căutarea poliţiştilor, bănui Pike.

Bineînţeles că Pike nu avea cum să ştie sigur. Marty nu-l pusese la curent cu ceea ce se întîmpla de fapt. Pike nu ştia decît ceea ce văzuse în portul Burnham Park. Şi ceea ce-i spuseseră detectivii. Pike putea intra în joc, dar nu era partida lui, ceea ce însemna că nu trebuia să pună nici o întrebare. Şi, totuşi, exista una care conta cu adevărat.

– I-ai omorît pe indivizii ăia, Marty? întrebă Pike, cuvintele ieşindu-i din gură înainte să le poată opri. Ştii, aşa au spus la televizor.

Marty zîmbi.

– Eu sînt băiatul bun, Pike, spuse, Marty, înconjurînd cu o mînă umerii bătrînului. Ţii minte?

Pike încuviinţă spăsit din cap.

– Îmi pare rău, murmură el.

Fără să mai pună întrebări, bătrînul începu să manevreze şalupa spre docul care se afla chiar în faţa lor.

– Bine ai sosit pe Goose Island, zise el, mulţumit că poate schimba subiectul şi opri motoarele. Nu prea e cine ştie ce, nu-i aşa? rînji el. Ziua arată chiar mai rău.

– Ştiu, răspunse Marty, sărind din barcă pe docul dărăpănat.

Buştenii se clătinară sub el.

– Eşti sigur că nu vrei să te aştept? întrebă plin de speranţă Pike. Ştii, eu nu sînt ca voi, tinerii, nu am nici o treabă urgentă.

Marty zîmbi.

– Sînt convins, Pike. Acum însă du-te acasă, întoarce-te în port.

Pike încuviinţă uşor dînd din cap, dar, chiar şi în întuneric Marty ştia că bătrînul era dezamăgit.

– Ştii, Super Bowl-ul nu s-a terminat încă, adăugă el. Sînt sigur că, dacă te grăbeşti, ajungi pînă la avertizarea de două minute.

– Pe naiba, jocul e ca şi terminat pînă atunci, mormăi bătrînul.

– Nu şi în seara asta, Pike, strigă Marty îndepărtîndu-se.

Ajunsese deja pe ţărm, şi bătrînul abia de îi mai desluşea silueta.

– În seara asta, jocul va începe cu adevărat abia la avertizarea de două minute, strigă Marty.

69

Marty rămase în umbra unei platforme de cale ferată abandonată şi privi peste strada pustie la Curandero. Depozitul, cu pereţii săi de metal strălucind în luminile

străzii asemenea unui monstru de nichel, se afla la douăzeci de metri în fața sa.

La zgomotul făcut de o maşină care se apropia, Marty se aruncă la pămînt în spatele unei grămezi de pungi de gunoi şi buruieni înghețate. Spre uşurarea lui, constată că era vorba doar de un vechi Camaro şi nu de vreo maşină neagră şi elegantă cu un asasin la volan. Maşina cu caroseria ruginită trecu mai departe.

Cînd maşina dădu colțul şi dispăru, Marty se ridică încetişor şi privi peste drum. La Curandero, luminile erau stinse şi parcarea goală, ceea ce însemna că nu era nimeni acolo. Mulțumesc Cerului, îşi zise el uşurat. Aceasta fusese principala lui problemă, în momentul în care concepuse planul: ce s-ar fi făcut dacă locul ar fi fost împînzit cu oamenii lui D'Angelo? Încercase să ia în calcul toate posibilitățile, dar, oricît se străduise, nici o idee strălucită nu-i venise în cap, pentru a face față unei asemenea situații. Însă acum, cînd se părea că nu se va ciocni cu nici unul dintre gonacii lui D'Angelo, Marty îşi dădu seama că avea o problemă mai mare decît aceea de a se feri de cîteva gloanțe – timpul. Îşi privi ceasul. Era şapte şi douăzeci. Inima i se opri în loc pentru o clipă. Mai avea la dispoziție patruzeci de minute pentru a face tranzacția, iar timpul curgea.

Şi mai era şi Del Waters. Dacă acesta descoperise mica lui incursiune la Planetlife? În cazul ăsta, n-avea să stea cu brațele încrucişate. Del Waters se va arunca în luptă. Jocul acesta era pe viață şi pe moarte. Marty spera ca Waters să fi fost prea ocupat pentru a vedea computerul de la Planetlife.

Tremurînd, privi peste drum. Nu va fi o problemă să pătrundă în depozit. Întrebarea era cum va ieşi. Trebuia să existe o alarmă silențioasă undeva, înăuntru. Cu ani în urmă surprinsese o discuție între D'Angelo şi tatăl său referitoare la sistemul de securitate de la Curandero. În

clipa în care va păşi pe uşă, numărătoarea inversă va începe. Trebuia să se grăbească.

Ajuns în fața uşii depozitului, Marty scoase din buzunar un set de chei şi privi nervos peste umăr. Se pricepea la multe lucruri, dar intrarea prin efracție nu era unul din punctele sale forte. Din fericire, Mike D'Angelo nu dăduse atenție cheilor lui Inglesia şi nu le luase.

Marty introduse cheia în broască, deschise uşa şi intră. Constată că aerul din interior aducea cu cel din pădurea tropicală din Belize. Era umed, greu şi mirosea a plante.

Se opri pentru o clipă în uşă, pentru a se acomoda cu întunericul. O dungă de lumină se strecură prin deschizătura uşii, luminînd un tunel imens, căptuşit pînă în tavan cu recipiente cu otravă. Marty fluieră uşor a uimire. Era suficientă pentru a fabrica tone de „zahăr maroniu". Zîmbi amar, suficient de mult pentru a determina pe cineva să ucidă.

Cu gîndul la alarma silențioasă, porni aproape în fugă, prin tunel, pînă ajunse în fața unei uşi de oțel care dădea în biroul din spate. Se opri, cu mîna pe clanță. Aproape că auzea alarma şuierătoare, sunînd undeva departe, alertînd inamicul.

Vor veni după el curînd.

Teama îl cuprinse din nou, în timp ce cuvintele îi bubuiau în creier la fiecare bătaie a inimii. Linişteşte-te, îşi spuse şi trase adînc aer în piept, înainte de a deschide uşa. Privirea sa cercetă rapid camera. Observă imediat un monitor de calculator aşezat pe o servantă, în spatele unei uriaşe mese de conferințe. Se năpusti spre el, se aşeză pe un scaun şi aprinse monitorul. Instantaneu, camera fu inundată de o lumină palidă.

Cu mîinile tremurînd de emoție, Marty scoase CD-ul din buzunarul hainei şi-l introduse în computer. Aşteptă o

vreme, care i se păru o eternitate, privind fix ecranul. *Repede*, cuvîntul îl obseda. *Repede.*

Vor veni după el curînd. Ecranul clipi o dată, apoi de două ori. *Repede.* O presimțire neagră îl copleșea, cu fiecare secundă care trecea.

În sfîrșit se auzi un *beep* și pe ecran apăru o căsuță de dialog cu mesajul:

PROCESUL DE AUTORIZARE ÎN CURS DE DESFĂȘURARE

Ecranul clipi o dată, apoi se înnegri. Încă două *beep*-uri și în fața sa apărură intermitent cuvintele:

AUTORIZAT AUTORIZAT AUTORIZAT

Marty privi neliniștit cum dispăreau cuvintele și cum ecranul se înnegrea din nou. O clipă nu se întîmplă nimic. Marty își ținu respirația. La dracu', *repede.*

Computerul emise apoi trei *beep*-uri și pe ecran apăru logo-ul Trinității. Intrase! Un zîmbet larg îi apăru pe chip și, răsuflînd ușurat, se așeză din nou în scaun.

ORA: 19:25:47

TIMPUL RĂMAS PÎNĂ LA TRANSFER: 34 MIN. 13 SEC.

DECODAREA CONTULUI CENTRAL

LOCAȚIA SECURITATE CALE CONT PIN SITUAȚIA

CURANDERO AUTORIZAT INACTIV

PLANETLIFE AUTORIZAT TRANSFER ÎN CURS DE DESFĂȘURARE ACTIV

I. ARROW INACTIV ACCES REFUZAT LA ACEASTĂ LOCAȚIE INACTIV

Marty se ridică în scaun și se aplecă peste tastatură. Degetele sale alergau cu repeziciune peste taste, dar, la

auzul unui *beep* de avertisment, se opri. Marty privi îngrozit cum ecranul se aprindea şi se stingea. Ceva nu era în regulă. Ceva nu era deloc în regulă.

COMANDA NEACCEPTATĂ

Privind cuvintele apărute pe monitor, Marty îşi ţinu respiraţia. Fir-ar să fie, apăsase din greşeală o altă tastă – asta trebuie să se fi întîmplat.

Repede.

Privi fix ecranul. Trebuia să facă ceva. Sudoarea începu să-i curgă de pe frunte.

Vor veni după el curînd.

Furios, începu să lovească cu pumnii cursorul tastaturii. Ecranul se înnegri. Panicat, lovi din nou; ecranul se aprindea şi se stingea.

COMANDA NEACCEPTATA
COMANDA NEACCEPTATA
COMANDA NEACCEPTATA

– Fir-ar al dracului, înjură el cu glas tare. Acum ce să facă? Îi veni în minte Che. Îşi aminti brusc cuvintele indianului: „Începutul este întotdeauna cea mai bună alegere pentru a începe ceva“. Da, asta era: trebuia s-o ia de la capăt.

Marty scoase discul din calculator şi ieşi din sistem. Apoi introduse din nou CD-ul şi reintră.

Repede. Repede. Ochii lui Marty rămaseră lipiţi de ecran, pînă cînd logo-ul Trinităţii reapăru.

Cînd informaţiile pentru transfer reapărură pe ecran, fu mult mai atent; tastă cu precizie, introducînd numerele de transfer, de cont şi PIN-ul.

ORA: 19:27:21

TIMPUL RĂMAS PÎNĂ LA TRANSFER: 32 MIN. 39 SEC.

DECODAREA CONTULUI CENTRAL

LOCAȚIA SECURITATE CALE CONT PIN SITUAȚIA

CURANDERO AUTORIZAT 062007755 357-9ES-54910848 INACTIV
PLANETLIFE AUTORIZAT TRANSFER ÎN CURS DE DESFĂŞURARE ACTIV
I.ARROW INACTIV ACCES REFUZAT LA ACEASTĂ LOCAȚIE INACTIV

Computerul scoase un *beep,* semnalizînd că este gata pentru comanda finală. Marty zîmbi. În momentul în care apăsa *Enter,* un scrîşnet de cauciucuri în stradă îl făcu să tresară. *Ajunseseră.*

Alergă spre fereastră, ridică jaluzelele vechi şi prăfuite şi văzu un Lincoln negru şi elegant în parcare. Mike D'Angelo şi doi dintre ucigaşii săi tocmai săreau din maşină. D'Angelo le indică intrarea din spate.

Îngrozit, Marty îşi spuse că trebuia să iasă de-acolo. Imediat.

Se năpusti spre computer şi lovi tasta *Enter.* Cuvintele TRANSFER ÎN CURS DE DESFASURARE şi ACTIV apărură în dreptul fişierului Curandero.

Repede.

Înhățînd CD-ul din calculator, Marty ieşi în goană din birou, lovindu-se de un scaun. Se năpusti în depozit şi se adăposti în spatele unui rînd de recipiente, chiar în momentul cînd D'Angelo intra pe uşă.

– În regulă, Marty! strigă D'Angelo. Ştiu că tu eşti... tu ai descuiat uşa. Ştiu şi ce ai de gînd să faci, dar n-are să-ți meargă. La naiba, s-a terminat, Marty. Înțelegi ce spun? S-a terminat.

Luminile se aprinseră în depozit, şi Marty avu impresia că este gol, prins în spatele recipientelor, în plină lumină.

Strecură discul în buzunar şi aruncă o privire din ascunzătoare. D'Angelo stătea în faţa uşii. Avea o armă şi era nerăbdător s-o folosească.

– Asta-i singura ieşire, Marty, strigă D'Angelo. Uşa asta. Poţi încerca, dar n-ai să reuşeşti. Ţi-o jur.

Pentru o fracţiune de secundă, Marty se simţi paralizat de frică, asemeni unui animal prins în colţii unei capcane. Trebuia să acţioneze, îşi spuse, privindu-şi ceasul. Mai avea doar treizeci de minute pentru a realiza tranzacţia. Trebuia să iasă de-acolo. Imediat.

Se deplasă tiptil în jurul unui raft cu recipiente, apoi în jurul altuia, înaintînd fără zgomot spre uşă, pînă cînd ajunse la cîţiva paşi de Mike D'Angelo, de partea cealaltă a rafturilor.

D'Angelo puse degetul pe trăgaci şi păşi mai aproape de raft; mafiotul se afla acum atît de aproape, încît Marty putea simţi mirosul dulceag al coloniei sale.

– Hai să nu complicăm şi mai mult situaţia, Marty, spuse D'Angelo. Ieşi imediat. O să fac tot ce-mi stă în putere să te ajut. Ai cuvîntul meu.

Marty îşi reţinu un rîs amar. Cuvîntul lui? Drept cine-l lua D'Angelo?

– Nu uita, Marty, întotdeauna vei fi pentru mine băiatul lui Tony... şi ştii că asta înseamnă ceva.

Ştii că asta înseamnă ceva? Auzind aceste cuvinte, ura împotriva lui D'Angelo îl imobiliză. Făcînd un salt înainte, împinse raftul cu recipiente pline cu substanţe toxice peste mafiot.

Marty nu aşteptă să vadă ce s-a întîmplat cu Mike D'Angelo. În clipa aceea, nu avea timp pentru răzbunare. Nu avea nici măcar timp să spună „*Salud*".

Marty sări în Lincoln-ul lui D'Angelo şi căută firele sub bord, pentru a face contactul. Avea doar paisprezece ani, iar tatăl său sărise pînă în tavan cînd aflase că

D'Angelo îl învățase cum să pornească o mașină fără ajutorul cheilor. Ironia sorții, își zise Marty zîmbind.

Motorul porni și Marty îi zări pe cei doi ucigași ai lui D'Angelo alergînd spre mașină cu pistoalele ridicate amenințător. Zări o scînteie, apoi auzi un *ping* făcut de glonț în portiera mașinii; urmă un pîrîit, în timp ce un glonț pătrunse prin fereastră și trecu pe lîngă capul său. Întoarse și demară în forță.

Pentru o clipă, roțile mașinii derapară pe gheață, apoi mașina porni, traversă parcarea și ajunse în stradă.

Marty mai dispunea doar de douăzeci și cinci de minute, dar se afla în fruntea plutonului și intrase în linie dreaptă. Tot ce avea de făcut era să ajungă la finiș.

Mike D'Angelo se lupta cu substanța care-l acoperea. Ochii îi erau deschiși, dar nu vedea; otrava, moale precum părul unui înger, îi acoperise fața. Buzele îi erau amorțite. Și le linse și simți cum limba îi devine moale. Gîfîi îngrozit și înghiți; o durere ascuțită îi străpunse gîtlejul, apoi îi amorți și acesta.

Paralizat de frică, D'Angelo gîfîia încercînd să respire, dar plămînii parcă îi luaseră foc. Se sufoca sub giulgiul roz al otravei, asta se întîmpla. Deschise gura pentru a-și striga oamenii, dar nu reuși să scoată nici un sunet.

Se zbătu și încercă să îndepărteze substanța roz, fibroasă, dar brațele și picioarele începură să-i amorțească. Paralizat, D'Angelo rămase întins pe jos, cuprins de groază.

Simțind ceva umed prelingîndu-i-se pe bărbie, D'Angelo își dădu seama că se îneca cu propriul sînge și cu umorile care i se revărsau din corp. Începu să plîngă fără zgomot, făcînd bule de salivă.

Apoi, la fel de neașteptat cum începuse, scurgerea

călduță se opri. Pentru o clipă, D'Angelo se gîndi că totul se terminase, că, printr-un miracol, fusese salvat. Apoi simți că se sufocă și o durere înfiorătoare îi săgetă creierul, o durere oribilă, de nesuportat care îi cuprinse și globii oculari și tîmplele. Abia atunci Mike D'Angelo înțelese: propriul său sînge i se revărsa în creier. Substanța toxică se absorbise prin piele; sîngele i se îngroșa încet. Curînd avea să capete consistența laptelui bătut și să-i blocheze arterele. Cu fiecare bătaie a inimii, durerea devenea din ce în ce mai insuportabilă, din ce în ce mai fierbinte, pînă cînd îi arse pieptul și creierul.

Mike D'Angelo deschise gura pentru a țipa, pentru a implora moartea să-l ia. Nu se auzi nici un sunet, dar nici nu muri. Nu înainte de a-și da seama că Tony Inglesia avusese dreptate: Prietenii sînt cei care au grijă de prieteni, iar trădătorii capătă ceea ce merită.

70

Asemenea tuturor marilor prădători, Del Waters reușise întotdeauna să simtă prezența prăzii. Nu era vorba de un zgomot sau de un miros, ci de o *premoniție.* O premoniție care îl ardea asemeni dorinței din mădular, cerînd o relaxare pe care nu o putea aduce decît senzația alunecoasă a mîinilor pline de sînge.

Această premoniție și dorința acută de a ucide îl stăpîneau pe Waters acum, făcîndu-l să tremure de nerăbdare, transformîndu-i în flăcări privirile de un albastru marin, sub strălucirea verzuie a monitoarelor calculatoarelor din laborator.

Slăbindu-și nodul de la cravată, Waters se întinse în scaun și își puse picioarele pe birou. Nu mai fusese atît de mulțumit de sine de cînd evadase din acel lagăr

cambodgian. Era bun, ce mai – al naibii de bun. Şi, ţinînd cont de tot ce se întîmplase în acea zi, nu-şi pierduse forma. Succesul petrecerii de la Planetlife depăşise cu mult aşteptările; iranienii fuseseră scoşi din joc; şi, dintr-un moment în altul, spotul publicitar realizat de Arrow urma să fie difuzat în cadrul Super Bowl-ului, oferind minciuna sa genial construită milioanelor de oameni din întreaga lume. Astfel, acoperirea operaţiunii sale va fi perfectă, şi el se va putea relaxa.

– O minunăţie, aş putea să spun, chicoti Waters, în timp ce-şi aprindea o Cohiba.

Zîmbi, pufăind fericit din trabuc. Apoi, brusc, zîmbetul îi îngheţă pe buze. Din nefericire, mai avea de rezolvat un mic detaliu: Marty English.

Imaginea inamicului său bătînd în retragere aduse o sclipire în ochii lui albaştri. Fără îndoială, avea să fie o clipă deosebită, de care-şi va aminti toată viaţa: Marty English în genunchi, implorînd milă, rugîndu-se pentru viaţa sa.

Bineînţeles că Del Waters nu se va mulţumi doar să-l umilească pe English. Avea planuri mai mari cu preţiosul fiu al lui Tony Inglesia. Gîndindu-se la tot ce va urma, lui Waters îi scăpă un oftat adînc. Anticiparea presupunea că trebuie să aştepţi, ori lui nu-i plăcea să aştepte. Dar nu va strica totul. Nu acum, cînd ajunsese atît de aproape. Oare de cînd aştepta acest moment? Waters scoase un rotocol de fum şi un suspin îi scăpă printre buze. Dintotdeauna. Sau, cel puţin de cînd îl ura pe Tony Inglesia, de cînd îşi dorea să-l vadă la doi metri sub pămînt.

În sfîrşit, aşteptarea avea să-i fie răsplătită, gîndi Waters, cu un aer visător, chiar dacă Marty English se va afla în locul lui Inglesia. La urma urmei, ce-şi putea dori mai mult decît să-şi întîlnească inamicul perfect, să se afle faţă-n faţă cu un adversar de cea mai înaltă clasă? Merita să aştepte acest moment.

Waters închise ochii şi gîndurile îi zburară înapoi, în timp, la acea gaură de iad din Cambodgia, pe care cei ce-l capturaseră o numeau închisoare, şi la noaptea evadării sale. Se tîrîse ore întregi, asemeni unei vipere, pe pămîntul umed, aşteptînd momentul prielnic: zgomotul paşilor inamicilor, mirosul țigărilor de contrabandă şi al vinului infect de orez care-i însoțea.

Amintindu-şi de masacrul care urmase, inima lui Waters începu să bată cu putere, şi dorința de a ucide îi reveni. Putea să aştepte de data asta, pentru a-şi oferi rafinata plăcere de a-l vedea pe Marty English murind. Da, pentru asta putea aştepta. Dar nu prea mult.

Waters deschise ochii şi reveni la realitate. De English va avea grijă curînd; deocamdată, trebuia să se îngrijească de altceva. Nu voia să piardă nici o secundă din reclama care lansa planul său măreț în Super Bowl. Întoarse televizorul Sony Trinitron, astfel încît să poată supraveghea uşa laboratorului, în timp ce privea meciul.

Acoperind strigătele fanilor, comentatorul țipa entuziasmat: „Ne aflăm aproape de finalul ultimului sfert al partidei. Mai sînt doar zece minute. Mingea se afla la linia de treizeci şi cinci de metri. Va fi o lovitură de pomină".

De pomină? Waters îşi scutură trabucul în scrumieră şi apăsă pe telecomandă butonul *Mute.* Nu avea de gînd să-l întîmpine pe English în mijlocul uralelor fanilor dezlănțuiți ai fotbalului; intenționa să folosească elementul-surpriză. Verifică pistoletul ce se afla în poala sa şi îşi îndreptă privirea spre uşă, rămînînd în expectativă. Marty English va fi surprins, mai mult ca sigur. Va avea grijă de asta.

Marty nu întîmpină nici o dificultate în a intra la Isaac Arrow. Îşi folosise farmecul pentru a obține ceea ce dorea,

așa cum făcuse toată viața. Trecuse lejer de paznici, datorită permisului procurat de atenta Carson Page.

Şi, totuşi, în timp ce parcurgea holul pustiu îndreptîndu-se spre lifturi, pe Marty îl încerca un sentiment de teamă. Oare avea de ce să-și facă probleme? Bineînțeles, Mike D'Angelo îl informase pe Waters despre ceea ce se întîmplase la Curandero. La aflarea veştii, mai mult ca sigur că Waters a alergat la computerul de la Planetlife. Nu trebuia să fie un geniu pentru a-şi da seama că următoarea vizită a lui Marty va fi la Arrow. Dar, pînă atunci, nu va mai conta. Deoarece, în cazul în care calculele sale erau corecte, Marty ar fi avut un avans de cincisprezece minute în fața lui Waters. Sigur, nu era mult, dar suficient pentru ca Marty să ajungă la Arrow, să facă transferul şi s-o şteargă de-acolo, înainte ca Waters şi oamenii săi să-l ajungă din urmă.

Cu ajutorul unei manevre rapide – şi cu mult noroc – avea şanse să reuşească, îşi zise Marty în timp ce urca în lift.

Cînd uşile liftului se închiseră, paznicul de la Isaac Arrow, Ed Parry ridică receptorul şi formă un număr.

– Coboară, domnule Waters, spuse Parry indiferent, cu ochii ațintiți asupra meciului de la televizor. Bineînțeles că sînt sigur. El este.

Parry dădu ochii peste cap. Ştia cît de important era sistemul de securitate într-o firmă de dimensiunile lui Isaac Arrow, dar Waters ăsta era pur şi simplu obsedat.

– Vine spre dumneavoastră, domnule Waters. Trebuie să ajungă din clipă-n clipă.

La zgomotul făcut de receptorul trîntit la celălalt capăt al firului, Ed Perry se concentră asupra televizorului.

Marty privi nervos numerele ce clipeau deasupra uşilor liftului, în dreptul fiecărui etaj, pînă cînd un *beep* electronic se auzi în difuzoare. Liftul se opri pentru un moment, legănîndu-se uşor. Inima lui Marty începu să bată cu putere, în timp ce privea pereții strălucitori care-l înconjurau. Era prins aici, îşi zise, într-o nenorocită de cutie de metal. Stomacul i se strînse apoi, expresia feței îi deveni feroce, amintindu-şi cuvintele locotenentului său din timpul războiului: *Fii furios. Fii nebun. Fă ce ştii, soldat, dar fă-i felul inamicului.*

Marty deveni brusc nerăbdător; timpul îl presa, iar etajele se succedau cu o încetineală exasperantă. Se uită la ceas. Şapte şi cincizeci de minute. În cel mai bun caz, transferul avea să fie efectuat la limită. Şi mai trebuia să şi iasă de-acolo. Haide, pocni el din degete, privind numerele luminoase. Mişcă-te.

Drept răspuns, simți mişcarea stomacului în sus şi în jos, semnalizînd oprirea liftului. Bătăile inimii i se accelerară. *Dacă greşise?* Dacă cumva calculase greşit? Nu avea de gînd să rişte. Cînd uşile se deschiseră, Marty se lipi de perete şi aşteptă, ascultînd. Neauzind nimic, privi afară. Coridorul era pustiu. Ieşi din lift şi se îndreptă tiptil spre uşa de siguranță din oțel. O clipă rămase în fața uşii, simțind dorința de-a se urca în maşina lui D'Angelo şi de a da uitării întreaga poveste. Dar nu, nu putea. Strînse din dinți şi trecu cartela de siguranță peste scaner. Luminița se făcu verde şi Marty intră. Străbătu culoarul, oprindu-se din cînd în cînd, pentru a-şi calma bătăile inimii, care părea că zvîcneşte asemenea zarurilor într-un pahar, încercînd să prindă orice zgomot care l-ar fi putut avertiza că a ratat, că ei ştiau unde se găseşte – că nu era singur. Dar singurul sunet era acela al respirației sale grele şi, în timp ce înainta de-a lungul coridorului, începu să devină

bănuitor. Coridoarele de la Arrow erau prea liniştite, prea pustii. Chiar şi pentru duminica Super Bowl-ului.

Îl cuprinse panica. Linişteşte-te, îşi impuse furios. Acum era jocul *lui*. Mingea se afla în posesia *sa*. Fusese la Planetlife, nu-i aşa? Supravieţuise întîlnirii cu Mike D'Angelo şi cu haidamacii lui? Acum era momentul. Ultima mişcare. Uşa laboratorului se afla imediat după colţ. Aproape ajunsese. Era cu un pas înaintea lor.

Brusc, Marty se încruntă şi îngheţă locului. De după colţ, se auzeau nişte paşi îndreptîndu-se spre el. Din ce în ce mai aproape, din ce în ce mai puternic.

Zgomotul încetă brusc şi, riscînd să fie văzut, Marty aruncă o privire după colţ, scrutînd coridorul. Chiar în faţa sa, la aproximativ treizeci de picioare distanţă, un chimist al companiei stătea în uşa unui birou. Marty se retrase rapid. Era ultimul lucru din lume de care avea nevoie. Nu avea timp pentru explicaţii şi politeţuri. Îşi privi ceasul. Rămăseseră doar opt minute.

Aruncă din nou o privire precautã după colţ. Chimistul se afla încă acolo. Ce naiba aştepta? De ce nu intra în birou? Auzise şi el, asemeni lui Marty, zgomot de paşi? În sfîrşit, bărbatul deschise uşa biroului şi dispăru înăuntru.

Era ocazia aşteptată de Marty. *Mişcă-te, soldat!* îi comanda vocea interioară şi, instinctiv, se strecură după colţ şi apoi pe coridor, întrebîndu-se cum să procedeze dacă chimistul va reapărea.

Cînd se apropie de uşă, simţurile lui Marty percepură un miros cunoscut; inspiră adînc, încercînd să-şi amintească. Apoi, zîmbi: floricele de porumb. Tipul îşi făcea floricele.

Uşa se deschise brusc şi Marty se aruncă în spatele ei, lipindu-se de perete. Dacă chimistul s-ar fi întors un centimetru, l-ar fi văzut. Bărbatul ieşi, o porni pe coridor şi trecu de laborator. Oftînd uşurat, Marty îşi privi ceasul. Şapte şi cincizeci şi patru. Mai avea doar şase minute

pentru a realiza transferul. Acum sau niciodată. Înaintă pe coridor pînă în fața laboratorului. Muşchii contractați dureros nu-l trădară. Ajunse în fața uşii şi se opri, cu inima bătîndu-i puternic. Nu se mai putea întoarce. Trebuia să facă față la orice se afla în spatele acelei uşi.

Marty inspiră profund, puse mîna pe clanță şi deschise uşa. Lumina de smarald a monitorului computerului din laborator arunca o strălucire de basm, întinzîndu-se spre uşă asemenea unui covor. Auzi vocea locotenentului de pe cîmpul de bătaie, strigînd: *stîng, drept, stîng*. Asta era. Doar atît trebuia, să păşească. Făcu un pas în interior şi întinse mîna, pipăind peretele, bîjbîind în căutarea unui întrerupător. În clipa următoare, simți mirosul inconfundabil de trabuc ce plutea în cameră.

Marty îngheță. La dracu'. *Greşise.*

– Măi, măi, măi... să fie chiar Marty English? Del Waters rosti aceste cuvinte zîmbind. Sau, ca să spun mai corect, Martino Inglesia, continuă el. Zîmbetul i se transformă într-o grimasă.

Marty rămase pironit în uşă, cu privirea ațintită asupra inamicului.

– Nu fi timid, intră, mîrîi Waters.

Marty nu se mişcă.

– *Am spus* intră, şuieră Waters, îndreptînd arma spre Marty. *Acum.*

Privind țintă pistolul, Marty pătrunse în încăpere.

– Aşa-i mai bine, spuse Waters şi un zîmbet ciudat îi lumină fața. Apoi adăugă cu o notă de sarcasm în voce: În sfîrşit, îl cunosc şi eu pe genialul fiu al lui Tony Inglesia. Vai, vai, *ce* onoare.

– Onoarea e de partea mea.

Waters se încruntă şi-l măsură rece pe Marty.

– Hmm... Văd că eşti la fel de arogant ca tatăl tău, spuse el, ridicîndu-se. Bănuiesc că ai tot dreptul să fii.

Trebuie să recunosc că pînă şi eu îţi admir curajul... şi inteligenţa. Spune-mi, cum ai reuşit? Cum ai aflat codul?

– Îmi pare rău, replică Marty, ăsta nu este un secret de vînzare.

Waters zîmbi.

– Înţeleg. Dar, la urma urmei, sînt sigur că şi tu înţelegi; dacă nu rişti, nu cîştigi. Trebuia să întreb. Corect? În orice caz, sînt impresionat. Faci o treabă bună.

– Încerc, răspunse Marty privind spre televizor.

După cronometrul de pe ecran, mai erau doar cîteva secunde pînă la avertismentul de două minute. Cu ochii minţii vizualiză consola satelitului de pe iaht. Văzu satelitul de transmisie la sute de mile în spaţiu, aşteptînd să arunce bomba de treizeci de secunde. Apoi îşi aminti că după fluier îi mai rămîneau trei, poate patru minute pentru a încheia transferul bancar. Privirea i se mută de la televizor la calculatorul aflat lîngă acesta.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Waters i se adresă pe un ton categoric:

– Nu. Nu ţine. Dă-mi CD-ul. Ai avut parte de destulă distracţie pentru o singură zi. Făcu semn cu pistolul spre buzunarul raglanului lui Marty. Dă-mi-l, ordonă el.

Marty băgă mîna în buzunar.

– Încet, ordonă Waters. Nu te grăbi. Flutură arma. Am spus *încet*. Auzi?

Marty încuviinţă dînd din cap.

– Vreau să văd ce ai în mînă... pricepi? În regulă, în regulă... acum vreau să-ţi văd mîinile. *Încet.*

Marty ridică CD-ul.

– OK. Acum dă-mi-l.

Marty îi înmînă discul lui Waters, care-l studie un moment, apoi, ridicînd o sprînceană, privi sceptic spre Marty.

– Ce crezi? Să am încredere într-un om care a dovedit deja că se pricepe la şmecherii? Nu e cazul. Cred c-ar fi înțelept din partea mea să verific acest CD, să mă asigur că e cel bun. Tu n-ai proceda la fel?

Marty ridică din umeri.

– Convinge-te!

Cu arma îndreptată în continuare spre prizonier, Waters introduse CD-ul în calculator. Cînd logo-ul Trinity apăru pe ecran, scutură din cap şi oftă uşurat.

– Ai idee de cînd încerc să sparg codul ăsta? Chiar credeai că am să permit cuiva să ducă totul de rîpă într-o oră?

Marty nu răspunse. Waters arătă spre ecran.

– În orice caz, se pare că nu mai aveți timp, domnule English. Încîntat, se îndreptă spre stația de lucru VR şi conectă sistemul. Eşti familiarizat cu sistemul computerizat de la Isaac Arrow? E cea mai avansată tehnologie din lume, ştii. Cu Trinity aici, poți realiza orice. Poți stăpîni chiar şi natura. Waters rînji. La dracu', am şi întrecut-o, se lăudă el.

Marty privi în spatele său.

– Nu poți face asta. Nu ține.

Waters izbucni într-un rîs sinistru, de maniac.

– O, ba da, putem. De fapt, am şi făcut-o. Zîmbind sardonic, începu să bată ceva pe tastatură. Ai fost în Vietnam. Cît de multe ştii despre experimentele psihologice?

– Destule.

– Ştii că, doar apăsînd un buton, putem face un om să-şi piardă mințile?

Waters zîmbi larg, în timp ce apăsa tastele şi o lumină roşie începu să clipească în camera VR goală.

– Din cîte am auzit, psihoza VR la care visa Bachmann

e o călătorie a naibii de înfricoşătoare – şi foarte eficientă în dezarmarea inamicului. Cel puţin ipotetic. Ştii, Bachmann n-a testat-o încă pe oameni. Waters zîmbi nerăbdător, asemenea unui copil care aşteaptă să-şi despacheteze cadoul de Crăciun. Apoi, zîmbetul îi dispăru şi scutură din cap dezgustat. Ştii, toate problemele alea de etică... întotdeauna au stat în calea progresului. Îl privi pe Marty şi oftă afectat. De fapt, urăsc să fac asta. Să bag un om ca tine în camera aia. E un sacrilegiu. Marty, am ajuns să te respect cu adevărat. Eşti un adversar redutabil. Aş fi preferat să ne aflăm de aceeaşi parte a baricadei. Dar, din păcate, e prea tîrziu acum. Se pare că tu ai ales deja.

Îi făcu semn lui Marty să intre în cameră.

Marty nu se mişcă.

– Haide, îl îmboldi Waters cu voce blîndă. Nu-ţi fie teamă. Amîndoi regretăm că trebuie să se termine aşa. Dar, la urma urmei, te vei sacrifica în numele ştiinţei. Cred că asta te consolează puţin. Zîmbi cu răutate şi puse degetul pe trăgaciul pistolului. Mişcă.

Cu gîndurile învălmăşindu-i-se în cap, Marty se îndreptă încet spre cameră.

– Gîndeşte-te cîte informaţii vei furniza, sugeră Waters. Bineînţeles, voi spune că a fost un tragic accident.

Marty se opri brusc, cu privirea fixată pe ecranul televizorului. După chipurile suporterilor de pe ecran, fluierul semnifica avertizarea de două minute. Bomba stătea să explodeze. Era o chestiune de secunde.

– Am spus *mişcă*, mormăi Waters nervos, privirea alunecîndu-i spre televizor, apoi din nou spre Marty.

Marty zîmbi dezarmant spre cel care-l ameninţa.

– Vrei să vezi ce poţi cumpăra în Super Bowl cu două milioane de dolari în zilele noastre, nu-i aşa?

Zîmbetul lui Marty, care devenise de-a dreptul vesel, îi spuse lui Waters că ceva nu era în regulă şi, fără să-l scape din priviri pe Marty, se aplecă, ridică telecomanda şi o îndreptă spre televizor. La auzul melodiei lui B.B. King – „The Thrill Is Gone“, păli şi privirea îi rămase fixată pe ecran.

În aceeaşi clipă, în toată America, milioane de ochi fixau milioane de televizoare. Chipurile exprimau uimire, apoi dezgust şi oroare, în timp ce bomba de treizeci de secunde creată de Marty exploda pe ecrane şi cuvintele *de zece ori mai puternice decît cocaina* răsunau în difuzoare.

În cîrciumile din vecinătate, bărbaţii gălăgioşi, cu burţile umflate de bere, care jucau biliard sau darts, încremeniră. Cu privirea aţintită la ecranele televizoarelor din spatele barurilor cu oglinzi, sorbeau fiecare cuvînt.

Cocaina va deveni istorie. Nu va mai însemna nimic.

Îl numesc „zahărul maroniu“.

Vom scoate miliarde.

Pe măsură ce secundele treceau, ochii acestora se măreau, gata să sară din orbite, pînă cînd, în sfîrşit, mafiotul de pe ecran declară: *Cine s-a încredinţat în ultimii treizeci de ani că CIA are toţi împuţiţii de bani, de care are nevoie pentru afacerile murdare?*

Telespectatorii sorbiră furioşi din halbe şi, ca orice bun cetăţean, plătitor de impozite, îşi strînseră pumnii furioşi la gîndul că poporul american – la dracu', de fapt întreaga omenire – fusese din nou luat drept fraier de nişte împuţiţi de guvernanţi.

La Super Bowl, o sută de mii de suporteri ai fotbalului se transformară într-o pădure pietrificată. Cu gurile căscate, priveau şocaţi, în tăcere, enormele ecrane TV suspendate în jurul terenului.

Acum, grație talentului creativ al lui Marty English, aflau de cîte erau capabili băieții răi. Acum știau cum arată acești băieți răi; le aflaseră chiar și numele.

Pe ecranul enorm al stadionului, un Frank Torello enorm, își rotea ochii imenși. *Poporul nu va crede niciodată,* chicoti spre ei din toate direcțiile. *Chiar dacă ar vedea în negru pe alb.*

Sau color, adăugă o Carson Page enormă, cu un rîs răgușit. Vorbele ei se loviră de pereții de beton. Ecoul repetă de mai multe ori – *sau color, sau color, sau color,* lovind în publicul încremenit, asemenea unei rafale de gloanțe inamice, ricoșînd în jurul terenului, răsunînd printre standuri.

Lee Wilde se afla în biroul lui Wynn Bergman, sorbind un martini, cînd spotul de la Arrow fu transmis. Cu un strigăt sugrumat se înecă și tuși răspîndind pe masa de conferințe picături de vermut amestecat cu gin.

Bergman nu observă, fiind prea prins de reclama ce curgea pe ecranul elegantului televizor din crom aflat în fața lor. Auzind cuvintele lui Carson Page *Campania publicitară de la Bergman va face parte din acoperirea noastră*, țigara îi căzu din mînă, continuînd să fumege pe dușumeaua lustruită.

– Ce dracu' se întîmplă? zbieră, lovind masa cu pumnul. E vorba despre contul de la Arrow?

– Eu... n-am nici cea mai vagă idee, murmură Lee, întorcîndu-se în scaun, pentru a-l privi în față. Ăștia par a fi Carson Page și Frank Torello... și sînt de la Isaac Arrow... dar asta-i singura legătură cu ceea ce am produs noi. *Chestia asta* n-am trimis-o noi spre difuzare.

Urmări privirea lui Bergman care se întorsese spre ecran.

– Dumnezeule! Ăsta nu-i gangsterul ăla? Cum îl cheamă? Tony Inglesia? Şi cine dracu' e celălalt? întrebă ea, arătînd spre Del Waters.

Chipul în mod normal rumen al lui Bergman se înroşi şi mai tare; fără a-şi dezlipi privirea de pe ecran, îşi aprinse altă ţigară.

– Lee, ai idee cine ar putea fi responsabil de chestia asta?

Blocată, Lee negă dînd din cap şi zise:

– Pot să-ţi spun doar că sîntem într-un mare rahat. FCC o să ne jupoaie de vii.

Bergman scrîşni din dinţi.

– N-am pierdut cincizeci de ani ridicînd această companie, pentru a o lăsa să fie distrusă de un asemenea rahat.

În momentul în care B.B. King începu să cînte, chipul lui Lee se înnegri.

– Dumnezeule... Marty.

– Marty? Ce-i cu el? Sprîncenele stufoase ale lui Bergman se ridicară a uimire peste ochelarii bifocali.

Apoi, înţelegînd, exclamă:

– Vrei să spui că Marty a făcut... *chestia asta?*

– Cred că da, Wynn. Marty îl adoră pe B.B. King. Toată lumea ştie lucrul ăsta. Părerea mea e că a aflat ce pun la cale jigodiile alea de la Isaac Arrow şi a trebuit să dispară. Probabil că cea mai bună metodă de a-i distruge este să facă propriul lui filmuleţ – cu coloană sonoră cu tot.

– Dar cum dracului a trecut peste reţea şi a difuzat chestia asta? Trebuie să fii un geniu pentru a realiza aşa ceva.

– Sau cel puţin inteligent, remarcă Lee. Să pui mîna pe codul ISCI şi să găseşti o metodă de a intercepta semnalul reţelei pentru a insera un alt spot decît cel trimis

de agenție... Apoi, tot ce-ți mai rămîne de făcut este să folosești o legătură pentru satelitul rețelei...

– Asemeni celei de pe iahtul agenției, izbucni Bergman.

– Ei, fir-ar să fie, schiță ea un zîmbet cinic, în genul lui Bergman. Trebuie să recunoști că spotul este bine realizat, Wynn. Cadrele sînt superbe. La naiba, mai știi? Wynn Bergman Advertising ar putea chiar cîștiga un premiu Clio pentru micuța capodoperă a lui Marty.

Bergman închise televizorul.

– Ei bine, dacă FCC va avea ceva de spus despre chestia asta, tot ce vom cîștiga vor fi douăzeci și cinci de ani într-o închisoare federală.

La priveliștea oferită de stimata lor gazdă *alături* de un gangster într-o reclamă televizată, un murmur confuz se ridică din mijlocul distinșilor oaspeți de la Planetlife. Pe ecran, Del Waters vorbea. Se îngrămădiră, întinzîndu-și gîturile pentru a vedea mai bine, dornici să afle ce Dumnezeu avea să-i spună președintele companiei Isaac Arrow Pharmaceuticals unui șef al mafiei.

Cine s-ar fi gîndit vreodată că Isaac Arrow, cel mai respectat concern farmaceutic din lume și Planetlife, o fundație pentru salvarea pădurii tropicale, plină de liberali cu inima zdrobită, se vor înhăita cu agenții CIA corupți și cu mafia din Chicago?

O respirație colectivă gîfîită – asemenea sunetului scos de un balon care se desumflă – se auzi în încăperea slab luminată, urmată de sunetul zecilor de pahare scăpate pe jos de mîini pline de bijuterii.

Brusc, luminile se aprinseră și enormele ecrane ale televizoarelor se înnegriră. Smucindu-și dintr-o mișcare rochia de satin roșu, Carson Page, îmbujorată de furie, se năpusti înainte, părăsindu-l pe Frank Torello, care se sprijinea, fără vlagă, de zidul din spatele ei.

– Este un ultraj, un ultraj total, declară, arătînd cu mîna spre ecranele goale. Evident, *cineva*... intenția cuiva de a ne distruge pe toți a dus la sabotarea parteneriatului dintre Isaac Arrow și Planetlife. Sînt sigură că vom afla curînd că această... această *reclamă* – dacă o putem numi astfel – nu reprezintă nimic altceva decît acțiunea unui maniac dornic de-a atrage atenția, încercarea jalnică a unui eco-terorist de a ne ruina planurile de salvare a pădurii tropicale din Belize și de a introduce pe piață noi medicamente.

Carson se opri pentru a-și privi auditoriul. Discursul său pasional nu convinsese: chipuri sceptice, aproape amenințătoare o priveau. Enervată, ea îl privi pe Torello. Palid și paralizat de frică, președintele impotent al Arrow nu-i putea fi de nici un ajutor.

Intrînd în defensivă, ea se întoarse spre auditoriu și continuă:

– Oameni buni, înțelegeți ce spun eu aici? Ceea ce ați văzut nu s-a întîmplat niciodată. Totul e trucat. O șmecherie ieftină. Asemenea președinților ălora care apar în *Forrest Gump*. Nu e ceva real. Vă asigur de lucrul ăsta. O notă de disperare se simți în glasul său, cînd adăugă: Și, de asemenea, vă asigur că nu vom pierde nici o clipă pentru a demasca această șaradă.

O tăcere tensionată se așternu peste încăpere. Apoi, din mijlocul mulțimii amuțite, cineva strigă:

– Liberali cu inima zdrobită? Deci asta sîntem noi?

– Ne luați de proști? zbieră altul.

Un murmur unanim de aprobare se ridică în sala de festivități, urmat de un răget furios:

– Să cheme cineva poliția!

Reiki Devane stătea în fața televizorului în camera sa de hotel din Bermude, ronțăind creveți, cînd capodopera

de treizeci de secunde creată de Marty apăru pe ecran. Scăpă bucata pe jumătate mîncată în castronul cu sos şi exclamă:

– Dumnezeule!

Cu mîna la gură, privi îngrozită derularea imaginilor pe ecran. Tony Inglesia. Del Waters. Carson Page. Frank Torello. Mike D'Angelo. Băutura. *Exact cum îţi place; fără prea multă gheaţă*. Tatăl lui Marty ducîndu-şi mîna la piept, prăbuşindu-se pe podea, rugîndu-se de asasin: *Mike, nu face asta*.

Rămase încremenită, cu ochii plutind în lacrimi.

– Marty, Marty, murmură ea, strîngîndu-şi picioarele la piept şi cuprinzîndu-le cu braţele. Ai avut dreptate. Mike D'Angelo ţi-a ucis tatăl, aşa cum ai spus. Privi mai departe, înăbuşindu-şi un oftat, cum D'Angelo ridică paharul deasupra mafiotului mort şi spuse, *Salud*.

Cînd totul se termină, zîmbind printre lacrimi, Reiki ridică paharul de vin într-un toast:

– Bravo, Marty, şopti ea. Ai reuşit. I-ai distrus pe toţi. Şi ţi-a luat doar treizeci de secunde. Înghiţi cu greutate, înăbuşindu-şi teama. Sper să nu te prăbuşeşti o dată cu ei.

Chipul lui Del Waters îşi pierdu orice expresie, devenind impenetrabil, golit de orice emoţie. La fel cum fusese cu ani în urmă, cînd îşi privise oamenii în faţa plutonului de execuţie cambodgian, căzînd unul cîte unul, seceraţi de ploaia de gloanţe. Acum, terifianta amintire îi reveni în minte în mai puţin de treizeci de secunde.

Parcă auzea ordinul „Foc!", şuieratul înfiorător al gloanţelor străpungînd aerul greu al Cambodgiei. Acum, ei posedau o singură voce – şi Waters îşi strînse brusc umerii, cînd realiză că auzea vocea lui Tony Inglesia, cu care-i striga din ecranul televizorului, bătîndu-şi joc de el din mormînt.

Foc: *Voi, ăştia de la CIA, aţi găsit o acoperire a naibii de bună pentru această operaţiune.*

Foc: *Aceea a unei staţiuni în Belize.*

Foc: *Prietenii au grijă unul de altul. Duşmanii capătă ce merită.*

Waters îşi auzi apoi propria voce singură, glonţ tras de el însuşi, care-i perforă craniul şi ricoşă, explodînd în cuvintele: *Cine s-ar fi putut gîndi vreodată?*

Marty zări buzele subţiri ale lui Del Waters tremurînd, ca şi cum ar fi mestecat cuvintele acelea nerostite şi îi zări mîna căzînd de-a lungul trupului. Totul pentru o fracţiune de secundă. Era însă de ajuns. Marty acţionă, smulgîndu-i arma din mînă şi împingîndu-l în cameră.

Cu un şuierat, uşa se închise, iar lumina intermitentă dinăuntru deveni din roşie verde. În spatele ferestrelor de sticlă, chipul lui Del Waters exprima frică. Apoi zîmbi şi pe faţă i se aşternu o expresie pe care Marty o întîlnise doar în coşmarurile sale cele mai sinistre.

– Cine s-ar fi gîndit? croncăni Waters în difuzoare. Cine s-ar fi gîndit? Cine s-ar fi gîndit...

Vocea i se stinse, de pe chip i se şterse în mod ciudat orice expresie şi se prăbuşi.

Marty se grăbi spre calculator. Privirea îi alergă pe ecran, dar se opri asupra cronometrului. Mai avea doar nouă secunde.

Era prea aproape pentru a rata. Degetele începură să-i alerge pe tastatură.

ORA: 19:59:53

TIMPUL RĂMAS PÎNĂ LA TRANSFER: 0 MIN. 07 SEC.

DECODAREA CONTULUI CENTRAL

LOCAŢIA SECURITATE CALE CONT PIN SITUAŢIA

I.ARROW AUTORIZAT 062007755357-ES-54910848

CURANDERO AUTORIZAT TRANSFER ÎN CURS DE DESFĂŞURARE ACTIV

PLANETLIFE AUTORIZAT TRANSFER ÎN CURS DE DESFĂŞURARE ACTIV

Marty privi o clipă ecranul, apoi, inspirînd profund, apăsă tasta *Enter*. Spre groaza sa, ecranul se înnegri.

– Nu! şuieră el, cu pumnii strînşi. După o clipă un mesaj apăru pe ecran:

TRANSFER REUŞIT

– Super! strigă, el, lovind biroul cu ambele mîini. Super!

Cîştigase – îi bătuse pe propriul lor teren. Răzbunarea poate fi un sport individual, dar el reuşise să spună lumii despre ipocrizia numită Planetlife şi despre minciuna numită Isaac Arrow. Iar cu transferul acesta, îi lovise pe Waters şi pe prietenii lui acolo unde erau mai sensibili: direct în buzunar. Pentru Marty, faptul că era mai bogat cu patru sute cincizeci de milioane reprezenta doar un bonus.

Cînd se opri în uşa laboratorului, pentru a-i arunca o ultimă privire lui Del Waters, lui Marty i se păru că aude vocea blîndă a lui Che: „Binele triumfă asupra răului în sacrul joc cu mingea".

Del Waters văzu pereţii camerei VR topindu-se. În locul lor, se afla o groapă încercuită cu bambus, nu mai mare decît un sicriu. Abia se putea mişca. Coşmarul amintirilor îl cuprinse, devenind propria sa realitate.

Apoi, mirosul cărnii de om descompuse îl învălui, aproape înecîndu-l, sufocîndu-l. Într-un spasm, vomită un

şuvoi de sînge negru. În acel moment, auzi sunetul acela înfundat, sunetul a milioane de viermi, furnici, gîndaci şi şobolani care-şi croiau drum spre el, devorînd trupurile putrezite ale celorlalţi oameni.

Cînd simţi picioarele şi antenele insectelor peste carnea sa fleşcăită, căutînd un loc moale, pentru a-i pătrunde în trup, Del Waters scoase un urlet ca de lup.

Păşind prin holul imens al companiei Isaac Arrow, Marty răspunse fluturării indiferente din mînă a paznicului şi se opri sub tabloul lui Isaac Aronstein.

– Am un sfat pentru tine, Isaac, bătrîne, spuse el zîmbind. În caz că nu ştiai, nu e frumos să te joci cu Mama Natură.

EPILOG

Rciki, în salopetă, şedea lîngă scaunul lui Marty, pe veranda largă a casei de ţară, pe care se obişnuise s-o numească o lucrare în desfăşurare. Privirea îi zbura peste pajiştea cu narcise galbene ce se întindea în faţa lor.

– Deci, începu ea cu blîndeţe, mi se pare că am evitat să discutăm despre audiere. Poate că ne-am luat cu altele...

– Oamenii în luna de miere au un prost obicei în acest sens.

Marty chicoti, şi îi mîngîie părul blond.

Ea zîmbi şi lăsă să-i scape un oftat.

– Cum spun avocaţii că ar trebui să pledezi? Doamne, audierea are loc mîine.

Aşteptă să-i răspundă, jucîndu-se nervoasă cu inelul de aur de pe deget.

Marty zîmbi.

– Ei mă consideră pierdut. Cazul e atît de important, încît sînt convinşi că FCC are de gînd să facă din mine un exemplu. M-au sfătuit să pledez vinovat de încălcarea aproape a şaptezeci de legi şi regulamente.

– Şi *cum* o să pledezi?

Marty se întinse în balansoar şi se legănă înainte şi înapoi.

– Nevinovat, bineînţeles, spuse el zîmbind.

De fapt, se şi simţea nevinovat. La naiba, ce fel de

justiție e aceea care-i închide pe băieții buni? Ce se întîmplase cu Perry Mason și cu brațul lung al legii?

Poate FCC să turbeze cînd cineva intră în sistemul de sateliți, ca să transmită propria sa versiune de telenovelă, dar, la dracu', n-a durat decît treizeci de secunde și asta în timpul Super Bowl-ului. Treizeci de secunde de nimic, la urma urmei.

POST-SCRIPTUM

Preşedintele Isaac Arrow, Frank Torello, şi vicepreşedintele, Carson Page, au fost arestaţi la sediul Planetlife în duminica Super Bowl-ului şi acuzaţi de trafic de narcotice. Au fost găsiţi vinovaţi şi au fost condamnaţi la douăzeci şi cinci de ani de închisoare federală.

Miercuri dimineaţă, pe 27 ianuarie, Suzy Cameron, Doneeta Jackson, Crissi Sinclair şi Pike Stevens au descoperit în cutiile poştale cîte un cec în valoare de un milion de dolari.

Suzy Cameron s-a mutat în Florida, unde şi-a cumpărat o casă pe plajă. Doneeta Jackson a investit banii într-un fond privat pentru studiile copiilor săi. Crissie Sinclair a deschis Casa de Copii Ford Sinclair în cartierul de vest din Chicago. Pike Stevens a plecat într-o croazieră în jurul lumii şi şi-a cumpărat un set de casete video cu *Vînătoarea marină.*

În săptămîna ce a urmat Super Bowl-ului, Wynn Bergman Advertising a încheiat contractul în valoare de un miliard şase sute de milioane de dolari cu Hexall/NHP.

Corpul dezmembrat al lui Arch Templeton a fost găsit plutind în lacul Michigan. Un grup terorist iranian a revendicat crima.

Un grup de mayaşi din Belizele de vest au apărut pe coperta revistei *Time,* după ce au primit o donaţie anonimă de cincizeci de milioane de dolari pentru fondarea organizaţiei Balam Che Rainforest Preserve.

Roger Kemper a obţinut o imunitate limitată în cazul „Uciderii Soldatului" şi a primit o condamnare de zece ani cu condiţia de a depune mărturie în faţa Senatului şi comisiei Congresului în procesul privind implicarea CIA în activităţi ilegale. Ca urmare a mărturiei lui, şase dintre oficialii importanţi ai CIA au fost condamnaţi la cincisprezece ani de închisoare federală în Marion, Illinois.

Casetele confiscate din casa lui Tony Inglesia de către FBI au dus la strîngerea de dovezi incriminatorii împotriva a cincizeci de capi ai lumii interlope şi a doisprezece politicieni.

Del Waters a fost internat în secţia de psihiatrie a Spitalului Naval din Bethesda, Maryland. Waters a fost găsit iresponsabil şi transferat ulterior la Institutul de Psihiatrie pentru criminali din Detroit.

BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

Citind acest roman palpitant, ai impresia că John Grisham şi-a dat întîlnire cu Mario Puzo pentru a crea o carte de excepţie, pe care mulţi cititori americani afirmă că au lecturat-o cu sufletul la gură.

Fiu al unui mare şef mafiot din Chicago şi, drept urmare, un bun cunoscător al lumii interlope, **Sam Giancana,** împreună cu soţia sa, **Bettina**, au reuşit un imens succes cu volumul de faţă.

Subiectul acestuia, poate mai actual ca niciodată, îi creşte adrenalina cititorului, făcîndu-l să se întrebe unde se află limita dintre ficţiune şi realitate.

Se poate afirma că Marty Inglesia, personajul principal, a fost realizat exact după modelul bărbatului care l-a creat: ca şi autorul, el este descendentul unui naş de temut, ce încearcă, fără a reuşi, să rupă firele prin care destinul l-a legat pe veci de înspăimîntătoarea organizaţie teroristă a comunităţii italiene din oraşul său natal.

Un roman extraordinar, alert şi dinamic – o acţiune de neuitat.

Ce lectură oferă 30 DE SECUNDE! În romanul soţilor Giancana aveţi parte numai de surprize. Savuraţi-l!

NEW YORK DAILY NEWS

Un thriller plin de suspans, scris de autori care ştiu cum să dezvolte intriga pas cu pas.

ASSOCIATED PRESS

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA CARTEA PENTRU TOŢI

Lei 139000